SUSAN JOHNSON
Păcate candide

CAPITOLUL 1

Virginia City. Montana Aprilie 1867

Pe Adam Serre l-a cunoscut chiar în seara în care îl părăsise nevasta.

El tocmai intra în salonul judecătorului Parkman, când ea îi întindea capa servitorului. Amândoi se salutară, zâmbind.

— Frumoasă vreme pentru aprilie! zise Adam, în timp ce păşeau împreună spre uşa îmbrăcată în draperii care dădea spre sala de bal, aruncându-i un surâs fugar.

— E o temperatură neobişnuită pentru această perioadă a anului? întrebă Flora, ridicând o clipă ochii spre el, apoi continuă să-şi aranjeze mănuşa albă din piele de căprioară, lungă până la cot. Adam ridică din umeri, într-o mişcare abia vizibilă sub fracul său elegant. Îşi plimba privirea prin sala de bal, plină de oameni, pe care o întrezărea printre draperiile uşii, pictate cu patriotism în roşu, alb şi albastru, în cinstea recentei primiri a amfitrionului în guvernul federal.

— E o primăvară timpurie, spuse el. Încercând să descopere gazda în acea mulţime strălucitoare. Dar vânturile Chinoak sunt imprevizibile.

În mod ciudat, fiecare din ei era extrem de conştient de prezenţa celuilalt. Adam, pentru care până atunci timpul trecuse pe nesimţite, încă nu-şi putea aduna gândurile. Flora Bonham, abia sosită în Virginia City după o lungă călătorie la Londra, era nerăbdătoare să-şi revadă tatăl.

Amândoi întârziaseră la petrecerea dată de judecător.

Dar tăcerea bruscă aşternută asupra sălii de bal în clipa când îşi făcură apariţia în prag nu avea nimic de-a face cu sosirea lor tardivă.

— Până la urmă a venit!

— Sfinte Dumnezeule, e cu o femeie!

— Dar cine-i femeia?

După prima clipă de surpriză, urmă o avalanşă de şoapte agitate şi uluite, din care răzbăteau fel de fel de presupuneri. Flora Bonham, singura fiică a reputatului arheolog Lord Haldane, se întrebă un moment dacă nu cumva uitase să-şi încheie rochia, astfel încât vreo parte intimă a trupului să fie expusă în faţa ochilor acestei mulţimi cu sufletul la gură.

Însă după o secundă de panică, înţelese că privirile asistenţei erau pironite nu asupra ei, ci mai curând asupra însoţitorului. Aşadar ridică ochii, încercând să priceapă motivul unei asemenea curiozităţi fascinate. Bărbatul de lângă ea era incredibil de frumos – după cum remarcase încă din prima clipă – cu un trup minunat dăltuit, ca o sculptură clasică, având ochi negri şi senzuali, cu o privire pătimaşă şi irezistibilă. Dar, înainte de a mai trage şi alte concluzii, tânărul se înclină în faţa ei cu o mişcare graţioasă şi unduitoare, apoi îşi ceru scuze şi se îndepărtă. În aceeaşi clipă îşi zări tatăl, care păşea către ea, cu chipul luminat de un zâmbet cald şi cu braţele desfăcute larg în semn de bun-venit. Buzele i se arcuiră într-un surâs şi se repezi să-l strângă în braţe. Abia dacă trecuseră două minute. Poate nici atât. Fusese prima întâlnire cu Adam.

— Arăţi minunat, îi spuse George Bonham, depărtând-o puţin de el ca s-o privească mai bine, în timp ce ochii săi albaştri şi strălucitori nu se mai săturau să admire frumuseţea sclipitoare a Florei. Cum văd cu, lunga călătorie de la Fort Benton n-a lăsat nicio urmă.

— Zău, tată! îl dojeni ea. După cât am trăit într-un colţ de ţară uitat de lume, Montana mi s-a părut un ţinut foarte civilizat. N-a fost nevoie să ne înglodăm în noroi ca să ne luminăm calea decât de vreo douăsprezece ori. Traversarea râurilor n-a pus nicio problemă, iar vizitiul a reuşit să nu se îmbete chiar de tot. După o baie fierbinte la hotel, m-am simţit perfect refăcută. Bătrânul îi surâse.

— Mă bucur că te-ai întors. Dă-mi voie să fac prezentările, în ultimele luni am cunoscut aproape pe toată

lumea. Hai să faci cunoştinţă cu gazda noastră, judecătorul – urmă el, arătând spre un colţ al sălii de bal. Lasă-mă să mă mândresc cu tine.

Dar când se apropiară de grupul în care se afla gazda şi prezentările fură făcute, Flora observă că bărbatul care intrase în sala de bal împreună cu ea continua să suscite un interes neobişnuit. Toţi oaspeţii păreau să fie cu ochii pe el, urmărindu-i fiecare pas pe podeaua lustruită a sălii.

Nimeni nu se aşteptase că Adam îşi va face apariţia în această seară.

În timp ce se îndrepta spre gazdă, salutând în dreapta şi în stânga cu un cuvânt sau un surâs, ba chiar schiţând o plecăciune în direcţia bătrânei doamne Alworth, care rămăsese cu gura căscată de uimire, încăperea începu să zumzăie de şoapte animate.

— Chiar azi l-a părăsit nevasta.

— Probabil c-a avut şi motive.

— Se zice c-ar fi fugit cu baronul Lacretelle.

— Atunci sunt chit: Adam are o groază de amante.

— Dar are curaj, nu glumă, să se arate aici în astă seara, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! remarcă un domn mai în vârstă

— Sângele lui de indian îşi spune cuvântul, murmură cu tremur în glas o tânără domnişoară chiar lângă Flora, în timp ce-şi plimba privirea pe trupul suplu şi musculos al lui Adam. Cei din neamul lui nu-şi trădează niciodată sentimentele. Dar, observă Flora, în această clipă Adam părea gata să-şi trădeze sentimentele, urmărind discuţia însufleţită dintre gazdă şi bărbatul bronzat, care atrăsese atenţia tuturor. Acesta zâmbea aproape tot timpul şi, la un moment dat, chiar izbucni în râs. Fata ghici imediat ceva ciudat în râsul lui, de parcă i-ar fi simţit de departe veselia înşelătoare.

— Cine-i omul acela? întrebă ea, şocată de prezenţa tânărului.

Domnişoara de alături răspunse fără a-şi lua ochii de la frumosul indian cu părul lung.

— Adam Serre, conte de Chastellux. E metis, adăugă ea încetişor, vădit interesată de originea lui exotică. Acum, că

l-a părăsit nevasta, e şi mai disponibil ca înainte.

— Disponibil? Oare interlocutoarea se referise la căsătorie? Neînţelegând insinuarea, întrucât ea una avea un stil de conversaţie cât se poate de direct, Flora insistă, politicos, să afle şi alte amănunte.

— Ştiţi... începu blonda, făcând cu ochiul înspre Flora. Ajunge să vă uitaţi la el.

Şi suspinul ei – abia mascat – nu era decât unul din multe altele care marcau prezenţa lui Adam la balul din acea seară.

Flora îi fu prezentată mult mai târziu, după cină şi după ce un cvartet de coarde cântase pentru cei dornici să danseze. Când judecătorul Parkman i se adresă tânărului, spunând: „Adam dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica lui George Bonham. Flora Bonham - Adam Serre.”, fata se simţi neobişnuit de stânjenită. Când deschise gura să vorbească, glasul îi tremură abia perceptibil.

— Încântată, domnule Serre. Îşi ridică ochii spre a-i întâlni privirea şi o clipă, simţi cum i se taie răsuflarea. Văzută de aproape, frumuseţea lui era atât de izbitoare, încât avu senzaţia că se află în pericol

— Nu mai puţin, răspunse el, cu un surâs deschis şi firesc fără a părea afectat de ce se vorbea în acea seară pe socoteala căsniciei lui. E prima oară când vă aflaţi în Montana?

— Da, încuviinţă Flora, regăsindu-şi stăpânirea de sine. El părea să nu-şi dea seama de efectul propriei frumuseţi.

— Montana seamănă mult cu ţinuturile de câmpie din Manciuria. Nişte locuri minunate, cu cer albastru şi munţi înalţi de jur-împrejur.

Adam o privi pe Flora cu ochi de cunoscător, spunându-şi că era o femeie nespus de atrăgătoare. Părul arămiu şi bogat părea să aibă o viaţă proprie, iar chipul cu ochi mari şi întunecaţi şi pielea aurie stătea mărturie multor zile petrecute în bătaia razelor soarelui. Ştia că, Flora călătorise mult cu tatăl ei. În ultimele luni, George Bonham vizitase mai multe tabere ale indienilor Absarokee.

— E şi o zonă foarte bună pentru cai, adăugă el. La fel ca stepele asiatice. Aţi văzut lacul Baikal?

— Aţi fost acolo? întrebă ea, însufleţindu-se brusc.

— Cu mulţi ani în urmă.

— Când? El rămase o clipă pe gânduri.

— Tocmai terminasem universitatea, deci probabil în 1859.

— Nu se poate!

— Dar dumneavoastră când aţi fost acolo? se interesa Adam, intrigat de sclipirea din ochii ei.

— În iunie.

— Am înălţat tabăra pe malul apusean, lângă Krestovka. Să nu-mi spuneţi că eraţi în sat şi am ratat o astfel de întâlnire.

— Ne găseam la câteva mile depărtare. În Listviyanka. Amândoi zâmbiră, ca doi prieteni care se regăsesc după o îndelungată absentă.

— Nu doriţi nişte şampanie? întrebă Adam. Pe urmă aş vrea să-mi povesteşti ce ţi-a plăcut mai mult la Listvyanka: biserica, contesa Armeciev sau poneii?! Amândoi căzură de acord că biserica era o adevărată bijuterie de arhitectură provincială. În mod firesc, simţul artistic al contesei îl atrăsese mai mult pe tânărul cel sensibil la frumuseţea feminină decât pe fata de şaptesprezece ani, pasionată de cai. Dar poneii de prin partea locului stârniră o discuţie îndelungată privind rasele asiatice. În cursul serii, Adam şi Flora descoperiseră că amândoi vizitaseră Istanbulul, Ţara Sfântă, Japonia cea de curând deschisă turiştilor, cele mai îndepărtate ţinuturi ale Saharei şi St. Petersburgul. Numai că fiecare în altă perioadă.

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit niciodată! exclamă Adam, cu un surâs seducător, obişnuit să spună automat aceleaşi vorbe frumoase în prezenţa unor femei atrăgătoare. Rareori mi se întâmplă să am o conversaţie aşa plăcută.

Flora îşi spuse că, în ce-l privea pe Adam, puţine femei ar fi fost preocupate exclusiv de conversaţie. Îi remarcă încă o dată frumuseţea exotică şi trupul vânjos. Chiar şi aşa, tolănit în fotoliu, cu picioarele încrucişate gleznă peste gleznă, tânărul oferea o imagine irezistibilă a forţei. Pe de altă parte, în cursul serii auzise destule bârfe, ca să înţeleagă că el aprecia la o femeie cu totul altceva decât

conversaţia.

— Adevărat. Un interlocutor agreabil e la fel de rar ca şi fidelitatea în căsnicie.

El ridică uşor din sprâncene.

— Nimeni n-a îndrăznit să se refere atât de direct la căsnicia mea. Te referi la fidelitatea mea sau a Isoldei? întrebă, cu un surâs ştrengăresc.

— Tata spune că eşti francez.

— Asta înseamnă cumva că am o scuză? Sunt doar pe jumătate francez - după cum probabil ştii - astfel încât am mai puţine scuze decât Isolde, care se pare că preferă mai curând palatele de la Paris şi Nisa ale baronului Lacretelle, decât proprietatea mea de aici.

— Vasăzică, nu plângi de dorul ei? El izbucni în râs.

— Se vede treaba că n-ai cunoscut-o pe Isolde

— Atunci de ce te-ai însurat cu ea? El o privi o clipă pe deasupra paharului pe care-l ridicase la buze.

— Nu se poate să fii atât de naivă! murmură, apoi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Iartă-mă, de fapt nu-i treaba mea.

— Întocmai. Căldura din glas şi din privire dispăruse cu desăvârşire. Ori de câte ori îşi amintea motivul căsătoriei cu Isolde, simţea cum urcă în el un val de furie.

— Niciodată n-am fost atât de stânjenită... şopti Flora. Ochii lui negri se aţintiră asupra ei, cu o forţă fascinantă.

Apoi, brusc licărul din privire i se stinse şi-şi reluă zâmbetul nepăsător.

— De unde era să ştii toate ciudăţeniile căsniciei mele? Mai bine povesteşte-mi despre Sfânta Sofia.

— Era în zorii zilei, începu Flora, recunoscătoare că fusese ajutată să treacă atât de uşor peste gafa de adineauri. Soarele abia se ivise pe cer...

— Hai să dansăm! spuse Adam deodată, aplecându-se spre ea. Îmi place foarte mult valsul acesta, urmă el de parcă n-ar fi discutat până atunci despre cu totul altceva. Întinse braţul şi o prinse de mână.

— De altfel, tot timpul am dorit... Şovăi o clipă, în căutarea unui cuvânt potrivit.

— ...să te ţin în braţe. Râse scurt.

— Vezi bine ce atent sunt cum vorbesc. Se ridică şi-o trase cu blândeţe spre el. .

— Dacă mă gândesc la recentul scandal din viaţa, mea cred că în astă seară mă port mai cuviincios ca oricând.

— Mie scandalurile nu-mi fac nicio impresie, declară Flora stând foarte aproape de Adam, cu mâinile în mâinile lui. Gura lui frumoasă aproape o atingea pe-a ei. Buzele i se arcuiseră într-un surâs vesel, jucăuş şi arzător.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— Când călătoreşti mult, aşa cum fac eu, înţelegi că normele de bună-cuviinţă diferă de la o persoană la alta. Îşi înălţă o clipă umărul gol, făcând să fluture dantela imaculată a decolteului. Adam îi remarcă pielea albă şi catifelată, ca şi sânii reliefaţi irezistibil sub corsajul rochiei.

— Dacă m-aş teme de scandal, surâse ea, nici n-aş îndrăzni să ies din Anglia.

— Dar tocmai asta faci!

— Da... murmură Flora. Însă fiecare se referise la cu totul altceva.

— Nu prea-mi eşti de ajutor, vorbi Adam abia auzit. Jurasem să nu mă mai apropii de nicio femeie.

— Până-ţi vindeci rănile?

— Nu-s chiar aşa de sentimental.

Zâmbetul în colţul gurii îl făcea să semene cu un copil poznaş.

— Pur şi simplu încerc să-mi pun ordine în gânduri.

— Asta înseamnă că am ajuns în Virginia City prea târziu?

— Prea târziu, ca să mai profit de gândurile de odinioară. El răsuflă adânc, conştient de apropierea trupului ei fierbinte, cu pielea albă şi parfumată.

— Eşti o fată îndrăzneaţă, domnişoară Bonham.

— Am douăzeci şi şase de ani, domnule Serre, şi sunt o fire independentă.

— După experienţa cu Isolde, nu ştiu dacă mă mai interesează femeile independente din aristocraţie.

— Dar dacă eu te-aş face să te răzgândeşti? El o privi gânditor, apoi gura frumos desenată se deştinse într-un zâmbet.

— S-ar putea...

— Vai, ce galant eşti! replică ea în glumă.

— Crede-mă că în clipa asta numai de galanterie nu-mi arde. Deja toţi sunt cu ochii pe noi. Nu-i cazul să-ţi strici reputaţia încă din prima zi petrecută în Virginia City. Şi cum îmi place valsul acesta, acordă-mi te rog cinstea de-a te invita la primul dans în Montana.

Încercând să se ferească de ispită, o trase după el printre ceilalţi dansatori, punând capăt unei conversaţii care devenise prea insinuantă.

Însă curând îşi dădu seama că dansul cu încântătoarea domnişoară Bonham nu făcea decât să-i stârnească simţurile şi mai mult – lucru observat de toţi ceilalţi invitaţi. Frumoasa pereche ce se învârtea prin sala de bal răspândea în jur o căldură aproape palpabilă şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lor.

Flora purta o rochie de tul violet, cu găteli sofisticate din panglică verde şi dantelă de culoarea fildeşului, care-i scoteau în evidenţă pielea albă şi bucle arămii. Cutele diafane ale rochiei şi feminitatea ei debordantă formau un contrast absolut cu virilitatea aspră a lui Adam. În timp ce dansau, o şuviţă mătăsoasă se desprinse din agrafele de diamant, alunecând pe fruntea Florei, iar Adam îşi plecă încet capul, suflând-o uşor la o parte. La gestul lui intim şi îndrăzneţ, toţi cei din jur simţiră că li se taie răsuflarea şi nenumărate perechi de ochi începură să-i fixeze cu aviditate.

Închise ochii, vrăjită de răsuflarea lui caldă pe gâtul ei şi conştientă de braţul puternic care-i înlănţuia strâns mijlocul, de parcă şi el ar fi fost cuprins dintr-o dată de aceeaşi dorinţă irezistibilă. Brusc, înţelese de ce toate femeile erau fascinate de Adam. Sub înfăţişarea frumoasă şi distinsă se ghicea făgăduiala unor plăceri nebuneşti, fără seamăn. Flora îi simţi sexul tare apăsând-o pe pântece.

Era atât de frumoasă, atât de lipsită de prejudecăţi, atât de pătimaşă şi totuşi, în timp ce dansa cu trupul lipit de trupul care-i primea dovada de netăgăduit a dorinţei, Adam se lupta să-şi ţină firea. Cu numai câteva ceasuri în urmă, jurase să nu mai aibă de-a face cu patriciene răsfăţate. Dar

fata aceasta nu era o răzgâiată, oferindu-i pretextul pe care-l căuta. Locuise în corturi, colindând cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Era tocmai ce-i trebuia. Erecţia continua, silindu-l să-şi arunce ochii în dreapta şi-n stânga, în căutarea unei modalităţi discrete de a părăsi încăperea.

— Poţi veni cu mine? o întrebă fără ocolişuri, hotărând să lase deoparte orice încercare de seducţie. Dorinţa copleşitoare, aproape iraţională, îl făcuse să-şi piardă cumpătul. Aproape c-ar fi vrut ca Flora să-l refuze.

— Da, dar nu pentru mult timp, răspunse ea la fel de direct. În ochii lui se citea uimirea.

— Dacă asta ţi-ar mai linişti conştiinţa, şopti fata, privindu-l fără fereală, aş putea încerca eu să te seduc.

— Vrei să spui că ţi se întâmplă deseori? Glasul îi era lipsit de expresie, dar braţul lui îi strângea mijlocul ca într-un cerc de fier.

— Niciodată, răspunse Flora, deşi gesturile ei unduioase şi atingerea coapselor tari de trupul lui veneau s-o contrazică.

— Adică ar trebui să mă socotesc onorat? în vorbele lui se ghicea o oarecare insolenţă.

— Dacă vrei... replică ea, fără să se tulbure. Eu una aş prefera să cred că-i o plăcere reciprocă. Reacţia lui fu imediată şi Flora o putu simţi pe pântecele ei.

— Ce zici, te-ar interesa să vezi noua grădina a judecătorului Parkman? întrebă deodată Adam, conducând-o spre uşa ce dădea spre terasă.

— Depinde de privelişte... Adam se întoarse brusc spre Flora, care-i zâmbea fără teamă.

— Nu glumesc, şopti ea, cu o sclipire vicleană în priviri.

— Să vedem ce putem face, răspunse el morocănos. Ai nevoie să-ţi pui, un şal pe umeri? adăugă, cu o umbră de galanterie.

— Ce cavaler eşti! exclamă surâzând Flora. Dar cred că la amândoi ne este destul de cald. Probabil din cauza dansului.

— Poate chiar prea cald, murmură el aţintindu-şi ochii negri şi arzători asupra Florei. Dar nu valsul e de vină.

Se apropiaseră de marginea ringului de dans, cu mişcări

ferite, care fetei i se păreau chinuitoare şi tulburătoare. Fără o vorbă, tânărul ocoli nişte ghivece cu palmieri, conducând-o spre ieşirea pe terasă. Ajuns aici, deschise uşa şi-o lăsă să iasă afară. Rămase pe dalele de piatră ţinând-o strâns de mână, cercetând cu privirea grădina aproape lipsită de flori în acea vreme, de primăvară timpurie. Gardul viu şi bolta de viţă abia înmuguriseră. Părând a fi luat o hotărâre, Adam porni spre intrarea de serviciu a clădirii de piatră, mergând destul de încet, astfel încât Flora să poată ţine pasul cu el. Coborând de pe terasă, începu să păşească pe pietrişul greblat cu grijă al aleii din spate, până la şopronul unde erau adăpostite trăsurile. Uşa mare şi dublă era larg deschisă şi razele lunii luminau o parte din interior. Adam privi în jur cu atenţie, apoi se topi în întuneric. Părea să ştie încotro se îndreaptă, căci se apropie cu paşi siguri de o trăsură descoperită, aflată lângă perete, apoi, pe neaşteptate, o luă în braţe pe Flora, aşezând-o pe pernele căptuşite cu saten, într-o învolburare de voal violet.

— Să ridicăm şi coviltirul? murmură Flora, scoţându-şi una din mănuşile albe, din piele de căprioară.

Adam deschise portiera lăcuită şi sări înăuntru, clătinând din cap. Alesese această trăsură tocmai pentru că era descoperită şi deci mai spaţioasă. Făcuse de destule ori dragoste în trăsuri închise, ca să aprecieze meritele spaţiului.

— Crezi că tatăl tău te va căuta? întrebă el, aşezându-se comod lângă Flora.

— Asta nu s-a mai întâmplat de când am împlinit optsprezece ani şi-am devenit stăpână pe viaţa mea, răspunse fata surâzând uşor în lumina lunii.

— Nu semeni deloc cu alte femei, şopti el, privind-o intens.

— Nici tu cu alţi bărbaţi, replică Flora. Dar îmi închipui că nu-ţi spun o noutate. Începu să-şi descheie nasturii celei de-a doua mănuşi.

— Pentru că toată lumea ţine să-mi aducă aminte, rosti sec Adam, punându-şi braţele sub cap. Guvernatorul Meagher şi beţivanii lui de soldaţi îşi împart de regulă timpul între cârciuma lui Con Owen şi plăcerea de-a vâna

indieni.

Îşi schimbă poziţia, întrebându-se neliniştit, dacă era înţelept să se lase astfel pradă poftelor cărnii.

— Ai mei fac tot posibilul să se ţină departe de ei.

— Asta sună a resemnare.

— Nu chiar, pentru că au arme şi sunt pregătiţi pentru orice eventualitate. E mai sigur aşa.

— Vii deseori în Virginia City? El clătină iarăşi din cap.

— Prefer să rămân la ferma mea. De data asta am făcut o excepţie, pentru că judecătorul Parkman mi-e prieten. Oftă adânc.

— Bineînţeles, un alt motiv a fost fuga Isoldei.

— Chiar te-a părăsit pentru baron? întrebă Flora cu un uşor tremur în glas, în timp ce-şi scotea a doua mănuşă. El tăcu vreme de câteva clipe şi fata se temu că din nou încălcase regulile politeţei. Brusc, Adam începu să râdă – un râs cald şi plăcut, venit din întuneric.

— Cel puţin aşa sper! Se întoarse către ea şi, ridicând mâna, îi atinse uşor obrazul cu dosul palmei.

— Nu-i bine ce faci. N-ar trebui să fii aici. Nici eu. Plimbarea noastră prin grădină n-a fost o idee prea grozavă. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Ai dreptate, încuviinţă Flora. Vorbise în şoaptă, cu buzele aproape lipite de ale lui, în timp ce lăsa să cadă mănuşa pe podeaua trăsurii. El îşi ţinu răsuflarea, încercând să se stăpânească.

— Doamne, cât eşti de ispititoare! Pielea ei albă strălucea în lumina palidă a lunii. Adam îi privea fascinat umerii şi braţele goale, sânii umflaţi sub decolteul adânc. Parfumul de iasomie desprins din părul ei îl ameţea.

— Sărută-mă... murmură Flora, arzând de aceeaşi dorinţă ca a lui.

— Nu, răspunse Adam fără să se mişte.

— Atunci am să te sărut eu. Tânărul îi simţi sărutul abia atingându-i buzele şi dorinţa se redeşteptă năvalnică, făcând să-i pulseze sângele în vine.

— Cât timp avem la dispoziţie? şopti el, cedând în cele din urmă.

— Tu ştii mai bine... replică Flora cu subînţeles.

— Oricum nu va fi destul. Ar fi vrut să rămână cu ea, în ea, deasupra ei, s-o posede ceasuri la rând – o senzaţie unică, pe care se strădui să n-o ia în seamă.

— Nu mai ai şaisprezece ani…

O remarcă masculină, prudentă şi stăpânită. În orice caz ultima – de asta era sigur, oricare ar fi fost răspunsul ei. Chiar dacă ea adăugase ceva, oricum Adam n-o auzi, pentru că palmele ei îi cuprinseră obrazul, trăgându-l mai aproape, iar când buzele ei le atinseră pe ale lui, el începuse deja să-şi descheie pantalonii. Dintr-o mişcare se culcă peste trupul ei, ridicându-i fusta şi juponul, sărutând-o cu o patimă tot atât de nestăvilită ca a femeii. Flora încercă să-l ajute să-şi descheie nasturii, dar el o refuză aproape cu violenţă, dându-i la o parte mâna, care, în nerăbdarea lui, mai mult îl încurca. Eliberându-şi sexul, o pătrunse imediat, pentru că nu mai putea aştepta nicio clipă, apoi o trase mai sus pe pernele trăsurii, în parte ridicând-o cu braţele, în parte silind-o să se înalţe, prin forţa penetrării. Ea scoase un ţipăt nestăpânit şi gâfâind, se agăţă de el, ameţită de senzaţia divină revărsată în toată fiinţa, în trupul şi-n mintea ei, în vârfurile degetelor şi pe pielea înfierbântată.

Trăsura se zgâlţâia în întuneric şi singurele sunete care răzbăteau erau gemetele celor doi tineri şi scârţâitul arcurilor, în timp ce Adam Sene încerca să potolească simţurile pătimaşei sale partenere, dând frâu liber şi propriei, lui pasiuni. Îi murmura la ureche cuvinte tandre, în limba părinţilor săi – cuvinte uimitoare, pe care nu le mai adresase nici unei alte femei. Iar ea îl săruta iar şi iar, dornică să-i cunoască gustul, aşa cum îi simţea şi trupul. Nu-şi putea explica dorinţa arzătoare pe care i-o trezea această fată. Nu-şi amintea să fi trăit vreo dată asemenea clipe copleşitoare. Tot ce ştia era că ar fi vrut să rămână aici, cu ea, o veşnicie, iar această senzaţie nemaiîntâlnită să nu se mai sfârşească niciodată. Parcă ar fi fost cuprins de febră. Nu te opri, îi răsuna în minte până la obsesie, nu te opri… Mişcările trupului său ţineau isonul poruncii repetate în gând ca o litanie. Răsufla iute, cu ochii închişi, savurând extazul care-i umplea toată fiinţa, în timp ce pătrundea înlăuntrul trupului acela voluptos de femeie, cufundându-se

în carnea ei iar şi iar, până ce amândoi începură să tremure, ajunşi în pragul descărcării finale. Câteva clipe mai târziu, el se retrase încet, ca să revină cu patimă dezlănţuită şi devastatoare.

Flora îi ieşi în întâmpinare cu propria-i pasiune nedomolită. Din prima clipă când îl privise în ochi, înţelesese pe ce culmi de extaz era în stare să aducă o femeie.

Cu un geamăt de plăcere, îl sărută, suspinând mulţumită.

Când nebunia primelor momente se mai potoli, o dezbrăcă până la brâu, desfăcându-i copcile rochiei şi dezlegându-i corsetul, până ce sânii ei albi îi sclipi în palma luminaţi de razele lunii, parcă îndemnându-l să le guste dulceaţa.

— Acum e rândul meu… şopti ea după un scurt răgaz de odihnă şi, culcându-se peste el, întinse mâna spre acul de diamant de la cămaşă.

Îl ajută să-şi scoată o parte din veşminte, uluindu-l cu inventivitatea degetelor ei delicate, până când, în cele din urmă, limba ei caldă coborî pe trupul lui, umplându-l de o senzaţie fără egal.

Ca nişte adolescenţi, trăiau o plăcere nebună, fără să le pese ce vor zice ceilalţi, preocupaţi doar de plăcerea simţurilor. Făcură dragoste în fel şi fel de poziţii, care mai de care mai tentante şi mai pline de imaginaţie. Mai târziu, când Adam o rostogoli pe Flora pe canapea, pătrunzând-o pe la spate, ea îl privi peste umăr, epuizată de orgasmul precedent, şi murmură:

— De ce… eşti… Atât de… egoist? Pierzându-se înlăuntrul trupului ei primitor, el îi răspunse, gâfâind:

— Asta n-o fac pentru tine. Şi, înlănţuindu-i strâns mijlocul, o pătrunse şi mai adânc. Ea gemu şi ţipătul i se topi într-un suspin arzător.

Un timp amândoi rămaseră fără suflare, dornici să nu piardă nicio clipă din plăcerea intensă care le inunda întreaga fiinţă. Dar extazul nu ţinu mult timp, pentru că nici într-un astfel de moment Adam nu renunţase cu totul la prudenţă. Când Flora ajunse din nou în pragul descărcării,

se eliberă şi el, pătrunzând-o atât de adânc, încât ea scoase un geamăt înăbuşit, apoi amândoi se lăsară pradă unui orgasm năvalnic, care-i lăsă fără suflare. Un timp se auzi numai respiraţia grăbită a bărbatului. Niciunul nu avea puterea să vorbească.

După aceea, într-un gest posesiv, Flora îi atinse fruntea brobonită de sudoare, aplecată deasupra ei.

— Eşti uluitor... murmură ea, cuprinsă de un adânc sentiment de mulţumire.

— Cred că, până la urmă, o să-mi placă Montana. Îl simţi încordându-se brusc şi adăugă:

— Nu-ţi fie teamă. Era un compliment. Mai curând ghici decât îi văzu zâmbetul în întuneric.

— A fost plăcerea mea. Uitasem ce prietenoşi pot fi uneori englezii.

— Dar eu sunt pe jumătate americancă. Aha, îşi zise Adam. Deci asta era explicaţia patimii ei neobişnuite. Şi a sincerităţii dezarmante. În ciuda dorinţei arzătoare de-a rămâne în trupul ei, Adam îşi dădu seama că tainica lor intimitate trebuia să ia sfârşit. O sărută cu tandreţe, apoi spuse cu regret neprefăcut:

— Acum trebuie să ne întoarcem.

Se ridică în capul oaselor şi începu să-şi încheie cămaşa.

— Bănuiesc că vei avea nevoie de asta, se oferi el politicos, vârând mâna în buzunar, de unde scoase o batistă de pânză albă.

— Câtă amabilitate! murmură Flora, ameţită de dezlănţuirea pătimaşă de mai adineauri. Rămăsese culcată, cu trupul încă vibrând, înfiorat de plăcere.

— Dar de ce n-aş folosi unul din nenumăratele jupoane pe care le port pe dedesubt? Se întinse alene.

— Însă nu chiar acum... Când voi avea mai multă putere...

— Ba chiar acum, bia! insistă el, alintând-o în şoaptă cu apelativul tandru din graiul Absarokee. Nu putem aştepta până-ţi vei regăsi tu forţa.

Îşi netezi grăbit fracul cu gesturi sigure, deprinse în ani îndelungaţi de seducţie şi dragoste pe apucate. La fel de priceput la îmbrăcămintea femeiască, o ajută pe Flora să-şi

scoată unul din jupoane, ridicând-o în braţe ca să-i înlesnească operaţiunea. Dar, când începu să şteargă urmele plăcerii de mai adineauri, îi pieri brusc din minte orice noţiune a timpului Admirându-i coapsele catifelate şi şoldurile ademenitoare, simţi că nu se putea împotrivi dulcii făgăduieli oferite de trupul tolănit pe pernele trăsurii. Închise ochii, ca să reziste unui nou val de dorinţă, apoi trase aer în piept şi spuse:

— Iartă-mă! O sărută cu blândeţe, aşezând-o pe banca din faţa lui.

— Acum rămâi aici. Nu merită să rişti un scandal. Văzându-i zâmbetul ispititor şi lipsit de ruşine, începu să râdă.

— Zău c-aş vrea! Dar de data asta, e mai bine să ne oprim aici.

Cu toată încercarea lui de a glumi, Flora ghici în ce dilemă se află.

— Poate mai târziu... murmură ea, aranjându-şi cât de cât pliurile rochiei.

Zece minute mai târziu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, apărură amândoi în uşa terasei. Noaptea de primăvară era destul de răcoroasă şi niciunul din ceilalţi oaspeţi nu se aventurase afară. Nimeni nu îndrăznise să înfrunte frigul. Oprindu-se într-un colţ mai ferit, Adam cercetă pentru ultima dată înfăţişarea Florei, aranjându-i ba o panglică, ba o şuviţă de păr, apoi îi zâmbi ca un tată iubitor.

— Acum te rog să rămâi lângă mine şi nimeni nu va îndrăzni să te vorbească de rău.

— Eşti chiar atât de periculos?

— Nu şi pentru tine. Glasul lui avea o intonaţie ciudată. Pentru prima oară. Flora ghicea în vorbele lui un avertisment.

— Dar pentru alţii? întrebă ea deodată.

— Te referi la tatăl tău? Nu, în niciun caz, răspunse el, cu indiferenţa obişnuită.

— Atunci, pentru cine? Nu cred că scurta noastră întâlnire ar putea face rău cuiva.

— Sigur ca nu. Fii liniştită, nu vom avea niciun fel de

necazuri. Nimeni nu îndrăzneşte să se lege de mine pe faţă. Acelaşi avertisment.

— De ce? zise ea mecanic, pentru că, din simpla lui înfăţişare, ghicise răspunsul. Adam tăcu, întrebându-se ce răspuns i-ar fi putut da unei femei pe care de-abia o cunoscuse. Duşmanii lui erau animaţi de raţiuni complexe, printre care originea lui indiană. Dar niciunul nu îndrăznea să-l înfrunte direct – ba chiar şi atunci, îşi lua de regulă o mică trupă de însoţitori.

— E greu de explicat, vorbi el într-un târziu.

— Ai ucis pe cineva? insistă ea, încruntându-se fără voia ei.

— În clipa asta, nici nu contează. Zâmbetul lui era lipsit de căldură. Ce rost avea să-i spună că aparţin unor lumi complet diferite?

— Tot ce trebuie să facem acum, iubito – şopti el – e să intrăm fără să ne pese de privirile aţintite asupra noastră şi să-l liniştim pe tatăl tău.

— Nu-i cazul să te temi de tata! declară ea, convinsă de sprijinul necondiţionat al domnului Bonham.

— Nu te crede în stare de nimic rău?

— Cam aşa ceva.

— S-ar putea ca mie să nu-mi ierte asta tot atât de uşor.

— Tata îi iartă pe toţi prietenii mei. Adam Serre avusese dreptate. Deşi mai multă lume le remarcase intrarea, precum şi părul ciufulit şi rochia uşor şifonată a Florei, nimeni nu se apropie de ei şi nici nu le adresă vreun cuvânt.

— Sunt impresionată! mărturisi Flora, trecând pe lângă un alt oaspete, care răspunsese salutului lui Adam. Şi nu eşti nici măcar înarmat! râse ea.

— Acum, nu! răspunse el, liniştit. Fiecare din cei de-aici fac această deosebire.

Nu-i răspunse la surâs, iar ea se întrebă ce reputaţie putea avea un om care reuşea atât de uşor să-i intimideze pe ceilalţi.

— Ai putea lua cu tine oricare altă femeie din sala de bal, fără ca cineva să ţi se împotrivească? El îi aruncă o privire scurtă – nu de surprindere, ci de regăsire – de parcă până atunci ar fi zăbovit cu gândul în altă parte.

— Eu nu silesc nicio femeie să vină cu mine.

— Altceva am vrut să spun.

— În acest caz, răspunsul e da. Cuvinte seci şi directe, rostite aproape în şoaptă.

— Eşti sigură că tatăl tău nu-i supărat? adăugă el de parcă un subiect de conversaţie atât de neobişnuit i-ar fi făcut să împărtăşească aceleaşi sentimente. Chiar îi păsa, se gândi Flora, fascinată şi tulburată de firea lui de nepătruns.

— Poate că reuşeşti să-l intimidezi şi pe el! îl necăji fata. Pe chipul lui frumos apăru o umbră de zâmbet.

— Asta o las pe seama ta, bia. Eşti suficient de neîmblânzită pentru amândoi.

Flora simţi că se înroşeşte până în albul ochilor.

— N-a fost un reproş, adăugă Adam, înveselit de stânjeneala ei. Crede-mă.

— Nici eu n-am ce să-ţi reproşez, domnule conte! glumi fata.

— Aici nu-mi folosesc titlul, dar oricum – îţi mulţumesc, îi atinse uşor mâna sprijinită pe braţul lui.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Când îl găsiră pe George Bonham, aflat în sala de biliard subiectul de conversaţie nu fu absenţa lor, ci intenţia contelui de-a cumpăra cai de la Adam. După ce discutară mai multe posibilităţi, se înţeleseră să se întâlnească peste două săptămâni, la ranch-ul lui Adam.

Curând după aceea, tânărul indian părăsi casa judecătorului Parkman. Îi fusese imposibil să se comporte firesc în societate, după senzaţiile nemaiîntâlnite trăite în trăsura din grădină. Nu mai avea chef să zâmbească şi să discute de lucruri lipsite de însemnătate. Tulburat de puternica atracţie exercitată asupra lui de Flora Bonham, dorea să-i evite prezenţa ferindu-se de sentimente cu care nu era obişnuit. Poate că reacţionase exagerat, din cauza plecării neaşteptate a Isoldei, petrecută în aceeaşi zi sau poate că de vină era plictiseala pe care i-o stârnea orice ieşire în lumea bună. Cine ştie dacă nu cumva îi era pur şi simplu dor de casa şi de fiica lui? De un singur lucru era sigur: trebuia să plece din Virginia City imediat, chiar în această seară. S-o uite pe Flora Bonham. După experienţa

unei căsnicii nefericite, interesul lui pentru femei se limita la aspectul pur carnal, ori Flora Bonham, deşi de o senzualitate debordantă, nu intra în categoria plăcerilor trecătoare. Femei nemăritate ca ea se aşteptau de obicei la ceva mai mult decât o aventură amoroasă. Sau, dacă nu ele, atunci cu siguranţă taţii lor. Iar el nu ţinea deocamdată să facă pe peţitorul.

Totuşi, pe tot parcursul drumului spre casă, descoperi că nu-i dădeau pace vorbele Florei, cum că taică-său îi iartă uşor pe toţi prietenii ei. Oare ce voise să spună? câţi bărbaţi cunoscuse Flora până la el? Fusese ea la fel de pătimaşă cu toţi acei „prieteni”?

Scutură cu putere din cap, vrând parcă să-şi alunge mânia care-l cuprinsese. Dar întrebarea îi revenea obsedant, deşi se lupta cu înverşunare s-o alunge. Îşi spuse că n-o dorea pe Flora. Că nu avea nevoie de ea. Nu-i trebuia nicio femeie acum, când abia se eliberase din lanţurile unei căsnicii nefericite. Avea tot timpul ca să-ncerce s-o uite.

CAPITOLUL 2

Un zilele care urmară, Flora descoperi că gândul îi zbura mereu spre Adam. Cu toată zarva şi agitaţia pregătirilor de plecare spre satele indienilor Absarokee, mintea îi era răscolită de crâmpeie de amintiri din noaptea balului dat în casa judecătorului Parkman. Domnul Bonham lăsase de mult în seama ei organizarea unor astfel de expediţii şi, deşi de regulă era atât de pricepută, de astă dată constată că trecea pe listă de două ori acelaşi obiect, uitând lucruri simple, vorbind cu slujitorii fără a mai aştepta şi răspunsul acestora. Totul pentru că în gând îi răsărea deodată chipul zâmbitor al lui Adam sau pentru că-şi amintea trupul lui voinic şi musculos, buzele lipite de ale ei. În astfel de clipe pierdea legătura cu realitatea.

Chiar şi tatăl ei remarcase în mai multe rânduri că mintea îi era în altă parte.

— Sunt atâtea de făcut, tată! îi răspunse Flora evaziv, străduindu-se să-şi alunge imaginile tulburătoare şi conştientă de adevărata lor cauză.

Asemenea manifestări erau o noutate pentru ea. Niciodată nu se simţise atât de atrasă de un bărbat. Fiind foarte frumoasă şi deci obişnuită cu admiraţia masculină ajunsese de multă vreme să nu-i mai ia în seamă pe cei ce oftau de dorul ei, câştigându-şi chiar porecla de" Senina Venus" în înalta societate londoneză. Trata problemele de suflet cu uşurinţă şi nonşalantă, ferindu-se de sentimente prea profunde. Cu totul altceva decât pasiunea năvalnică pe care i-o stârnise contele de Castellux. Alături de el, se simţea cuprinsă de o dorinţă copleşitoare şi irezistibilă. Zâmbi, gândindu-se ce bine se potriveau aceste cuvinte cu un bărbat atât de priceput în arta iubirii, atât de spectaculos, de curajos şi nepăsător, care îndrăznise să facă dragoste la doi paşi de o casă plină de oaspeţi. Continuând să surâdă, se aşeză în faţa ferestrei din dormitor, uitând cu desăvârşire de listele din faţa ei. Aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă vara în Yellowstone.

De când se întorsese la ranch-ul său,. Adam se bucura din plin de tihna unei vieţi fără Isolde. Dacă până atunci fusese un tată bun, acum el şi fiica sa, Lucie, deveniră nedespărţiţi. Călăreau nedespărţiţi. Călăreau împreună când contele supraveghea caii aflaţi la păşune sau dresajul armăsarilor pur-sânge. Cocoţată pe genunchii sau pe umerii lui, îi ţinea de urât la întâlnirile zilnice cu lucrătorii şi slujitorii casei. Cu privilegiul fiicei mult-iubite, intervenea şi ea în discuţie, iar taică-său îi asculta părerea, răspunzându-i astfel încât să facă plăcere unei copile de trei ani. Din prima zi când se întorsese de la Virginia City, meniul fusese modificat după gustul fetiţei, iar cina era servită foarte devreme, astfel încât Lucie să poată mânca împreună cu tatăl ei. După ce terminau masa, în locul ceasurilor petrecute în salon, unde Isolde servea ceaiul, când îmbufnată, când pusă pe harţă, Adam şi Lucie se duceau în camera copilei şi se jucau împreună până se făcea ora de culcare. . De ani de zile nu fusese Adam atât de fericit.

Cei care-l cunoşteau bine remarcară că nu-l mai văzuseră astfel dinainte de căsătorie. Dar sub calmul său aparent, gândul la Flora Bonham nu-i dădea pace. Începu să viseze la ea cu ochii deschişi în fiecare noapte, rememorând

dezlănţuirea lor pătimaşă. Curând luă obiceiul de a se plimba călare după ce-o culca pe Lucie, încercând să scape de imaginile chinuitoare care-l torturau de îndată ce închidea ochii. Aerul răcoros şi câmpia luminată de razele lunii îl ajutau să-şi vină în fire. În preeria nesfârşită se simţea liber de orice griji, înfrăţit cu natura sub cerul spuzit de stele şi vindecat de dorinţa lui nebunească. Ajuns la poalele dealurilor care marcau graniţa de miază noapte a pământurilor sale, îşi odihnea calul, contempla câmpia cu-n sentiment adânc de mulţumire. Cale de câteva mile nu se zărea decât iarbă cât vedea cu ochii – destule cât să hrănească hergheliile lui şi ale celor de-un neam cu el, până la venirea primăverii. După ani întregi de muncă fără răgaz, ranch-ul prospera, iar caii lui de curse ajunseseră cunoscuţi pe hipodroamele americane şi europene. Dacă lăcomia altor fermieri, care făceau presiuni din toate părţile asupra domeniului său, nu s-ar fi transformat într-un conflict deschis, ar fi putut duce o viaţă tihnită alături de Lucie. Întotdeauna se simţea cu capul limpede după ce călătorea prin preerie. Dorinţa pătimaşă pentru Flora se risipea, astfel încât îşi putea alunga gândurile tulburătoare ca pe nişte iluzii inutile. Flora Bonham nu era decât o femeie cu sânge fierbinte – voluptoasă şi senzuală – dar pe care era mai bine s-o uite. Nu voia să-şi complice viaţa cu niciun chip.

Cum drumul devenise nesigur datorită inundaţiilor de primăvară, George Bonham îşi pregăti pe îndelete călătoria spre nord, la ranch-ul lui Adam. Dar vremea se ameliora, în asemenea măsură, încât vizitatorii ajunseră la destinaţie fără niciun incident, ba chiar sosiră cu o zi mai devreme la Mussel-Shell. Numai că gazda era plecată.

Luase urma unor cai furaţi din herghelia care păştea în partea de est a proprietăţii. Amănuntul îl aflară din gura menajerei, când fură întâmpinaţi de întregul personal al casei. Dar Adam avea să se întoarcă negreşit pentru întâlnirea cu contele, explică doamna O’Brien, vorbind tărăgănat şi cu accent irlandez. Până atunci, sfârşi ea şi făcu o plecăciune erau cât se poate de bineveniţi.

Casa lui Adam avea o poziţie frumoasă, la picioarele colinelor cu păduri de pini. Prin pajiştea de la intrare

curgea unul din numeroasele pârâiaşe care se vărsau în Musell-Shell. Spre apus fuseseră plantate livezi şi în depărtare se zăreau frunzele verzi ale pomilor, dese ca un penaj. Conacul, construit din piatră de râu, era de dimensiuni impresionante, cu terase şi verande, iar acoperişul, năpădit de muşchi strălucea verde intens în umbra pinilor. Întreaga construcţie era flancată de două turnuri cu scară în spirală, amintind de Fontainebleau. Pe scurt, un solid castel franţuzesc în decorul sălbatic al statului Montana.

Curând după sosire, făcură cunoştinţă cu Lucie, care intră în salon, trăgându-şi doica de mână. Flora şi tatăl serveau ceaiul.

— Pe mine mă cheamă Lucie, declară zâmbind fetiţa oprindu-se în prag şi cercetându-i cu ochii negri, plini de curiozitate copilărească. Iar ea e Baby-Dee-Dee – adăugă, ridicând păpuşa pe care o ţinea de părul auriu.

Vorbea englezeşte cu un uşor accent franţuzesc.

— Tata e plecat! îi înştiinţă apoi, scuturându-şi buclele negre şi strălucitoare. Vădit stânjenită de intrarea neaşteptată a fetiţei, doica încercă s-o scoată afară din salon, dar Lucie i se smulse din mână şi, alergând în partea cealaltă a încăperii, într-o învolburare de muselină galbenă, se opri în faţa mesei aşternute pentru ceai. Arătând cu mânuţa durdulie spre o prăjitură cu cremă de căpşuni, spuse categoric:

— Vreau şi eu. Flora îi întinse imediat prăjitura, pecetluind astfel un început de prietenie. Când invită copilul să ia ceaiul împreună Lucie surâse larg, amintindu-i zâmbetul tatălui ei. Chiar şi ochii erau tot ai lui Adam: întunecaţi, cu gene lungi, cu o privire fascinantă. Până şi vorba îi era la fel de directă. Aşezându-se pe un jilţ, stil Ludovic al XV-lea, tapiţat cu saten de culoarea coralului, cu picioruşele încălţate cu mocasini atârnând mult deasupra podelei. Lucie începu să le povestească tot felul de lucruri despre viaţa la ferma din Montana, golind fără odihnă platoul cu prăjituri. Avea un vocabular destul de bogat pentru vârsta ei, iar Flora îşi dădu seama că drăgălăşenia copilei îi făcea pe toţi servitorii să roiască în jurul ei.

— Am aproape patru ani, răspunse Lucie când fu rugată să-şi spună vârsta.

În acelaşi timp, arătase vizitatorilor mâna cu patru degete ridicate.

— Voi câţi ani aveţi? întrebă fetiţa întinzând un deget plin de frişca spre Flora şi spre tatăl ei. Auzind răspunsul, rămase o clipă pe gânduri, apoi declară:

— La fel ca *Maman* şi *Bellemère*[1]. Dar Maman a plecat în Franţa să stea cu Bellemere. Tati zice că nu poate să sufere noroiul. Aici noi n-avem străzi pietruite. Eu îl iubesc pe poneiul meu, Birdie, şi n-am văzut niciodată o stradă pietruită. Voi ştiţi cum arată?

— Oraşul în care locuiesc eu are multe străzi pietruite, dar mie îmi place şi la ţară, răspunse Flora. Ce culoare are poneiul tău?

— Una frumoasă! Verişorul meu, Raves, m-a învăţat să călăresc. Vreţi s-o vedeţi şi voi? Birdie e moartă după prăjituri. Înşfăcă vreo câteva prăjiturele de pe masă şi se pregăti să sară jos de pe masă. George Bonham refuză politicos invitaţia, prefera să rămână liniştit în salon, la un pahar de coniac şi o ţigară. Aşadar, Flora porni singură după mica ei călăuză. Lucie o conduse mai întâi în dormitor, ca să-şi ia cizmuliţele de călărie – lucru pe care-l declară domnişoarei Bonham cu seriozitatea unei lecţii bine învăţate. După ce-şi schimbă încălţămintea, se apucă să o prezinte pe Flora tuturor servitoarelor care se ocupau de ea. Desigur, şi jucăriile preferate meritau să fie arătate. Flora îşi spuse că fetiţa era la fel de încântătoare ca şi tatăl ei. Cu o nonşalanţă cuceritoare, Lucie o trase pe domnişoara Bonham după ea, ca să-i arate ferma, începând cu Birdie şi terminând cu câmpul şi casa uriaşă.

Vizitarea ranch-ului se desfăşură în funcţie de cheful şi fantezia copilei, astfel încât, la un moment dat, tot căutând biciuşca de călărie a Luciei, Flora se trezi în pragul austerului dormitor al lui Adam.

Într-o fracţiune de secundă, trupul îi fu inundat de o fierbinţeală ameţitoare, făcând-o să uite de orice altceva, deşi mirată de propria-i lipsă de stăpânire. Nu era decât o

[1] Diminutive frantuzeşti pentru „mumă”, „bunică” (ut.)

cameră goală şi austeră, care nu trăda prin nimic identitatea bărbatului care dormea aici. Dar, în ciuda aerului monahal al încăperii simţurile îi erau la fel de tulburate, de parcă Adam s-ar fi aflat în faţa ei, gata s-o atingă. Lângă ea, Lucie continua să pălăvrăgească, trăgând-o de mână, s-o ducă înăuntru.

Trecând pragul dormitorului, Flora se opri în loc, şocată de parfumul lui, care stăruia în încăpere, se opri în loc, subtil şi seducător. Aşa miroseau pielea şi părul lui Adam... Mireasmă de pin, salvie de munte şi apă de flori de portocală.

— Vezi? întrebă Lucie, făcând-o să tresară, scuturându-se de povara amintirii. Acolo sunt eu.

Într-o ramă de aur se găsea un mic portret la loc de cinste, lângă noptieră. De pe pânză surâdea chipul fetiţei lui Adam. Altfel, noptiera era goală, ca şi masa din mijlocul încăperii, aflată de cealaltă parte a patului uriaş din lemn de mahon. Privirea Florei zăbovi o clipă asupra cuverturii albe, vârâtă cu grijă pe sub perne şi pe sub saltea, cu o precizie aproape cazonă. Începu să se întrebe cu o undă de gelozie cum arăta trupul Isoldei, culcat pe aşternutul imaculat. Văzuse şi dormitorul Isoldei, căci Lucie o dusese să-i arate lebedele aurite, cu ochi verzi şi strălucitori, care decorau patul mamei ei. Flora remarcase un reuşit portret semnat de Winterhalter şi care reprezenta o femeie delicată, cu părul auriu şi corsajul plin de diamante. Într-adevăr, soţia lui Adam fusese nespus de frumoasă. Apartamentul Isoldei era extrem de fastuos, ornat cu mătase şi cu ciucuri aurii. Avea stuc aurit aplicat pe lemnărie şi pereţii acoperiţi cu damasc trandafiriu. Mobilierul era tapiţat cu mătase în nuanţe discrete şi peste tot se vedeau porţelanuri şi bibelouri scumpe, precum şi mici picturi în rame de aur, înfăţişând peisaje bucolice. Ansamblul părea decorul scenic al unui palat rococo. Sau al unui bordel de lux.

În contrast absolut, camera lui Adam cuprindea doar un birou acoperit cu cristal, o măsuţă de scris, o canapea micuţă în faţa şemineului, precum şi patul cel masiv. O încăpere funcţională, lipsită de personalitate – sau cu atât mai personală. Judecând după gusturile atât de diferite ale

celor doi soţi, Flora se miră că, totuşi, căsnicia lor durase aşa de mult.

— Hai să vezi pumnalele lui tati! o chemă Lucie, întrerupându-i speculaţiile uşor invidioase. Câteva clipe mai târziu, fetiţa deschise de perete uşile unuia din dulapurile încastrate în peretele unei încăperi micuţe. Aici se putea vedea adevăratul Adam Serre. Înăuntru, pe rafturi sau agăţate în cârlige de aramă, se găseau nenumărate pumnale, vârâte în teci cu ornamente diverse şi bogat colorate, din care ieşeau mânere de os sau bronz, mari şi mici, simple sau încrustate: o colecţie a uneltelor morţii mărturie a măiestriei indiene.

— Extraordinar! exclamă Flora, puternic impresionată de forţa latentă existentă în fiecare din acele arme, care erau departe de-a constitui exponate de muzeu.

— Să-ţi mai arăt şi altceva! urma Lucie, îndreptându-se spre dulapul alăturat. Mama spunea că sunt arme de sălbatici dar mie şi lui tati ne plac foarte mult.

Deschise alte două uşi şi privirea fascinată a Florei se opri asupra unor uimitoare veşminte indiene, din piele ornată cu blană, franjuri şi mărgele colorate. Lângă ele se găseau mocasini minunat împodobiţi. Costumele erau confecţionate din piele de culoare galben-deschis, aproape albă, moale ca mătasea şi decorate cu cozi de lup şi hermină, cu franjuri de piele, cu desene executate din mărgele colorate. Se vedea limpede că Adam Serre se mândrea cu originea sa Absarokee.

— Sunt minunate! murmură Flora, uluită de atâta frumuseţe şi înţelegând bine ce greu se realiza o îmbrăcăminte de acest fel.

— Iar acolo e semnul, lui tati! declară Lucie, arătând spre portretul stilizat al unui lup, în chenar festonat, care orna piepţii unei cămăşi. Acolo la fel, adăugă ea, trăgând afară o mânecă decorată cu un cap de lup negru pe fond roşu. Cei din neamul lui îi spun „Tsé-ditsirá-tsi” Rosti rar şi limpede cuvintele în Absarokee.

— Adică „Lupul primejdios”. Dar tati e un om tare bun şi blând, deşi Maman zice că nu. Oftă adânc – un oftat de om mare, straniu la un copil de vârsta atât de fragedă.

— Maman ţipa mereu la tati. Mie-mi spunea că o lady nu trebuie să ridice vocea, dar ea ţipa tot timpul. Tati zicea că nu suportă... Se luptă cu silabele cuvântului, evident de curând intrat în vocabularul ei de trei ani.

— ...aerul de ţară. Mie-mi pare bine că n-a vrut să merg cu ea la Paris, pentru că-mi place mai mult aici în Montana.

Dezvăluirile directe ale fetiţei îi dădură Florei senzaţia că e martoră la o scenă intimă şi, o clipă, nu ştiu ce să răspundă. În acelaşi timp, îi era ruşine de bucuria cu care primise vestea că Adam şi soţia sa nu fuseseră în relaţii prea afectuoase.

— Sunt încântată să aud că-ţi place Montana, vorbi ea, hotărându-se la un răspuns neutru. Şi eu şi tata suntem de părere că este un ţinut minunat. Şi-acum, hai să vedem pe unde o fi biciuşca aia – propuse tânăra, schimbând subiectul – ca s-o putem lua pe Birdie la plimbare. Cred că se întreabă ce-i cu noi de nu mai venim.

— Am s-o iau pe-a lui tati, declară Lucie, cu o fermitate în care Flora recunoscu trăsăturile neamului Serre. Pe urmă am să-ţi arăt unde locuiesc verii lui tati când ne vizitează la fermă.

La lăsarea întunericului, doamna O’Brien intră în salonul unde Flora şi tatăl ei jucau un joc de cărţi simplu cu Lucie.

— Îmi pare rău, dar Adam încă nu s-a întors! zise ea, cerându-şi scuze pentru îndelungata absenţă a stăpânului. Însă cina este gata. Oricum va veni acasă în seara asta, adăugă menajera, deschizând uşile care dădeau în sufragerie. Dacă a zis marţi, marţi rămâne. Să ştii, Lucie, că la desert ai plăcintă cu coacăze, sfârşi, privind cu drag la fetiţa care-şi legăna picioarele pe scaunul cu tapiţerie brodată. Dar mai întâi va trebui să mănânci nişte legume. Mazăre verde, care-ţi place aşa de mult, şi plăcintă cu carne.

— Eu mănânc întotdeauna legume, doamnă O’Brien! răspunse voioasă Lucie, care arăta ca un îngeraş în rochiţa ei trandafirie.

— Hm! Tu, sau căţeluşul care stă sub masă... o dojeni menajera, cu ochii la ogarul tolănit la picioarele fetiţei.

— Caesar nu mănâncă decât carne.

— Caesar mănâncă tot ce se poate mânca: crud sau gătit. Dar, te rog eu, înainte de desert mănâncă-ţi măcar legumele oftă doamna O'Brien, silită să cedeze.

— Mă ocup eu de Lucie, doamnă O'Brien, o asigură Flora în relaţii bune cu menajera, după ce vizitase bucătăria de mai multe ori, împreună cu fetiţa. Şi voi avea grijă ca Caesar să mănânce sub masă până când se termină cina.

— Mulţumesc, domnişoară Flora! zâmbi recunoscătoare menajera. E o plăcere să avem în casă o adevărată lady. Lucie, te rog s-o asculţi pe domnişoara Flora. Iar pentru dumneavoastră, my lord, avem un vinişor grozav se întoarse ea spre George Bonham. Din rezerva specială a lui Adam. Poftiţi la masă. E o cină obişnuită, de familie, acum că doamna... ăăă... din porunca stăpânului se corectă ea repede. Aşa că faceţi bine şi serviţi, până nu se răceşte mâncarea.

Şi agitându-se în jurul lor ca o cloşcă grijulie, îi conduse în sufragerie.

Cina fusese, însă, servită cu tot dichisul – extrem de bogată şi variată, dar într-o atmosferă intimă, cu Lucie şi cu servitorii sporovăind ba despre una, ba despre alta. Fără îndoială, fetiţa era răsfăţata tuturor, deşi adulţii o tratau de la egal la egal. Flora îşi spuse că, în mod firesc, servitorii casei deveniseră prietenii copilei, care nu avea niciun prieten de joacă de vârsta ei. La masă, domnişoara Bonham auzi o serie de istorioare despre Adam, astfel încât reuşi să afle amănunte surprinzătoare despre un bărbat de-a dreptul remarcabil.

De pildă, Adam ştia să gătească. Se pricepea să prepare prăjitura numită „Lady Baltimore" – după cât se pare după o reţetă americană. Dulceaţa de struguri şi biscuiţii lui erau fără pereche – ori, pentru astfel de reţete se cereau mâini îndemânatice, nu glumă. Remarca n-o surprinse pe Flora, care-şi amintea şi acum atingerea divină a mâinilor lui. Pe lângă toate astea, tânărul cânta şi la pian, motiv pentru care pianul din salon arăta foarte îngrijit, iar pe el se găseau tot felul de partituri. Mai presus de orice, îşi câştigase o faima fără egal în dresajul cailor după obiceiul indienilor

Absarokee, unde calul şi călăreţul erau mai curând prieteni decât duşmani Ştia să joace bine crocket, să îmbrace cu gust o păpuşă şi putea să nimerească musca de la cincizeci de paşi. Curând Flora înţelese că nu numai Lucie, dar şi tatăl ei se bucurau de afecţiunea şi devotamentul servitorilor.

Lucrul n-o mira. Ştia bine ce repede reuşea Adam să se facă iubit.

După ce Lucie fusese condusă în camera ei, ca să se pregătească de culcare, Flora şi tatăl ei rămaseră pe verandă, să petreacă împreună o seară tihnită. Legănându-se în balansoarele de răchită, căptuşite cu perne confortabile, degustau cel mai bun coniac al lui Adam, admirând cerul la asfinţit. Deşi soarele apusese, la orizont încă se mai zărea un abur auriu, scăldând câmpia într-o lumină strălucitoare. Amândoi se simţeau cuprinşi de o pace adâncă.

— Eşti fericită? o întrebă încet contele.

— Foarte, răspunse fata, cu ochii închişi şi cu capul sprijinit de spătarul balansoarului.

— Ştii bine că-mi fac griji pentru tine. Flora deschise ochii şi-şi întoarse privirea către tatăl ei, aşezat de cealaltă parte a măsuţei din verandă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, tată. Sunt cât se poate de mulţumită.

— Acum ar trebui să fii la Londra cu prietenii, nu prin pustietăţile astea, cu mine.

— Dumneata eşti cel mai bun prieten al meu şi, pe urmă, mie-mi plac pustietăţile. Hai să nu mai discutăm despre asta. Ştii bine că socotesc viaţa de societate mult mai puţin interesantă decât studiile noastre. Ai petrecut ani întregi studiind teoria lui Blumenbach despre egalitatea biologică a tuturor popoarelor şi mi-ai oferit prilejul de-a observa şi cunoaşte atâtea culturi şi civilizaţii de pe glob. E o muncă extrem de captivantă, tată, şi-mi oferă mult mai multe satisfacţii decât ocupaţia de a-mi alege un soţ, aşa cum fac celelalte domnişoare de familie.

— Totuşi, poate într-o zi te vei hotărî să te măriţi, insistă George Bonham. Iar pentru asta ai nevoie să ieşi în lume.

— Şi cum s-ar potrivi un soţ pasionat de vânătoare planurile noastre de călătorie? Ştii şi dumneata că bărbaţii din înalta societate nu se preocupă decât de sezonul de vânătoare de programul curselor de cai, Cowes, Mayfair, iar toamna Scoţia. Lăsă fraza neterminată, apoi adăugă cu convingere:

— Mie-mi place viaţa noastră tocmai pentru că-i liberă.

— Dacă maică-ta ar fi trăit... poate ţi-ar fi explicat mai bine necesitatea de-a...

— Care necesitate, tată? De-a respecta convenienţele? De-a face numai „ce se cuvine”? Singur mi-ai spus că mama a fugit cu dumneata a doua zi după ce v-aţi cunoscut, zâmbi ea. Sunt convinsă că ar fi perfect de acord cu stilul meu de viaţă. Doar te-a însoţit întotdeauna în călătoriile dumitale. Ai uitat că m-am născut într-un cargou, lângă ţărmul Chinei? Cred că indiferenţa mea la cererile societăţii se trage din firea emancipată a mamei.

— Aşa e, draga de ea... îşi aminti cu nostalgie contele.

— Iar dumneata n-ai mai găsi alta care să-i semene între toate femeile care ţi-au făcut ochi dulci ani la rând. La cincizeci şi şase de ani, era încă un bărbat atrăgător, înalt şi zvelt, cu pielea bronzată de traiul în aer liber, cu părul de culoarea nisipului abia încărunţit la tâmple, nu încetase să stârnească interesul femeilor.

— Într-adevăr, încuviinţă el. Mama ta a fost cu totul altfel. Deseori discutaseră pe această temă, întrucât pe George Bonham nu înceta să-l preocupe soarta fiicei sale. Însă, de fiecare dată, ea îl liniştea, arătându-se cât se poate de mulţumită cu viaţa lor plină de călătorii şi de neprevăzut.

— Tată dacă vreodată voi îndrăgi pe cineva aşa cum ai iubit-o şi dumneata pe mama, atunci mă voi căsători. Dar, cum nu pot avea copii, nu văd de ce m-aş căsători, aşa de ochii lumii.

— Poate că doctorii s-au înşelat.

— Atâţia doctori, din ţări atât de diferite, ca Grecia şi Turcia? Mă îndoiesc. Febra aceea infecţioasă, de care am suferit în Alexandria, m-a adus la un pas de moarte. Am avut mare noroc c-am scăpat.

— Domnul fie lăudat. Contele simţi un fior de groază,

amintindu-şi cum fusese cât pe ce să-şi piardă fiica de şaisprezece ani în acel iulie înăbuşitor. Timp de-o săptămână se zbătuse între viaţă şi moarte, şi numai priceperea medicilor greci şi arabi reuşise s-o salveze.

— Pe urmă, tată, ia gândeşte-te la cei care mi-au cerut mâna până acum. Toţi încântători şi bine-crescuţi, dar niciunul suficient de inteligent sau de pasionat ca să-mi reţină atenţia.

— Nici chiar contele de Chastellux? întrebă George Bonham, schiţând un surâs. Plimbarea voastră prin grădina judecătorului Parkman a stârnit unele comentarii. Flora îşi dădu seama că roşise.

— Tată, sunt destul de mare ca să fac ce vreau! îl apostrofa ea cu blândeţe. Şi asta, indiferent ce spune lumea.

— N-am nimic împotrivă, daga mea! o asigură contele. Independenţa ta e tot atât de importantă pentru mine ca şi pentru tine. Iar dacă maică-ta ar fi trăit, ţi-ar fi citat o listă întreagă de scriitoare care au pledat pentru egalitatea dintre sexe. Pur şi simplu mă întrebam dacă Adam Serre te-a impresionat ceva mai mult decât admiratorii tăi din Londra. Ea tăcu o clipă, încercând să înţeleagă de ce o atrăgea atât de mult tânărul indian. Frumuseţea lui fizică nu era un motiv suficient.

— Cred că da... mărturisi ea aproape în şoaptă. Deşi nici eu nu ştiu cum sau de ce. Surâsul ei pluti o clipă în amurgul violet.

— Trebuie să recunoşti că e un bărbat frumos.

— Aşa sunt şi ceilalţi pretendenţi la mâna ta, interveni George Bonham.

— Dar Adam Serre nu mi-a cerut mâna.

— Poate tocmai de asta te-a atras, îşi dădu cu părerea contele, alegându-şi cu grijă vorbele. Are o reputaţie teribil de proastă.

— Dumneata vorbeşti, când tuşa Sarah spune că pe mama ai cucerit-o tocmai cu purtările tale scandaloase?

— Hm! râse domnul Bohman. E cumva prea târziu să te îndemn la prudenţă?

— Trebuia să faci asta cu ani în urmă, zâmbi Flora. Şi pe urmă, ştii bine că averea de care dispun e o pavăză cât se

poate de bună.

— Aşa zicea şi maică-ta. De aceea a şi stăruit să trec totul pe numele tău.

— Biata mama, cunoştea bine avantajele titlului de moştenitoare. Aşadar, oricât ar vui Virginia City, eu am să fac tot ce-mi place.

— Atâta timp cât tu eşti fericită, draga mea, şi eu sunt mulţumit.

— Atunci, fii fără teamă, tată. Duc o viaţă plină de satisfacţii.

Cu aceasta, trecură la alt subiect, sfătuindu-se câţi cai să cumpere de la Adam şi dacă să trimită o parte din ei în Anglia, pentru sezonul de vânătoare.

— Armăsarii pur sânge ai lui Adam îmi amintesc de caii germani, din zona Schleswig-Holstein. Spuse George Bonham. E o rasă de mare calitate.

— Cel mai mult mi-a plăcut murgul. Lucie spune că poate face un salt de şase metri, fără să obosească. Pentru un copil de patru ani, se pricepe grozav de bine la cai.

— Nu-i de mirare, date fiind preocupările tatălui ei, care de aproape zece ani creşte cai de rasă. Cu paharul în mână, contele arătă spre norul de praf iscat la orizont, care se îndrepta vijelios spre apus. În ultimele raze ale asfinţitului.

— Cineva galopează în direcţia noastră, spuse George Bonham, golind paharul, pe care-l puse pe măsuţă, ridicându-se ca să vadă mai bine.

Norul de praf se apropie treptat, până ce amândoi desluşiră câţiva călăreţi, precum şi mai mulţi cai profilaţi pe cerul gălbui. Curând observară că era vorba de indieni. Vreo douăzeci de oameni călăreau spre ranch, mânând caii, al căror tropot de copite răzbătea până la urechile celor doi vizitatori.

Continuară să urce dealul în goana cailor, revărsându-se ca un şuvoi viu pe panta dinspre ranch. Instinctiv, Flora se ridică în picioare, uluită de iuţeala cu care se apropiau, dată fiind distanţa rămasă până la fermă.

Conducătorul grupului nu se opri decât pe pajiştea din faţa terasei, ca şi cum ar fi apreciat greşit distanţa şi poziţia servitorilor adunaţi în locul unde începea aleea cu prundiş.

— O să dea peste ei! exclamă, înspăimântată, Flora. Dar conducătorul, pictat în negru şi verde, îşi struni brusc calul chiar în faţa servitorilor, care nu se clintiseră din loc. Ceilalţi indieni îi urmară exemplul şi, când norul de praf se risipi, Flora recunoscu uluită trăsăturile lui Adam în spatele sinistrelor culori de război. Râzând, tânărul le mulţumi celorlalţi călăreţi şi-şi salută servitorii, vesel şi nepăsător, de parcă incursiunile de acest fel n-ar fi fost decât o simplă plimbare în câmp. Dar înfăţişarea lui înfricoşătoare alunga din minte asemenea presupuneri idilice. Trupul vânjos era gol până la brâu şi pictat în întregime în roşu şi negru. Obrazul era brăzdat de dungi roşii pe nas şi pe frunte. Alte dungi roşu coborau, simetric, pe piept şi pe braţe. Părul lung flutura pe umeri, şi când zâmbea, dinţii sclipeau orbitor, în contrast cu faţa vopsită în negru. Pe umăr îi atârna o puşcă şi o cartuşieră, dovadă că scopul incursiunii nu fusese numai o simplă plăcere. Nici urmă de fermecătorul conte de Chastellux, pe care-l cunoscuse în Virginia City.

În zarva şi agitaţia sosirii, unul din războinici o zări, totuşi pe Flora, care rămăsese pe veranda aproape cufundată în întuneric: o siluetă cu obrazul palid şi rochie de culoare deschisă, strălucind în prag de înserare. Ceilalţi îi urmară exemplul, privind în aceeaşi direcţie. Încet-încet, gălăgia se domoli şi se aşternu o tăcere adâncă. La început, Adam nu remarcă liniştea din jur, dar unul din însoţitori îi arătă vizitatorii din verandă. Văzând-o pe Flora zâmbetul i se topi brusc. Ce căuta aici? îl aştepta pe conte, nu pe Flora. Rămase cu ochii la ea, fără a-şi putea alunga din minte imagini tulburătoare ale plăcerilor trăite împreună, nu de mult. Se strădui să-şi ţină firea, cu inima încă bătând de freamătul luptei care-i umplea sufletul de o bucurie aproape insuportabilă. Iar ea era acolo.

După nopţi întregi de vise erotice şi dorinţe înăbuşite, acum o vedea pe verandă, atât de aproape, încât o putea atinge. Răsuflând adânc, aruncă hăţurile omului de lângă el, apoi descălecă, îndreptându-se spre cei doi oaspeţi.

— Iertaţi-mi apariţia cam zgomotoasă, se scuză el, venind spre terasă cu paşi neauziţi, din cauza picioarelor

încălţate cu mocasini. Dar întotdeauna sunt fericit să mă întorc acasă. Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întâmpin, dar a trebuit să călărim până aproape de graniţa canadiană ca să găsim caii.

Vorbea cu ochii la George Bonham, neştiind prea bine ce să facă, abia întors la obiceiurile lumii civilizate şi fără a îndrăzni să privească spre Flora. Într-un sat Absarokee, ar fi fost liber s-o ia cu sine după bunul său plac. Brusc, i se păru nespus de greu să se adapteze la lumea albilor.

— Sunt nişte cai pe cinste, răspunse contele. Şi eu aş fi pornit în căutarea lor. N-ai de ce să te scuzi. Am fost primiţi după toate regulile ospeţiei.

Într-o viaţă de călătorii, întâlnise dese ori indieni pictaţi în culorile războiului, astfel încât înfăţişarea lui Adam nu era o noutate pentru el.

— Fetiţa ta a fost o gazdă minunată, încheie, zâmbind, George Bonham.

— E un copil tare drăgălaş, adăugă Flora, aproape în şoaptă. Trupul voinic al lui Adam, îmbrăcat şi vopsit după obiceiul indienilor, o impresionase profund, în ciuda vederilor şi cunoaşterii ei cosmopolite. Poate petele de sânge de pe jambiere sau poate cartuşierele aproape goale îi dezvăluiră cruda realitate a expediţiei sale. Indianul îi aruncă o privire scurtă, printre gene, căutând să-şi stăpânească sentimentele prea îndrăzneţe.

— Mulţumesc, spuse el cu glas liniştit. Ea e bucuria vieţii mele.

Apoi, uitându-se spre oamenii şi caii din aleea cu pietriş, adăugă.

— Eu v-aş ruga să mă scuzaţi. Trebuie să mă ocup puţin de prietenii mei şi să dau de ştire Luciei că m-am întors. Pe urmă voi veni să stăm de vorbă în salon... să zicem, într-o jumătate de oră. Acum că soarele a asfinţit, e mult mai bine înăuntru. Nu avusese intenţia să facă o aluzie personală, dar cuvintele lui sunară ca şi cum s-ar fi temut ca Flora să nu răcească.

— Nu-ţi fă griji pentru noi, interveni contele. Flora şi cu mine ne descurcăm perfect şi singuri. Iar dacă vrei s-o lăsăm pe mâine dimineaţă, nu-i nicio supărare.

— Nu, răspunse Adam. Voi coborî îndată în salon. Sigur că ar fi trebuit să renunţe la întâlnire. Să fi rămas cât mai departe de Flora Bonham. Dar ea era atât de frumoasă, în rochia de mătase albă împodobită cu perle... iar el era obişnuit să facă mai curând ce-i place, decât ce trebuie.

— Să vedem ce zice şi Lucie! adăugi el zâmbind şi, schiţând o plecăciune, se îndepărtă. Flora observă că purta cercei din scoici sidefii. Când îşi îndreptase spatele, părul îi fluturase uşor, lăsând să se vadă podoaba din urechi, cerceii contrastând puternic cu uimitoarea lui virilitate, cu armele şi cu chipul vopsit în culorile războiului. Simţi o pornire irezistibilă de a-i atinge.

Dar când Adam reapăru în salon, nu mai avea cerceii deşi în jurul ochilor mai stăruiau vagi urme de vopsea neagră Purta o cămaşă de lână roşie, descheiată la gât, pantaloni de piele şi mocasini. Părul spălat şi încă ud fusese legat la spate dându-i o alură curată şi nevinovată de şcolar. Dar când se tolăni într-unul din jilţurile Isoldei, contrastul dintre aerul lui bărbătesc şi delicatul model rococo făcu să dispară orice urmă de inocenţă copilărească.

— Lucie s-a simţit grozav de bine cu voi, spuse el zâmbind. Vă mulţumesc că i-aţi acordat atâta atenţie.

— A fost plăcerea noastră, răspunse cu amabilitate contele, îmi aminteşte de Flora când avea vârsta ei. Într-o zi, când ne aflam la Veneţia...

— Vai, tată, nu începe iar cu istorioarele acelea! îl rugă cu blândeţe Flora. Sunt convinsă că nu interesează pe nimeni.

— Bănuiesc că erai un copil tare drăgălaş, murmură Adam; mai interesat de cât ar fi dorit, de încântătoarea lady Flora.

— Eram pur şi simplu curioasă. La fel ca Lucie. De fapt am petrecut ceva timp în biblioteca ta, răsfoind hărţile Montanei şi încercând să ghicim încotro ai apucat. Încă de dimineaţă aştepta cu nerăbdare să te întorci.

— Nu ştiam că vom zăbovi aşa de mult, răspunse Adam, trecându-şi palma peste frunte, după care luă sticla cu coniac de pe măsuţa alăturată.

— Pari ostenit, îndrăzni Flora surprinsă şi ea că se purta

ca o soţie grijulie. Adam, care-şi umplea paharul, o privi o clipă. Vorbele ei nu sunaseră ca ale unei soţii, dar erau de-o intimitate tulburătoare.

— În astfel de expediţii nu prea ai timp de somn – replică el, silindu-se să-şi păstreze sângele rece şi să-şi alunge orice gând vinovat legat de Flora Bonham. Noi am fost plecaţi vreme de trei zile, adăugă el.

Ridică paharul la gură şi sorbi o înghiţitură zdravănă de coniac, ca şi cum ar fi avut nevoie de un întăritor.

— Indienii Picior-Negru sunt cei ce ţi-au luat caii? întrebă George Bonham. Adam încuviinţă din cap.

— Nu-i prima oară când fură din herghelia noastră, dar când i-am ajuns din urmă, au abandonat caii. Încercă să pară liniştit şi indiferent, de parcă n-ar fi călărit peste treizeci de mile pe teren accidentat.

— Aţi văzut armăsarul nostru? vru să ştie tânărul, evitând să vorbească despre întâmplările din ultimele trei zile.

Femeile albe puneau întotdeauna întrebări la care nu-i plăcea să răspundă.

— Cred că ţi-am văzut toţi caii, spuse contele. Ai făcut o treabă grozavă. Chestiunea e pe care din animalele astea minunate să le cumpărăm. Flora preferă mai curând murgul. „Vasăzică, vânează”, reflectă Adam, completându-şi în gând portretul seducătoarei domnişoare Bonham.

— Iar tata îşi închipuie că-i va da de furcă la Ascot contelui de Huntley dacă-i vinzi calul cel negru, de curse. Anul trecut Harry a obţinut trofeul, şi tata vrea să-şi ia revanşa.

— Calul negru face o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde, îi informă Adam. Aleargă ca vântul.

— Ne-a spus Lucie. Ştie timpii obţinuţi de fiecare cal.

— Pentru că ea ţine cronometrul la antrenamente, explică Adam, ca şi cum pentru o copilă de trei ani acesta ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. Cred că nu vreţi să participaţi la cursa din acest an. N-aş avea timp să vă trimit calul peste ocean.

— Nu. Vom rămâne în valea Yellowstone aproape toată vara. Numai dacă pe indieni nu-i vor supăra întrebările şi

studiile mele. Adam ridică din umeri.

— Veţi vedea că cei mai mulţi Absarokee sunt gata să coopereze. Cultura noastră a venit în contact cu albii vreme îndelungată.

— Dovadă situaţia ta de-acum, zâmbi contele.

— Întocmai. Tatăl meu a ajuns aici încă din 1830 împreună cu prinţul Maximilian. Dar nu era în niciun caz primul. Fiind mai puţin numeroşi faţă de alte triburi, indienii Absarokee au considerat mai înţelept să rămână în relaţii bune cu albii şi cu guvernul, deşi nici unii nici celălalt nu prezintă încredere când este vorba de pământ. Tata şi-a asigurat dreptul la acest domeniu prin act semnat de Congres, ca să excludă orice alte negocieri ulterioare. Asta nu înseamnă că, din când în când, nu-i nevoie să-i conving pe unii că întreaga vale îmi aparţine, adăugă el.

— Te referi, probabil, la crescătorii de vite – interveni George Bonham.

— Aşa e, încuviinţă oftând, Adam. Ei cred că pământurile de aici nu-s ale nimănui, deşi tratatul de anul trecut, prin care drumurile albilor ar fi trebuit să ajungă până în Yelowstone n-a fost ratificat şi tot ţinutul se află încă în stăpânirea indienilor Absarokee.

— Pe tine te consideră tot indian? întrebă Flora. Iartă-mi indiscreţia, dar nu mi se pare că eşti foarte înstărit.

— Niciodată nu strică să ai bani, replică Adam, fără a da vreun semn că ar fi fost stânjenit. Iar un titlu are mare valoare în înalta societate, care – remarcă zâmbind

— Există şi în Montana, precum ai observat şi în casa judecătorului Parkman. Începu să râdă de-a binelea.

— Cu alte cuvinte, culoarea pielii şi a părului contează mai puţin decât averea şi blazonul familiei.

— Ciudat! surâse ironic Flora, care în urma cunoştinţelor căpătate prin călătorii, avea o atitudine cinică la adresa convenienţelor sociale, deşi, în sinea ei considera că reputaţia lui Adam în mânuirea armelor cântărea mult în comportarea îngăduitoare a „elitei” aflate în acea seară la judecătorul Parkman.

— Adică preferi viaţa simplă? întrebă el cu îndrăzneală, cu ochii la rochia elegantă şi bijuteriile Florei, care stătea

comod pe scaun, ţinând în mână paharul cu şampanie.

— De cele mai multe ori, da – răspunse ea fără să ridice glasul şi, prinzându-i privirea, adăugă:

— Îmi imaginez că de mic ştiai să foloseşti tacâmul pentru peşte şi, cu toate astea, n-ai renunţat nici la obiceiurile tribului indian din care te trăgeai.

— Şi acum ce facem, discutăm despre democraţie? interveni, amuzat, contele. În fond amândoi aţi avut mame americance, aşa că puteţi vorbi din experienţă.

— Zău aşa, tată! îl dojeni în glumă, Flora. Doar nu ne certăm! E o noapte prea frumoasă ca să ne supărăm unii pe alţii. Vrei să-ţi mai torn puţin coniac?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să-mi completez jurnalul zilnic cu câteva date, răspunse contele, punând pe masă paharul gol. V-aş ruga să mă scuzaţi, dar eu urc în camera mea. Ne vedem mâine dimineaţă, i se adresă el lui Adam. Iar tu, Flora, nu te culca prea târziu – îşi povăţui fiica, aşa cum făcea de fiecare dată.

— Bine, tată.

— Ai obiceiul să te culci târziu? o întrebă Adam când rămaseră singuri.

— Uneori.

— Prin urmare, dormi mai mult dimineaţa” Ca nevastă-mea”, îşi zise în gând,” şi ca celelalte doamne din aristocraţie”.

— Câtuşi de puţin. Dar tu?

— Nici vorbă. În fiecare zi se ivesc atâtea de făcut, iar Lucie se trezeşte foarte devreme.

— Ştiu. Azi dimineaţă am mers împreună la o plimbare călare. Călăreşte admirabil.

— Vărul ei e un maestru neîntrecut.

— Aşa spunea şi ea.

— E un mare noroc să fim aproape de un mare număr de rude de-ale mele.

— Lucie mi-a arătat căsuţele de pe malul râului.

— Mi-a povestit şi mie că te-a dus acolo. Urmă o tăcere stânjenitoare, amândoi frământându-şi mintea să găsească subiecte de discuţie, deşi fiecare era tulburat de amintirea dezlănţuirii pătimaşe din seara balului.

— Eu...

— Mie...

— Spune tu prima, o invită Adam cu glas liniştit. Flora simţi un nod în gât. Nu mai trăise momente atât de penibile din copilărie.

— Îmi pare rău că te pun într-o situaţie aşa de neplăcută.

— Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici.

— Mi-am dat seama.

— Iartă-mă.

— Dacă ai pe altcineva, nu vreau să-ţi stric rostul.

— Pe altcineva?

— Altă femeie...

— El reflectă o clipă – o mică minciună şi dilema ar fi fost rezolvată.

— N-am pe nimeni.

— Atunci te stânjeneşte prezenţa mea.

— Nu, murmură Adam. Numai că lucrurile nu sunt atât de simple, şi tu ştii asta foarte bine. Flora rămase un timp cu ochii la lichidul auriu din paharul pe care-l ţinea în mână, apoi ridică din nou ochii la el.

— Eşti obosit! zise cu blândeţe, iar eu te mai sâcâi cu ale mele.

— Nu-s obosit, oftă tânărul. Şi nici tu nu mă sâcâi.

— Eşti foarte amabil!

— Mie nu mi se pare. Flora se rezemă de spătarul jilţului, privindu-l lung câteva clipe.

— Atunci circumspect...

— Probabil.

— Deci trebuie să aştept să mă rogi? Nu ştiu dacă voi avea răbdare...

— Doamne, Flora! murmură el, închizând ochii o secundă. Nu spune asta.

— Iartă-mă, am să încerc să fiu mai prudentă. El izbucni în râs, simţind că nu se mai putea împotrivi pornirii de-a o avea în acea seară.

— Oare cum ar fi să faci dragoste cu prudenţă? întrebă, cu un aer poznaş. S-ar putea să fie ceva interesant. Flora râse şi ea.

— Am putea încerca, deşi nu ştiu dacă tu ai fi în stare de aşa o performanţă.

— Nici tu. Iisuse, aş avea nevoie să m-ajute cineva.

— Poate...

— Nu. Nu spune nimic. Încerc să gândesc raţional. Ştii că de când am plecat din Virginia City tânjesc după tine în fiecare noapte? Şi asta mă scoate din sărite.

— Ce romantic! El o privi încruntat, în timp ce Flora surâdea cu cochetărie.

— Asta nu trebuie neapărat să-ţi schimbe viaţa.

— Ce anume?

— Dacă faci dragoste cu mine. Acum e limpede? eu nu umblu după un soţ.

— Parc-am mai auzit pe undeva asemenea declaraţii...

— De prea multe ori?

— O dată mi-a fost de-ajuns.

— Dar eu nu sunt ca ea.

— Ştiu. Tocmai ăsta-i necazul.

— Dar nu trebuie să fie niciun necaz.

El oftă şi se tolăni mai comod în fotoliu, întinzându-şi picioarele îmbrăcate în pantaloni de piele şi ridicându-şi paharul de coniac până în dreptul bărbiei.

— Cât timp rămâneţi pe-aici? întrebă abia auzit.

— Aici? Nu prea mult. În Yelowstone – toată vara. După aceea mă îmbarc pentru Yucatan.

— De ce?

— Mă întâlnesc cu nişte prieteni, cu care plec plec într-o expediţie în Tikal. Să ştii, Adam, că nu vreau să intru cu de-a sila în viaţa ta.

— Nu cred că m-ar interesa o femeie pe care o visez în fiecare noapte. Lucie şi cu mine abia ne-am recăpătat liniştea, iartă-mă că-ţi vorbesc atât de direct.

— Adam, dar eu mă refer doar la dragostea fizică. Nu-i cazul să fii atât de alarmat. Tânărul o privi cu atenţie. Aşa cum stătea în fotoliu, feminină şi voluptoasă, cu pielea albă şi catifelată, cu părul arămiu şi sclipitor, semăna cu Venus a lui Tiţian.

— Ai putea să-mi torni nişte ceai... murmură el.

— Aş putea, dar n-am s-o fac! replică ea tot atât de

încet, ridicându-se din fotoliu şi punându-şi paharul pe măsuţa lăcuită. Adam nu se clinti. Flora se apropie, oprindu-se în faţa lui. Abia atunci înălţă privirea, plimbând-o pe trupul ei, până când îi întâlni ochii.

— Cred c-am pierdut bătălia… şopti cu glas răguşit.

— Cam aşa ceva, încuviinţă ea, remarcându-i sexul în erecţie sub pantalonii de piele de căprioară.

— Încuie uşa, ceru el abia auzit. Flora îl cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Şi dacă nu vreau? Nu obişnuia să dea ascultare ordinelor, nici chiar atunci când erau rostite cu blândeţe.

— Cum doreşti… răspunse Adam. Îşi puse paharul deoparte şi, aplecându-se spre Flora, o apucă de poala rochiei, începând s-o ridice încet. Ea se smulse, puţin furioasă pe propria-i nerăbdare – Aşa nu!

— Mă refuzi? întrebă el cu îndrăzneală, fulgerând-o cu privirea pe sub gene, după care se rezemă din nou pe spătarul jilţului.

— Dar tu? i-o întoarse fata, la fel de îndrăzneaţă, uitându-se iar pe furiş la sexul lui în erecţie, care-i dovedea contrariul. Chipul lui Adam se deştinse în surâsul lui încântător dintotdeauna.

— Am putea încuia uşa amândoi. Ea îi zâmbi, îmbunată de atitudinea lui concesivă.

— Mergem în camera ta sau a mea? El păru să cugete câteva clipe.

— De ce nu pe teritoriu neutru?

Dar înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, Flora i se aşeză pe genunchi. Văzându-i privirea uluită, îi murmură, cu buzele aproape lipite de ale lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele:

— Oare există vreun pat în teritoriul ăsta neutru? Lângă el se simţea ca în paradis: lipită de trupul lui cald şi parfumat, ghicea cum cu fiece clipă dorinţa lui devine din ce în ce mai năvalnică. De departe îi putea ţine piept Florei Bonham, dar de-aproape, era irezistibilă.

— Oricare… murmură tânărul, aplecându-se s-o sărute. Sau toate… adăugă, răsuflând iute. Dacă preferi un maraton.

— Mmm... Îi prinse capul în palme, trăgându-l spre ea şi, înainte ca buzele lor să se atingă, şopti:

— Arată-mi...

CAPITOLUL 3

O duse în braţe pe scara de serviciu, ca să evite riscul de a-l întâlni pe tatăl ei. Poalele rochiei foşneau atingând peretele lambrisat. Penumbra sublinia trăsăturile aspre şi bărbăteşti ale capului lui Adam. Amândoi vibrau de aceeaşi dorinţă aprigă, făcând să le fiarbă sângele în vine.

Adam o lipi strâns de trupul lui, astfel încât Flora îi zări zâmbetul şi mai aproape, în timp ce parfumul lui îi răscolea simţurile. Tânărul se opri o clipă pe palier, ca s-o sărute – un sărut fierbinte şi pătimaş, care-i lăsă pe amândoi fără suflare.

— Grăbeşte-te... murmură gâfâind Flora. Te rog...

El o privi cu tandreţe fără un cuvânt, cuprins de aceeaşi nebunie ca şi ea.

— Aşteaptă... şopti cu glas arzător. Aproape c-am ajuns, începu să urce treptele două câte două şi, ajungând la primul cat, se îndreptă spre prima cameră nelocuită. Câteva clipe mai târziu, erau înăuntru, încuind uşa în urma lor. El se duse, bâjbâind, spre pat, o culcă pe cuvertura de mătase, trântindu-se lângă ea.

Flora îşi ridică poalele rochiei cu degete tremurânde în timp ce Adam îşi desfăcea grăbit, cureaua pantalonilor în momentul următor, se cufundă înlăuntrul ei. Amândoi ardeau de dor, după două săptămâni de aşteptare, cât fuseseră siliţi să-şi înfrâneze foamea trupurilor. Când prima furtună se linişti, amândoi regretară că plăcerea era atât de trecătoare

— Iartă-mă... murmură Adam, rămânând culcat peste trupul ei, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare... răspunse sfârşită Flora. Crede-mă... El încercă să zâmbească, dar nu găsi destulă putere. Abia când se mai linişti şi respiraţia reveni la normal, aprinse lampa de pe noptieră şi se lungiră unul lângă altul pe cuvertura răvăşită.

— Dac-am greşit, îţi dau voie să mă minţi, râse el, sprijinindu-se într-un cot, încă îmbrăcat, plimbându-şi degetul pe gâtul ei. Dar, spune, nu-i aşa că legătura asta a noastră e mai intensă decât oricare alte... experienţe?

— De ce te-aş minţi? replică Flora, cu un surâs insinuant, privindu-l dintr-un vălmăşag de fuste şi jupoane. Pe deasupra ciorapilor trandafirii se vedeau coapsele goale, la fel de albe şi strălucitoare ca şi obrazul ei catifelat.

— Bine, îmi retrag cuvintele! consimţi Adam, coborând degetul spre sânii ei. Totuşi, spune-mi.

— Da... încuviinţă Flora, apucându-i mâna şi aşezând-o pe sân. Da... îţi jur că da.

— Într-o noapte, era cât pe-aci să vin călare la Virginia City, ca să te văd – mărturisi tânărul, desenând cu degetul conturul sfârcului care se ghicea pe sub rochie.

— Păcat că te-ai răzgândit.

— Tânjeam să-ţi simt picioarele încolăcite în jurul meu...

— Asta nu merita efortul de-a călări zece ceasuri încheiate, zise ea, zâmbind provocator.

— În cele din urmă n-au fost decât trei, precizã Adam. Până la Pine Creek am reuşit să-mi vin în fire.

— Ce ghinion! se bosumflă fata. Tocmai când eram pe moarte!

— Din lipsă de bărbaţi?

— Din lipsa unui bărbat ca tine. El îşi apăsă palma pe sânul Florei.

— Cu cine te-ai mai culcat?

— Nu cumva eşti gelos?

— Eu nu sunt niciodată gelos, răspunse Adam, reluându-şi tonul nepăsător, ia zi, cu cine?

— Nu-i treaba ta. Dar tu, cu cine ţi-ai mai făcut poftele în astea două săptămâni?

— E o provocare? se încruntă tânărul? luându-şi mâna de pe sânul ei şi ţintind-o cu o privire ironică.

— Câtuşi de puţin! protestă Flora, ridicând din sprâncene. Iar te gândeşti la soţia ta.

— Vrei să spui că tu eşti altfel?

— De două săptămâni nici măcar n-am sărutat vreun bărbat, pentru că te voiam numai pe tine. Acum ai priceput?

Vezi bine că nu ştiu să mint.

— Iartă-mă dacă nu te cred. În seara aceea, la judecătorul Parjman, m-ai făcut să-mi închipui cu totul altceva.

— Indiferent că mă crezi sau nu, în astă seară am să fac dragoste cu tine până am să-mi dau sufletul. Două săptămâni de aşteptare au fost prea mult.

Brusc, buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Îmi plac femeile care spun exact ce gândesc.

— Cu condiţia să vorbească despre dragoste?

— Despre dragoste cu mine.

— Iar mie, Adam Serre, mi-ar plăcea de o mie de ori mai mult să vorbeşti mai puţin şi să faci mai mult.

— Desfrânată nesătulă ce eşti! Flora se rostogoli deasupra lui, sărutându-l cu tandreţe.

— Ai dreptate... murmură ea, sprijinindu-se de pieptul lui ca să-l încalece. Şi cum se pare că eşti... pregătit – adăugă, ridicându-şi jupoanele cu o mişcare ademenitoare a şoldurilor – de ce... — se ridică în genunchi, lăsându-se încet pe sexul lui – să nu ne destrăbălăm împreună?

El închise ochii, cuprins de o plăcere fără margini, iar când îi deschise din nou, simţindu-se înlăuntrul ei, şopti cu glas răguşit:

— Dar, mai întâi, am să fac dragoste cu tine până-mi dau sufletul...

— Începând chiar din clipa asta, domnule conte! preciză Flora, ascunzându-şi cu greu dorinţa năvalnică sub o invitaţie glumeaţă. El îşi coborî palmele pe mijlocul ei, strângând-o cu putere, şi un fulger îi ţâşni din ochii întunecaţi.

— Îţi cam place să dai ordine. O strânse şi mai posesiv.

— Din când în când. Ai ceva împotrivă? Ochii ei violeţi îl priveau fără teamă sau ruşine, în timp ce palmele i se sprijineau de pieptul lui.

Adam ridică uşor din umeri şi Flora îi simţi jocul muşchilor sub piele.

— Depinde... zise el, prudent.

— Depinde de ce? insistă Flora, mişcându-şi imperceptibil şoldurile, astfel încât amândoi se simţiră

străbătuţi, de acelaşi fior tulburător.

— Depinde de ordinele date, răspunse tânărul, zâmbind seducător, şi cedând poftelor cărnii.

— Văd că eşti nespus de înţelegător, şopti fata.

El o săltă ca pe un fulg, ca s-o pătrundă şi mai adânc.

— Până la un punct, murmură, cu dublu înţeles.

— Pot să ştiu şi eu când ajungi în punctul cu pricina? gâfâi Flora, înnebunită de senzaţia copleşitoare care pusese stăpânire pe ea.

Adam rămase o clipă nemişcat, lăsând-o să-l simtă provocator în trupul ei.

— Am să-ţi spun, încuviinţă el, trăgând-o uşor deasupra lui, până când o umplu de prezenţa lui. Apoi îşi arcui spatele şi mai înaintă puţin. Ea se eliberă cu un ţipăt sălbatic de plăcere, iar când îşi recăpătă suflul şi deschise din nou ochii, revenind la realitate, el îi surâse, murmurând;

— Heeei! Era zâmbetul sigur şi încrezător al bărbatului priceput în a dărui clipe de extaz unei femei.

— Iar acum, bia, va trebui să-ţi scoţi hainele, şopti, atingându-i copcile rochiei. Mai mult ne încurcă.

— Numai rochia? îl tachină Flora, cu o privire insinuantă în ochii violeţi.

El râse, încântat de senzualitatea ei.

— Pentru început... răspunse abia auzit. Pe urmă, restul. Avem tot timpul. Ne aşteaptă o noapte lungă...

Sufrageria era inundată de razele soarelui. Lucie pălăvrăgea vrute şi nevrute, veselă ca şi primăvara de afară. Pe masă se aflau platouri de porţelan şi argint strălucitor, încărcate cu mâncăruri aburinde: slănină, ochiuri, şuncă, pâine prăjită, unt şi gemuri de toate felurile. În mijloc se găsea o vază gălbuie, cu un bucheţel de irişi albaştri, destul de mic ca mesenii să se poată vedea şi conversa unii cu alţii. Adam şi Flora erau aşezaţi unul în faţa celuilalt, surâzându-şi discret pe deasupra florilor. Niciunul din ei nu dormise mai mult de o oră. Amândoi erau cuprinşi de o dulce toropeală, tulburaţi să se ştie atât de aproape, iar dacă cineva i-ar fi privit mai cu atenţie, nu i-ar fi fost greu să ghicească ce se întâmplase.

— Putem să mergem să vedem puii de vulpe? vru să ştie

Lucie, amestecându-şi frişca în ceaşca de cacao cu atâta râvnă, încât câţiva stropi săriră pe de lături.

— După lecţii, răspunse Adam, fără a lua în seamă petele de pe faţa de masă. Apoi, ridicând linguriţa plină de frişcă, o întrebă:

— Mai vrei?

— Adică după lecţiile de dimineaţă! Fericită, Lucie încremeni cu linguriţa în mână.

— Imediat după aceea, răspunse Adam.

Şi, luând tăcerea fetiţei drept un răspuns, puse frişca în ceaşca lui.

— Spune-i doamnei Meleod că, dacă doreşte, poate veni cu noi.

— Dar Cloudy nu ştie să călărească.

— Nu, dar îi plac puii de vulpe. Mi-a spus cu gura ei. Se întinse, începând să taie şunca din farfuria Luciei

— Poate că va vrea să încalece pe bătrânul Charlie.

— Charlie e cumva murgul acela mare întrebă Flora, gândindu-se că niciun bărbat nu avea dreptul să arate atât de bine după o noapte nedormită. Adam părea odihnit şi bine-dispus. Avea părul încă ud după baie şi purta o cămaşă albă, proaspăt călcată şi o vestă frumoasă, din lână irlandeză de culoare închisă. Era extrem de elegant, de parcă l-ar fi îmbrăcat un valet de casa mare Lucie dădu din cap, scuturându-şi cârlionţii.

— N-ai uitat! zise ea, cu gura plină de şuncă. Charlie e cel care mănâncă mere. Adam furişă o privire către Flora, pe deasupra capului Luciei: o privire arzătoare, încărcată de amintiri răscolitoare

— Spune-i doamnei Meleod că poate lua şaua mongolă! se întoarse el spre fetiţă, vorbind pe un ton neutru, în contrast cu gândurile care nu-i dădeau pace.

— Cloudy e prea grasă, explică Lucie, adresându-se Florei şi domnului Bonham, aşa că, merge întotdeauna cu trăsura. Dar vizuina vulpilor e sus pe deal şi puii sunt aşa de drăguţi, că poate, de data asta, va îndrăzni, totuşi, să încalece pe Charlie. În timp ce Lucie vorbea, Adam zăbovi cu privirea asupra Florei, cuprins de admiraţie. Era fermecătoare: îmbrăcată simplu, într-o bluză cafenie de

mătase şi o fustă de stofă. Dar şi mai bine arăta fără nimic pe ea, îşi zise, furat de amintiri din cele mai plăcute. Îi stătea minunat cu părul arămiu prins la spate într-un coc deşi lumina soarelui de dimineaţă îi accentua umbrele albăstrii de sub ochi, făcându-l să se simtă vinovat.

— Tati poţi să pui două şei pe Charlie? Adam se luptă cu disperare să revină la realitate.

— Să-l întreb pe Montoya, când mergem la grajduri. El ştie mai bine ce-i place lui Charlie. Acum, ia spune, vrei nişte gem de căpşuni, să pui pe biscuiţi? se adresă fetiţei, încercând să împace conversaţia prozaică de la masă cu imaginile tulburătoare care-l obsedau.

— Putem lua masa la iarbă verde?

— De ce nu? Lucie începu să bată din palme – cam prea aproape de ceaşca ei plină, dar taică-său nici nu clipi.

— Vreau să mănânc prăjitură cu lămâie şi fursecuri şi biscuiţi cu nuci.

— Nu crezi c-ar trebui să-i întrebăm şi pe ceilalţi ce doresc să mănânce? o dojeni el, nu prea sigur că felurile preferate ale unui copil de trei ani vor întruni aprecierea unanimă. De ce nu stai de vorbă cu lady Flora şi lord Haldane? propuse, aţintindu-şi din nou privirea pătimaşă asupra domnişoarei Bonham. Flora se uită repede în altă parte, încercând să-i evite ochii arzători. Avea senzaţia că Adam îi atinsese trupul sau că o sărutase de faţă cu ceilalţi – atât de tulburătoare era expresia lui. Îi trebuiră câteva clipe să-şi regăsească glasul.

— Dumneata ce spui, tată? întrebă, ca să câştige timp. Ai vreo preferinţă?

— Dacă luaţi şi o sticlă de coniac pentru mine, mă declar mulţumit – răspunse, vesel, George Bonham. Iar biscuiţii cu nuci despre care vorbeai – se întoarse el spre Lucie – par a fi grozavi. Aşa e?

Adam tocmai punea gem pe felia de pâine a fiicei sale. Flora îşi zise că în mâna lui cuţitul părea de dimensiunile unei jucării. Îi admira trupul vânjos şi muşchii care jucau sub piele la fiece mişcare. Nici nu mai auzea ce spune tatăl ei: în minte îi roiau imagini din noaptea care trecuse.

— Se topesc în gură, Georgie! declară fetiţa, deja în

relaţie de prietenie cu contele, după ceasurile petrecute în compania lui. Au un gust de fursecuri amestecate cu zahăr candel. Să vezi ce-o să-ţi placă! Numai să mănânci din ei înainte să-i găsească Cloudy. E moartă după dulciuri şi-i în stare să înfulece câte o sută o dată.

— Am să fug după ea, să-i iau coşul din mână! râse contele, rezemându-se de spătarul jilţului, cu ceaşca de cafea în mână.

Lucie îi amintea de Flora când era mică: acelaşi farmec cuceritor şi aceeaşi înţelegere directă şi candidă a lumii. Un copil curat şi nevinovat, care nu ştia ce-i prefăcătoria.

— Asta nu-i greu, Georgie, pentru că Cloudy nici măcar nu poate să alerge. Dar dacă vrei să fugi, fugim împreună – numai să nu mă certe Cloudy, că nu aşa se poartă o domnişoară. Tati, la picnic trebuie să mă port ca o domnişoară?

Adam tocmai se întreba dacă în cursul zilei va mai reuşi să fure câteva clipe de intimitate cu Flora. Cât despre domnişoara Bonham, ea îşi simţea sfârcurile sânilor întărindu-se şi trupul zvâcnind de dorinţă – totul pentru că Adam Serre era periculos de aproape, ca un desert favorit, după care nu trebuia decât să întindă mâna, începu să se foiască pe scaun. Oare va avea răbdare până la căderea serii, când putea să-l simtă din nou înlăuntrul ei? Nu se îndoia nicio clipă că şi Adam tânjea după acelaşi lucru.

— Tati! Nici nu m-asculţi!

— Fă cum vrei tu, comoara mea! răspunse el vag, pradă gândurilor sale şi sperând că nu încuviinţa cine ştie ce absurditate.

— Uraa! Mulţumesc, tati. Mă duc să-i spun lui Clouty că nu poate să mă certe, pentru că tu-mi dai voie să fac ce vreau. Sări repede jos de pe scaun.

— Tati, da să vii să-i spui lui Cloudy despre Charlie, pe mine n-o să mă creadă.

— Am să-i spun, când vin să vă iau pe amândouă.

— Vai, ce grozav o să fie! Flora, Georgie, o să ne distrăm de minune!

Adulţii schimbară priviri amuzate, în vreme ce Lucie ieşi în fugă din sufragerie.

— Nu pot să garantez că excursia va fi pe măsura reclamei făcute de fiică-mea, râse Adam.

— Are o energie extraordinară, zise Flora.

Ca şi taică-său, completă în gând, amintindu-şi de plăcerile nopţii trecute.

— Şi-i place la nebunie să stea în aer liber.

— Din fericire! exclamă, încântat, Adam. Dacă ar fi semănat cu maică-sa, n-ar fi fost prea mulţumită aici.

— Mulţi din prietenii mei gândesc la fel, remarcă Flora, simţind pornirea de-a se arăta îngăduitoare faţă de Isolde, după ce făcuse dragoste cu soţul ei o noapte întreagă. Adam scutură din cap, înnorându-se brusc.

— Isolde nici n-a stat aici prea mult. Îşi petrecea sezonul la Paris, după care îşi vizita prietenii din Londra. Venea rar la ranch şi rămânea foarte puţin.

Îşi împinse deoparte farfuria şi se lăsă pe spate în jilţ, ca şi cum discuţia despre soţie i-ar fi tăiat pofta de mâncare.

— Am impresia că am cunoscut-o la o petrecere câmpenească a familiei Darcy, interveni contele, căruia căsătoriile de convenienţă nu-i mai făceau nicio impresie, după cincizeci de ani de când tot studia slăbiciunile firii omeneşti. E cumva o Deauville-Haubignon? Adam încuviinţă din cap.

— Da, şi familia maică-sii se mândreşte cu blazonul ducal şi cu podgoriile de la Leoville.

— Îmi amintesc c-a pomenit de viile acelea. Parcă nu erai de faţă, Flora. Te găseai în Italia, în vizită la Adele.

Brusc, Flora regretă că nu fusese la petrecere, ca s-o întâlnească pe femeia cu care se însurase Adam, ca şi cum, ştiindu-i soţia, l-ar fi putut cunoaşte mai bine şi pe el Ar fi vrut să afle mai multe despre frumoasa blondă, al cărei tablou trona deasupra şemineului din budoarul tapetat cu mătase roz. Oare cum vorbea? Cum râdea? Cum se mişca? Era la fel de seducătoare ca şi soţul ei? Sau, mai curând, rece şi distantă? Purta deseori diamante? Şi, dintr-o dată, simţi o pornire mai puţin caritabilă de-a obţine o altfel de victorie asupra femeii al cărei soţ o ţinuse trează până în zorii zilei.

— Poate o voi întâlni cu altă ocazie, răspunse ea,

hotărându-se la un răspuns neutru şi politicos.

— Puţin probabil, replică Adam cu asprime. Numai dacă se va plictisi de ea baronul Lacretelle. Oricum, nu cred că v-aţi înţelege, adăugă el, vădit nemulţumit şi îmbufnat. Flora, care abia mai reuşea să-şi stăpânească emoţiile, reacţiona la remarca lui mai violent decât ar fi dorit.

— Eu mă înţeleg cu toată lumea.

— Şi eu, zise el sec, cu aroganţă masculină. Dar o cunosc pe Isolde.

— Poate te înşeli. De ce n-am fi prietene? insistă cu candoare Flora, iritată de siguranţa din glasul lui şi de tonul posesiv cu care vorbise, deşi se cunoşteau de puţin timp.

— Nu eşti genul de femeie care să se împrietenească cu Isolde.

Cuvintele lui Adam trădau o durere surdă. Flora nu putea să sufere bărbaţii autoritari. După ani întregi de studii şi cercetări, reuşise să-şi câştige un renume în lumea ştiinţifică. Participase la expediţia lui Ludwig Ross în Marea Egee şi fusese remarcată încă de la şaptesprezece ani, când lucrarea despre „Opaiţul din Phylakopi”, schiţând principalele elemente decorative ale unei vechi civilizaţii, încă necunoscute, din bazinul Mării Egee, fusese citită în faţa Societăţii Regale Prin urmare, Adam Serre n-avea decât să facă pe paraleul în valea lui, dar asupra ei nu avea autoritate.

— În acest caz, zise ea răspicat, fără a-şi putea ascunde enervarea, te rog să mă ierţi, dar mă îndoiesc că ţi-ai înţeles vreodată soţia.

— Ce prostie! exclamă Adam, aruncându-i pe sub sprâncene o privire furioasă.

— Oare toată lumea e obligată să fie de aceeaşi părere cu tine?

Fusese o remarcă inteligentă, agasată şi… foarte feminină.

— Asta-i culmea! scrâşni el. Conversaţia devenise cumplit de intimă.

— Propun un armistiţiu, interveni cu blândeţe tatăl Florei. Amândoi vorbiţi ca doi copii puşi pe harţă. Brusc, Adam se lumină la faţă, începând să zâmbească.

— Iartă-mă, murmură el, pe un ton plin de regret. Şi iartă-mi proasta dispoziţie. Râse scurt.

— Isolde are întotdeauna efectul ăsta asupra mea.

„E numai lapte şi miere!” se gândi Flora. ” Doamne, ce repede s-a îmblânzit!”

— Şi-acum – urmă Adam, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – să mergem la grajduri să v-alegeţi caii. Vorbise liniştit şi măsurat, cu aceeaşi amabilitate dintotdeauna. Flora ar fi vrut să-l pălmuiască, să facă să-i dispară de pe chip surâsul de gentilom cu maniere alese. Să-i alunge calmul acela exasperant. Cuprinsă de o gelozie furibundă şi inexplicabilă, dorea să-l facă să plătească pentru prezenţa Isoldei în viaţa lui.

CAPITOLUL 4

Grajdurile erau construite din aceeaşi gresie gălbuie ca şi casa, iar împărţirea şi amenajarea lor ducea cu gândul la faimoşii armăsari ai Curţii regale. Fiecare boxă avea propria ei instalaţie de apă, care se scurgea prin ţevi dintr-un rezervor aflat la poalele dealurilor. Pereţii despărţitori erau făcuţi din lemn de mahon de import, iar grajdurile se vădeau atât de curate, încât Flora se întrebă câţi servitori trudeau ca să le menţină astfel. Nu venea aici pentru prima oară şi de fiecare dată avusese impresia că fânul era proaspăt adus, că animalele abia fuseseră ţesălate şi că dalele de piatră dintre boxe numai ce fuseseră spălate. Şi, de-ar fi fost mai puţin pornită pe stăpânul fermei, ar fi avut de pus o groază de întrebări, ca să-şi astâmpere curiozitatea.

Situaţia fiind cu totul alta, nu-i mai rămase decât să privească în dreapta şi în stânga, la caii de vânzare, vorbind doar atât cât era necesar, dând răspunsuri scurte şi politicoase, zâmbind amabil (dar nu şi sincer) şi dorindu-şi din tot sufletul să-i fi putut arde un picior fermecătorului conte de Chastellux acolo unde l-ar fi durut mai tare.

Dar cum nu-şi putea realiza dorinţa, se mulţumi să discute cu tatăl ei, hotărând amândoi ce cai să achiziţioneze: de vânătoare, de curse şi de călărie.

Entuziasmul fără margini al lui Georgie Bonham reuşi să pună în umbră răspunsurile seci sau evazive ale fiicei sale. De fapt, era atât de încântat de herghelia pur-sânge a lui Adam, încât nici nu observă furia reţinută a Florei.

— Pe Dumnezeul meu, Adam, dar frumoşi cai mai ai! exclamă George Bonham, oprindu-se în faţa unei boxe mai mari, în care se afla un pur-sânge în vârstă de trei ani. Nu-i de mirare c-ai obţinut atâtea premii în ultimul timp. Cât costă minunăţia asta de cal? Dacă l-aş înscrie la curse, cu siguranţă că Harry Aston n-ar avea nicio şansă să învingă.

— Îmi pare rău, George, dar nu-i de vânzare. E favoritul meu.

— Totul e de vânzare dacă plăteşti preţul potrivit, zâmbi contele. Spune, cât ceri pe el? Adam clătină din cap.

— Nu-l dau. Magnus va câştiga Marele Premiu anul viitor, la Longehamps.

Vasăzică, îşi zise Flora, participase la curse şi în Franţa, nu doar în America.

Se întrebă cum reacţiona când îşi întâlnea nevasta pe hipodrom? Oare doar se salutau, în treacăt sau schimbau câteva cuvinte în răspăr? Dar dacă Adam nu era decât un mare mincinos şi încheiase o căsătorie de convenienţă, care-i aranja pe amândoi?

— La Longehamps ai să concurezi cu Whiriwind din Deyonshire, îl anunţă contele. Mai mult ca sigur că Freddie îl va înscrie, după ce anul trecut a obţinut locul întâi.

— Nu te sfătuiesc să pariezi şi anul viitor pe Whiriwind, îl povăţui Adam. Învingătorul va fi Magnus.

— Din câte văd eu, oftă George Bonham, nu-i rost să mai insist. Şi nici nu îndrăznesc să sper că armăsarul ăsta ar avea un frate, râse el.

— Culmea e că are! replică Aclam. Un frate vitreg, dar plin de calităţi, deşi-i încă tânăr. Vrei să ţi-l arăt? E în cealaltă aripă a grajdurilor.

— Pe el îl vinzi? Adam făcu semn din cap că da, iar contele îl îndemnă grăbit:

— Atunci, du-mă la el.

Calul era superb: zvelt şi cu picioarele lungi. În câteva minute căzură de acord asupra preţului. La propunerea lui

Adam, unul din rândaşi pregăti animalul pentru o cursă de probă, astfel încât cumpărătorul să vadă cât de iute aleargă.

Lordul Haldane era nespus de entuziasmat şi nu mai contenea lăudând însuşirile murgului, anticipând revanşa asupra contelui de Huntley.

Între ei era o veche rivalitate, mai curând sportivă decât serioasă. Oricum, Florei îi făcea plăcere să-şi vadă tatăl atât de mulţumit.

— Vii şi tu, draga mea? întrebă contele, când servitorul sfârşi de înşeuat calul.

Îl bătu uşor pe gâtul lucios, adăugând:

— Ia să vedem de ce-i în stare frumosul ăsta.

— Mai am şi un cal potrivit pentru o femeie. Ar arăta grozav în Hyde Park, zise Adam. Mă duc cu lady Flora, să aruncăm o privire, apoi venim şi noi pe pista de alergări.

— Atunci, Tom, hai să mergem! îl chemă contele pe servitor, fără să asculte explicaţia, nerăbdător să încerce calul. Chiar parcurge o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde? Şi, fără să mai arunce vreo privire în urmă, se îndepărtară împreună cu calul, discutând despre timpii de alergare.

Adam şi Flora îi urmăriră din ochi până ieşiră afară, în lumina strălucitoare a soarelui. În grajd era răcoare, umbră şi... linişte. Nu se auzea decât răsuflarea lor şuierată.

— N-am niciun cal pentru tine, mărturisi Adam, atingându-i cu degetul o şuviţă desprinsă din pieptănătură. Dar probabil că ai ghicit şi tu.

— Bineînţeles că nu, ripostă ea, prea tulburată ca să-şi dea seama dacă spunea sau nu adevărul. Şi te rog să nu mă atingi! se răsti, dându-i peste mână, încă furioasă după scena de la micul dejun. Îl fulgeră cu privirea.

— Sunt foarte supărată pe tine.

— Şi eu sunt supărat pe tine, replică el fără ocolişuri.

— Nu zău! i-o întoarse Flora, nu prea convinsă. Nu prea-mi vine a crede, adăugă, trăgând cu coada ochiului la Adam, care-şi freca degetele lovite.

El răsuflă adânc, furios pe poftele sale nesatisfăcute, pe înfăţişarea seducătoare a Florei, pe usturimea de pe mână.

— Nu suport discuţiile stupide despre nevastă-mea,

explică tânărul, încă prost-dispus şi pus pe harţă. Mai ales – îşi drese glasul, continuând cu răceală – după o noapte nedormită.

— Dar ce, eu te-am ţinut treaz până la ziuă? întrebă Flora cu o politeţe exagerată, sau tu nu m-ai lăsat să dorm? sfârşi cu un aer inocent.

— Nu începe din nou! mârâi Adam.

— Vai, ce irascibil eşti! Nu uita, însă, că oricare ar fi motivele oboselii tale, nu suport să-mi dai ordine. Faptul că ne-am petrecut noaptea împreună nu înseamnă că ai vreun drept asupra mea. Şi înainte de-a face dragoste, şi-n timpul acela, şi după, eu sunt singura care decide asupra vieţii mele. Iar dacă într-o zi îmi voi pune în cap s-o cunosc pe Isolde, aşa voi face.

— Indiferent de ce spun eu? întrebă Adam, abia stăpânindu-şi mânia.

— Întocmai. Urmară câteva clipe de tăcere, fiecare luptând să-şi ţină firea. Acea aripă a grajdului era mai liniştită, puţinii cai aflaţi acolo odihnindu-se după muncile dimineţii. Lumina care pătrundea prin ferestrele joase nu reuşea să ajungă până în toate colţurile imensei clădiri.

— N-ai decât să-ţi conduci casa şi micul tău imperiu cu un pumn de fier – declară ea cu răceală, răsucindu-se pe călcâie, gata să plece – dar pe mine te rog să mă scuteşti. Mâna lui Adam se încleştă fulgerător pe încheietura ei.

— Şi totuşi, cine ştie?... murmură tânărul, trăgând-o înspre el.

Flora nu-şi dădea seama dacă licărul din ochii lui era răutate, mânie sau, pur şi simplu, reflectarea luminii de afară. Se distra pe socoteala ei sau îi lansa o provocare? răspunse cu gravitatea femeii care prinsese de mult gustul independenţei:

— Există şi oameni, răspunse ea cu măreţia unei regine, ţinându-şi trupul încordat ca un arc – care nu-ţi îngăduie să te amesteci în viaţa lor, domnule Serre.

— Adică tu.

— Da, eu. Acum, te-aş ruga să-mi dai drumul.

— Se pare că ne găsim într-un impas.

Continua s-o ţină de mână, deşi degetele lui îşi slăbiseră

strânsoarea.

— Nu cred, domnule conte, pentru că din clipa asta ne despărţim.

— Nu uita că nu ne găsim într-un salon londonez, scumpa mea – murmură Adam. Aici e o altă lume. Ce te face să fii aşa de sigură că poţi pleca?

Îi eliberă mâna, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Hai, încearcă!”

Flora rămăsese neclintită. Îmbrăcată-n bluză bărbătească şi fustă simplă, îşi ţinea fruntea sus, privindu-l drept în ochi.

— Pe mine nu mă intimidează aşa uşor reputaţia ta de om violent şi nici puterea absolută pe care o ai în valea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, mă crezi o copilă abia ieşită de pe băncile şcolii?

— Dimpotrivă, iubito! şopti el, cu o umbră de zâmbet şi în ochi i se aprinse o luminiţă jucăuşă. Ceea ce-mi place la tine e tocmai sinceritatea şi lipsa de prejudecăţi. Asta te face atât de interesantă.

— Şi mai imprevizibilă! replica fata cu vehemenţă. Pe viitor, te-aş ruga să-ţi aminteşti.

— Adevărat, râse tânărul bine-dispus, de parcă ar fi discutat despre carneţele de bal şi nu despre principii. Privirea îi lunecă departe, spre uşa deschisă a grajdului iar când se opri din nou asupra ei, amândoi păreau să fi uitat discuţia de adineauri.

— Se pare că suntem singuri.

— Nu pentru multă vreme, se grăbi să răspundă Flora, sigură pe sine. Tata trebuie să se întoarcă. Adam clătină din cap.

— Pista de alergări e tocmai dincolo de râu.

— Şi ce dacă? Adam, eu nu sunt o fetişcană timidă şi nevinovată, care să nu ţi se poată împotrivi. Involuntar, se uită spre părul lui negru şi mătăsos, fluturând peste gulerul apretat al cămăşii, şi simţi în nări parfumul lui.

— Lucie va mai întârzia la lecţii încă vreo oră.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, declară Flora, neobişnuit de arţăgoasă. În realitate, înţelegea prea bine. Simţea deja suind în ea acea fierbinţeală cunoscută, care-i inunda tot

trupul, iar gândul la plăcerile trecute îi trimise un fior pe şira spinării.

— Atunci, să fiu mai explicit – murmură Adam, făcând un pas către ea.

— Nu-ţi permit să te apropii, protestă Flora, trăgându-se înapoi, ferm decisă să-i reziste.

— Acum ai priceput?

— Dracu să te ia, Adam! Se vede de la o poştă ce-i în mintea ta.

— Şi-a ta... şopti el privindu-i degetele tremurânde. Chiar dacă nu vrei să recunoşti - adăugă cu glas răguşit, apropiindu-se şi mai mult, până când ea se sprijini cu spatele de peretele din lemn de mahon lustruit. Încă de la micul dejun am simţit că mă doreşti – îşi aplecă fruntea, uitându-se drept în ochii ei – ţi-am citit în privire. Până şi parfumul trupului tău îţi trădează dorinţa, iar eu nu mai pot răbda până la noapte, îi prinse capul în palme.

— Dar dacă eu te refuz... şi acum, şi la noapte... îngăimă Flora.

— N-ai să faci asta, răspunse Adam, cu un surâs maliţios.

— Poate că da...

— Poate că te înşeli. Se lipi de ea, strivind-o de perete cu trupul lui vânjos, apăsându-i pântecele cu sexul în erecţie.

N-o sărută, silind-o să recunoască adevărul că-l dorea nebuneşte. Că amândoi se doreau. Fără vorbe seducătoare sau mângâieri pregătitoare. Să vadă singură câtă nevoie avea de el: numai aşa îşi putea potoli supărarea şi focul aşteptării.

— Te rog... îl imploră Flora, încercând să se mişte sub greutatea trupului lui.

— Mă rogi? repetă Adam, răsuflând fierbinte pe obrazul ei.

— Oh, Doamne, Adam! Te rog...

Dar glasul i se preschimbă în şoaptă şi încordarea trupului cedă puţin câte puţin.

— Mai întâi, să încercăm din picioare... murmură el, începând să-i ridice poalele rochiei. Pe urmă... poate vrei să

vezi căpiţa de fân... Cuvintele lui promiteau nebănuite plăceri, iar glasul îi suna adânc şi vibrant, încărcat de freamătul nerăbdării.

— Sau poate vrei să mă opresc? întrebă, cu mâna încremenită la jumătatea coapsei ei. Priveşte-mă în ochi, îi ceru încet, dar ferm. Ea îşi ridică pleoapele. Cuprinsă de o dorinţă arzătoare, nu-şi putea stăpâni reacţiile, tot aşa cum nu-şi putea controla dulcele fior care-i urca în trup.

— Bravo, eşti o fată cuminte! murmură satisfăcut Adam. Acum, răspunde-mi.

— Te urăsc... gemu Flora, cu privirea înceţoşată de dorinţă.

— Eşti tare încăpăţânată. Ochii lui întunecaţi o săgetau neînduplecaţi.

— Răspunde-mi.

— Nu te opri. Cu un gest rapid şi sigur, îi ridică juponul, depărtându-i coapsele şi-şi strecură degetele în sexul ei pulsând de dorinţă cu o mişcare atât de neaşteptată, încât ea icni de surpriză, o clipă mai târziu, începu să geamă, savurând senzaţia divină care-i inunda simţurile.

— Acum, spune-mi – insistă el, mângâind-o cu pricepere – că mă doreşti tot atât cât te doresc şi eu. Din nou se aşternu tăcerea. În aer plutea, aproape palpabilă, dorinţa pătimaşă şi reţinută a amândurora. Adam îi pironi trupul răzvrătit de peretele grajdului, continuând să rămână cu degetele înlăuntrul sexului ei, umezit de lichidul sidefiu al dorinţei.

— Blestemat să fii! murmură ea, gâfâind, cu capul dat pe spate, arcuindu-şi spinarea. Degetele lui Adam se mişcară cu îndemânare în trupul ei şi Flora scoase un ţipăt lung şi ascuţit de plăcere indescriptibilă.

— Acum, vrei şi altceva? şopti el. Ceva mai substanţial?

— Chiar trebuie să te rog? icni Flora.

— Nu-i greu de loc, zâmbi tânărul. Ştia exact cum s-o atingă, unde, cât de adânc, cât de încet, cât de tare. Ştia cu precizie clipa în care ea îşi va pierde controlul. Câteva momente Flora uită de sine, pradă unor senzaţii aproape de delir. Apoi deschise încet ochii şi şopti arzător, cu privirea împăienjenită:

— Te vreau, Adam Serre... Şi te urăsc pentru asta. Mp urăsc pe mine pentru că te doresc cu atâta disperare... Şi dacă nu te simt în mine chiar acum – sfârşi, tremurând din toate încheieturile – să ştii că am să mor...

El surâse încântat; un surâs cald, fără pereche în lume care ar fi ademenit chiar şi un înger.

— Era de-ajuns să spui da, zise, retrăgându-şi degetele

— Vreau să te simt acum, toarse ea, frecându-şi spinarea de peretele grajdului, ca o pisică în călduri.

— Chiar aşa? Se aplecă spre Flora, cu buzele aproape lipite de ale ei, cu părul lung şi negru atingându-i umerii.

— Daa... gemu ea, apucându-i catarama de aur de la cingătoare.

— Şi încă repede, se pare! o necăji Adam.

— Pentru început... murmură Flora, ridicându-se pe vârfuri, ca să-l sărute pe gură. Pe urmă, mai vorbim...

— Ştiu de pe acuma ce ţi-ar place.

— Dar nu chiar tot... surâse ea, seducător.

— Doamne, Flora! exclamă Adam, gelos pe viaţa ei intimă de până atunci, pe plăcerea dăruită şi primită alături de alţii. Uneori mă calci pe nervi.

— Aşa e... încuviinţă ea, plimbându-şi mâna pe sexul lui, reliefat prin pantalon. Dar în felul acesta te stimulez mai mult... Apoi, cu glas răguşit şi învăluitor: – Adevărat?

— Ar trebui să-ţi tragă cineva o mamă de bătaie, mormăi el, sărutând-o pe gură ca să-i curme vorba. Cu buzele lipite de ale ei îşi desfăcu cingătoarea, descheindu-şi pantalonii, apoi îi ridică fusta şi-şi îndoi uşor genunchii, ca s-o pătrundă. Simţi gustul ţipătului ei de extaz în clipa în care se împinse mai adânc. Amândoi trăiau o plăcere pură, intensă şi arzătoare, aproape violentă.

Adam o pironi de zid, ca pe o jertfă adusă poftelor cărnii, întrebându-se dacă ar fi putut rămâne aşa o veşnicie, pentru delirul simţurilor lui.

Aproape sufocată de trupul lui uriaş, răscolită de tulburătoare senzaţii, Flora îl dorea din toate fibrele fiinţei ei. Murmură pierdută: „Adam. Adam... Iubitule. ” Desprinzându-şi o clipă buzele de ale ei tânărul îi prinse şoldurile în palme, călăuzind-o astfel încât să-l primească în

adâncurile ei. Flora tânjea să simtă pe limbă gustul numelui lui ca într-o incantaţie păgână, de parcă ar fi reuşit să-i posede şi sufletul, păstrându-l chiar şi după ce plăcerea trecătoare va fi luat sfârşit. Adam o sărută din nou, răspunzând chemării… conştient că ea aşteaptă mai mult de la el şi simţind, la rândul lui, nevoia de a dărui mai mult. Se împinse şi mai adânc, rămânând o clipă nemişcat, mânat de o inexplicabilă pornire violentă, ca şi cum astfel şi-ar fi putut domoli gândurile învălmăşite.

Niciodată nu cunoscuse astfel de momente alături de o femeie. Întotdeauna se jucase de-a dragostea, cu pricepere şi farmec, dar fără sentiment. Iar acum, tot sufletul îi era răvăşit de o emoţie copleşitoare – sau, poate (îşi spunea cu cinism) nu era decât descătuşarea nervilor întinşi la maximum. Oricum, trăirea sa era nespus de profundă.

— Oare n-am putea rămâne… aşa… pentru totdeauna? suspină Flora, prinsă în mrejele unor senzaţii fără egal, ca o maree fără de sfârşit.

— Aşa? repetă Adam, pătrunzând-o atât de adânc, încât ea scoase un geamăt. Sau aşa? adăugă, cu glas răguşit, ridicând-o de la pământ, astfel încât el să poată avea mai multă stabilitate.

— Hei, stăpâne! Vocea spartă a servitorului răzbătu din penumbra grajdului şi Adam rămase o clipă nemişcat după care întoarse capul spre intrare. Tăcu o fracţiune de secundă, apoi strigă: „Sunt ocupat!” şi reveni la ocupaţia dinainte. Flora se crispă în braţele lui, roşie ca racul de ruşine.

— Dumnezeule, Adam!

— A plecat! o linişti el, aplecându-se s-o sărute pe buze. N-o să ne mai tulbure nimeni – adăugă, deşi în minte îi stăruia expresia şocată a lui Matthew.

— Dar ne-a văzut! şopti Flora, îngrozită.

— N-are decât să ne vadă toată Montana! gâfâi el, pătrunzând-o şi mai adânc, aproape de climax, încât nimic în lume nu l-ar mai fi putut opri. Numai asta contează, bia… murmură, retrăgându-se uşor şi făcând-o să-l tragă repede de umeri înspre ea. Şi asta… adăugă, revenind înlăuntrul ei, din nou sigur pe el, acum că o simţea iarăşi răspunzându-i.

Şi asta… continuă, unduindu-şi trupul în ritmul de litanie al vorbelor. Acum, nu te mişca.

— Dacă-ţi închipui că te las să pleci… se alintă Flora, uitând cu desăvârşire incidentul de adineauri. Tot trupul ei era un receptacol pentru cele mai rafinate senzaţii, iar Adam Serre avea asupră-i puteri de satir dezlănţuit.

Adam îşi spuse că nicio femeie nu-l tulburase în asemenea măsură, deşi era destul de şcolit într-ale dragostei ca să prevadă că nici pe viitor nu-i va găsi pe nimeni pe potrivă. Din câte femei cu sânge fierbinte avusese, niciuna nu se compara cu Flora. Amândoi se eliberară într-un delir de senzaţii.

Când reveniră la realitate, începând să perceapă cele din jurul lor, Adam o duse în braţe către fundul grajdului, urcând-o pe scăriţa ce ducea în podul cu fin. Culcând-o pe salteaua improvizată, cu miresme îmbătătoare, o sărută cu tandreţe, trezind-o din amorţeală.

— Îţi risipeşti farmecele cu o generozitate nemaiîntâlnită, îi şopti la ureche.

— Pentru că tu… eşti un adevărat vrăjitor… murmură ea, încă sleită de puteri după descărcarea furtunoasă de adineauri.

— Sau poate e de vină aerul Montanei, glumi Adam, tolănindu-se lângă ea, cu un zâmbet cald.

— Aşa se zice şi-n reclamele pentru turişti… vorbi ea cu un glas stins, ţinându-şi pleoapele pe jumătate plecate. Încercă să surâdă, dar nu reuşi să scoată decât un suspin uşor.

— Te-ar interesa să apari într-unul din ele?

— Numai alături de portretul tău, glumi Flora, plimbându-şi privirea pe trupul lui. Frumuseţea lui avea o forţă aproape magnetică, nu numai datorită perfecţiunii trăsăturilor. Deşi îmbrăcat cu cămaşă albă, cizme lustruite şi pantaloni eleganţi, în persoana lui se ghicea o forţă primitivă şi întunecată, precum şi o ciudată seninătate – sau, poate, siguranţă de sine, care pe Flora o cucerea şi-o supunea. Chiar şi acum, Adam avea aerul unui prinţ exotic, sigur de locul lui în lume.

— Mă bucur c-am acceptat invitaţia la balul

judecătorului Parkman! declară el pe neaşteptate.

— Atunci nu te-a deranjat spiritul meu independent.

— Dimpotrivă. Întinse mâna să-i aranjeze gulerul bluzei, apoi îi zâmbi şi adăugă:

— Îţi sunt foarte recunoscător.

— Sunt ciufulită? O întrebare cât se poate de feminină.

— Eşti seducătoare.

— Suficient de seducătoare ca să...

— Să te doresc ca un nebun? râse el. Să ştii că da.

— De unde ai atâta energie? întrebă Flora, care abia se putea mişca, încă aflată sub imperiul descătuşării de adineauri. El înălţă din umeri.

— Aşa m-am născut. Flora simţi un junghi de gelozie la gândul că Adam Serre îşi risipise virilitatea extraordinară şi cu alte femei.

— Nu mă interesează, replică ea sec.

— La ce te referi? vru să ştie Adam, şi o cută se adânci între sprâncene.

Conştientă de lipsa ei de politeţe şi de privirea lui nedumerită, se grăbi să se scuze:

— Iartă-mă. Am spus o prostie. Se lungi în fân, cu o mişcare languroasă, parcă vrând să se scuture de dorinţa iraţională pe care o simţea pentru Adam Serre. Nici nu bănuia că şi contele de Castellux cunoştea pentru prima oară în viaţă ce înseamnă adevărata voluptate – senzaţie departe de-a fi liniştitoare. Şi, văzând-o culcată astfel, ca o odaliscă, se încruntă şi mai mult.

— Nu fi bosumflat, dragule! surâse ea, bine-dispusă. Îţi făgăduiesc să fiu mai atentă ce vorbesc. Ba chiar s-ar putea ca, din când în când, să mă supun ordinelor tale – adăugă, trimiţându-i o sărutare din vârful degetelor.

Adam se întrebă de câte ori încercase Flora să îmbuneze astfel un bărbat. De câte ori zâmbise aşa în pat? câţi bărbaţi o văzuseră astfel – ciufulită şi îmbujorată, cu fusta ridicată deasupra genunchilor, cu picioarele depărtate, ca o irezistibilă invitaţie la plăcere?

— Te gândeşti dacă să-mi tragi o mamă de bătaie? îl necăji ea, văzându-i privirea mustrătoare.

— E o idee, răspunse încet Adam.

— Mmm... Când spui asta, domnule conte, ai o expresie pur şi simplu diabolică. Şi ce crezi, mie o să-mi placă? Adam se strădui să-şi alunge imaginile obsedante, repetându-şi că Flora era doar o distracţie trecătoare. Râse scurt şi ea îi citi în ochi aceeaşi licărire pătimaşă ca în seara balului de la Virginia City.

— Îţi pot oferi oarecare garanţii...

— Ce drăguţ! zâmbi ea dulce, începând să-şi descheie bluza. El îşi puse mâna peste a ei.

— Nu! Flora ridică întrebător din sprâncene.

— Vreau să te dezbrac eu. Parfumul ei ameţitor, trandafir şi ambră, îl învăluia amintindu-i de luxul unui harem.

— Atunci eu am să te dezbrac pe tine. Oricărei alte femei i-ar fi răspuns cu indiferenţă „da”, dar nu şi Florei. Era prea directă şi prea sigură pe ea – două mari calităţi, de nu le-ar fi pus în legătură cu alte ocazii când fata îşi oferise farmecele cu aceeaşi lipsă de fereală. Aşadar, se mulţumi să răspundă cu glas neutru: „Mai târziu”, convins că în curând ea va uita de sine. Măcar aşa reuşea s-o supună voinţei lui. O clipă se întrebă de ce ţinea atât de mult s-o aibă în puterea lui pe lady Flora, când întotdeauna dragostea fizică fusese pentru el numai un simplu joc. Dar toate aceste gânduri se risipiră când fata îi trase capul înspre ea, ca să-l sărute. Adam lipsi câteva clipe, cât să aducă o pătură curată. Când se întoarse, Flora îi spuse, cu un surâs admirativ:

— Un adevărat gentleman.

— Doar un spirit practic, râse el cu modestie, aşternând pătura peste stratul de fân. Mi-aş găsi beleaua cu tatăl tău dacă te-aş lăsa să te umpli de zgârieturi.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă Flora, fără a-şi putea ascunde ranchiuna, deşi ştia că, oricare ar fi fost răspunsul, nimic n-ar fi împiedicat-o să facă dragoste cu el.

— Mă aflu aici pentru prima oară, declară el cu sinceritate, zâmbind fermecător. Cel puţin, pentru o astfel de îndeletnicire. Eşti mulţumită de răspuns?

— Foarte mulţumită, încuviinţă Flora, apreciindu-i galanteria, în timp ce-şi scotea cizmuliţele. De obicei nu-s

chiar aşa de arţăgoasă, adăugă cu oarecare părere de rău, şi nu-mi place să cicălesc pe nimeni. Dar cu tine m-am purtat ca o nevastă.

— Nu te-ai calificat nici măcar printre rezerve pentru funcţia asta, glumi Adam, încântat de atitudinea ei concesivă, Isolde e ceva cu totul aparte, ai zice că aparţine unui alt sistem solar, explică tânărul după o clipă de gândire.

— Vrei să spui că, în comparaţie cu ea, eu sunt o dulce copilă.

— Un înger! Şi, aplecându-se spre ea, o luă în braţe, culcând-o pe pătura verde ca frunzişul pădurii.

— Acum, povesteşte-mi câte ceva despre copilăria ta, despre cărţile tale preferate, despre cea mai grozavă expediţie la care ai participat, până când reuşesc să-ţi deschei nasturii ăştia păcătoşi.

— M-am născut în Yorkshire, începu ea în glumă, amuzată să-l vadă luptându-se cu năsturaşii minusculi, din perle. Prima mea guvernantă a fugit după o săptămână, pentru c-am aruncat după ea cu ceaşca de cacao când m-a certat că nu-mi ţin spatele drept, adăugând că n-are de gând să suporte o diavoliţă ca mine, oricât de bine ar plăti-o tata. El ridică ochii, râzând.

— Şi, de-atunci, nu te-ai schimbat.

— Sunt şi-acum o făptură adorabilă.

— Mmm... Se întoarse concentrat la ocupaţia sa, stând lângă ea cu picioarele încrucişate, ca un croitor, în timp ce degetele subţiri şi nervoase descheiau cu rapiditate nasturii, unul câte unul.

Flora îl trase de mânecă şi el înălţă privirea, întâlnind-o pe-a ei, amândoi la fel de conştienţi de atracţia neobişnuită pe care o exercitau unul asupra altuia.

— Eşti foarte puternic, spuse fata, mângâindu-i braţul musculos şi amintindu-şi cum o săltase de la pământ ca pe un fulg.

— Şi încă nu ţi-am arătat tot ce pot, o preveni Adam, dezvelindu-i umerii şi scoţându-i mâinile din mâneci. Nu se putea abţine să nu remarce că Flora nu purta corset.

— Oare cât mai durează până se întoarce tata? îi venea

greu să vorbească, după ce el îi făgăduise să-i arate de ce era în stare şi când simţea degetele lui dezlegându-i şireturile fustei şi lumina aurie a soarelui pe umerii ei goi.

— I-am spus rândaşului să nu se grăbească. O oră, dacă nu mai mult.

— Vasăzică, ai ştiut de la început. El ridică ochii, uluit de această izbucnire.

— Tu nu? Credeam că ţi-am citit acelaşi lucru în privire azi-dimineaţă la micul dejun. Flora îi susţinu căutătura cu îndrăzneală, apoi râse cu nevinovăţie:

— Am spus cumva şi ce doream?

— Nu chiar tot, zâmbi Adam, plimbându-şi ochii pe sânii ei frumoşi şi tari, care parcă cereau să fie sărutaţi. Aşa că mă văd silit să improvizez.

— Te pricepi ca nimeni altul, îl lăudă ea, gemând de plăcere când degetele lui alunecară pe rotunjimea netedă a sânului.

Adam îl prinse în căuşul palmei, ca pe un fruct copt, pe care ar fi vrut să-l cântărească. Apoi îi dădu drumul puţin câte puţin, urmărind cu ochi de cunoscător tremurul înfiorat al cărnii. Când sfârcul se eliberă, ţâşnind în sus, îşi aplecă fruntea, începând să-l pipăie cu vârful limbii, în timp ce sfârşea să-l dezbrace. Suspinul ei de extaz îi încălzi obrazul când se aplecă să tragă bluza de sub ea. Îi scoase fusta, apoi îi desfăcu juponul cu îndemânare, remarcând: „Dantelă veneţiană!” şi-i ridică şoldurile, ca s-o elibereze de veşminte. Nu remarcă vădita ei neplăcere, până când nu se mai abţinu şi-i zise:

— Nu vreau să-mi vorbeşti despre altele.

Adam aşeză toate hainele una peste alta, apoi se întoarse către Flora, care stătea goală pe pătura cea verde, fără nimic altceva pe ea decât ciorapii albi de mătase şi jartierele de dantelă trandafirie singura podoabă a trupului ei de o fascinantă voluptate.

— Eşti foarte susceptibilă, oftă el, deşi calitatea cu pricina era nespus de valoroasă la pat. Mai bine-mi ţineam gura... Vrei să-ţi spun că mama mea colecţionează dantelă veneţiană?

— Nu.

— Vrei să te mint?

— Nu ştiu, răspunse ea, tulburată de cerinţele imperioase ale cărnii.

— Atunci mai bine tac, până ce devii mai înţelegătoare. Flora rămase culcată, pradă unor emoţii amestecate, pe care încerca să le desluşească. Deşi-i purta pică lui Adam, ardea de dorinţă. Nu se mai gândea la nimic decât la nevoia de a-i simţi trupul strivindu-l pe al ei. Oricât ar fi fost de geloasă pe celelalte femei din viaţa lui, îl voia şi ea cu aceeaşi disperare.

— Minte-mă... şopti într-un târziu.

— Am văzut o astfel de dantelă în muzeul de la Chantilly, începu el să fabuleze, fără să se tulbure. E bine aşa? Ea dădu din cap cu aceeaşi îndrăzneală.

— Îţi face plăcere să fii cu mine? murmură aproape sfidător.

Flora îl socoti excesiv de modest pentru un bărbat bogat şi puternic, care atrăgea privirile tuturor când intra într-o încăpere şi care deţinea recordul întâlnirilor de budoar.

— Chiar prea mult.

— Niciodată nu-i prea mult, o asigură el, pe un ton plin de făgăduinţe.

— Curând va trebui să mă întorc în lume – spuse Flora, surâzând seducător – şi atunci am să te rog să mă eliberezi din lanţurile tale.

— Sper că nu prea curând. Trăia o bucurie intensă s-o aibă lângă el, în fânul parfumat, ca şi cum s-ar fi cunoscut de mici copii, ca şi cum s-ar fi ştiut feriţi de regulile absurde dinafară. Începu să-şi plimbe vârful degetului pe braţul ei.

— Rămâi aici cât vrei. Mă pricep de minune să inventez justificări.

— Vasăzică, nu mă zoreşti.

— Câtuşi de puţin... Degetele coborâră pe pieptul Florei, mai fierbinţi decât pielea ei şi puţin cam aspre, ca ale unui lucrător – fapt pe care fata îl consideră ca o curiozitate a nobilimii franceze

Îşi puse o clipă palma peste a lui Adam – în comparaţie cu a ei părea de uriaş – apoi îi împinse degetele bronzate mai jos în timp ce el o privea cu ochi calmi şi senini, până la

cârlionţii arămii dintre picioare.

— Priveşte! zise el liniştit. Ai făcut dragoste. Şi-şi strecură degetele prin părul mătăsos, spre dârele transparente de spermă de pe coapsa ei.

Ea tresări la atingerea mâinii fierbinţi, care-i întindea pe piele lichidul lipicios, dar, în loc să se uite în jos, ridică privirea înspre Adam, şoptind:

— Un bărbat m-a silit să fac dragoste cu el.

Tânărul înălţă mirat din sprâncene, apoi înţelese şi zâmbi.

— Şi tu te-ai împotrivit? întrebă, revenind cu mâna înapoi spre sexul ei.

— Am încercat... Îşi plecă pleoapele, privindu-l printre gene, în timp ce trupul începea din nou să-i zvâcnească, inundat de fierbinţeala cunoscută.

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu, declară Adam, cu o undă de asprime. E clar că ai făcut dragoste cu un bărbat. Degetele lui subţiri îi despărţiră cu blândeţe buzele sexului.

— Văd spermă peste tot.

— N-am avut încotro. Era mai puternic decât mine. M-a lipit de perete, mi-a ridicat fusta şi m-a posedat cu de-a sila. Glasul începu să-i tremure.

— Era foarte mare... Dar nu îndeajuns cât să se potrivească aici... Cu mare grijă, îşi strecură trei degete în sexul ei, croindu-şi drum încet, ca ea să-l simtă cu fiecare fibră.

— Atât de mare? întrebă când degetele se adânciră în vagin.

— Mai mare! El îşi vârî şi al patrulea deget.

— Atât? murmură, mângâind ţesuturile primitoare din jurul degetelor lui.

— Cred că da, răspunse Flora abia şoptit, în timp ce zvâcnetul din vagin îi răsuna în tâmple, înfiorându-i toată fiinţa.

— Dar nu-ţi aminteşti precis. Sexul lui intrase în erecţie şi Adam făcea eforturi supraomeneşti să se stăpânească.

— L-am simţit atât... de... fierbinte...

— Ţi-a plăcut? întrebă el pe tonul unui preot care spovedeşte o păcătoasă.

— N-aş putea să spun, murmură Flora, îmbujorată şi iritată.

— Ţi-e ruşine? Aceeaşi voce rece şi distantă.

— Da... Da!...

— Pentru că aţi făcut dragoste pe ascuns?

Ea încuviinţă din cap, strângând din pleoape până la durere.

— Dacă nu v-a văzut nimeni, n-ai de ce să-ţi fie teamă.

— La un moment dat, a intrat cineva. (În glasul ei se citea aceeaşi groază ca atunci. A fost îngrozitor!...

— Însă acum nu te mai vede nimeni. Şi-ţi promit că cel care te-a văzut nu va mai spune nimănui. Acum ce simţi, lady Flora? Degetele lui se mişcau cu mai multă uşurinţă, pentru că dorinţa o făcea să se deschidă spre el tot mai mult.

— E foarte... plăcut. :, domnule conte... şopti ea, scoţând un suspin de extaz.

— Poţi să deschizi ochii. Nu te vede nimeni.

— Dar mă vezi tu replică ea, şovăind ca o fată mare.

— Eu te găsesc încântătoare. Şi nu socotesc purtarea ta câtuşi de puţin scandaloasă. Deschide ochii, ca să vezi ce mult te doresc şi eu. Priveşte-mă! porunci, pe un ton devenit dintr-o dată grav. Ea îşi ridică pleoapele, dezvăluind ochii violeţi şi arzători.

— Priveşte aici! urmă el, ceva mai îmblânzit. Vrei să mă simţi în trupul tău? Şi-şi plimbă uşor palma pe sexul umflat, ascuns de pantalon. Ea răsuflă adânc.

— N-ar trebui...

— Şi cu toate astea, vrei! completă Adam, cu blândeţe. Citesc pe chipul tău. Hai, întinde mâna... murmură el, trăgându-i palma înspre sexul lui. Atinge-mă.

— Nu pot... gemu Flora, împotrivindu-se, cu degetele tremurând.

— Am să te ajut eu! se oferi Adam, retrăgându-şi mâna din vaginul ei.

— Nu, te rog! izbucni Flora, nevrând să renunţe la mângâierea lui răscolitoare.

— Taci, iubito! o linişti Adam, atingându-i uşor sfârcurile sânilor cu degete umede şi reci. O să-ţi placă mai mult

acum, adăugă, silind-o să-şi pună palma pe sexul lui. Mă vei simţi şi mai adânc.

— Ce vrei să fac? şopti Flora, fără să-şi poată lua ochii de la dovada clară a dorinţei lui. El surâse, îngăduitor.

— Descheie-mi pantalonii, o îndrumă cu blândeţe, sprijinindu-se în coate.

— Chiar trebuie?

— Dacă vrei să mă simţi în tine… Ea se ridică în capul oaselor, ca şi cum ar fi luat brusc o hotărâre şi începu să se lupte cu nasturii ascunşi în şliţul de stofă aspră al pantalonilor de călărie.

— Văd că nu te pricepi.

— Îmi pare rău, se scuză Flora, aţintind asupra lui o privire candidă şi nevinovată. N-am făcut asta niciodată.

— Cu puţină practică ai să te descurci, o asigură Adam. Uite! adăugă schimbându-şi poziţia ca s-o ajute şi dând stofa la o parte. Acum apucă nasturele între degete… aşa… şi descheie-l. Sigur, spumegă Flora era expert la descheiatul pantalonilor. Roasă de gelozie, ca de fiecare dată când îşi aducea aminte de reputaţia lui legendară cât privea femeile, şi – poate – furioasă pe propria-i dorinţă, îşi retrase brusc mâna şi întrebă cu glas schimbat, rece şi indiferent:

— De ce trebuie să fac asta?

— Pentru că pe mine mă încântă, şopti Adam, iar pe tine te înfierbântă şi mai tare. Acum cu ce-am mai greşit? Calmul său imperturbabil o făcu să se aprindă şi mai mult. De câte ori jucase jocul acesta? De câte ori reuşise să se arate stăpân pe sine în timp ce femeia de lângă el ardea de dorinţă? Oare de ce era atât de atrasă de el, când nici un alt bărbat nu reuşise să-i stârnească simţurile în asemenea măsură?

— N-are importanţă, răspunse mânioasă pe renumele lui şi pe patima ei, ca şi cum simplul cuvânt „nasture” ar fi declanşat o listă întreagă de delicte neştiute.

— Spune-mi. El vorbise încet şi blând, fără urmă de supărare.

Ce glas dulce, îşi zise Flora, ca şi cum ar fi avut nevoie s-o aline cineva! Oare ea ar fi fost în stare să-şi înfrâneze sentimentele cu aceeaşi uşurinţă? Doar asta făcuse în

trecut! Nu-şi câştigase astfel porecla de „Senina Venus”?

— Dacă vrei să ştii, se hotărî în cele din urmă, mă deranjează gustul tău pentru orice fel de viciu şi dezmăţ.

— Ce te face să crezi aşa ceva? Şi, dacă tot vrei să discuţi despre înclinaţii vicioase, nu-ţi închipui că şi mie-mi dă de gândit că cedezi atât de uşor?

Se mira şi el de ce spusese. În general, prefera femeile şcolite într-ale lumii. Descoperind că era pe picior de egalitate cu Adam, Flora rămase o clipă pe gânduri, apoi zâmbi:

— Ţi se întâmplă des?

— Ce facem noi acum? întrebă el, măsurându-i goliciunea.

— Nu, să dezbaţi principii în plin desfrâu, domnule conte! replică ea, ridicând din sprâncene. Nimeni nu se îndoieşte de proasta dumitale reputaţie.

Surâdea fermecător.

— Înţeleg... şopti el. Nu, sigur că nu. E prima situaţie de acest fel când intervine o discuţie de principii. Vrei să ne comparăm gelozia şi supărarea sau... poate să găsim o cale potrivită de-a le potoli?

— Nu discuţi niciodată cu femeile?

— De fiecare dată, minţi el fără să clipească. Dar tu stai de vorbă cu amanţii tăi? Flora rămase fără replică. Aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum. Niciun bărbat n-o interesase mai mult decât în calitate de partener de plăceri. Oare atracţia pentru Adam Serre să fi fost mai mult decât fizică?

— Bineînţeles! declară cu seninătate, încercând să-l imite în arta prefăcătoriei.

— Mai avem încă patruzeci de minute, anunţă Adam, aruncând o privire spre ceasul din buzunarul vestei. Despre ce-ai vrea să discutăm?

Flora avu senzaţia că vorbele lui îi atingeau trupul, răscolindu-i simţurile, trezindu-i dorinţa. Cum oare reuşea să răspândească în jur atâta senzualitate prin nişte simple cuvinte? Cum putea da spuselor lui un sens cu totul diferit?

— Numai patruzeci de minute? repetă ea, cu glas tremurat.

— La nevoie, chiar şi mai mult – murmură tânărul, începând să-şi desfacă cingătoarea. Ea îl urmărea, nerăbdătoare, cum îşi descheie nasturii. Îl dorea cu patimă, nebuneşte, în ciuda trecutului plin de vicii, devenită dintr-o dată imună la scrupulele cărnii. El se lăsă pe coate, spunând:

— Acum poţi să mă atingi. Flora se supuse. Îşi încleştă degetele pe sexul lui tare şi el icni, apoi scoase un geamăt de plăcere. Era enorm şi foarte excitat, de parcă nu s-ar fi eliberat cu puţin timp înainte. Sexul în erecţie i se arcuia spre pântece, peste poalele cămăşii vârâte neglijent în pantaloni. Vârful umflat pulsa vizibil, iar vinişoarele albastre zvâcneau în acelaşi ritm cu bătăile inimii. Privindu-i bărbăţia atât de falnică, Flora începu să răsufle din ce în ce mai precipitat.

— Atinge-mă, murmură el. Ia-mă în mână.

— Eşti uriaş! şopti fata, neputându-şi ascunde patima, umedă de dorinţă la vederea lui. Îi apucă sexul cu amândouă mâinile, plimbându-şi palmele pe pielea moale şi catifelată, apoi încercuindu-l cu degetele, îl apăsă uşor şi coborî în jos, dezvelindu-i vârful lucitor. Îşi aplecă fruntea şi-l atinse cu buzele, făcându-l pe Adam să geamă uşor. Apoi îl atinse cu limba, şi el scoase un suspin de extaz. Mâinile lui îi prinseră tâmplele, în timp ce simţurile îi erau răscolite de o plăcere fără seamăn. Degetele lui i se pierdură în păr, desfăcându-i cocul, şi o ploaie de agrafe căzură pe pătură şi în fânul din jur. Brusc, o apucă de păr aproape cu violenţă, ca şi cum ar fi vrut să ştie ritmul mişcărilor capului chiar şi fără să deschidă ochii. Cu muşchii gâtului încordaţi, respira tot mai iute şi mai şuierător, pe măsură ce senzaţia se intensifica, mergând până la delir.

În ultima clipă, îi îndepărtă capul şi rămase fără suflare câteva secunde, între bându-se unde învăţase Flora să sărute astfel.

— Acum e rândul meu. Cuvintele ei provocatoare îl luară prin surprindere şi-i trebuiră câteva momente să revină la realitate.

— Nu te laşi rugată niciodată, nu-i aşa? Ea stătea în genunchi, cu palmele sprijinite pe coapse. Părul ciufulit îi

cădea în dezordine pe umeri, buzele îi străluceau, ca cele ale unei curtezane.

— De obicei nu, răspunse, conştientă de efectul sărutărilor şi ştiind că şi el era la fel de pregătit ca şi ea.

— Atunci, eşti invitata mea, o pofti Adam cu insolenţă, ţinându-şi penisul drept. Am văzut că eşti obişnuită cu astfel de treburi.

— Preferi să mai amânăm? întrebă ea, cu aceeaşi impertinenţă.

— Ia vino încoa!

— Înţeleg că mă rogi... N-aş vrea să încalc regulile etichetei...

— Îţi poruncesc.

— Aştept să fiu rugată.

— Atunci, te rog.

— Frumos.

— Vrei să fii atât de amabilă şi să mă primeşti înlăuntrul dumitale lady Flora?

— Pe dumneata?

— Întocmai, murmură el, făcând semn spre o anumită parte a anatomiei sale.

— Te rog. Zâmbetul ei era plin de gloria triumfului. Dar de-abia se aşezase peste el, lăsându-se pătrunsă, că Adam se şi rostogoli deasupra ei, luându-i în stăpânire trupul răzvrătit. Făcură dragoste cu o patimă nimicitoare, arşi de dorinţă şi de foamea simţurilor, când posesivi, când supuşi, când abandonaţi, când năvalnici, schimbând poziţiile una după alta, până ce amândoi se prăbuşiră, sfârşiţi, într-un orgasm cutremurător, care-i lăsă fără suflare.

În sfârşit, înţelegeau taina de nepătruns a legăturii dintre ei. Şi-şi zâmbeau tainic, ca doi conspiratori.

— Tare-aş trage un pui de somn, murmură abia auzit Flora, cu pleoapele îngreunate. În aer plutea o mireasmă îmbătătoare de fân, iar razele soarelui pătrundeau prin lucarna podului, scăldând totul într-o lumină aurie şi strecurându-le în trup o plăcută moleşeală.

— Am să te port în braţe în camera ta, şopti Adam, dându-i deoparte o şuviţă de păr de pe fruntea umedă de transpiraţie.

— Nu, mă duc singură... peste câteva minute... dar...

— Dar nu chiar în clipa asta, completă el, surâzând înţelegător.

Flora Bonham era mai puţin obişnuită ca el cu viaţa de desfrâu şi cu nopţile nedormite. În cele din urmă, Adam găsi prin fân destule agrafe risipite, ca să-i încropească, de bine-de rău, o pieptănătură.

— Cât vei rămâne în Montana va trebui să-mi amintesc să-mi iau cu mine un pieptene, râse tânărul, netezindu-i câteva şuviţe rebele. Dacă mă apropii de tine la mai puţin de o milă, încep să mă port ca un adolescent nestăpânit.

— Lucru pentru care-ţi sunt mai mult decât recunoscătoare... şopti Flora, cu un surâs atât de seducător, încât Adam îşi făcu repede socoteala dacă mai puteau rămâne acolo fără a risca să fie descoperiţi.

Câteva clipe mai târziu se îndrepta spre ieşire, cu ea în braţe.

— Am să capăt un tic, glumi în timp ce se îndreptau spre fermă. Să te îmbrac şi să te fac prezentabilă. Din fericire, ca tată, mă pricep să îmbrac fetiţele.

— Şi fetele mai mari, îmi închipui! râse ea, de data asta fără urmă de ranchiună.

— Numai una, o corectă Adam.

— Uneori ador uşurinţa cu care ştii să te faci fermecător, surâse Flora.

— Iar eu te socotesc fermecătoare din toate punctele de vedere, replică el.

— Perfect! răspunse ea cu veselie. Atunci, nu-i cazul să mă simt vinovată că mă duci în braţe când sunt în stare să merg şi singură. Deşi... cred c-ar fi mai bine s-o pornesc pe jos, adăugă, apreciind distanţa până la clădirea fermei. O să ne vadă toată lumea şi, pe urmă, să te ţii bârfă...

— Mi se pare mie, sau nu eşti prea convinsă? observă Adam, privind-o scrutător.

— Zău că mi-e ruşine. Sprâncenele lui stufoase se înălţară o fracţiune de secundă.

— Dar nu chiar din cale-afară. Ea se înroşi.

— Dacă tu n-ai fi atât de greu de potolit, nu m-aş simţi atât de obosită.

— Iau toată vina asupra mea, acceptă el galant, preferând să evite o discuţie despre diversele grade de satisfacţie sexuală Două ore de somn îţi ajung?

— Ar fi o adevărată binecuvântare, suspină ea.

— Atunci, am să amân picnicul pe după-amiază.

— Eşti sigur? întrebă Flora, uşor neliniştită.

— Am să găsesc eu un pretext… pentru Lucie, râse Adam. Ceva plauzibil pentru un copil de trei ani. Pe urmă, n-ar fi bine să te vadă Cloudy atât de istovită.

Sunt convins că nu i-ar place.

— Ce să nu-i placă? vru să ştie fata, gata să-i sară ţandăra.

— Lipsa mea de ospitalitate. Drept care aş avea de suferit.

— Văd că-i ştii de frică! râse Flora. Adam râse şi el, ca un băieţel prins asupra faptului.

— Să zicem că sunt impresionat de forţa pumnului ei. Pe de altă parte, femeia asta reprezintă un element important şi stabil în viaţa Luciei – ceea ce-nseamnă nespus de mult pentru mine. Acum fă bine şi prefă-te leşinată, fiindcă doamna O. e deja în prag, cu încă doi servitori.

— Dar din ce cauză am leşinat? şopti Flora, ca şi cum cei din uşa fermei ar fi putut s-o audă.

— De căldură.

— Adam, dar afară e destul de răcoare.

— Atunci, ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit.

— Ca să arunc vina asupra bucătarului?

— Iisuse Cristoase! bombăni el exasperat. De când sunt dator să dau explicaţii servitorilor?

— O atitudine tipic franţuzească…

— Ce vrei să spui? se încruntă el.

— Toată lumea ştie ce încrezuţi sunt nobilii francezi.

— Poate că au motive, răspunse el insinuant. Acum închide ochii, aproape c-am ajuns. De rest, mă ocup eu.

— Şi-a scrântit glezna în grajd şi-a leşinat, declară tânărul, urcând treptele de la intrare.

— Vai de mine, sărăcuţa! Trebuie să chem doctorul, exclamă îngrijorată doamna O’Brian, grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare. Biata fată! Are glezna umflată, nu cumva şi-a

rupt ceva?

— Nu-i nimic, doamnă O. Dacă-i nevoie, trimit eu după doctor. Doamnele din lumea bună leşină din te miri ce. Întotdeauna e nevoie de cineva care să le salveze... Flora îl ciupi şi el îşi stăpâni cu greu un strigăt de durere.

— ...de la dezastru, sfârşi, scrâşnind din dinţi.

— Nu şi drăguţa de lady Flora, protestă menajera, luând apărarea oaspetelui ei preferat.

— Mai ales ea! mârâi Adam, intrând în casă.

— Dar să ştii că ai tupeu! îl mustră fata, când ajunseră în holul pustiu, privindu-l printre gene. Ca şi cum eu aş avea nevoie de ajutor.

— Cine duce în braţe pe cine? i-o întoarse tânărul, pornind în sus pe scări.

— Nu-i cazul să faci pe inocentul. Oricum, e vina ta că sunt aşa de obosită.

— Da, da! Mie-mi spui! pufni el, ajungând la primul cat atât de repede, încât Flora rămase uluită de forţa lui fizică. Diseară, când ai să fii... Să zicem, nerăbdătoare, am să-ţi aduc aminte a cui e vina.

— Îţi faci iluzii, domnule Serre – murmură ea cu candoare, ca o domnişoară cu maniere alese. Poate că pe mine nu mă interesează să te primesc diseară.

El nu răspunse, atent să-şi amintească unde era camera Florei.

— Am ajuns, spuse, recunoscând dormitorul fetei, între nenumăratele încăperi prin care trecuseră cu o noapte în urmă. Şi nu-i vorba de iluzii, draga mea – adăugă, privind-o lung. E pur şi simplu o deducţie logică. Nu rezişti mai mult de câteva ore fără să faci dragoste.

— Ba rezist, domnule Serre. Eşti de o înfumurare fără margini.

— Nu chiar atât de fără margini ca apetitul tău sexual domnişoară Bonham! glumi el, bine-dispus după o oră de plăceri alături de încântătoarea lady Flora. Ţinând-o cu un singur braţ, apăsă clanţa şi deschise uşa cu piciorul, pătrunzând în încăperea inundată de razele soarelui

— Apetitul meu sexual nu te priveşte pe tine, declară Flora, cu o dialectică feminină, care trecea cu vederea un

fapt concret, şi anume plăcerea reciprocă dăruită prin graţia apetitului sexual al amândurora. De altfel, pot trăi şi fără tine, sfârşi ea cu răceală, iritată de orgoliul lui masculin.

— Foarte bine, replică Adam, apropiindu-se de pat. Diseară jucăm biliard. Sau poate vrei să ne cânţi ceva la pian.

O culcă pe cuvertură, îi scoase cizmuliţele, apoi o acoperi cu pătura, învelind-o cu grijă până sub bărbie. În cele din urmă o sărută uşor pe frunte şi se ridică în picioare, zâmbind.

— Încă nu te-am auzit cântând la pian. Cunoşti ceva piese de Chopin?

— Nu.

— Păcat! exclamă el, îndreptându-se spre fereastră. Dar biliard ştii să joci? întrebă, trăgând draperia galbenă de brocart.

— La perfecţie. El îi aruncă o privire scrutătoare.

— Pe bani?

— Evident.

— Atunci nu va fi o seară pierdută, râse Adam. Rămase în întuneric, profilat pe draperia de brocart, înalt şi frumos ca păcatul, un metis cu piele bronzată, cu ochi negri şi senzuali, cu trup vânjos, de războinic, cu un farmec irezistibil şi un incredibil simţ al plăcerii.

— Deşi... s-ar putea să mă răzgândesc... murmură Flora cu pleoapele pe jumătate plecate, fără să-şi poată desprinde ochii de pe silueta lui.

— Pun prinsoare c-ai s-o faci.

Vorbise cu glas şoptit, cu greu audibil până în celalalt capăt al încăperii.

Un timp nu se clinti din loc, privind-o cum doarme întrebându-se ce anume îl atrăgea la Flora atât de mult. Părul ei despletit se revărsa în şuviţe arămii şi strălucitoare pe perna de dantelă. Avea expresia unei Madone cu ochii închişi – deşi, mai curând o Madonă senzuală, ca în picturile lui Bouguereau. Dormea cu buzele întredeschise, pline şi cărnoase ca cireşele sălbatice, iar genele negre aruncau umbre lungi pe obrazul îmbujorat. Sânii tari şi rotunzi, pe

care-i mângâiase şi-i sărutase cu puţin înainte, se ridicau şi coborau sub cuvertura albă de mătase. Privirea lui rătăci mai jos, spre adâncitura dintre coapse, spre acel lăcaş tainic al plăcerii, care-l ademenea precum cântecul vrăjitoarei Circe[1]. Dar frumuseţea ei nu putea fi singura explicaţie a pasiunii trezite în el; încă din adolescenţă cunoscuse nenumărate femei atrăgătoare. Flora Bonham era mai mult decât o superbă creaţie a naturii. Emana atâta vitalitate şi avea o mare capacitate de-a sesiza realitatea în spatele convenienţelor sociale. De o inteligenţă sclipitoare, ştia să fie glumeaţă, provocatoare, curioasă, candidă, iar uneori de o sinceritate aproape brutală. În plus, era prima femeie cu care se potrivea perfect la pat: focoasă, inventivă, ispititoare… voluptuoasă ca o odaliscă. Ca o licoare magică, reuşea să-l facă să-şi uite îndatoririle, să-şi piardă raţiunea, alungându-i din minte orice alte gânduri. Un adevărat pericol pentru liniştea lui sufletească. Cu toate acestea, devenise parte din el, curgându-i în vine ca un foc viu şi nepotolit.

CAPITOLUL 5

Picnicul atinse o perfecţiune rar întâlnită în astfel de ocazii. Vremea era caldă şi însorită, astfel încât vulpea îşi scosese puii din vizuină să se joace şi, aproape un ceas întreg, excursionştii le admirară giumbuşlucurile, mai ales Lucie, care nu contenea cu exclamaţiile de încântare. Până şi doamna Meleod, căreia numai în lipsă i se spunea Cloudy, suspina, fericită, că era o zi dumnezeiască, şi privea înduioşată puii care se dădeau de-a rostogolul în josul colinei, ca nişte ghemuleţe de blană. Doamna Meleod reuşise să urce dealul, călare pe Charlie, fără incidente, dar avusese nevoie de doi bărbaţi care s-o coboare din şa. Ajunsă cu bine pe pământ, îşi scuturase fusta neagră de finet, întrebând:

— Aţi adus şi scaunul meu? Acum stătea tolănită într-un scaun pliant, ca un sultan atotputernic, tremurându-şi cele

[1] Circc (niitol.) – celebra vrăjitoare, carc i-a preffacut pc toti însoţiturii, lui Ulissc în porci. Cuccrit de farmecele ei, eroul grcc va râmîne langă ea timp de un an inchcial. (n.t.)

câteva rânduri de guşi în timp ce indica celorlalţi ce şi facă, asemenea unui general cu experienţă.

— Domnule conte – zise ea, vorbind cu accentul aspru scoţian, pe care nu-l puteau îmblânzi nici chiar şcolile din Edinburgh – v-aţi gândit să luaţi un telescop? Am văzut o vietate, colo pe buza râpei... Lucie, oferă domnului Bonham nişte bezele... Lady Flora, te rog ia loc pe pătură şi serveşte câteva sandvişuri cu somon afumat. Adam se grăbise să-i întindă telescopul şi un timp doamna Meleod fu atât de absorbită de peisaj încât ordinele încetară.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el Florei, aşezându-se pe pătură şi aplecându-se să ia sticla de coniac, împachetată cu grijă în coşul cu merinde.

Auzindu-i tonul atât de intim, fata roşi brusc şi trase cu coada ochiului în jur, să vadă dacă ceilalţi îl observaseră. Dar Lucie şi George Bonham se munceau să asambleze bărcuţa de lemn pe care contele o sculptase cât timp fetiţa admirase puii, iar doamna Meleod era deocamdată la fel de ocupată să cerceteze peisajul.

— Nu se uită nimeni la noi, murmură el, scoţând dopul sticlei. Ştii bine că sunt un om discret. Vrei să-ţi torn puţin? o întrebă, înclinând gâtul sticlei spre paharul ei. Flora scutură din cap, departe de-a avea acelaşi sânge rece ca Adam, care – din cât îl cunoştea – putea fi considerat oricum, dar nu discret.

— Te va ajuta să te relaxezi puţin, zâmbi el, oferindu-i din nou să bea. Eşti tare agitată.

— De prea multă fericire, răspunse ea, sorbind o înghiţitură. Se simţea grozav de bine, perfect refăcută după somn, permanent conştientă de prezenţa lui Adam şi de grija cu care o înconjura. Aruncă o privire furişă spre Cloudy şi zise:

— Îmi aminteşte de guvernanta de care-ţi povesteam c-am băgat-o în mormânt. De asta sunt nervoasă.

— Cloudy n-ar face rău nici unei muşte.

— În ce sens? După ea, guvernanta avea aerul unui sergent gras şi nemilos.

— Îmi trece cu vederea păcatele şi o iubeşte pe Lucie din toată inima.

— Şi crezi că-i destul?

— Prea destul. Ar fi de-ajuns şi numai s-o iubească pe Lucie. Brusc, Flora înţelese că sub nepăsarea şi indiferenţa lui Adam se ascundea o rană adevărată.

— Eşti tare norocos că o ai pe Lucie, spuse ea.

— Adevărat. Merita preţul de-a fi însurat cu Isolde. Flora nu-şi mai amintea de maică-sa, pe care o pierduse la o vârsta foarte fragedă, aşa că nu ştia ce înseamnă să creşti alături de ambii părinţi. Dar lângă o mamă rece şi distantă ca Isolde, nu era greu de înţeles ce viaţă dusese Lucie.

— Dacă nu s-ar mai întoarce niciodată, râse Adam, viaţa ar fi minunată, cum spune cântecul.

— Unde ai cunoscut-o? Chipul lui se împietri brusc şi muşchii feţei începură să-i joace, la amintirea unor clipe pe care le plătise atât de scump.

— Mă refer la doamna Meleod, se grăbi să adauge Flora, alarmată de expresia lui de adâncă amărăciune.

Fruntea lui Adam se deştinse ca prin farmec şi zâmbetul îi reapăru ca la început.

— La Fort Benton. Stătea la capătul debarcaderului, după ce coborâse de pe ultimul vapor al anului, la nouă şi jumătate dimineaţa, pe optsprezece octombrie, acum patru ani.

— Cum de ţii minte atât de bine?

— Pentru că mi-a salvat viaţa, explică el cu gravitate, îmi amintesc fiecare clipă. Aşa şi era. În dimineaţa aceea, tocmai ieşise din cârciuma lui Carson, unde-şi petrecuse noaptea bând, jucând cărţi şi schimbând femeile una după alta. Îl durea capul îngrozitor şi era copleşit de disperarea de-a trăi alături de o soţie ca Isolde. Venise de foarte departe s-o aştepte pe doica trimisă din St. Louis, ca să se ocupe de copilul gata să se nască. Numai că femeia nu era la bord. Până în primăvară nu avea să mai circule niciun vas cu aburi pe Missouri şi gândul că Isolde se va atinge de copilul lui îl umplea de groază. Nu că nevastă-sa s-ar fi dat în vânt să îngrijească bebeluşul, dar – oricum – lui Adam i se părea mai sigur să aducă o persoană pricepută – de preferinţă una grasă şi autoritară – care să se ocupe de creşterea copilului.

Tot ce făcuse Isolde în cele câteva luni de când erau căsătoriţi, fusese să se plângă: ba de căldură, ba de frig, ba de vânt, ba de praf, ba că nu aveau destui servitori, ba că lui Adam îi plăcea să bea – obicei căpătat după ce se însurase – ba că avusese ghinionul să rămână însărcinată. La drept vorbind, ghinionul era mai curând al lui, socotind că ultima dorinţă a tatălui său fusese ca tânărul s-o ia de soţie pe Isolde. Nu că Adam n-ar fi vrut să-şi asume răspunderea pentru copil, dar împrejurările în care fusese conceput rămăseseră întotdeauna o enigmă, astfel încât nutrea convingerea că Isolde recursese la o stratagemă ca să pună mâna pe el.

— Şi de-atunci a rămas la fermă, remarcă Flora, văzând că tăcerea lui se prelungea. Trezit la plăcuta realitate de glasul Florei, Adam răspunse:

— Cloudy s-a dovedit a fi întocmai ce-mi doream. Cum omul care-o angajase nu venise s-o întâmpine, i-am propus să între în slujba mea şi astfel a devenit Cloudy a noastră.

— Mie-mi aminteşte de regină.

— Numai că-i cu mult mai planturoasă, râse Adam.

Întotdeauna trebuie s-o abordez cu multă diplomaţie, fiindcă-i mai grea decât mine cu câteva zeci de kilograme.

— Tu şi diplomatic! Credeam că înclini mai mult spre tiranie, se miră fata, cu un surâs fermecător, care-l făcu pe Adam să-i fiarbă sângele în vine.

— Care văd că ţie-ţi place, murmură el, privind-o fără fereală.

— Nu-mi place. Dar obrazul îi ardea şi trupul începu să-i pulseze de dorinţă, ca şi cum, cu o simplă privire, ar fi făcut-o să-l primească înlăuntrul ei.

— Atunci, diseară va trebui să ne gândim la ceva mai special, ceva care să-ţi placă. Ea simţi cum i se întăresc sfârcurile sânilor, iar vorba lui şoptită şi insinuantă făgăduia plăceri neştiute, amintindu-i totodată de jocul de-a dragostea în podul cu fân.

— Te rog să taci…

— Tare-aş vrea să te culc în iarbă, chiar acolo pe mirişte. N-ai putea face nici cel mai mic zgomot, de teamă să nu te audă ceilalţi. Ar trebui să mă primeşti în tine fără

să scoţi un sunet. N-ai avea curaj nici să respiri prea iute, ca să nu se întrebe toţi ce facem acolo, iar când te-ai elibera, ţi-aş astupa buzele cu gura mea, ca să-ţi înăbuş ţipătul. Pe urmă, când ne-am întoarce la picnic, ai simţi sperma mea lipicioasă pe picioare, iar eu aş şti că am rămas prezent pe pielea ta şi când îţi bei limonada, şi când îţi mănânci sandvişurile cu somon…

Se aplecă, astfel încât s-o ascundă vederii celorlalţi, deşi toţi erau atenţi la montarea bărcuţei, dar, dacă vreunul din ei ar fi întors din întâmplare capul, era mai bine să nu vadă că Flora se îmbujorase şi răsufla mai iute ca de obicei, în timp ce sfârcurile sânilor împungeau prin pânza albă ca zăpada a bluzei.

— Dacă nu te superi, aş dori ca diseară să nu întârziem prea mult la biliard, murmură el, atingându-i sânii cu vârful degetului. Mi-ar plăcea mai curând să-ţi arăt patul meu.

— Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la tine, şopti Flora, cu degetele încleştate în poală, ca să le astâmpere tremurul.

— Atunci, după primul joc, eu am să spun noapte-bună… Şi-am să te aştept la mine în cameră.

În seara aceea, la cină, în timp ce se servea peştele, una dintre servitoare îi înmână lui Adam un mesaj. El citi repede biletul, apoi se scuză grăbit faţă de oaspeţi şi ieşi din încăpere.

După câteva momente, se întoarse însoţit de un vizitator, un tânăr metis, înalt şi zvelt, care-i semăna atât de mult, încât se vedea de departe că sunt rude.

— Am plăcerea să vă prezint pe fratele meu, zise Adam. Lady Flora Bonham, lord Haldane – James du Gard.

— Iertaţi-mă că am sosit pe nepusă-masă – spuse tânărul cu un uşor accent franţuzesc, în timp ce făcea o plecăciune – dar Adam a insistat să vin şi eu.

Era îmbrăcat în acea combinaţie vestimentară de stofă şi piele, specifică frontierei: pantaloni cu franjuri, mocasini, cămaşă şi vestă.

— Te rugăm să iei loc alături de noi, îl pofti George Bonham. Nu ţinem de loc la etichetă. Din câte se vede, ai stat în şa aproape toată ziua.

— Vine tocmai din Virginia City, explică Adam. Stai jos, Esh-ca-ca-mah-hoo – îl îndemnă, spunându-i pe numele Absarokee, care însemna „Lance Neînfricată”. Trase un scaun pentru fratele său, apoi chemă servitorul.

— Ce vrei să bei, vin sau coniac? Ori poate cafea, adăugă, gândindu-se că James era obosit după călătorie.

— O cafea mi-ar prinde foarte bine.

— James spune că Meagher a primit autorizaţie oficială pentru miliţia lui, din partea generalului Sherman. Dacă guvernatorul poate da autorizaţii guvernamentale negustorilor de prin partea locului, gărzile cetăţeneşti se vor ocupa şi de altceva decât de cârciumi.

— Asta îi afectează pe cei din tribul tău? Chiar şi-aici, la asemenea distanţă? întrebă contele, ştiind că în preerie, depărtarea era un avantaj net.

— După recenta ucidere a lui Bozeman şi de când indienii Lakota se ţin de blestemăţii tocmai prin Musselshell, Meagher are toate motivele să-şi trimită armata pretutindeni. Din nefericire, acum poate şi finanţa operaţiunea.

— A făgăduit oamenilor lui, pe lângă lefuri bune, şi dreptul de-a prăda – adăugă James. Le-a dat voie să păstreze „tot ce capturează de la indieni” Sunt chiar cuvintele lui Meagher.

— Cât de primejdioşi pot fi în valea voastră? întrebă Flora.

— Noi ne putem apăra, spuse liniştit Adam. Pe de altă parte, poate ne lasă în pace. În ciuda tonului blând, vorbele lui ascundeau o stranie ameninţare.

— James m-a asigurat că nimeni nu-mi poate contesta dreptul asupra pământului. Am încredere în el. E consilierul meu juridic.

— Mai bine mulţumeşte-i tatălui tău, care a avut inspiraţia să-ţi garanteze titlul prin hotărârea Congresului.

— Tata cunoştea valoarea pământului, surâse cu amărăciune Adam. Întotdeauna spunea că averea unei familii se măreşte prin căsătorie şi se păstrează prin garanţii fiscale solide.

— Păcat că Isolde a pus mâna pe podgoriile pe care el şi

le dorea atât de mult! oftă fratele lui.

— Păcat că avea o sănătate atât de şubredă! murmură Adam.

Şi păcat că tu nu-ţi terminaseşi studiile la Sorbona. Poate-ai fi dibuit o cale mai puţin spinoasă de-a obţine pământul acesta.

— Uiţi că tata ţinea mult la descendenţa ducală a Isoldei.

— Mai curând belle-mere. Tati s-a căsătorit din dragoste. Ia spune, ce ştii de telegrama generalului Sherman? întrebă Adam, evitând să discute despre viaţa lui particulară. E adevărat că se vorbeşte despre o reîmpărţire a pământurilor? S-a fixat data noilor alegeri?

Până la sfârşitul mesei, conversaţia se desfăşură pe teme strict politice. Două forturi – unul la izvoarele râului Musselshell, celălalt la cotul cel mare al Yellowstone-ului - urmau să furnizeze oameni pentru gărzile civile ale lui Meagher. Guvernatorul Green Clay Smith se afla încă în Washington, apărând teritoriul de binefacerile civilizaţiei în vreme ce Thomas Meagher era pe cale de-a se arăta la înălţimea reputaţiei de fost general al brigăzii irlandeze în războiul civil. Când fu adus desertul, Adam se scuză şi urcă să ureze Luciei „noapte-bună”. Fetiţa se dusese în camera ei foarte devreme, obosită de excursia în munţi.

— Vă aflaţi de mult la fermă? se adresă James celor doi Bonham-i, prinzând din zbor o privire complice între fermecătoarea Flora şi vărul lui, sugerând o intimitate dincolo de relaţia gazdă-musafir.

— De trei zile, răspunse contele. Am venit aici, în nord, ca să cumpărăm câţiva armăsari pur-sânge de la Adam.

— Tata e încântat de achiziţie, zâmbi Flora. Ia povesteşte, tată, cum a alergat Aleppa azi-dimineaţă.

— Când v-am spus ce timp a scos, pun prinsoare că tu şi Adam aţi regretat că n-aţi fost acolo.

— Ce timp? întrebă James, remarcând roşeaţa din obrazul Florei.

Cunoştea bine pasiunea lui Adam pentru femeile frumoase şi, în acelaşi timp, îşi amintea ce bârfiseră Aurora Parkman şi alţi câţiva din Virginia City pe seama absenţei

celor doi tineri în seara balului.

— Al dracului să fiu dacă nu aleargă o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde! E cel mai grozav cal pe care l-am văzut, de când Argonaut a obţinut marele trofeu la Ascot, în ’60.

— Prin urmare, îl luaţi în Anglia.

— Da.

— Mai rămâneţi mult pe aici?

— Nu ştiu sigur, răspunse contele, schiţând un gest de refuz spre servitorul care adusese salata. Depinde cât îmi ia să aranjez mostrele.

— Şi cât va mai ţine ospitalitatea Absarokee, adăugă Flora, cu un surâs cuceritor. Tata studiază cultura indienilor, dar – în acelaşi timp – vrea să ia cu el mostre de faună şi floră, pentru colecţia de la Göttingen şi pentru profesorul Prichard de la Londra.

— Şi dumneavoastră îi sunteţi asistentă?

— Mai curând invers, declară cu mândrie contele. Flora cea mai tânără persoană care a prezentat vreodată o lucrare la Societatea Regală.

— Felicitări, lady Flora! se înclină, politicos, James, prin urmare, aţi dori să faceţi unele cercetări asupra noastră.

— Numai tata. Eu trebuie să fiu la Yucatan în toamna asta. Se organizează o expediţie ştiinţifică spre Tikal.

„Ar fi trebuit să-mi închipui”, îşi spuse James. „Adam are grijă să nu se distreze decât cu femei care nu-i pretind niciun fel de obligaţii. ”

— Mă uimiţi, lady Flora. Cele mai multe englezoaice n-ar îndrăzni să se aventureze dincolo de Mayfair.

— Flora e altfel decât celelalte englezoaice, remarcă tatăl ei, cu vădită mândrie. Călăreşte şi trage cu puşca la fel de bine ca dumneavoastră şi ştie să-şi impună punctul de vedere faţă de un şeic sau un cazac.

— Zău, tată, nu mă mai lăuda atât. Sunt o femeie obişnuită. Pur şi simplu, îmi place să călătoresc. James îşi spuse că „obişnuită” nu era chiar cuvântul potrivit. Flora îi amintea mai curând de picturi înfăţişând-o pe Venus. Aceeaşi senzualitate copleşitoare. Deasupra decolteului adânc, carnaţia ei marmoreană strălucea ademenitor, în

ochii violeţi ardea o flacără ciudată, părul bogat, sclipind în lumina candelabrului, parcă cerea să fie mângâiat, iar gura cu buze pline parcă aştepta să fie sărutată. James se rugă în sinea lui ca fata să plece cât mai repede la Yucatan. În situaţia nou creată, era nevoie ca pe viitor. Adam să fie deplin stăpân pe gândurile sale.

Acelaşi lucru i-l spuse şi fratelui său, când rămăsese împreună în bibliotecă, după partida de biliard. Amândoi se aşezară în faţa ferestrei ce dădea către munţi Stelele străluceau pe cerul negru, iar pe deasupra piscurilor se zărea luna, ca o seceră de argint.

— Cred că eşti foarte îndrăgostit, remarcă James Ai lăsat-o să câştige.

Adam ridică din umeri.

— Nici n-a trebuit să fac prea mari eforturijoacă al naibii de bine. Ai văzut ultima lovitură? O singură dată am fost martorul uneia asemănătoare: când Duvall l-a învins pe François. Flora e o adevărată maestră.

— În toate celejudecând după privirea ta arzătoare din astă-seară.

— E uluitoare, zâmbi Adam.

— Când pleacă? întrebă James, cu o undă de asprime în glas.

— Peste o zi-două.

— Şi-atunci vom putea discuta serios?

— Întotdeauna discut serios cu tine, Esh-ca-ca-mah-hoo – spuse Adam.

— Renunţi să te duci la ea în noaptea asta?

— Dacă e nevoie... Vrei să nu mă duc?

— Trebuie să ne sfătuim cum să ne ferim de oamenii lui Meagher, sau cum să ne apărăm de ei. În plus, vom avea de furcă cu indienii Lakota, care vor veni curând la noi, în căutare de aliaţi pentru războiul pe care-l poartă. Eu plec mâine dimineaţă, în zori, către tabăra de vară.

— Atunci ne vedem înainte de plecarea ta.

— După ce adoarme lady Flora. Adam încuviinţă din cap.

— Acum du-te, că te aşteaptă! îl îndemnă cu blândeţe James. Nu-i nevoie să mă conduci în camera mea.

CAPITOLUL 6

Când Adam se ivi în prag, Flora îl aştepta îmbrăcată, cocoţată în mijlocul patului.

— N-am ştiut cât vei zăbovi cu James. M-am temut să nu între vreun servitor sau vreo cameristă. Nici nu-ţi închipui cum îmi bate inima!

El închise uşa fără zgomot.

— Am dat poruncă să nu mă deranjeze nimeni în noaptea asta.

Flora suspină uşurată şi se lăsă pe spate, culcându-se între perne, într-o poziţie de abandon. Brusc, se rostogoli pe-o parte, într-o învolburare de mătase albastră.

— Te gândeşti la toate, nu-i aşa, domnule Serre? Surâsul ei părea să încălzească întreaga cameră. . Mă străduiesc, râse el, aruncând o privire spre ceasul din lemn de abanos suflat cu bronz aurit, aflat pe consola şemineului. E încă devreme. Ce-ai vrea să facem?

— Mă laşi să aleg?

— Întotdeauna.

— Mai întâi, mi-ar plăcea să dansez cu tine.

— Aici? Ea încuviinţă din cap. Ideea îi venise ceva mai devreme, la picnic, când cineva pomenise despre Tuileries. Atunci îşi dorise din tot sufletul să fie la Paris împreună cu Adam alături de familia şi prietenii lui. Un gând primejdios şi care nu-i stătea în fire.

— Atunci va trebui să cânţi.

— Eu sau tu. El se sprijini de uşă, ridicând din sprâncene.

— Îmi ceri cam mult.

— Nu vrei?

— Am să încerc. Zicând acestea, răsuci cheia în broască.

Se apropie de ea, străbătând uriaşul dormitor şi, la vederea lui, Flora se simţi cuprinsă de o ciudată tulburare. Era foarte elegant, în haină neagră şi vestă brodată, cu părul lung fluturând pe umeri, răspândind în jur tinereţe şi vigoare. Când se opri lângă pat, întinzându-i mâna, fata văzu în ochii lui sclipirea cunoscută, în acelaşi timp tandră şi sălbatică.

— Mi-aţi făgăduit dansul acesta, lady Flora... spuse el încet. Degetele li se atinseră, apoi Flora îşi puse mâna într-a lui şi amândoi îşi zâmbiră tainic, ca nişte îndrăgostiţi care împărţiseră plăceri şi bucurii de neuitat. El o strânse în braţe, sub impulsul aceleiaşi porniri pătimaşe care-l făcuse să amâne conversaţia cu James: nevoia de-a o lipi de trupul său şi de a-i simţi carnea înfierbântată. Flora îi înlănţui gâtul cu braţele, făcându-l prizonierul ei, ca şi cum ar fi ştiut că dincolo de pasiunea lor năvalnică şi de covârşitoarea lui prezenţă, clipele lor de fericire erau numărate. Adam rămase nemişcat, strivind-o de pieptul său, cu o ardoare urmată aproape imediat de un copleşitor sentiment de tristeţe.

— Să nu uiţi noaptea asta, şopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

Senzaţia că deja îl pierduse era atât de puternică, încât tânărul îi mângâie încet obrazul, amintindu-i că se găsea încă acolo.

Încuviinţă din cap, fără o vorbă, şi-i sărută degetele cu tandreţe.

— Mai, 1867... murmură Flora, simţindu-i pe mână răsuflarea fierbinte.

— N-am să uit că spiriduşii au plâns pe umărul meu.

— James te ia cu el.

— Nu în noaptea asta.

— Dar în curând. Adam oftă, ştiind ce puţin timp le mai rămânea la dispoziţie.

— Depinde... de ce se întâmplă la Virginia City.

— Ai putea fi rănit. El clătină din cap.

— Medicamentele mă apără de orice rău.

Glasul lui cald o învăluia, ca un spirit cu puteri alinătoare.

— Acum cântă-mi! o îndemnă cu blândeţe. Să dansăm amândoi în această noapte de mai. Şi începu să fredoneze împreună cu ea, cu voce înceată ca o mângâiere. Cuvintele cântecului erau sfâşietoare, vorbind despre jurăminte eterne. Adam o ţinea strâns lipită de trupul lui şi amândoi se mişcau fără grabă prin încăperea luminată de candelabre, păşind fără zgomot pe covorul gros de pluş.

— Când ai fost la Tuileries? întrebă el, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul.

— Anul trecut... pe timpul sezonului. El clătină din cap. Pe vremea aceea îşi păzea herghelia pentru că indienii Lakota începuseră să-şi părăsească teritoriul, umblând după furtişaguri.

— Şi cu un an mai înainte, primăvara.

— Când? întrebă Adam, dorindu-şi să fi fost şi el atunci la Paris. Ea zâmbi.

— În aprilie, când încep cursele de cai.

— Deci ai văzut cum Dongen a câştigat trofeul, murmură încântat tânărul.

— Era calul tău? Se opri brusc, privindu-l drept în ochi, ca el să-i poată citi bucuria de pe chip.

— Întocmai, încuviinţă Adam, trăgând-o mai aproape, cu un surâs fericit. Şi în seara aceea, în grădină, florile miroseau ameţitor.

— Îmi amintesc perfect, dar acum ştiu de ce.

— Acolo s-au întâlnit sufletele noastre... şopti el.

În noaptea aceea făcură dragoste cu o tandreţe nesfârşită, de parcă mintea, trupul, emoţiile lor ar fi fost fragile ca porţelanul. Tristeţea care-i copleşise părea să le fi domolit foamea sălbatică de altădată, dându-le senzaţia că erau singuri într-o lume pe cale să se prăbuşească.

— Cum te simţi? îl întrebă Flora într-un târziu. Adam rămăsese culcat peste trupul ei, sprijinindu-se în coate, cu privirea pierdută în întuneric. Ea atinse uşor unul din cerceii de scoică trandafirie care-i atârnau în urechi.

— Favorizat de zei, bia.

— Sau de noroc. El îşi lăsă capul într-o parte, cercetând-o cu o expresie mirată.

— Nici urmă de misticism?

— De ce-i porţi atât de des? întrebă Flora, arătând cerceii. Spiritul ei pragmatic era mult prea dezvoltat pentru a crede în mituri.

— Mi i-a dat mama când m-am născut. Mă apără de rău. Sunt medicamente puternice. Din nou îi copleşiră gândurile negre. Vorbele lui le aduseră aminte de miliţie şi de gărzile civile, de jafuri şi de forturile de apărare.

— O să fie un masacru? întrebă înfricoşată Flora, neputând sa accepte ideea de război şi moarte, când strângea în braţe trupul lui viu şi cald.

— Voi avea grijă să te însoţească o escortă. N-ai de ce să te temi.

— De altfel, tot ce vor gărzile e să ucidă indieni.

— Astea-s vorbe schimbate la beţie şi târguieli politice. Nu va dura mult – o linişti Adam.

— Mă tem să nu ţi se întâmple ceva.

— Nu mi se va întâmpla nimic. Acum taci şi sărută-mă.

În zori, Adam se duse în camera lui James.

Închise încet uşa în urma lui, apoi îşi trecu repede mâinile prin păr şi se îndreptă către pat.

— Pari obosit, zise fratele său, ridicându-se în capul oaselor. Şi ciufulit ca dracu, adăugă, remarcându-i hainele îmbrăcate la iuţeală. Am urmărit cum răsare soarele, comentă el cu subînţeles, sprijinindu-se pe pernă, cu braţele sub cap.

— Iartă-mă, se scuză Adam, trântindu-se în jilţul de lângă pat. Flora a adormit de-abia acum.

— Pare o femeie deosebită. Şi tu te-ai schimbat, remarcă James, privindu-l printre gene. Atât de curând după plecarea Isoldei! Sunt uimit.

— Nu mai mult ca mine, replică Adam, cu glas răguşit

— Înţeleg c-ai cunoscut-o la balul judecătorului Parkman. Adam se aşează mai comod în jilţ, iscodindu-l cu privirea.

— Cine ţi-a spus?

— Aurora Parkman şi încă vreo câţiva. Bârfa e în floare. După cum ţi-e obiceiul, în seara aceea ai încălcat mai multe reguli ale etichetei. Poate că nici n-ar mai fi trebuit să vă întoarceţi în sala de bal, murmură James pe un ton semnificativ – Nu-s chiar atât de sigur că a fost ideea mea, surâse Adam, înduioşat de amintire. Se poate să fi fost a ei.

— Iar tu nu refuzi niciodată o femeie.

— Ba parcă m-am gândit o clipă şi la asta.

— Însă nu prea mult.

— Probabil că tocmai atunci se dezbrăca, ceea ce mă punea în imposibilitatea dea spune nu.

— Dar dacă v-ar fi văzut cineva? De exemplu, tatăl ei? Adam ridică din umeri.

— Uite că nu ne-a văzut nimeni. Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu-i momentul să te îndrăgosteşti. Situaţia e mult prea gravă. Adam îl ţintui cu o privire intensă.

— Atunci, linişteşte-te. Nu sunt îndrăgostit.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, râse James. Nu-s obişnuit să te văd aşa de atent cu o femeie. Dă-mi voie să mă îngrijorez când văd atât devotament.

— Ţi-a cam slăbit vederea, replică Adam fără să se tulbure. Ia spune, Sherman se îndreaptă către nord? întrebă el, ca să pună punct oricărei discuţii despre viaţa lui amoroasă. Avem de înfruntat şi trupele federale, şi voluntarii lui Meagher?

— La ambele întrebări răspunsul este „nu”, zise James, înţelegând că de-acum luase sfârşit orice discuţie privitoare la Flora Bonham. Totuşi, adjutantul lui Sherman, maiorul Lewis, e în drum spre Virginia City, ca să vadă cu ochii lui în ce măsură indienii reprezintă un pericol.

— Cu alte cuvinte, vom petrece vara luptând împotriva ambiţiilor politice ale lui Meagher şi sperând într-o iarnă timpurie, care să-i silească pe soldaţi să se întoarcă acasă.

— Cam aşa ceva. Din păcate, amândouă forturile sunt extrem de aproape.

— Iar aurul din Yellowstone i-ar putea atrage pe soldaţi mai mult decât lupta împotriva indienilor, remarcă Adam. Cum negocierile de anul trecut pentru pământurile de-aici n-au fost ratificate, ar avea o scuză în plus ca să ne încalce domeniul.

— Nu uita şi interesul căilor ferate pentru cărbunele din Montana.

— Nici dorinţa fermierilor de a-şi paşte vitele la nord de Yellowstone. Blestematul de Storham şi banda lui deja fac presiuni la hotarele noastre – îl completă, pornit, Adam.

— Am să merg să iau celelalte arme pe care le-ai comandat la Fort Benton, însă numai după ce trec pe la tabăra de vară, ca să le spun de telegrama lui Sherman.

— Atunci ne întâlnim la Fort Benton… să zicem, peste patru zile.

— Crezi că vei supravieţui până atunci? îl întrebă ironic James, văzându-l cât era de istovit.

— În caz că nu, glumi Adam, vei moşteni cei mai buni cai ai mei. James izbucni în râs.

— Aşadar, o problemă de conştiinţă. Adam se ridică greoi în picioare şi se întinse, oftând din rărunchi.

— Acum mă duc să prind şi eu câteva ore de somn. Ne vedem joi, la Fort Benton. În zilele următoare, singurul gând şi singura preocupare contelui de Castellux se dovedi a fi Flora Bonham. Renunţă la o mulţime de activităţi din program, încredinţându-i grija ranch-ului lui Montoya. În afară de ospitalitatea datorată contelui de o gazdă primitoare şi îndatoririle de tată faţă de Lucie, Adam îşi petrecu aproape tot timpul făcând dragoste cu Flora.

Zilele erau numărate – lucru pe care-l ştiau amândoi, astfel încât se străduiau să rămână cât mai mult timp împreună. Se sărutau pe furiş pe la colţuri sau în spatele unor uşi închise în grabă. Se întâlneau pe ascuns, când toţi ceilalţi erau prinşi de treburile zilei, sau ca din întâmplare, prin grădini şi boschete, ori în liniştea unor încăperi nelocuite. Nopţile îi readuceau unul lângă altul deşi, în fiecare nouă dimineaţă, se trezeau cu un sentiment tot mai intens de disperare… pentru că mai trecuse o zi. Miercuri dimineaţă, înainte de-a se lumina de ziuă, Adam îşi răsuci capul pe pernă, văzând că se deschide uşa balconului, în lumina palidă a lunii se profila o siluetă, pătrunzând în încăpere. Când necunoscutul dădu drumul draperiei, Adam murmură:

— Xatsi sa. (Nu fă zgomot.)

Cu infinită grijă, îşi trase braţul de sub capul Florei, depărtându-se de trupul ei cald. Fără a o scăpa din ochi, de teamă să n-o trezească, se dădu jos din pat. Făcu semn războinicului ascuns în întuneric să-l urmeze, în cabinetul de toaletă şi, închizând uşa după el, i se adresă repede în Absarokee:

— Cât sunt de-aproape? Şi din ce direcţie vin? înţelegea că, dacă tribul lui îi trimisese un mesager, primejdia era

iminentă.

— Ieri au trecut râul Crane Nest dinspre sud: vest, răspunse Castor-Alb.

— Câţi sunt la număr? mai întrebă Adam, pornind spre şifonier.

Încăperea era luminată doar de o mică lampă, care, de la plecarea lui James, era lăsată să ardă în fiecare noapte.

— Cincizeci.

— Au arme? Merinde? Deschise repede dulapul, de unde scoase o pereche de pantaloni din piele.

— Carabine „Sharp” şi „Winchester”, precum şi o căruţă cu muniţii, care a lăsat urme adânci în iarbă.

— Chiar azi vom muta satul în valea de la miazăzi. Acolo nu-l vor descoperi, cu condiţia să ne ţinem departe de ei, vorbi tânărul, prinzându-şi cingătoarea. S-a dat alarma în tabără? adăugă, întinzând mâna dreaptă după o vestă din piele de elan. Castor-Alb încuviinţă din cap.

— Până ajungem noi, totul va fi pregătit pentru plecare. Când am pornit încoace, tocmai se demontau căsuţele. Adam îşi agăţă la gât colierul de mărgele.

— Spune-i lui Montoya să pună şaua pe doi ponei. Ne întâlnim la grajd, peste cinci minute.

— Esh-ca-ca-mah-hoo zice că ţi-ai adus o femeie nouă, îndrăzni Castor-Alb, încreţindu-şi obrazul ars de soare într-un zâmbet. Şi că ţi-ai găsit naşul. O să-ţi dea voie să pleci?

— Nici n-am de gând să-i cer îngăduinţa, răspunse Adam, luând din dulap mocasinii împodobiţi cu mărgele.

— Foarte înţelept, îl aprobă indianul cel înalt. Vrei să încaleci calul tău de război?

— Da, murmură Adam, punându-şi încălţările moi, de piele.

Câteva minute mai târziu, cu pumnalul legat de picior şi cu „Winchester”-ul aruncat pe umăr, se apropie de pat, ca să-şi ia rămas-bun. Flora dormea cu capul pe mână, ca un copil. Şi răsuflarea îi era adâncă şi liniştită. Tânărul se aplecă s-o sărute şi fata se mişcă prin somn, făcându-l să încremenească în loc până ce respiraţia ei redeveni la fel de regulată ca înainte.

— Vise frumoase, bia! îi ură în şoaptă.

O privi câteva clipe, năpădit de amintirea ultimelor zile şi oftă din adâncul inimii.

— Kamba-k'dewima-tsiky, murmură, spunându-i în Absarokee că trebuia să plece. Şi-aşa întârziase prea mult, când voluntarii lui Meagher îi hăituiau pe cei din tribul său. De altfel, încă de la început, amândoi înţeleseseră că nu le era sortit să rămână prea mult împreună. Scurta lor întâlnire luase sfârşit. Se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

Intrând în camera Luciei, o trezi mai întâi pe Cloudy. Guvernanta tresări speriată când Adam îi atinse umărul, dar, recunoscându-i costumul, se grăbi să se ridice în capul oaselor.

— Soldaţii trebuie să fie pe aproape.

— Îndeajuns încât să mut tabăra în altă parte. Castor-Alb a venit să-mi dea de ştire, aşa că vreau să-mi iau rămas-bun de la Lucie.

— Ştii când te întorci? întrebă femeia, aranjându-şi scufia cu un gest mecanic, şi vârând sub ea câteva şuviţe răzvrătite, de culoarea nisipului.

Nu înceta să se preocupe de propria-i înfăţişare, nici măcar acum, când se găsea într-o cămaşă de noapte şifonată.

— Cât de curând se va putea. Te rog să ai grijă de Lucie.

— Parcă era nevoie să mă rogi! pufni guvernanta. Doar sunt cu ea din ziua în care s-a născut. Mai degrabă, eu ar trebui să te îndemn să-ţi porţi de grijă, cu toţi blestemaţii ăştia care umblă teleleu, gata să împuşte orice aduce a indian. Ca şi păgânii din clanul Sassenach, care în '45 au masacrat familia străbunicii mele şi nu ştiu câte altele din Highlands.[1]

— Întotdeauna îmi port de grijă, doamnă McLeod, zâmbi Adam. Suntem foarte bine înarmaţi.

— Unchiu'-meu, Roddie, spunea mereu că victoria aparţine acelora cu arme mai multe şi mai bune, şi el ştia bine ce vorbeşte, că doar a avut vameşii pe urme aproape toată viaţa. Dar văd, că te tot muţi, nerăbdător, de pe un mocasin pe altul.

---

[1] Highlands – partea muntoasa a Scotiei (n. t.)

Hai du-te, trezeşte-o pe Lucie şi fugi la treburile tale. Încă ceva îşi aminti ea să întrebe – domnul şi domnişoara Bonham mai rămân la noi? Lucie s-a ataşat grozav de amândoi. Glasul ei trăda o neobişnuită notă de compasiune. Adam şovăi o clipă, neştiind prea bine planurile celor oaspeţi. Desigur, nu se putea întoarce în dormitor, rugând-o pe Flora să nu plece. Nu era prea sigur nici de sensul întrebării.

— Dacă socoteşti că Luciei îi face plăcere, n-ai decât să-i inviţi să mai stea câteva zile. Întoarcerea mea depinde de ce vom întâlni în drum.

— Atunci, trage un glonţ şi pentru mine în „ceea ce vei întâlni în drum" Domnul să te aibă în pază.

— Mă surprinde că Dumnezeul metodiştilor e atât de sângeros, râse Adam.

— Presbiterian; nu metodist. Şi află că, din când în când, nu se sfieşte să-i trăsnească pe cei cu gânduri rele.

Când Adam o ridică din pat, luând-o în braţe, Lucie îl privi somnoroasă printre gene şi murmură, cu resemnare copilărească:

— Adu-mi înapoi leagănul pentru Dee-Dee. Obişnuită cu plecările neaşteptate ale tatălui ei, prezenţa lui la o asemenea oră nu-i făcea nicio impresie.

— Îţi făgăduiesc. Iar tu, să n-o superi pe Cloudy cât lipsesc.

— Nici pe George, nici pe Flora. Pot să le servesc eu ceaiul în salon?

— Am să-i spun doamnei O. că în lipsa mea tu vei fi gazda, râse el.

— Să te întorci repede, tati, doar mi-ai promis c-o să înotăm în râu. Flora şi George abia aşteaptă să ne duci acolo. Programul fetiţei nu ţinea cont nici de soldaţi, nici de intenţiile lor distrugătoare. „Cu atât mai bine pentru ea" îşi zise Adam.

— Am să mă întorc cât pot de repede. Acum sărută-mă, că trebuie să plec.

După ce trecu de hotarele fermei, discutând în detaliu mutarea taberei într-un loc sigur, câteva ceasuri mai târziu, când călăreau spre nord, Adam începu să şi-o închipuie pe

Flora scăldându-se în râu – nişte imagini atât de vii şi de pregnante, încât, la un moment dat, îşi scutură capul ca să şi le alunge din minte. Dar subconştientul nu se lăsă cu una-cu două şi chipul Florei – în umbra sălciilor, ieşind goală din apa cristalină, surâzând, cu braţele deschise înspre el – îi ocupa gândurile din ce în ce mai mult.

Cu câteva momente înainte de-a trece râul către tabără, îl fulgeră bănuiala că Flora ar putea rămâne însărcinată – o idee nouă şi neobişnuită, care i se înfipse în creier cu atât mai puternic cu cât venea aşa de târziu.

De regulă, avusese numai femei cu experienţă, la fel de puţin dornice de complicaţii ca şi el. Dar, din câte-şi amintea, Flora nu-şi luase niciun fel de precauţii, iar el fusese prea înfierbântat ca să-i mai stea gândul la eventualele urmări. Ceea ce i se întâmpla acum, cu violenţa unui şoc.

În timp ce poneiul tropăia prin vadul râului, aruncând stropi de jur-împrejur, Adam încercă să se obişnuiască cu ideea că Flora Bonham ar fi purtat în pântece copilul lui. În afară de Isolde, nu se mai confruntase cu o astfel de situaţie. Iar în cazul fostei lui soţii, evenimentul însemnase înlănţuirea lui definitivă. Spre marea sa mirare, în ce-o privea pe Flora, perspectiva aproape… că-l umplea de încântare!

Din tabără răsunară strigăte de întâmpinare, trezindu-l din visare. În timp ce poneii îşi croiau drum de-a curmezişul râului, pe malul celălalt copiii şi femeile îi chemau, făcând semne cu mâna. Câţiva flăcăiandri săriră în apă, ca să le iasă în cale, în timp ce câinii făceau o hărmălaie asurzitoare.

— Bine-ai venit, Tse’-ditsira-sşi, îi ură un tânăr războinic strunindu-şi calul şi pornind spre tabără, alături de Adam. Suntem gata să luptăm împreună cu tine.

— Numai dacă va fi nevoie, zâmbi Adam. Şi-n cazul acesta, vom vedea ce poate Meagher faţă în faţă cu nişte indieni bine înarmaţi şi curajoşi. Esh-ca-ca-mah-hoo e tot cu voi? Şi orice speculaţii privind-o pe Flora Bonham şi copilul ei se topiră ca prin farmec, făcând loc nevoii imediate de supravieţuire.

CAPITOLUL 7

Adam îi lăsase lui George Bonham câteva cuvinte aşternute în grabă. La micul dejun, înainte ca Lucie să coboare în sufragerie, contele îşi anunţă fiica:

— Adam a plecat azi-noapte spre tabăra de vară. Uite! adăugă, întinzându-i biletul peste masă. Ţi-a adresat şi ţie câteva cuvinte de bun-rămas.

Trezindu-se şi văzând că era singură, Flora înţelesese că James trimisese după Adam, dar literele negre înşirate pe hârtia gălbuie îi dădură un şi mai acut sentiment al despărţirii.

«Îmi cer iertare că am plecat pe neaşteptate, dar tribul meu are nevoie de mine. Dacă vă mai pot fi de folos în studiile dumneavoastră, nu ezitaţi să-mi cereţi ajutorul. Vă doresc numai bine, atât dumneavoastră, cât şi lady-ei Flora. Rămâneţi cu bine, Adam. »

Flora nici nu se aşteptase la mai mult, dar tonul lui impersonal îi reamintea că duceau vieţi complet diferite.

Adam Serre plecase să-şi apere satul de un eventual atac, în timp ce ea şi tatăl ei nu se aflau decât în treacăt pe aceste meleaguri, studiind o lume aparte şi pe cale de dispariţie. Adam înţelesese că legătura lor luase sfârşit şi nu-i mai rămânea nimic de spus, în afara obişnuitelor formule de politeţe.

— De la sosirea lui James, plecarea devenise numai o chestiune de timp, răspunse fata cu glas voit indiferent înapoindu-i biletul. Ai auzit zvonurile care circulă în legătură cu raidurile miliţiei din Virginia City. Pe de altă parte, ai reuşit să-ţi cumperi şi calul pe care-l doreai. Putem porni spre casă oricând doreşti.

Uluitor cum învăţase să-şi ascundă sentimentele – probabil ca urmare a educaţiei primite în înalta societate.

— Am să las caii aici până când voi putea să-i îmbarc pentru Anglia, se hotărî tatăl ei, turnându-şi încă o ceaşcă de cafea. În rest, totul e pregătit ca să ne continuăm călătoria. Adam ne-a aranjat o vizită în satul lui Patru-Şefi.

— Bagajele mele vor fi gata într-o oră, spuse Flora cu un calm năucitor.

Brusc, avu senzaţia că pluteşte în derivă – ceva cu totul nou pentru o femeie care se mândrea cu viaţa ei activă.

În clipa aceea îşi făcu apariţia doamna Meleod, aducând-o pe Lucie la micul dejun. Conducând fetiţa către masă, se adresă celor doi oaspeţi cu o politeţe desăvârşită:

— Lady Lucie ar fi nespus de încântată dacă aţi accepta să vă prelungiţi şederea cât timp lipseşte tatăl ei.

Un răgaz! Flora se simţi copleşită de-o fericire fără seamăn. Reacţia ei era absolut spontană, neguvernată de nicio logică. Nu se gândea nici măcar ce sens avea această amânare. Important era că putea rămâne. Spera din tot sufletul că va avea norocul să-l revadă pe Adam. Dar cum ştia că trebuie să-şi ascundă bucuria, îi zâmbi Luciei, apoi întoarse ochii către tatăl ei spunând:

— Ar fi grozav! Dumneata ce zici, tată?

— Nouă ne face plăcere să mai stăm puţin, Lucie se adresă contele fetiţei, care aştepta răspunsul cu sufletul la gura. Numai că tatăl tău s-ar putea să lipsească ceva mai mult în acest caz, va trebui să ne continuăm drumul, pentru că am hotărât să vizităm şi alte triburi.

— Tati m-a trezit azi-noapte, ca să-şi ia rămas bun de la mine şi mi-a zis că se va întoarce cât de curând – declară Lucie, cu o convingere de nestrămutat. Niciodată nu lipseşte multă vreme. Şi mi-a mai spus – îşi aminti ea, bucuroasă

— Că atâta timp cât nu-i aici pot să fiu eu gazda, că pot să servesc ceaiul, c-o să stea de vorbă şi cu doamna O. Aşa că doamna O. ştie şi-o să ne distrăm de minune împreună!

Flora se gândi că Adam îşi luase rămas-bun de la Lucie, dar nu şi de la ea. Şi, dintr-o dată, îşi dori să aibă parte măcar de un strop din afecţiunea tânărului pentru fiica lui.

— Ei, dacă tu eşti gazda – i se adresă, vesel, contele Luciei, întrerupând şirul gândurilor Florei – atunci n-avem încotro, trebuie să rămânem. Avem cumva la ceai şi prăjiturele cu căpşuni?

— Pentru tine, Georgie, am să-i spun bucătarului să coacă o tavă întreagă. După ce mâncăm, nu vrei să mergem să vedem cum aleargă caii?

— Mai întâi lecţiile, Lucie! îi aminti Cloudy. Totuşi, între

orele de dimineaţă şi cele de după-amiază şi găsiră puţin timp să se ducă pe pista de alergări. Mai târziu, porniră călare către râu, împreună cu Tom, admirând colinele împădurite. Una dintre meandre încetinea cursul apei, formând un ochi adânc, înconjurat de sălcii. Peisajul încântător, cu ierburi înalte şi unduitoare aruncând umbre peste apă, cu cântec voios de păsărele, cu fluturi de toate culorile dansând în lumina soarelui, avea farmecul tainic al paradisului.

— Hai să alergăm până la apă, strigă Lucie.

Sări jos din şa, cu dexteritatea unui călăreţ experimentat, şi-o luă la fugă printre ierburile înalte, scoţând strigăte de plăcere.

Cei mari îi urmară exemplul şi, în timp ce fetiţa se bălăcea în apă, ei se întinseră pe mal, la soare. Era o scenă atât de paşnică şi frumoasă, încât, de-ar fi fost acolo şi Adam, pentru Flora acea după-amiază ar fi atins perfecţiunea.

În aceeaşi seară, Flora o duse pe Lucie la culcare, şi cum fetiţa nu voia să adoarmă, statură amândouă de vorbă câtva timp. Îşi spuseră fel de fel de istorioare, poezii şi cântecele. Lucie vorbea curgător franceza, engleza, graiul Absarokee! dialectul irlandez al doamnei 0. Astfel încât avea un repertoriu amestecat, pe care-l recita cu accent perfect, însuşit de urechea fină a copilăriei. Trupuşorul moale şi cald al fetiţei ghemuite lângă ea îi dădea Florei un sentiment de mulţumire cum nu mai cunoscuse niciodată. Faptul că Lucie era o copilă adorabilă, nu făcea decât să-i sporească această tainică fericire. Iar gândul că o ţinea în braţe pe fiica lui Adam o umplea de o bucurie fără margini. Pentru prima oară în viaţă, Flora regretă că nu avea şi ea copii. Până atunci nu-şi dorise să fie mamă. Dar nici n-o strânsese la piept pe fetiţa lui Adam Serre, ca să înţeleagă ce înseamnă să-ţi fie dor cu adevărat. Încet-încet, începu s-o cuprindă tristeţea.

— De ce nu rămâi la noi? o întrebă Lucie, privind-o pe Flora cu ochii negri ai tatălui ei. Cămăşuţa albă de noapte, parfumată cu levănţică, se zărea ca o pată de lumină în penumbra încăperii.

— Şi eu aş vrea, răspunse tânăra, cu aceeaşi sinceritate cu care fusese lansată invitaţia. Numai că, vezi tu, tata şi cu mine trebuie să ne continuăm studiile.

— Tati ar putea chema indienii la fermă şi n-ar mai fi nevoie să călătoriţi.

— Eu cred că tăticul tău are şi-aşa destule griji, ca să-l mai încurcăm şi noi cu ale noastre.

— Ba nu! Să ştii că te-ar ajuta, fiindcă te place foarte mult Sunt sigură de asta. Tati nu prea primeşte oaspeţi, zice că n-are timp de ei. Dar cu tine râde aproape tot timpul. E fericit că eşti aici. Zău c-ar trebui să rămâi.

Ce invitaţie tentantă, în liniştea dormitorului, cu Lucie în braţe şi cu spiritul lui Adam dându-i târcoale la căderea nopţii!

— Poate-am să mai trec să vă vizitez! făgădui ea, nevrând s-o întristeze pe fetiţă.

— Trebuie să vii! insistă Lucie. Să vii şi să rămâi multă, multă vreme. Chiar şi Cloudy te place – adăugă, zâmbind candid – ori lui Cloudy rareori îi place cineva. Numai tati şi cu mine, şi încă vreo doi servitori „care-şi cunosc lungul nasului”, aşa zice ea. Cloudy nu-i dă voie lui tati să vină la masă în cămaşă şi nici nu lasă slujitorii să stea la taclale cu noi. Are nişte reguli ale ei, pe care le numeşte „de bună-cuviinţă”, pălăvrăgi ea mai departe. Şi mama avea regulile ei de bună-cuviinţă, şi totuşi Cloudy n-o plăcea deloc. Dar nici mama nu putea s-o sufere pe Cloudy, aşa că erau chit. O dată l-am auzit pe tati spunându-i că, atât timp cât va trăi el, Cloudy va rămâne în casa noastră. Îmi închipui că asta înseamnă până în vecii vecilor.

Flora îşi ascunse un zâmbet, silindu-se să răspundă pe un ton cât mai nepăsător: – Bănuiesc că ai dreptate.

— Cloudy zice că tu eşti o femeie independentă, nu se lăsă Lucie, şi că-i grozav că ţi-au citit lucrarea în Anglia, nu ştiu unde, şi că toate femeile ar trebui să fie educate ca tine. Vrea să mă înveţe şi pe mine greacă şi latină, şi o mulţime de alte lucruri, care cică numai gentlemenii au ocazia să le înveţe. Tati i-a spus să facă ce crede ea de cuviinţă. Ei i-a părut bine, şi-i o profesoară nemaipomenită, pentru că eu ştiu deja să citesc şi tati spune că cei mai mulţi copii de

patru ani nu cunosc nici literele.

— Ai mare noroc cu Cloudy. Şi tatăl meu m-a pus să învăţ o mulţime de lucruri pe care alte fete n-au avut şansa să le studieze. Şi eu am crescut la frontieră, deşi într-o ţară complet deosebită de a ta.

— Tati spune că, dacă vreau, anul ăsta îl pot însoţi în călătoriile lui. Lui Cloudy nu-i place să plece de acasă, dar eu sunt destul de mare ca să merg şi fără guvernantă. Tati are cai de curse în toată lumea. Poate-o să ne-ntâlnim la Paris.

— Ar fi grozav! însă şi tu va trebui cândva să-mi faci o vizită la Londra.

— O să venim! declară Lucie, cu convingerea copilului căruia nimeni nu i-a refuzat vreo dorinţă. Şi-o să-l vedem pe Aleppo alergând pe hipodromul vostru. Era trecut de miezul nopţii când micul grup de indieni Absarokee pătrunse în valea sălbatică dintre munţi. Călătoriseră încet, fiind nevoiţi să meargă prin vadul râului, ca să nu lase urme. Când, într-un târziu, ieşiră pe mal, la câteva mile în aval, doi – trei războinici rămaseră în urmă, să distrugă orice semn al trecerii lor pe uscat.

În ciuda orei înaintate indienii se apucară îndată de treabă, începând să-şi instaleze căsuţele. Nu după multă vreme, fiecare se putea adăposti de răcoarea nopţii. Aprinseră focuri să pregătească hrana, îşi culcară copiii, apoi începură să discute, mulţumiţi, despre călătoria care se desfăşurase fără incidente. De curând vânaseră câţiva bizoni astfel încât aveau provizii din belşug. Puteau rămâne fără grijă în această vale până când iarna îi va sili pe soldaţi să se întoarcă în oraş.

Numai tinerii se arătau dornici să-i înfrunte pe albi. Însă de patru ani, de când coloniştii le invadaseră pământurile, mânaţi de febra aurului, numai cei lipsiţi de judecată sau prea iuţi din fire socoteau lupta o soluţie.

Tribul lor nu era prea mare, abia numărând patru mii de oameni, socotind împreună pe cei stabiliţi în munţi şi pe cei ce locuiau pe râul Crow. Încă din 1825, conducătorii lor înţeleseseră că în faţa invaziei albilor trebuiau cu orice preţ să supravieţuiască. Drumul de astăzi era o nouă etapă în

îndelunga călătorie a supravieţuirii. Adamjames şi Castor-Alb se odihneau în jurul focului din căsuţa lui Adam. Ceilalţi se duseseră la culcare. Cei trei tineri crescuseră

Împreună şi se considerau fraţi. Mâncară, fumară, discutară despre posibile direcţii în care s-ar fi îndreptat Meagher, îşi amintiră fel de fel de isprăvi din copilărie şi râseră de poznele lor de atunci. Pe măsură ce trecea timpul, glasurile lor deveneau tot mai şoptite şi pe chip li se citea oboseala. Dar călătoria se încheiase cu bine. Tribul era în afară de orice primejdie. Pentru moment, satisfacţia acestei împliniri reuşise să umbrească inevitabilele probleme ale viitorului.

Pielea de bizon care ţinea loc de uşă se dădu la o parte şi-şi făcu apariţia o femeie, aducând o tavă de turte cu alune.

— Dacă tot nu dormiţi, m-am gândit c-o să vă placă să ronţăiţi ceva, le zâmbi Crin-de-Primăvară.

— Ba eu chiar ar trebui să mă culc, spuse James, luând turta de deasupra. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, asta am să şi fac.

— Vin şi eu, anunţă Castor-Alb. Nici nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa târziu, adăugă, privind cu subînţeles spre Adam şi Crin-de-Primăvară.

Cei doi tineri rămaseră singuri.

— Prietenii mei nu-s foarte discreţi, surâse Adam.

— Poate că nici eu, spuse Crin-de-Primăvară, punând tava deoparte.

— Nici n-ai fost vreodată, râse tânărul. Dar te-am apărat întotdeauna. Am experienţă în treburi din astea. Se tolăni mai comod în scaunul de răchită. Purta doar pantaloni din piele şi mocasini, iar armele şi le lăsase într-un colţ.

— Castor-Alb ne-a povestit că te-a părăsit soţia.

— Dar tu eşti soţia fratelui meu. Iar amintirea lui e încă vie – Ce-i cu femeia albă de la fermă?

— Nu va rămâne mult. Tu faci parte din familie. Mi-aş asuma o răspundere prea mare pentru mine.

— Dar tu deja ne porţi de grijă mie şi copiilor. Nu-ţi voi cere nimic. Însă ai nevoie de o femeie, Tsé-ditsirá-tsi. Înainte de a mă mărita cu fratele tău, te-ai mai culcat cu

mine. Ştiu că te pot face fericit.

— Pe vremea aceea eram lipsit de griji, murmură Adam, amintindu-şi viaţa pe care o duceau înainte de-a începe goana după aur. Acum totul s-a schimbat.

În adolescenţă, Adam luase parte la hârjoana dintre tinerii războinici şi frumoasele fete indiene, dar după căsătorie încetase să mai reprezinte un peţitor potrivit pentru o tânără domnişoară. De atunci, rezistase eroic multor oferte, nevrând să aducă pe lume un copil pe care nu l-ar fi putut creşte aşa cum se cuvine. În cadrul multiplelor relaţii de rudenie dintre membrii tribului, copilul lui n-ar fi avut prea mult de suferit, dar el ca tată ar fi simţit o obligaţie pe care n-ar fi avut cum s-o îndeplinească. Acum nu-şi mai petrecea tot timpul cu tribul mamei sale, aşa cum se întâmplase în tinereţe.

— Dar eu nu-ţi cer să rămâi aici, Tsé-ditsirá-tsi. Lasă-mă doar să-ţi dărui plăcerea.

— Mai bine povesteşte-mi despre copiii fratelui meu. Fă-mi, te rog, această plăcere. Şi nu mă mai ispiti cu ceea ce nu pot avea.

— Cu ceea ce nu vrei să ai, încăpăţânatule. M-aş putea năpusti asupra ta. Sunt foarte puternică. Adam izbucni în râs.

— Astă seară, da – fiindcă eu sunt rupt de oboseală.

— Din cauza femeii albe. James zice că n-ai dormit de zile întregi, pentru că nu te-a lăsat ea.

— James spune vrute şi nevrute! oftă Adam, el însuşi, mirat de atracţia simţită faţă de Flora Bonham, pentru care şi-ar fi dat şi viaţa, numai s-o poată strânge în braţe.

— Dar spune adevărul, Tsé-ditsirá-tsi. Cum o cheamă?

— Acum a plecat.

— Pentru totdeauna? întrebă indianca, văzând cu ce privire rostise el cele două cuvinte. Şi tu cum vei trăi? în căsuţa luminată de foc se aşternu tăcerea.

— Ca şi pân-acum, Crin-de-Primăvară… răspunse el într-un târziu. Cu tribul şi cu fiica mea.

— Ai scăpat de contesă?

— Sper că da, se strâmbă Adam. Dar tu pui prea multe întrebări pentru un om care n-a dormit de-atâta vreme. Du-

te şi te-ngrijeşte de copii, iar mâine, când voi fi odihnit, poţi să mă baţi la cap cât vrei.

— Aşa am să şi fac, Tse’-ditsira-tsi, până când ai să-mi spui da.

— Asta-mi mai lipsea! glumi el. O femeie misionară.

— Insistenţa mea te va ajuta să rămâi în formă, zâmbi indianca. Mâine dimineaţă vin la tine cu copiii, pentru micul dejun. El gemu, apoi începu să râdă.

— Îl pregăteşti tu?

— Ca şi cum mi-aş lăsa copiii să pună gura pe ceva gătit de tine!

Pe urmă, poate-l înveţi pe Pui-de-Urs să călărească.

— Mai ai şi alte cereri? întrebă el ironic.

— Să-mi piepteni părul, zâmbi angelic Crin-de-Primăvară.

— Nici vorbă! protestă Adam. Găseşte-ţi pe altcineva.

— Credeam că mă laşi să-mi încerc norocul.

— Sunt încă destul de treaz, ca să gândesc limpede.

— Pe fata aceea albă ai pieptănat-o? Adam regretă că n-o făcuse. La indienii Absarokee era semn de mare afecţiune când un bărbat pieptăna părul iubitei lui.

— Nu, răspunse abia şoptit.

— Ai inima rănită, Tsé-ditsirá-tsi. El clătină încet din cap.

— Nu-i nimic serios. A fost o pasiune trecătoare.

Dar imaginea Florei stărui în gândul lui şi după plecarea tinerei Crin-de-Primăvară. În minte îi răsăreau ochii ei violeţi, gura senzuală şi surâsul care-i încânta sufletul. Se întrebă ce făcea domnişoara Bonham în acel ceas târziu de noapte. Deodată tresări şi, scuturându-se ca să-şi alunge amintirile chinuitoare, începu să numere în gând câte străji erau necesare ca să apere tabăra şi unde trebuiau postate. Nu avea voie să viseze la Flora Bonham. Răsuflă uşurat când întunericul din jur prinse să se risipească. Dând la o parte blana cu care se învelise, ridică pielea de bizon şi ieşi afară, plimbându-şi privirea peste satul adormit. Stropii de rouă străluceau sub primele raze de soare, aerul mirosea a ienupăr, iar cerul era fără niciun nor, făgăduind o zi călduroasă. Toată lumea se găsea în siguranţă, valea îi ferea

de orice posibile atacuri. În căsuţa alăturată răsună râsul cristalin al unui copil şi Adam zâmbi în colţul gurii.

Realitatea consta în a-şi proteja tribul şi pământurile. Acesta îi era singurul scop în viaţă, singura preocupare, singura datorie. Nu avea vreme să viseze.

CAPITOLUL 8

Flora şi tatăl ei mai rămaseră la fermă încă trei zile, după care plecară să se instaleze în satul lui Patru-Şefi. După ce se întâlniră cu restul expediţiei la gurile râului White River, călătoriră spre est timp de două zile, traversând câmpiile cu ierburi înalte de pe malul Yellowstone-ului. Cu priceperea acumulată printr-o îndelungată practică, Flora şi secretarul tatălui ei – Douglas Holmes – începură să-şi transcrie într-un registru cu coperţi de piele însemnările asupra faunei şi florei din zonă. Alan Medonald, artistul expediţiei, încerca să imortalizeze pe pânză peisajul, în vreme ce Henry, valetul contelui, se ocupa de toate cele necesare grupului. Din când în când, poposeau pentru a adăuga la colecţie o nouă plantă sau pentru a-i oferi lui Alan prilejul de-a surprinde în detaliu vreo scenă mai deosebită. Atât Douglas cât şi Alan erau însoţitorii lor de ani de zile, astfel încât îşi cunoşteau perfect îndatoririle. Plantele erau împachetate cu grijă, pentru a fi păstrate cât mai bine, apoi puse în cutii compartimentate. Păsările şi animalele erau studiate, descrise şi desenate. Se făceau însemnări chiar şi despre starea vremii în diferite momente ale zilei, temperatura, direcţia vânturilor, formaţiunile noroasc. După atâţia ani de când colindau globul, fiecare ştia ce anume trebuia notat.

De cum ajunseră în satul lui Patru-Şefi, Flora începu să discute cu femeile, vrând să afle cât mai multe despre ocupaţiile lor, treburile zilnice, eventualele distracţii. Se străduia să prindă câte ceva din graiul lor, astfel încât să le poată pune măcar unele întrebări mai simple. Învăţa cu uşurinţă o limbă nouă, ca urmare a călătoriilor, şi-i făcea plăcere să vorbească în dialectul domol al indienilor Absarokee. Interesată de bucătăria lor, ajută femeile la

gătit, deprinzând chiar tehnica de sărare a pieilor. Cunoscu şi câteva jocuri de-ale femeilor şi le admiră îndemânarea cu care realizau obiecte din piele, decorate cu mărgele. În familiile cu mai multe soţii, încercă să studieze îndatoririle fiecăreia, relaţiile între membrii familiei şi diversele formule de adresare.

Discută şi cu două războinice, care se bucurau de respectul tuturor, bravura lor fiind apreciată la fel ca a bărbaţilor. Cunoscu chiar şi un indian care alesese să ducă aceeaşi viaţă ca femeile, îmbrăcându-se ca ele şi participând la activităţile lor – decizia sa fiind acceptată de trib fără rezerve. Flora stătu de vorbă şi cu câteva femei vraci, la fel de venerate de indieni ca şi corespondentul lor masculin. Află că triburile Absarokee aveau chiar şi şefi femei. E drept că nu de faimă legendară, întrucât Pană-Roşie participase la sfatul tribului numai cu câţiva ani în urmă. În cursul săptămânilor petrecute în satul lui Patru-Şefi auzi o mulţime de istorioare despre Adam. Se ştia că amuleta lui era foarte puternică, ceea ce-l făcea învingător întotdeauna: puţini războinici se puteau mândri cu atâtea victorii ca el. Tsé-ditsirá-tsi era norocos în incursiunile lui şi adăugase hergheliilor tribului nenumăraţi cai luaţi de la indienii Lakota, Picior-Negru şi Cheyenne. De asemenea, la sfatul tribului, dădea poveţe pline de înţelepciune şi ştia cum să se poarte cu o femeie. Când pomeneau de el, toate indiencele se bucurau că soţia lui plecase cu alt bărbat.

— De-acum o să se culce iar cu noi, spuneau ele cu ochi scăpărători. Iar noaptea va cânta din fluier pentru iubitele lui, aşa cum făcea odinioară. Flora nu se îndoia o clipă că aşa va fi. Adam Serre nu putea rămâne prea mult timp alături de o singură femeie, însă, de câte ori venea vorba despre el, îi era greu să păstreze răceala şi distanţa necesare unui cercetător, înainte de căsătorie, toate fetele se ţineau după Tsé-ditsirá-tsi, povesteau femeile, chicotind şi schimbând între ele priviri atotştiutoare. Pe multe dintre ele le avusese la pat. Toate sperau că tânărul va lua parte la marea întrunire de vară a tribului, ca să-i spună vorbe dulci, să danseze cu el şi să încerce să-l seducă.

Libertatea sexuală a indienilor Absarokee punea în

evidenţă o nebănuită egalitate a sexelor. Căsătoria era hotărâtă atât de bărbat, cât şi de femeie. La fel şi divorţul. Fiecare avea dreptul să-şi ia un amant sau o amantă. Copiii erau hrăniţi şi îngrijiţi de ambii părinţi, precum şi de celelalte rude. Iubirea conjugală se găsea la mare cinste, cele mai multe căsnicii fiind monogame şi definitive. Totuşi, nimeni nu socotea bigamia un păcat.

Pe măsură ce trecea timpul, Florei îi venea din ce în ce mai uşor să se gândească la Adam ca la oricare alt bărbat. Numele lui nu-i mai evoca amintiri tulburătoare. Putea privi în urmă, spre zilele petrecute la ranch, cu o detaşare filozofică. Amândoi trăiseră o pasiune furtunoasă, care se potolise cu aceeaşi iuţeală cu care izbucnise. Nici în viaţa lui, nici în a ei nu era loc pentru aşa ceva. N-avea rost să dea acelei aventuri mai multă importanţă decât merita. Şi el, şi ea erau oameni în toată firea şi-şi aveau preocupările lor. Viaţa nu se oprea aici.

Flora descoperi că rutina cercetării sistematice îi aducea o oarecare pace sufletească: interviurile, transcrierea notelor, povestirilor şi miturilor era ceva apropiat şi cunoscut, într-o lume plină de schimbare – un fel de cântec din copilărie, care-i evoca împrejurări din cele mai fericite. Pasionată să descopere dovezi ale istoriei unei culturi fără izvoare scrise, munca îi dădea un profund sentiment de împlinire.

Tatăl ei se ocupa de structura complexă a societăţilor militare, de pregătirea războinicilor, de obiceiurile vânătorii de bizoni şi ale incursiunilor de tot felul, de modul în care indienii Absarokee dresau cai de curse precum şi ponei, pentru vânătoare şi luptă. Săptămânile trecură pe nesimţite şi, într-o bună zi, pe la mijlocul lui iunie, satul lui Patru-Şefi îşi mută corturile mai spre nord, unde erau păşuni cu iarbă grasă. Cum drumul îi purta la două zile mers călare de oraşul Helena, Flora şi tatăl ei profitară de prilej pentru a-şi reînnoi proviziile.

De când se stabiliseră în munţi, Adam şi James îşi împărţeau timpul între tabără şi ranch. Trei dintre cei mai buni armăsari de curse ai lui Adam erau pregătiţi pentru întrecerea de la Saratoga; începuse semănatul, trebuiau

plantaţi alţi pomi în livadă, iar noile amenajări de la grajduri cereau o permanentă supraveghere. Totuşi, grupuri de războinici făceau zi şi noapte de strajă în jurul taberei din munţi şi la hotarele fermei lui Adam. După ce oamenii lui Meagher plecară de la

Moon Creek, astfel încât existau puţine şanse de-a fi întâlniţi în cale, Adam şi James porniră călare spre nord, la Fort Benton, ca să ia carabinele comandate acolo. Aleseră un drum mai ocolit, cât mai departe de tabăra din munţi, sosind la destinaţie cu două zile după ce un trimis al guvernatorului se instalase cu listele de recrutare într-una din cârciumile oraşului.

În noaptea aceea jucară cărţi cu judecătorul Husmer şi cu şeriful în cârciuma Bristol, discutând, desigur, despre Meagher şi şansele lui de-a aduna o armată. De când cu noua împărţire a autorităţii administrative – măsură susţinută de Meagher pentru a controla judecătorii federali care considerau nevalabile ultimele două sesiuni legislative – domnul Husmer fusese numit în funcţie în zona Fort Benton. Cum leafa judecătorilor depindea de numărul cazurilor rezolvate, exilarea lor în ţinuturi nu prea populate avusese drept consecinţă o scădere drastică a veniturilor. Husmer era furios. Toţi republicanii din Montana erau furioşi că încercarea lor de-a declara nule sesiunile legislative fusese dejucată. În timp ce majoritatea populaţiei rămânea democrată, totuşi administraţia republicană numise în posturi-cheie oameni de-ai săi, ca să formeze o opoziţie serioasă şi puternică.

— Blestemat să fie, cu tot neamul lui cu tot! spumegă judecătorul, atât de mânios, încât nici nu observă că avea o carte bună. Decât să-şi închipuie c-am să putrezesc aici, mai bine-ar avea grijă să-şi dubleze paza în jurul casei.

Adam trase o damă de pică, adăugând-o celorlalte dame pe care le ţinea în mână.

— Am auzit că Meagher plănuieşte un drum încoace chiar săptămâna viitoare, spuse el liniştit.

— Parvenit neruşinat! sări domnul Husmer. Ar trebui să-l expediem din nou în Anglia, ca să-şi primească o pedeapsă pe măsură. Nu văd care altul ar mai merita să fie spânzurat,

tras pe roată şi sfâşiat în patru.

— În ce zi a săptămânii viitoare? murmură şeriful, a cărui leafă era plătită de câţiva oameni de afaceri din oraş, duşmani declaraţi ai guvernatorului.

— Sâmbătă sau duminică, răspunse James, ducând paharul la buze.

— Berger mi-a spus c-au ajuns la trecătoarea dinspre miazănoapte, adăugă Adam ca din întâmplare.

— Avem destulă vreme ca să-i pregătim lui Meagher o primire pe cinste! se înflăcăra judecătorul.

— Patru regine şi trei de trei, anunţă Adam, punându-şi cărţile pe masă. Regret, dar iar am să vă iau banii.

— La naiba, n-ai de ce să-ţi pară rău! declară cu generozitate domnul Husmer, fluturându-şi nepăsător ţigara şi râzând înveselit.

Până la urmă, seara asta a fost cât se poate de binevenită.

— Te gândeşti că, în curând, voluntarii din Montana ar putea rămâne fără conducător? întrebă încet James, pe când se întorcea la hotel împreună cu Adam, târziu în aceeaşi seară.

— E şi asta o posibilitate, răspunse Adam, fără să se tulbure. Am vrut să le las adversarilor lui Meagher un răgaz de o zi-două, ca să se organizeze. Oricum, n-ar fi trecut mult şi-ar fi aflat ei singuri. Guvernatorul călătoreşte cu surle şi fanfare.

— O armată fără comandant n-ar mai fi aşa primejdioasă pentru ai noştri.

— Aşa-mi ziceam şi eu.

— Ai intenţia să participi? Adam clătină din cap.

— Până săptămâna viitoare vom fi departe de aceste locuri. Preferabil la vreo ocazie mondenă, unde se vor găsi destui care să poată depune mărturie că am fost acolo. Nu strică niciodată să fim prudenţi.

— De când ai devenit tu aşa prudent?

— De când am auzit că peste o săptămâna Meagher va fi la Fort Benton. Ce-ar fi să acceptăm invitaţia lui Harold Fisk la balul din Helena? Dacă nu mă înşel, cade tocmai sâmbătă.

— Minunat. Fisk e îndeajuns de pornit împotriva lui Meagher ca să ne ofere un alibi solid. Iar soţia lui are gusturi culinare desăvârşite – adăugă James zâmbind. Însă mâine va trebui să ne îndreptăm spre tabără, ca să avem timp să lăsăm carabinele şi să ajungem sâmbătă la Helena.

— Plecăm de cum se luminează de ziuă, hotărî Adam.

CAPITOLUL 9

Adam şi James pătrunseră în elegantul bar cu lambriuri de lemn de castan al hotelului „Planters House”[1], cu gâtul ars de sete după o îndelungată călătorie, cu cizmele pline de praf. Mijind ochii, pentru a se obişnui cu semiîntunericul dinăuntru, se apropiară de tejgheaua cu placă de marmură şi, rezemându-se în coate, cerură de băut. În timp ce studiau atent tabloul reprezentând o femeie goală

— Nelipsit în orice bar cu pretenţii – din spatele lor răsună un glas:

— Adam! Adam Serre! Adam întoarse capul, scrutând cu atenţie penumbra încăperii.

— Aici, aici! îl chemă o voce cunoscută. Tânărul recunoscu mai întâi glasul şi-abia pe urmă îl văzu pe contele de Haldane. Luându-şi băutura, se îndreptă spre el, urmat de James.

— Sunteţi cam departe de Sun Creek, zâmbi Adam, când ajunse lângă bancheta elegantă, îmbrăcată în catifea roşie, de lângă perete.

— Ca şi tine. Ce vânt te-aduce la Helena?

— Exact asta voiam să vă întreb şi eu, îi luă vorba din gură Adam, aşezându-se pe un scaun tapiţat cu catifea şi împodobit cu franjuri. Noi suntem doar în trecere.

— Iar noi ne-am abătut pe-aici ca să ne împrospătări proviziile. „Satul celor patru şefi” şi-a dus turmele spre miazănoapte săptămâna trecută.

— Cum au mers cercetările? întrebă James.

— Foarte bine. Ce beţi? Coniac? Whisky? li se adresă George Bonham, făcând semn ospătarului. Când li se aduseră băuturile, cei trei bărbaţi continuară să-şi

[1] „Planters House” (engl.) – „Casa Plantatorilor” (n. t.)

povestească ce făcuseră în săptămânile care trecuseră. În prima jumătate de oră, nimeni nu pomeni numele Florei, deşi gândul lui Adam era numai la ea, mai ales că se afla în prezenţa lui George Bonham. Oare venise şi ea la Helena, se întrebă tânărul, sau rămăsese în tabără? Era la fel de frumoasă? îşi zise el, ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. Se gândise la el în tot acest timp?

Dar când contele îi invită la hotelul unde stătea, ca să vadă câteva acuarele pictate de Alan, Adam nu ştiu ce să-i răspundă. Dacă era şi ea acolo? Nu putea fi sigur. În ciuda unei dorinţa nebune de-a o întâlni, raţiunea îi spunea să se ţină departe de lady Flora. Şovăiala lui îi făcu pe ceilalţi să tacă.

— Poate mai târziu, spuse politicos contele. După ce vă instalaţi şi voi în camerele voastre. James trase cu coada ochiului la Adam, conştient de lupta care se dădea în sufletul lui. Cum tăcerea se prelungeajames deschise gura să vorbească, pregătindu-se să găsească o scuză plauzibilă.

— De ce nu acum? murmură Adam, privindu-şi vărul prin aerul plin de fum de ţigară. Zâmbind, duse paharul la gură şi-l goli până la fund Când intrară în eleganta cameră de hotel, Flora nu era acolo. Nicăieri nu se zărea vreun semn care să-i trădeze prezenţa. Adam îşi roti ochii prin încăperea decorată cu tapet de mătase şi mobilier masiv. Peste tot, însă, plutea parfumul ei. Tânărul îl adulmecă, asemenea unui lup recunoscând mirosul femelei, şi se întrebă care din cele două uşi din peretele dinspre răsărit dădea spre camera ei.

Oare va apare în prag? îi va putea simţi parfumul de aproape? Sau îşi petrecea după-amiaza alături de un alt bărbat? Gândul îl lovi cu puterea unui trăsnet şi, abia cu mare efort, reuşi să înţeleagă sensul frazelor ce i se adresau.

— Alan a făcut o treabă extraordinară. Priviţi desenele lui, reprezentând costumele Absarokee! spuse contele, invitându-i să se apropie de masa plină de caiete în scoarţă de piele. Adam, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să ajung în satul lui Patru-Şefi. Bătrânul are o memorie extraordinară. Şi-a amintit în amănunt starea de

spirit şi atmosfera din sat în zilele tinereţii lui.

— Era destul de în vârsta şi prin anii ’30, când l-a cunoscut tata, răspunse Adam. De altfel, şi tata îmi povestea despre memoria lui fenomenală. Mă bucur că v-a putut fi de folos.

— A pomenit de tatăl tău, îi zise contele, dezlegând şiretul unui caiet cu scoarţe de piele. Patru-Şefi spunea că ducele a fost foarte generos cu satul lui.

— Tata a trăit cu tribul mamei mele vreme de aproape doi ani înainte de-a pleca în Franţa. Întotdeauna a considerat acele zile drept cele mai frumoase din viaţa sa. .

— Nu mă îndoiesc, aprobă cu însufleţire contele, care-şi găsise şi el împlinirea departe de societatea londoneză. Acum vreau să ştiu ce părere ai de desenele lui Alan. După mine a reuşit să surprindă perfect culorile şi ţesătura.

În timp ce stăteau toţi trei în jurul mesei acoperite cu desene, uşa se deschise şi se ivi Flora, la braţul nepotului guvernatorului Green Clay Smith – un american înalt şi vânjos care tocmai se îmbogăţise de pe urma minei Lucky Bluc Grass, aflată la nord de Helena. Tânărul îşi privea însoţitoarea zâmbind plin de încântare. Îi şopti două-trei cuvinte şi Flora izbucni într-un râs vesel şi cristalin. Apoi, la rândul ei, începu să povestească ceva, cu mare însufleţire, întorcându-se spre el, astfel încât vorbele nu-i fură auzite de ceilalţi. Râse din nou, fără să-şi dea seama că aveau musafiri. Ellis Green îi atinse uşor bărbia cu degetul.

— Ţine-o tot aşa, lady Flora, şi până la urmă am să-mi uit manierele de gentleman! glumi el, vorbind tărăgănat, cu accentul specific din Kentucky. Şi răbdarea mea are o limită.

„Alţii n-au deloc răbdare”, îşi zise Adam, simţind cum i se urcă sângele la cap.

Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i curme râsul cu un sărut pătimaş şi fierbinte.

Fără să-şi ia mâna de pe braţul lui Ellis, Flora se roti în loc, într-o învolburare de mătăsuri şi dantele. În aceeaşi clipă dădu cu ochii de Adam şi încremeni în loc.

În încăpere se aşternu o tăcere adâncă şi grăitoare.

Simţind degetele Florei încleştate pe braţul său, Ellis

ridică şi el privirea, dându-şi seama că George Bonham avea oaspeţi. Adam se mută de pe un picior pe altul, făcând un efort supraomenesc să-şi ţină cumpătul. James îi puse uşor mâna pe umăr, în semn de avertisment. Mult mai puţin implicat sufleteşte, contele rupse tăcerea

— Ellis, îţi prezint nişte prieteni, sosiţi călare de la ranch-ul lor din Musselshell. Flora, îi recunoşti, desigur, pe Adam şi pe James.

— Bineînţeles, răspunse ea, reuşind să-şi recapete glasul. Cu o mişcare înceată, se desprinse de braţul însoţitorului. Ellis Green observă că cei doi vizitatori erau îmbrăcaţi în costume de călărie, cu hainele şi cizmele pline de praf. Şi chiar de n-ar fi ştiut că Mussrelshell era pe pământul indienilor, tot ar fi ghicit după chipul lor „Nişte metişi!” îşi zise el, obişnuit să distingă nuanţele pielii, ca orice om de la frontieră. Adam nu avea ochi decât pentru Flora, care se apropie de el, într-un foşnet uşor de mătase.

Privirea arzătoare a indianului îl convinse pe Ellis că se afla în faţa unui rival. Era limpede că cei doi se cunoşteau. Pe de altă parte, îşi spuse Green, urmele lăsate de unghiile Florei pe braţul lui dovedeau clar că pe fată o tulburase venirea lui Adam. Ellis se îndreptă spre cei trei bărbaţi, zâmbind larg, fiindcă bunele maniere erau o a doua natură pentru un tânăr crescut într-o familie de politicieni de carieră.

— Sunt Ellis Green. Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, se prezentă el, întinzând mâna.

— Adam Serre, vorbi liniştit Adam, strângând mâna lui Ellis şi încercând să-şi ascundă antipatia.

— Dumneavoastră sunteţi proprietarul văii râului Aspen, din ţinutul indienilor! exclamă Ellis, recunoscând numele. Sunteţi contele francez!

— Iar dumneavoastră, nepotul guvernatorului – murmură Adam.

Deşi nu-l întâlnise niciodată până atunci pe Ellis, auzise şi el ca toată lumea – de mina Blue Grass.

— Îl aşteptaţi pe unchiul dumneavoastră să se întoarcă în anul acesta de la Washington?

— E pe drum. O fracţiune de secundă, Adam îşi aţinti

privirea asupra lui James. Vestea era extrem de importantă, acum când Meagher urma să meargă la Fort Benton.

— Sunt convins că va fi întâmpinat cu multă căldură, zâmbi politicos Adam. Ce mai faci lady Flora? se întoarse el spre fiica domnului Bonham. Contele ne-a povestit că cercetările s-au desfăşurat cât se poate de bine. Tocmai admiram acuarelele lui Alan. Starea lui de spirit devenise cu totul alta.

În caz, că lui Meagher i s-ar fi întâmplat ceva, sosirea guvernatorului pica la ţanc. În plus, Smith înclina să fie în raporturi bune cu indienii – atitudine remarcabilă pentru un politician sau un funcţionar de stat.

— Bine, mulţumesc, răspunse ea, iritată de tonul suav al lui Adam. Zilele petrecute în satul indienilor au fost nespus de fructuoase.

Adam avu dintr-o dată senzaţia că-şi recăpătase controlul asupra propriilor sentimente. Nu-şi putea explica această schimbare. Tot ce ştia era că trăia un fel de bucurie eliberatoare.

— Sunt fericit că te-aud vorbind astfel, răspunse tânărul, apoi adăugă:

Îţi stă grozav de bine cu rochia asta de dantelă.

— Nici tu nu te-ai schimbat, murmură Flora, înfuriată de aluzia la dantelă şi la clipele lor de intimitate din podul cu fân.

— Te aşteptai la altceva?

— Eu nu mă aştept la nimic din partea ta, Adam.

— Ce încurajator!

— Îmi face plăcere să te încurajez, surâse ea cu candoare, punându-şi mâna peste degetele lui Ellis, încleştate pe măciulia bastonului.

— Iar mie-mi face plăcere să constat că nu ţi-ai pierdut obiceiul de-a flirta, spuse tânărul cu voce schimbată şi nepăsătoare, aproape rece.

— Rămâi mult timp în oraş?

— Destul de mult, răspunse el sec.

— Draga mea, te-a supărat domnul acesta? interveni Ellis, înţelegând că discuţia la care era martor încetase de-a mai fi un flirt.

— Probabil, replică Adam, pe un ton provocator.

— Nu, nu m-a supărat! sări Flora, cu glasul tremurând de enervare.

— Aşa sunt ei! explică, oftând, contele amintindu-şi disputele celor doi tineri pe vremea când erau la ranch Aşa încât daţi-mi voie să fiu arbitru.

— Şi eu la fel! interveni James, strângându-l de braţ pe Adam.

— Iartă-mă, lady Flora! se scuză Adam smulgându-se din mâna lui James. E numai vina mea. Zâmbi cuceritor.

— Am trăit prea mult timp departe de lumea civilizată.

— Adevărat, încuviinţă încet James, uluit să-l vadă pierzându-şi controlul.

— Te-am iertat! declară fata pe un ton candid şi cu atât mai provocator.

— Flora! o dojeni tatăl ei.

— Îmi pare rău! Se uită la Adam printre gene, cu o privire lipsită de expresie.

— Căldura e de vină, declară ea cu o intonaţie teatrală, întorcându-se spre George Bonham.

— Hm! pufni contele, uimit de reacţia fiicei lui. De regulă, rezistă mai bine decât mine în expediţii.

— Probabil că nu şi-a pus corsetul, îşi dădu cu părerea Adam, cu ochii la uşa pe care intrase Flora. De asta nu se simte în largul ei.

— Nu cred că-i treaba dumitale, se vârî în vorbă Ellis, pus pe harţă.

— Nu-i cazul să faci pe cavalerul, Green! îl puse la punct Adam. A fost o simplă remarcă.

— Ţi-aş fi recunoscător dac-ai păstra-o pentru dumneata.

— Eşti cumva paznicul domnişoarei?

— Nu, dar nu mă dau în lături, dacă trebuie s-o apăr.

— Prostii! interveni George Bonham. Flora se poate apăra singură mai bine decât oricare dintre noi. Ai văzut cum trage cu pistolul?

— Nu, domnule, dar mie-mi face impresia că-i o fată fără pereche.

— Aici ai dreptate, murmură insinuant Adam.

— Poftim? izbucni Ellis, fulgerându-l din ochi printre pleoapele îngustate.

— Eu am văzut-o cum trage cu arma, replică Adam, fără să se tulbure, într-adevăr, e fără pereche. În 1866, la ranch a încercat noua mea carabină „Winchester” – adăugă el întorcându-se spre conte. A golit încărcătorul în zece secunde nimerind drept în mijlocul unei ţinte de trei degete.

— Vasăzică, dumneata eşti cel care l-a alungat pe Ned Storham de pe pământurile sale! descoperi Ellis. Pe vremea aceea, încă nu se găseau prea multe arme „Winchester” pe câmpiile din nord.

— De pe pământurile mele, îl corectă Adam.

— Toată lumea are dreptul să-şi pască vitele în ţinutul indienilor.

— Te înşeli.

— Aşa a fost întotdeauna.

— Nici vorbă. Am hârtii doveditoare că pământul e al meu.

— N-o să mai fie când tratatul va fi ratificat.

— Numai că deocamdată nu e şi, chiar de-ar fi, n-ar avea nicio putere, pentru că pământul îmi aparţine mie.

— Ned Storham spune cu totul altceva.

— Nu are dreptate. De fapt, i-am explicat şi lui.

— Dar el nu-i de acord cu dumneata.

— Atunci, n-are decât să încerce să calce pe el – încheie Adam, fără să ridice glasul. La începutul primăverii, îl izgoniseră pe Ned Storham de pe pământurile indienilor, în cursul unor încăierări sângeroase. Vreo doisprezece oameni de-ai lui Storham fuseseră răniţi iar turmele împrăştiate şi alungate la sud de Yellowstone, întors în oraş, Ned făcuse mare gălăgie, dar nu mai avusese curaj să pună piciorul pe păşunile lui Adam.

— Ce dracu’, doar e destul pământ acolo pentru toată lumea exclamă Ellis, cu tactul şi jovialitatea unui politician.

— Aşa zic şi eu. Tocmai de-aia nu-i nevoie să vină pe domeniile mele! replică Adam, cu acelaşi surâs fermecător.

— Montana e mai mare decât toată Anglia, zise contele Ai zice că-i loc pentru toţi.

— Şi chiar este, domnule, întări Ellis. Veniţi şi,

dumneavoastră la familia Fisk? Flora mi-a spus că încă nu v-aţi hotărât. Molly oferă mesele cele mai îmbelşugate din tot ţinutul la vest de Mississipi. Poate că e un motiv suficient să vă convingă.

— Flora decide, răspunse contele. Depinde cum se simte ea.

— Atunci, îi doresc însănătoşire grabnică, astfel încât să ne vedem diseară! surâse el galant. Acum, vă rog să mă scuzaţi – adăugă, înclinând uşor din cap – însă am o întâlnire. Îşi luă rămas-bun de la toţi, fără a o slăbi din ochi pe Flora.

— Dacă veniţi diseară la balul soţilor Fisk, pe mine şi pe James ne găsiţi la sala de joc, vorbi Adam când Ellis închise uşa după el. Harold joacă întotdeauna pe miza uriaşe.

— Se pare că asta te tentează mai mult decât ospăţul, glumi George Bonham. S-ar putea s-o intereseze şi pe Flora. Îi plac jocurile încinse.

— Dacă se va simţi ceva mai bine… îi reaminti Adam, cu o umbră de zâmbet.

— Adică, dacă va mai vorbi cu mine. De ani de zile n-am mai pedepsit-o, Adam. Iar tu zău c-o faci să-şi iasă din fire! râse contele. Nu ştiu cum dracu’ reuşeşti de fiecare dată.

— Vă asigur, domnule, că dacă ne vedem diseară, mă voi purta ca un înger! declară tânărul, ascultător ca un adolescent.

— Am eu grijă de asta, îl asigură şi James, măsurându-l pe Adam cu o privire de guvernantă.

— La cât vrei să ridici miza? Cincizeci de guinee? întrebă contele. .

— De ce nu cinci sute de dolari, plătibili în aur? Pe-acolo nu se pomeneşte de bani gheaţă.

— Văd că eşti pornit rău. Adam zâmbi şi zise:

— Abia aştept să ne revedem diseară.

CAPITOLUL 10

Imediat după plecarea celor doi tineri, contele bătu la uşa Florei. Primind răspuns, păşi în cameră, unde o găsi stând la fereastră.

— M-ai iertat? o întrebă, apropiindu-se de ea.

Flora dădu drumul perdelei de mătase, care căzu la locul ei.

— Adam n-a urcat în camera lui. S-a dus cu James la cârciuma „Ballantine”.

Se întoarse către tatăl ei şi adăugă:

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. A fost greşeala mea. M-am purtat ca un copil răsfăţat.

— Cu toţii avem nervii încordaţi, răspunse domnul Bonham, aşezându-se pe canapeaua de catifea trandafirie şi remarcând expresia melancolică a fetei. Te simţi ceva mai bine?

— Adam Serre mă face întotdeauna să-mi pierd controlul.

— Şi tu pe el. Nu cumva e gelozie? întrebă contele cu blândeţe. Cred că s-a înfuriat când te-a văzut cu Ellis.

— N-avea niciun motiv, protestă Flora, instalându-se în jilţ şi aranjându-şi poalele rochiei de mătase. Ellis e o simplă distracţie.

— Adam n-are de unde să ştie asta. Oricum, sare în ochi ca tânărul Green speră să ocupe un loc important în viaţa ta.

— Zău aşa, tată! aruncă o privire cercetătoare către domnul Bonham – Dumneata mă vezi pe mine nevastă de politician? N-ar trece o săptămână şi-aş strica relaţiile exact cu cine nu trebuie. Pe urmă, gândeşte-te ce plicticoasă ar fi viaţa alături de un bărbat ca Ellis Green, care consideră femeile nişte creaturi blânde, parfumate şi fără minte, bune numai să flirteze. Mi-a spus că i se părea un mare act de curaj din partea mea să locuiesc în satul lui Patru-Şefi numai cu dumneata, Alan şi Douglas. De ce mi-ar trebui curaj ca să trăiesc într-un sat de indieni paşnici? Ce-ar fi zis dac-ar fi ştiut de şeful tuaregilor, care ameninţa c-o să mă răpească în timpul călătoriei prin Sahara?

— Sau de piraţii chinezi, care n-au acceptat să ne dea drumul decât după ce le-ai dat perlele tale negre şi le-ai arătat scrisoarea de liberă trecere, semnată de generalul Chen-Ping completă tatăl ei. Prin urmare, glumi el, eşti destul de curajoasă ca să mergi diseară la balul soţilor Fisk?

Adam va fi şi el acolo.

— Ar trebui să-mi fie teamă? întrebă Flora, cu un surâs amuzat.

— În orice caz, aş prefera să-ţi fie teamă decât să te ştiu pusă pe harţă! râse George.

— Depinde ce va spune el. Eu una sunt de-o politeţe desăvârşită.

— După câte-mi dau seama, iar voi fi nevoit să stau cu ochii pe tine – oftă domnul Bonham, resemnat dar fără urmă de supărare.

— Îţi făgăduiesc c-am să mă port aşa cum trebuie – declară Flora. Bineînţeles, dacă şi el va face acelaşi lucru, se grăbi ea să adauge.

— Ţi-am spus că diseară se va juca pe nişte mize uriaşe?

— De ce n-ai început cu asta? Am fi evitat toată discuţia despre Adam. Ştii bine că ador astfel de jocuri.

— Poate eram curios să aflu…

— Ce anume? întrebă Ea cu blândeţe.

— Despre Adam Serre… şi sentimentele tale. Urmară câteva clipe de tăcere – Mărturisesc că-mi place Adam… recunoscu fata într-un târziu. Dar nu-i de mirare. Toate femeile se dau în vânt după el.

— Şi nu-ţi convine concurenţa?

— Mai curând mă scoate din sărite indiferenţa lui. . Sunt obişnuită ca bărbaţii să roiască în jurul meu.

— Dar tocmai acesta e motivul pentru care îi dispreţuieşti.

— Întocmai, zâmbi Flora. Ar trebui să fiu mai rezonabilă? Domnul Bonham o învălui într-o privire afectuoasă.

— Nu şi faţă de mine, remarcă el, mulţumit de sinceritatea răspunsului. Dacă-ţi face plăcere, îţi reamintesc că tot diseară suntem invitaţi la cină.

— Mă îngrozeşte gândul de-a sta lângă Ellis cât timp vor fi servite opt feluri de mâncare.

— Atunci, să mergem direct la bal. În ochii ei se aprinse o luminiţă.

— Şi să ne încercăm norocul.

— Cei doi flăcăi nu te-au văzut jucând cărţi, aşa-i? Ea se

întinse alene, surâzând seducător.

— Nu. Va fi o distracţie pe cinste.

Bei mai mult decât de obicei, observă James, tolănit pe canapeaua de catifea grena din camera de hotel. Îmbrăcat elegant, aştepta să se facă ora de plecare la bal. Adam continua să-şi toarne coniac în pahar, umplându-1 până la buză.

— E o întrebare sau o afirmaţie? mormăi el, ridicând paharul spre vărul său, cu prefăcută curtoazie.

— Ia-o cum vrei.

— N-o iau în niciun fel, murmură cu nepăsare Adam, trântindu-se într-un fotoliu cu franjuri de mătase, pe atunci la mare modă. Doar nu eşti dădaca mea. Nici n-am nevoie de una.

— Dac-ai s-o ţii tot aşa, i-o întoarse James, eu ochii la paharul plin, s-ar putea ai nevoie.

— Pentru ce?

— Pentru binele tău.

— Sunt în stare să-mi port de grijă şi singur, bombăni Adam, privindu-l cu răceală. Apoi, ridicând paharul, îl goli până la jumătate.

— Femeia asta te scoate din minţi, zău aşa! Adam se prefăcu a nu înţelege.

— Cine?

— Cum cine? Lady Flora.

— Ai de gând să-mi faci morală? murmură Adam, plimbându-şi degetul pe paharul de cristal, fără să-şi ia ochii de la James.

— Crezi că ai nevoie?

— Ştiu că n-am nevoie. Şi, în orice caz, nu de la unul ca tine. Dacă-mi aduc bine aminte, iarna trecută nu te puteai hotărî cu care din două fete să te culci, până când a venit din Canada Rosalie Chantee, împreună cu taică-său, care era negustor, aşa c-ai rămas până spre primăvară în prăvălia lui, cheltuind o avere cu fiică-sa. Ce spuneai adineauri?

— Spuneam că nu vei reuşi să faci acelaşi lucru cu fata unui conte, replică James, fără să se tulbure. Prin urmare, ar trebui să te porţi ceva mai civilizat decât în după-amiaza

asta, în apartamentul lui George. La un moment dat, m-am temut că voi fi martor la un duel. Niciodată nu te-am auzit vorbind atât de grosolan cu o femeie.

— Ai terminat? îl întrebă cu insolentă Adam, ridicând din sprâncene.

— Înţeleg că n-ai de gând să asculţi.

— Te-am auzit, se îmblânzi Adam. James era prietenul lui de-o viaţă. Nu-l lăsa inima să continue a-i vorbi pe un asemenea ton – Consideră că ţi-ai făcut datoria.

— Credeai că şi de data asta vei pune punct, cum s-a întâmplat de-atâtea ori, aşa-i?

— Şi chiar am pus punct.

— De când te-ai despărţit de Flora Bonham n-ai mai avut o femeie.

— Am fost prins cu treburi. Dar ce, îmi ţii tu socoteala?

— Lady Flora pare să fi găsit pe cineva cu care-şi umple timpul.

— Ellis Green? Nu-mi vine să cred. În clipa când o zărise, îl copleşise vechea dorinţă, năvalnică şi pătimaşă. Acelaşi lucru îl citise şi în ochii ei.

— Prin urmare, ce-ai de gând, în afară de-a bea până când uiţi de tine? Ţi-a dat prin minte să-i vorbeşti deschis?

— Adică să-i scriu un bilet? râse sarcastic Adam. Ceva de genul: «Nu vrei să te culci cu mine, lady Flora? Astă seară sunt disponibil. »

Şi, dintr-o înghiţitură, goli restul paharului.

— Isolde te-a deformat cu totul. Înainte nu obişnuiai să fii atât de precaut. De ce nu eşti sincer? Mie unul nu mi se pare că Flora Bonham ar fi o neştiutoare într-ale lumii. Dimpotrivă, e obişnuită să fie curtată, are o minte strălucită, un spirit independent şi, probabil, nişte criterii solide în alegerea unui soţ – altfel acum era femeie măritată. Iar tu nu eşti nici măcar „disponibil” Crezi că nu înţelege?

— Te rog să nu-mi pomeneşti de Isolde, îl repezi Adam. De cinci ani încoace mi-a distrus viaţa, dacă nu cumva şi viitorul. Pe de altă parte, se sili el să zâmbească, am impresia că te încrezi prea mult în judecata femeilor. Dacă-ţi aduci aminte, în după-amiaza asta, Flora numai că n-a sărit la bătaie.

— Pentru că tu erai de-o obrăznicie uluitoare. Până şi eu mi-am dat seama ce-ai vrut să spui când ai făcut aluzia la dantelă.

— Merde[1], astă seară eşti pus pe sfaturi! mârâi Adam. Dacă tot intenţionezi să-mi modelezi caracterul, simt nevoia să mai beau ceva.

— Nu prea mult îi atrase atenţia James, zâmbind prietenos, altfel degeaba ai să încerci să-i fii pe plac.

— Am crezut că nu poţi s-o suferi, îl provocă Adam morocănos.

Se tolăni mai comod în jilţ, sprijinitului paharul gol pe piept.

— Mi-am închipuit că te temi să nu-mi răpească prea mult timp, tocmai când tribul avea nevoie de mintea mea limpede.

— De la plecarea Florei rareori te-am văzut zâmbind. Curând însă... – râse viclean James – soldaţii se vor risipi pe la casele lor şi te vei putea întoarce la treburile tale. Fiindcă veni vorba, cât e ceasul?

Adam îşi scoase ceasul din vesta albă de saten.

— La Fort Benton este ora nouă.

Buzele frumoase schiţară o umbră de surâs.

— Suntem în întâi iulie, zise el răspicat. Meagher trebuie să fi sosit în oraş chiar azi de dimineaţă. La ora asta cred că-i beat mort.

— Sau întâmpinat cum se cuvine de adversarii săi. Adam îşi învârti în mână paharul gol, în timp ce zâmbetul îi lumina toată figura.

— Dacă mă gândesc bine, poate că, la urma urmei, nici nu mai simt nevoia să beau alt pahar.

Vesel cum nu fusese de săptămâni întregi, Adam Serre urcă treptele uriaşului conac al familiei Fisk, situat în vârful unei coline. Îşi salută cordial gazda, mulţumi bancherului din Helena, care-l sfătuise să cumpere acţiuni la calea ferată – acţiuni care-şi dublaseră valoarea în ultima lună – lăudă rochia doamnei Molly Fisk şi aranjamentele florale realizate de ea în holul de primire, se declară de acord cu

[1] Merde – înjurătură franţuzească. (n. t.)

amândoi că întoarcerea guvernatorului era absolut necesară, în general arătându-se de o bună dispoziţie molipsitoare.

Veselia nu-i pieri nici când o zări pe Flora dansând în braţele lui Ellis Green. Străbătu întins sala de bal, îndreptându-se spre sala de joc şi spunându-şi că, în fond, domnişoara Bonham avea dreptul să danseze cu cine-i place.

— Ai văzut-o? întrebă James, încercând să ţină pasul cu el de-a lungul coridorului aşternut cu covoare scumpe.

— Da. Poartă o rochie care valorează o groază de bani, din saten alb şi dantelă, brodată cu lalele, declară răspicat Adam.

Şi împărăteasa Eugènie avea una la fel, anul trecut la Tuileries.

— Te-ai îmbătat? se cruci James, care nu-l auzise niciodată vorbind astfel.

— Dacă-ţi aduci bine aminte, nici nu m-ai lăsat să beau. Din păcate, sunt al dracului de treaz. La naiba, n-are decât să danseze până mâine cu zâmbăreţul ăla spilcuit de Ellis Green, dacă aşa-i place – declară Adam, lăsând să vorbească glasul raţiunii.

— Iar tu ce-ai de gând să faci?

— Să joc cărţi.

— Aşadar, nici tu nu ştii ce ai de gând să faci. Adam îl fulgeră cu privirea.

— Încerc să-mi menţin opţiunile în limitele bunei-cuviinţe, minţi el.

În cursul serii, Flora dansă cu nenumăraţi alţi bărbaţi în afară de Ellis. De cum sosise fusese asediată de curtezani, acceptând câteva dintre cele mai insistente invitaţii la vals. Însă, în tot acest timp, nu-şi luase ochii de la ceas, iar când veni din nou rândul lui Ellis, îi propuse să meargă împreună în sala de joc, să facă un poker.

— Poker? repetă el neîncrezător, privind-o năucit, de parcă Flora i-ar fi cerut să-i aducă luna de pe cer. Dar o lady nu joacă niciodată poker. Nu vrei mai bine un whist?

— Nu, refuză ea cu candoare. Prefer poker. Tata spune

că jocurile de noroc sunt teribil de pasionante. Ellis îşi drese glasul ca să-i răspundă. Pe frunte i se aşternuse un nor.

— Pokerul s-ar putea să-ţi pară prea captivant, draga mea. Mizele sunt foarte mari.

— Minunat! exclamă Flora. Să mergem înăuntru.

— Oare tatăl tău nu se supără? insistă Ellis.

— Am banii mei, aşa că nu văd de ce să se supere, explică fata, începând să-şi piardă răbdarea.

— Înţeleg. Toată lumea ştia că Flora moştenise averea mamei ei. În plus, pe vremea războiului civil, yankeii câştigaseră sume fabuloase din transporturile navale.

— Oricât ai fi de independentă, nu se lăsă Ellis, sunt convins că, dacă tatăl tău ar şti, n-ar fi de acord să rişti atâţia bani.

— Dar tocmai de asta am banii mei, ca să-i pot cheltui cum îmi place! explică ea, rostind rar fiecare cuvânt, ca şi cum Ellis ar fi fost greu de cap.

Se opri brusc din dans.

— Vreau să joc cărţi.

— Bine, lady Flora, dacă insişti... se resemnă el, cu un aer nemulţumit. Dar te previn că nu-i cuviincios. Nici Harold nu suportă să joace cu o femeie.

— Harold e un om atât de drăguţ! gânguri Flora, neluând în seamă încercările lui Ellis de a-i schimba gândul şi imună la concepţiile lui privind manierele unei lady. Hai să vedem dacă, într-adevăr, refuză să joace cu mine.

George Bonham se alăturase lui Adam încă de la începutul petrecerii, dar Flora îşi făcu apariţia în sala de joc abia târziu, spre miezul nopţii, însoţită de Ellis Green, se îndreptă spre masa de poker şi, surâzând fermecător spre ceilalţi jucători, se adresă cu glas dulce:

— V-ar deranja dacă particip şi eu la jocul următor? Harold Fisk, care dispreţuia femeile amatoare de poker sări imediat de la locul lui, ca să-i ofere un scaun. Ea îi zâmbi seducător şi se aşeză, într-o spumă de dantelă albă şi lalele brodate, de culoare sângerie. Atingându-şi uşor bărbia cu evantaiul, întoarse spre el o privire disperată.

— Dar eu doream să joc cu dumneavoastră, domnule

Fisk. Am auzit că sunteţi extraordinar. Adam îşi zise că Flora marcase un punct esenţial. Înainte ca domnişoara Bonham să-şi termine fraza, bancherul uitase şi că era însurat.

— Ce jucaţi? se interesă ea cu un aer nevinovat, rotindu-şi ochii violeţi de jur-împrejurul mesei.

Îşi scoase evantaiul de dantelă şi fildeş, aşezându-l pe masă, apoi îşi aranjă cu grijă dantelele de pe umăr – un gest atât de intim şi de senzual încât toţi bărbaţii rămaseră cu ochii la ea. Umerii ei frumoşi străluceau în lumina candelabrelor. Decolteul adânc îi dezvelea pe jumătate sânii tari şi rotunzi, cu pielea albă şi catifelată, încadraţi de dantele, ca un dar de preţ oferit privirii uimite a asistenţei.

— Dumneavoastră ce preferaţi, my lady? sări Harold rezistând cu greu tentaţiei de a-şi furişa privirea spre sânii ei pe jumătate dezgoliţi.

— Mm… se gândi Flora, cu ochii la Ellis, care-şi trăsese un scaun chiar lângă ea. Tu ce propui?

— Ştiu eu? Poate un poker? Nici nu-i prea complicat.

— Toată lumea e de acord? întrebă Flora cu, un glas atât de suav, încât toţi bărbaţii de la masa de joc se aplecară spre ea, ca vrăjiţi.

De fapt, aproape toţi. Adam se lăsă pe spătarul scaunului; contemplând scena cu o privire rece. Lord Haldane îşi spuse că ar fi fost mai bine pentru el să iasă din joc, acum că Flora luase loc la masă. Încă de când era la scoală fiica sa îşi întrecuse cu mult tatăl la astfel de îndeletniciri.

Flora păstră un aer sobru pe timpul primelor trei jocuri. Pierdu ceva bani, făcându-se că nu observase miza sau că uitase să ridice carte de jos – în realitate, însă, apreciind valoarea celorlalţi jucători şi încercând să le cunoască stilul. Din când în când, Ellis îi dădea sfaturi şoptite, iar ea îi mulţumea, jucând exact cum fusese povăţuită. La un moment dat, ceru un pahar de şampanie şi mai mulţi bărbaţi care chibiţau adunaţi în jurul mesei se repeziră s-o servească.

Ea goli două cupe dintre multele care-i fuseseră oferite, apoi schiţă un surâs ciudat, care putea fi pus şi pe seama

băuturii, şi zise:

— Astă-seară simt că voi avea noroc. Cred că voi miza o sumă mai mare.

Cu un gest voit nepăsător, îşi aşează cărţile pe masă cu faţa în jos, astfel încât Ellis nu avea cum să le mai vadă.

Mizã de trei ori mai mult decât în jocurile precedente şi-şi roti ochii în jurul mesei, cu un aer nevinovat, părând să nu ia în seamă privirile şocate ale celorlalţi. Apoi se întoarse spre negustorii bogaţi din Helena, care formau asistenta, şi întrebă candid:

— E cumva prea mult?

— Sigur că nu, my lady! se grăbi s-o liniştească Harold. Numai că n-am vrea să pierzi aşa o sumă.

— Pe tata nu-l interesează ce fac eu cu banii mei, nu-i aşa, tată? se întoarse ea spre George Bonham, cu o privire limpede ca de copil.

— Câtuşi de puţin, draga mea! răspunse îngăduitor contele. Numai că mie nu-mi dă mâna să joc pe miza asta. Mă retrag.

La o sumă atât de uriaşă, nici chiar o femeie frumoasă ca Flora nu putea avea vreo şansă în înfruntarea cu un om de afaceri fără scrupule şi alţi doi jucători, la le de înrăiţi.

— Eu merg mai departe, mormăi Harold Fisk. Numai că vrau să măresc miza de cinci ori. Pentru un jucător ca el, merita să-şi asume riscul. Ţinea în mână un ful de popi.

— Eu mizez, de zece ori suma, spuse Adam, împingându-şi banii spre potul din mijlocul mesei.

— Mă tem că nu am la mine atâţia bani. Mi-aţi putea da o coală de hârtie?

Ellis se aplecă spre ea şi începu să-i explice ceva la ureche în timp ce Flora dădea impresia că-l ascultă cu mare atenţie. Deodată, se întoarse spre el şi-i şopti două-trei cuvinte, care-l lăsară fără replică.

În câteva secunde, pe masă apăru o coală de scris, toc şi cerneală. Domnişoara Bonham aşternu în grabă două rânduri apoi împături hârtia şi spuse:

— Eu cer douăzeci de mii. În mână ţinea un careu de aşi. Nu putea fi bătută decât cu o chintă royală. Cei din jurul mesei icniră de surpriză.

— Eu nu merg, declară repede Harold, dându-şi seama că nimeni n-ar fi jucat la cacialma pentru o astfel de miză.

— Douăzeci de mii… murmură Adam, cu ochii ţintă la banii din faţa lui, încercând să-i evalueze. Întinse mâna după uneltele de scris şi mâzgăli ceva în grabă, cu tocul scârţâind pe hârtie.

— Accept, plus cinci mii. În jurul mesei se auzi un murmur consternat, toţi fiind de părere că domnişoara Bonham risca mai mult decât ar fi fost cazul. Ellis se aplecă din nou la urechea Florei, căutând să evite dezastrul.

Nimeni nu auzi ce-şi spuneau, dar fata ridică din sprâncene, şopti ceva schiţând un zâmbet şi făcu un semn nepăsător din mână. Atunci Ellis se ridică brusc de pe scaun, cu o figură încruntată, şi se îndepărtă, croindu-şi drum printre cei adunaţi în jurul mesei.

— Ceartă între îndrăgostiţi? murmură Adam, cu un aer inocent.

— Cam aşa ceva, răspunse Flora, fără a-i da mai multe amănunte. O mică neînţelegere, surâse ea. Apoi adăugă cu candoare:

— Accept, plus încă zece mii. Şi, notându-şi suma pe hârtie, împinse banii în mijlocul mesei.

— Plătesc sec, răspunse liniştit Adam, punând pe masă şi chitanţa lui. Să văd ce ai. Flora îşi aşează cărţile pe masă, cu o mişcare înnebunitor de înceată. Pe catifeaua verde străluceau patru aşi.

— N-am formaţie mai bună, zise sec Adam, strângând cărţile pachet.

Ea îi zâmbi cu un aer triumfător, care-l scotea din sărite.

— Domnule Serre, îţi mulţumesc pentru o seară atât de plăcută.

— Iar eu îţi mulţumesc c-ai participat la jocul nostru, răspunse el, cu o politeţe rece, de salon. Doamne, cât era de frumoasă, de graţioasă şi aristocratică! Şi cât de senzuală!

— Mi-a făcut plăcere! râse Flora, trăgând înspre ea maldărul de bani. Jocul de cărţi mă amuză grozav.

— Sigur, printre altele… şopti tânărul. Flora aţinti spre el o privire bănuitoare.

— Nu vrei să-mi spui şi mie la ce te-ai referit adineauri,

domnule Serre?

— Nu acum, răspunse el calm, rotindu-şi privirea pe chipurile asistenţei. Dar mă întreb dacă doreşti să mai faci un joc, lady Flora, să zicem… pe cincizeci de mii.

Ea se rezemă pe spătarul scaunului, fixându-l cu ochi cercetători.

— O sumă apreciabilă. Crezi că vei avea mai mult noroc? El ridică din umeri, zâmbind.

— Sau vei avea tu mai puţin. Nu poţi să câştigi întotdeauna.

— Nu întotdeauna, însă de cele mai multe ori, da. După experienţa de adineauri, Adam nu îndrăzni s-o contrazică. Dar şi el era un bun jucător.

— Ei, ce zici? o îndemnă din nou, tolănindu-se pe scaun şi zâmbind provocator.

Fără a cere părerea sau confirmarea nimănui, Flora, răspunse cu aceeaşi căutătură insolentă:

— De ce nu? Adam îşi plimbă privirea asupra celorlalţi jucători.

— Mai doreşte cineva să joace? Chipurile lor încruntate şi tăcute erau suficient de elocvente. Adam se răsuci spre Flora.

— Se pare că suntem singuri. Deşi înconjuraţi de atâta lume, glasul lui trăda o stranie intimitate, ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară, la o ocazie mondenă similară.

— Aşa e… încuviinţă ea. Apoi, cercetându-i pe furiş pe cei adunaţi în jurul mesei, adăugă în şoaptă:

— La sensul figurat. Adam se abţinu cu greu să nu răspundă unei aluzii atât de transparente. Abia se stăpânea să n-o ia în braţe şi să plece cu ea, făcându-şi loc printre invitaţi.

— Ţi-ai exersat talentele cu Ellis… murmură el, înăbuşindu-şi pornirea pătimaşă şi vorbind astfel încât cuvintele să-i fie auzite doar de Flora.

— N-am nevoie să exersez, declară ea cu indiferenţă, reacţionând prompt la impertinenţa lui Adam. Ce facem, domnule Serre? Jucăm sau discutăm părerile dumitale despre femei?

— De ce n-am juca noi doi? replică tânărul, pe un ton

insinuant.

— Mă rogi dumneata, domnule Serre?

— Chiar trebuie?

— Depinde dacă sunt disponibilă...

— Vrei să spui că ai multe solicitări? mârâi el, începând să-şi piardă calmul.

— Va trebui să mă uit în agendă, răspunse ea cu nonşalanţă, începând să-şi desfacă nasturii de la mănuşă. Dar în clipa de faţă, tot ce mă interesează este să-ţi iau banii, adăugă volubilă. N-ar fi mai bine să ne aducă alte cărţi?

— Anunţă-mă când îţi găseşti timp şi pentru mine, murmură Adam.

— Eşti pe lista mea şi află că am o memorie excelentă. Ei, jucăm sau continuăm să conversăm într-un loc aglomerat ca acesta?

— Îţi stau la dispoziţie, domnişoară. Apoi, întorcându-se spre Harold:

— Aţi putea aduce alte cărţi pentru lady Flora? Până când îşi făcu apariţia slujitorul, ea termină de descheiat mănuşile, făcându-le să alunece de-a lungul braţelor şi scoţându-şi degetele unul câte unul, cu mişcări încete şi senzuale. Toţi bărbaţii din jur urmăreau cu sufletul la gură dezvelirea treptată a carnaţiei marmoreene. Adam, care privea şi el se întrebă de câte ori recursese Flora la această stratagemă ca să-şi asigure un avantaj la cărţi. Niciunul din bărbaţi nu mai era atent la joc.

— N-o să-ţi fie frig? murmură el, cu o umbră de surâs. Ea îl fulgeră cu privirea, dar îi răspunse cu un glas la fel de blând:

— Mi-e mai uşor să împart cărţile fără mănuşi.

Într-adevăr, cum nu jucau decât în doi, unul dintre ei trebuia să împartă cărţile.

Harold desfăcu pachetul nou adus şi arătă fiecăruia câte o carte.

Adam avea un valet, Flora un doi.

Urma să împartă cel cu cartea mai mică.

Flora începu să amestece cărţile atât de repede, încât figurile lor se contopeau într-un curcubeu multicolor. Când

termină, i le întinse lui Adam. Fiecare jucător avea obligaţia de-a face cărţile şi Flora se îndoia că el ar refuza, la o mizăde cincizeci de mii de dolari.

O clipă, cărţile părură să dispară în mâinile lui mari, apoi tânărul le răsfiră într-un evantai strălucitor, adunându-le din nou în pachet, şi continuă să le amestece. Totul în cinci secunde. Flora le luă, aşezându-le pe masă ca Adam să taie, apoi îi dădu primele cinci. După o scurtă privire, tânărul le puse pe masă cu faţa în jos.

— Sunt servit, spuse calm, împingând banii în faţă.

— Şi eu, zise Flora. Asistenţa începu să murmure. Să fi mers amândoi la cacialma? Cu cincizeci de mii de dolari pe masă?

— Accept miza, declară Flora, fără a acorda atenţie şoaptelor, mulţumită de cărţile pe care le avea şi nerăbdătoare să câştige banii lui Adam.

Ţinea în mână un ful trei popi cu doi aşi. Norocul şi gustul victoriei apropiate o împinseră la o hotărâre nebunească.

— Te-ar interesa o a doua mizăş opti ea cu îndrăzneală, aţintindu-şi asupra lui ochii violeţi.

— Bineînţeles, răspunse tânărul, cu un licăr senzual în privire.

Flora luă o coală de scris şi, muind tocul în călimara de cristal, înşiră în grabă câteva cuvinte, după care împături hârtia şi i-o dădu lui Adam.

Acesta o citi dintr-o ochire:

.

«Camera mea pentru douăzeci şi patru de ore. Învingătorul stabileşte condiţiile.»

Gândul de-a rămâne atâta timp cu voluptuoasa lady Flora îl înveseli brusc şi, de n-ar fi fost la mijloc cincizeci de mii de dolari, ar fi cedat impulsurilor sale năvalnice. Impasibil se întinse după toc şi hârtie, murmurând:

— Accept, plus a doua miză. Apoi scrise în grabă:

«Camera mea timp de patruzeci şi opt de ore. Fără condiţii.»

Şi împinse biletul către Flora. Ea îl citi şi simţi cum începe să-i fiarbă sângele în vine. Fără condiţii... Două zile de dragoste, fără niciun fel de oprelişti... O perspectivă cât se poate de atrăgătoare.

— Întotdeauna accepţi miza partenerului? întrebă ea, încercând să nu-şi trădeze sentimentele.

— Doar atunci când merită, replică Adam la fel de calm. Ea îşi puse cărţile pe masă, una câte una, într-o înşiruire de figuri şi cifre multicolore.

— Cărţile pe faţă! anunţă, sigură de victorie.

— Am două perechi.

— Îmi pare rău, domnule Serre, dar nu-i de-ajuns... zâmbi fata, în culmea încântării. Îmi eşti dator. Şi se întinse să-şi ia banii. Dar Adam îşi aşează, la rândul lui, cărţile pe masă şi asistenţa începu să murmure, uimită. Flora ridică privirea. Două perechi egale – un careu de doi – tronau pe catifeaua verde.

— Ai pierdut, şopti Adam, aplecându-se şi punându-şi mâinile peste ale ei. Monezile frumos stivuite se rostogoliră în toate părţile.

— Camera 28, murmură abia auzit. În noaptea asta, la orice oră vrei.

— Nu pot! spuse ea speriată.

El îşi înălţă privirea, strângându-i degetele ca într-un cleşte.

— Adică... bâigui Flora... Nu în noaptea asta... Nu ştiu...

— Sunt convins că vei găsi o soluţie, surâse el. Dându-i drumul, se lăsă pe spătarul scaunului, adăugând pe un ton obişnuit, de conversaţie:

— Mi-a făcut plăcere să joc cu cineva atât de priceput, lady Flora.

— Nu mai puţin, domnule Serre! răspunse ea cu glas neutru.

— Poate vom avea ocazia să ne reîntâlnim cât de curând, urmă el, aluzia fiind cât se poate clară.

— Cât mai curând posibil domnule conte. Nerăbdarea din vocea Florei, nu se datora doar insistenţelor lui.

— Sper să nu fie nevoie să te-aştept prea mult, şopti

tânărul.

— Să văd ce pot face. El se ridică, de parcă ar fi fost chemat cu treburi urgente, şi făcu o plecăciune către Flora.

— Până când ne vom revedea, my lady… spuse, galant.

Era mai înalt decât toţi cei prezenţi şi mai frumos decât zece dintre ei la un loc. Hainele negre, de seară, îi dădeau un aer întunecat şi dominator. Înclinând din cap spre ceilalţi jucători, se adresă gazdei:

— Câştigul îl voi ridica mai târziu. Se îndepărtă printre oaspeţii care se dădeau la o parte din faţa lui, cu respectul cuvenit norocului ieşit din comun.

Dar şi Flora făcea obiectul aceleiaşi veneraţii. În cursul serii câştigase o sută douăzeci de mii de dolari, iar dacă şi-ar fi putut aranja programul în mod convenabil, perspectiva de-a se găsi timp de două zile încheiate alături de Adam Serre se anunţa plină de făgăduinţe. Îşi adună banii cu mâini tremurânde, cu trupul arzând deja de nerăbdare. Adam era născut să atragă femeile: nespus de priceput în a dărui plăcerea, avea şi o virilitate pe măsura dorinţelor sale fără limită. În mod straniu, în mintea Florei începu să se contureze o imagine întâlnită într-o carte, cu mult timp în urmă: nişte alergători care aduceau la Roma gheaţă pentru băuturile împăratului. Adam Serre era tot o astfel de raritate. Un bărbat superb, potrivit pentru o împărătească. Atât de frumos, încât ar fi tentat şi o vestală. Dar sub farmecul şi manierele elegante mocnea o forţă de neînchipuit.

Iar acest bărbat avea să fie al ei timp de patruzeci şi opt de ore de delicii fără seamăn.

Aceeaşi dulce nelinişte se strecura şi în sufletul lui Adam în timp ce străbătea coridorul lung, tapetat cu brocart stacojiu pe ai cărui pereţi erau agăţate portrete de familie. Flora era trofeul lui: răsplata pentru careul de doi.

Îşi luă rămas-bun de la doamna Fisk, pretextând că a doua zi avea o întâlnire importantă.

— Dar i-ai promis Henriettei că astă seară vei dansa cu ea. Va fi cumplit de dezamăgită. Cum ar fi putut refuza, când Henrietta – nepoata soţilor Fisk – se găsea chiar lângă Molly?

— Iartă-mă, domnişoară Henrietta! se scuză el politicos, zâmbind fără efort, graţie unor ani îndelungaţi de experienţă. M-am încins la joc şi nu mi-am dat seama când a trecut timpul îmi acorzi plăcerea unui dans?

— Din toată inima, Adam.

Chipul ei se deştinse într-un surâs, amintindu-i tânărului că avea de a face cu o fetişcană răsfăţată, care căpătase „jucăria” mult-râvnită.

Îi oferi braţul, ca de atâtea ori la nenumărate baluri, conducând-o pe domnişoara Fisk printre ceilalţi dansatori, sub privirile extaziate ale gazdei.

— Mi-a fost dor de tine în seara asta, începu fata. Dar mătuşica a spus că unchiul Harold îi ademeneşte la joc tocmai pe cei mai frumoşi bărbaţi. Sunt fericită c-ai plecat de-acolo! Vorbea cu un aer de stăpână, ceea ce avu darul de-a trezi vigilenţa lui Adam.

— Mizele mari atrag pe toată lumea, comentă el, prefăcându-se a nu fi înţeles aluziile fetei. Cu o lună în urmă, nepoata lui Molly declarase sus şi tare că-l iubeşte astfel că Adam se arăta extrem de circumspect. Niciodată nu fusese atras de fecioarele cu surâs angelic şi priviri amorezate. Se rugă la toţi sfinţii ca valsul să nu ţină mult Câteva momente mai târziu, Henrietta suspină, privindu-l cu ochi mari şi galeşi.

— Dansezi minunat, Adam. Şi-şi lipi trupul de-al lui. El făcu o piruetă, încercând să se desprindă, temător de gura lumii, chiar dacă fetei părea să-i pese prea puţin. Henrietta era prea romantică şi Adam se întrebase deseori dacă nu cumva

Harold şi Molly i-o aruncau în braţe cu un anumit scop, dată fiind starea lui civilă. Divorţul în Montana se obţinea simplu şi uşor.

— Şi tu eşti o dansatoare desăvârşită, răspunse tânărul, pe un ton care spera să sune glumeţ. Unde-ai învăţat? La Chicago?

— Da, la pension am avut un maestru excelent, care cunoştea toate dansurile la modă. Dar tu?

„Într-un bordel parizian, la vârsta de cinsprezece ani” gândi cu nostalgie Adam. Therese, cu un an mai mare decât

el, era o ţărăncuţă adorabilă din Provenţa. Petrecuseră o săptămână cunoscându-şi trupurile, colindând prin toate sălile de dans şi exersând paşii de flamenco, în acompaniament de chitare spaniole – foarte la modă la Paris, în acel an.

— Profesorul meu era din Veneţia. Tata l-a angajat în cursul unui voiaj prin Italia. Un bătrânel plicticos şi pisălog poveşti Adam, spunând pe jumătate adevărul.

— Ce drăguţ! Eu am fost în străinătate doar o singură dată dar mama mi-a promis că mă va lua din nou, acum sunt destul de mare să pot fi prezentată la curte. Doamna McKnight a făgăduit că mă va prezenta unei baroane, care se va ocupa de mine. Adam furişă o privire către ceasul de perete încadrat de o ghirlandă de trandafiri alb.. Aproape unu şi jumătate Mai dura mult valsul ăsta?

— Îţi va plăcea la Curtea lui Napoleon[1]! E mai multă animaţie ca în palatul reginei Victoria[2]. Acolo vei întâlni şi alţi americani.

Împăratul primea la Curte pe noii îmbogăţiţi de felul părinţilor Henriettei, ceea ce-i făcea pe susţinătorii Vechiului Regim – adversari ai monarhului parvenit

— Să se refere cu dispreţ la Curtea lui, numind-o „decor de teatru”.

— Vai, Adam, cum le ştii pe toate! se entuziasmă fata, scuturându-şi buclele castanii şi arătându-şi toţi dinţii într-un surâs seducător, în timp ce-l privea cu ochi arzători. „Fără îndoială, în comparaţie cu o fecioară din Chicago!” Îşi zise el sarcastic. Totuşi, se abţinu de la comentariul usturător care-i venise în minte şi spuse liniştit:

— Sunt ceva mai în vârstă decât tine, aşa c-am văzut mai multe.

— Ah, dar doamnele *se dau în vânt* după bărbaţii mai în vârstă gânguri ea. Mai ales dacă-s chipeşi şi au experienţă, adăugă, chicotind.

Ah, Dumnezeule! El nu se încurca niciodată cu fecioare.

---

[1] Napoleon – referire la Napoleon al III-lea (Charles Louis Napoleon Bonaparte). Nepot de frate al lui Napoleon I şi rege al Franţei între 1852-1870. (n.t.)

[2] Regina Victoria (1837-1901) – regină a Marii Britanii şi Irlandei precum şi Împărăteasa a Indiei. Domnia ei a reprezentat apogeul puterii maritime şi coloniale a Marii Britanii, precum şi o perioadă de mare stabilitate internă şi avânt economico-cultural, fiind cunoscută sub numele de „epoca victoriana”. (n.t.)

— Mama ta n-ar fi de acord, se grăbi să protesteze.

— Dar mătuşa Molly te găseşte absolut *încântător*.

Nu numai pe el, ci şi averea, din care o parte era depusă în banca soţului ei, reflecta cu cinism Adam.

— Mătuşa ta şi cu nune suntem buni prieteni, explică tânărul încercând din nou să-şi dezlipească pieptul de sânii ei opulenţi.

— Dar noi doi n-am putea fi prieteni? întrebă ea cercetându-l cu o privire candidă.

— Îmi pare rău, dar mâine-dimineaţă trebuie să plec din Helena – spuse Adam, evitând să-i răspundă la întrebare şi ţinându-se departe de ea. N-am venit aici decât cu treburi.

— Te întorci la fermă?

— S-ar putea... zise el evaziv.

— Unchiul Harold avea de gând să mă ducă să-ţi văd casa, în timpul vacanţei de vară. Mor de nerăbdare s-o văd. Mătuşa Molly spune că-i atât de elegantă încât i-ar plăcea şi unui rege, chiar dacă-i tocmai sus, în munţi. Te rog, anunţă-l pe unchiul când vei fi la fermă, ca să te vizităm. O să ne distrăm grozav.

Adam părăsise în grabă sala de joc pentru că voia să se întoarcă la hotel înainte de sosirea Florei. Nici nu se întrebase dacă, ci numai când va veni. Dar în situaţia nou-creată, dacă orchestra nu se mai oprea odată şi dacă Henrietta n-avea de gând să înceteze cu trăncăneala, el unul nu mai garanta că-şi va păstra bunele maniere.

— Îi voi da de ştire de îndată ce se va putea, răspunse echivoc, privind spre orchestră peste capul Henriettei.

Dumnezeule, nu mai putea dura o veşnicie! În sfârşit, valsul se încheie într-un tremolo de viori, ca şi cum Adam ar fi transmis comanda prin telepatie. Tânărul se înclină, sărutând mâna partenerei.

— Vai, Adam, chiar trebuie să pleci? se tângui ea apucându-l de mână.

— Mă aşteaptă James, răspunse el politicos, căutând-o din ochi pe gazdă, sau oricare altă doamnă mai în vârstă, lângă care s-o conducă pe Henrietta. Ah, uite-o pe Molly! exclamă, abia stăpânindu-şi un suspin de uşurare. Dă-mi voie să te însoţesc până la mătuşa ta..

Două minute mai târziu ieşea din casa soţilor Fisk – frumos conac în stil italian. Coborî treptele două câte două, cu sentimentul unui şcolar scăpat de la ore în clipa când împinse poarta de fier forjat, scoase un suspin de uşurare – În sfârşit, sunt liber!

— Doamne, ce mutră făceai pe ringul de dans râse James, păşind alături de el în josul străzii.

— Mai aveam puţin şi-aş fi pocnit pe careva, aşa de lung a fost valsul ăla blestemat! Dar dacă tu vrei să mai rămâi, eu unul nu mă supăr.

— N-am venit la bal ca să agăţ femei.

— Nici eu. Iisuse Cristoase, plicticoase mai sunt fetişcanele astea fără minte!

— Mie mi se pare că Molly ştie ce face. Nu uita că a trecut destulă vreme de când te-a părăsit Isolde.

— Molly îmi dădea târcoale încă de-acum două luni. Se pare că la frontieră nimeni nu protestează împotriva divorţurilor rapide.

— Vrei să divorţezi de Isolde?

— Nu mi-am făcut niciun fel de planuri. Tot ce doresc e s-o scot din viaţa mea. Şi te anunţ că nu-s deloc pornit pe însurătoare, indiferent ce crede Molly.

— Vasăzică, nu te grăbeşti să te desparţi de fosta ta nevastă?

— Cel puţin am o scuză în faţa unor domnişoare mai insistente ca Henrietta. Puştoaica asta e de-a dreptul agresivă.

— Apropo de agresivitatea feminină, în ce consta a doua mizã propusă de lady Flora? Adam se răsuci spre vărul lui, râzând.

— N-ai înţeles. În cazul domnişoarei Bonham, agresivitate nu-i cel mai potrivit cuvânt. Mai curând," ispită".

— Cred că toţi cei aflaţi astă-seară în sala de joc au fost de acord cu tine. Oricare din ei ar fi acceptat a doua mizã.

— Poate după mine. Lady Flora îmi aparţine. Curioasă declaraţie pentru un bărbat care nu pusese niciodată prea mare preţ pe o femeie.

— Nu zău! exclamă James, ridicând din sprâncene.

Vorbeşti serios?

— Vreau să spun că-mi aparţine numai mie timp de patruzeci şi opt de ore. Aceasta a fost miza mea şi-am câştigat.

— Atunci, înseamnă că nu plecăm mâine.

Adam îi aruncă o privire piezişă, schiţând un zâmbet în colţul gurii.

— După toate probabilităţile, nu.

— Mi se pare mie, sau e primul zâmbet adevărat după nu ştiu câte săptămâni?

— Nu-s singurul care reuşeşte performanţa asta, glumi Adam. Prevăd că-n următoarele două zile am să zâmbesc tot timpul. Fiindcă veni vorba, la noapte va trebui să te muţi în altă cameră.

— Bine, dar hotelul este plin!

— Sunt convins că Harold te va găzdui în casa lui, îl linişti Adam, nu fără ironie.

— Scuteşte-mă! Crezi că eu n-am avut parte de pălăvrăgeala Henriettei? Mai curând plec din oraş chiar în astă-seară. Să-i spun lui Crin-de-Primăvară că mai întârzii două zile, ca să explici englezilor esenţa culturii Absarokee?

Adam îl privi ţintă câteva clipe.

— Nu, dacă ţii la viaţa ta... replică el cu glas coborât.

— Ştii că şi-a cumpărat leacuri de dragoste, doar-doar te va face să te răzgândeşti? râse James.

— Dumnezeule! gemu Adam. Eu o consider ca pe o soră.

— Din păcate, ridică din umeri James, ea vede în tine cu totul altceva.

— Va trebui să se obişnuiască, declară Adam pentru că eu n-am intenţia să mă mai însor.

— Nu cumva ai devenit adversarul absolut al ideii de căsătorie? insistă James.

— Cinci ani de convieţuire cu Isolde, oricât de rar a dat pe-acasă, au fost mai mult decât suficienţi. S-a terminat cu însurătoarea! spuse el categoric. Nu-mi mai trebuie în veci vecilor!

— Gândeşte-te ce jale va fi pe Henrietta şi pe nu ştiu câte altele, care sperau să pună mâna pe tine, acum când Isolde a eliberat terenul!

— Ca să fiu sincer, mă gândesc în primul rând la bucuria mea de-a fi scăpat de-aşa o pacoste. Află că sunt peste poate de fericit. Iar lângă Flora, cu care mă voi distra vreme de două zile încheiate, fericirea va căpăta un sens cu totul nou.

Cei doi tineri străbătură aglomeraţia din centrul oraşului, trecând pe lângă săli de dans şi cârciumi, din care răsuna muzică zgomotoasă. Strada şerpuind în paralel cu defileul râului era plină de căutători de aur, care-şi sărbătoreau ultimele descoperiri, bând, jucând şi plătindu-şi cu praf de aur plăcerile de-o noapte.

Îşi croiră drum prin mulţimea gălăgioasă, îndreptându-se spre hotel, a cărui faţadă cu colonade albe strălucea în lumina gălbuie a felinarelor. Adam intră pe usa dublă, schiţând un salut către portar, apoi păşi grăbit pe covorul înflorat din hol şi începu să urce treptele trei câte trei.

— Dar dacă nu vine? întrebă James, gâfâind uşor după efortul de-a sui scările.

— Va veni, îl asigură Adam, pornind pe coridorul luminat.

— Eşti sigur? Adam încuviinţă din cap şi-şi băgă mâna în buzunar, să scoată cheia.

— I-a fost dor de mine, şopti el, zâmbind.

— Şi ţie de ea. Tânărul se întoarse brusc spre vărul său, privindu-l câteva clipe fix – Crezi?

— Niciodată nu te-am văzut alergând la o întâlnire. Adam vârî cheia în broască.

— E o femeie extraordinară, murmură el, deschizând uşa.

— Îmi închipui.

— Cât poţi pleca de repede? îl întrebă Adam, aruncând cheia pe masă. James făcu ochii mari, uluit de agitaţia vărului său, care devenise cu totul un alt om.

— Eşti amorezat rău, băiete… comentă el.

— S-ar putea, recunoscu Adam bine dispus.

Dar numai pentru două zile, Esh-ca-ca-mah-hoo! adăugă tânărul, începând să-şi desfacă cravata. Numai pentru două zile.

CAPITOLUL 11

Încăperea luminată de candelabre era cufundată în tăcere. James plecase de mult. Adam încă nu-şi scosese hainele de seară. Stătea lungit în fotoliul de brocart, cu ochii închişi, aşteptând. Nu dormea. Nici vorbă! Dimpotrivă, pradă unei ciudate nelinişti, se gândea la Flora. Chipul ei trezea la viaţă amintiri şi… dorinţă. Oare cât trecuse de când o atinsese ultima oară? Două săptămâni? Trei? Mai mult, îşi spuse, făcând socoteala zilelor. Peste o lună… O viaţă de om îşi încleşta degetele pe braţele fotoliului, până când i se albiră încheieturile. Încet-încet, slăbi strânsoarea. Ea va veni curând. Aruncă o privire spre ceasul de pe consola şemineului. Două şi jumătate.

Puţin după ora trei auzi o ciocănitură în uşă. Se ridică în picioare cu mişcări elastice, ca de pisică, şi se îndreptă spre uşă. Ciocăniturile se repetară, iar când uşa se deschise, Flora se strecură grăbită înăuntru.

— Ai idee câţi mai bântuie pe coridor la ora asta, gâfâi ea trântind pe covor o valijoară de pânză. Al dracului de mulţi.

Răsuflă uşurată văzându-se ajunsă cu bine la destinaţie apoi zâmbi spre Adam.

— Trebuia să te pun pe tine să-mi găseşti un pretext să plec de-acolo!

Acelaşi surâs pe care-l evocase în gând în nenumărate rânduri, după ce o lăsase dormind, cu multe săptămâni în urmă.

— Oricum, e limpede că, până la urmă, tot ai ticluit ceva – replică el, cu o umbră de surâs, luându-i pelerina de călătorie şi valiza.

— Printr-o simplă întâmplare, nu datorită ţie! i-o întoarse Flora, mai curând amuzată decât supărată. Când m-am întors cu tata de la bal, l-am văzut pe James jos în hol.

— Pleacă spre tabără.

— Iar eu plec cu el. A acceptat de îndată planul meu, urzit în mare grabă. Tata n-a avut nimic împotrivă, astfel încât îl voi reîntâlni în satul lui Patru-Şefi, peste câteva zile. James chiar a urcat în apartamentul nostru şi m-a aşteptat să-mi fac bagajul. E un băiat tare de treabă.

— Numai să nu fie prea de treabă... Flora râse, cu un licăr şăgalnic în ochii violeţi.

— Îmi place că eşti gelos.

— Îţi faci iluzii, zâmbi Adam.

— Poate nu-i târziu să-l ajung din urmă pe James, declară ea cu candoare.

Într-o fracţiune de secundă, Adam împinse valiza cu piciorul şi, luând-o în braţe pe Flora, o lipi strâns de pieptul lut – Numai să încerci...

— Mmm... Ai intenţia să-mi dovedeşti că-i mult mai bine să rămân?

— Întocmai.

— Eşti foarte sigur pe tine.

— Te-am purtat în gând, fără încetare, de când am plecat de la ranch. Iar acum, te aştept de... Aruncă o privire rapidă către ceas... O oră şi şaptesprezece minute.

— Ţi-ai petrecut timpul cu folos?

— Eu aşa cred. Surâsul lui era intim şi seducător.

— De fiecare dată când ne-am găsit împreună pe nepregătite, a fost extraordinar. Mă înspăimântă, de ideea unui plan bine pus la punct.

— Nici vorbă să fie pus la punct... Se aplecă s-o sărute pe vârful nasului.

— ...când avem înaintea noastră patruzeci şi opt de ore.

— Patruzeci şi opt de ore... şopti Flora. Ce dar ceresc! Niciodată n-am rămas împreună mai mult de o noapte. Sunt fericită c-am pierdut la cărţi!

— Dar nu atât ca mine! murmură Adam, aţintindu-şi asupra ei ochii negri şi arzători. O duse în braţe în dormitor, unde o aşează pe marginea patului, începând să-i descheie bluza. La al treilea nasture, mătasea verzuie se dădu la o parte, dezgolindu-i sânii tari şi rotunzi.

— James te-a văzut vreodată aşa? Fără furou şi corset? în glasul lui se ghicea o undă de asprime.

— Iartă-mă, încercă ea să-l liniştească, sesizându-i tonul. Eram tare grăbită.. Când mi-am scos rochia de bal, a durat atât de mult până să ies din toate jupoanele, încât pe urmă m-am îmbrăcat cât mai simplu.

— Prin bluza asta ţi se văd sfârcurile sânilor.

Îi lipi mătasea de piele, arătându-i conturul sânilor.

— N-am vrut să fiu provocatoare, spuse împăciuitoare Flora. Atingerea materialului pe sfârcul sânului îi trimitea un fulger de foc pe şira spinării.

— Sunt convinsă... Răsuflă adânc, conştientă de dorinţa care începea să zvâcnească înlăuntrul ei. – ... că nimeni n-a observat.

— Poate.. Murmură Adam, încă uşor încruntat, încheindu-i bluza la loc. Acum, stai aici! îi ceru, punându-i mâinile pe umeri. Iar după ce eu mă voi aşeza acolo, arătă din cap spre una din ferestre, vino lângă mine.

Străbătu încăperea şi se instală într-un fotoliu sculptat privind-o cu atenţie printre pleoapele îngustate. Flora rămăsese pe marginea patului cu baldachin. Picioarele nu atingeau podeaua, iar mâinile se odihneau pe cuvertura de catifea. Simţea o vagă nelinişte, neştiind cum să reacţioneze la dojana lui Adam când mintea îi era înceţoşată de dorinţă. Roşeaţa din obraji cobora pe gât, până în decolteul adânc, ca o flacără nepotolită.

Chiar şi astfel îmbrăcată – într-o fustă şi-o bluză simplă – emana o senzualitate irezistibilă. Adam se luptă să-şi învingă gelozia fără rost. Trupul ei cu forme pline, parcă încătuşat de haine, părea un simbol al fertilităţii. Dar cel mai condamnabil, se gândi Adam, era faptul că ea roşea aşa uşor (culoarea desfrâului şi-a decăderii) şi că era întotdeauna dornică de dragoste, indiscretă şi încântătoare – după cum ştia din proprie experienţă La dracu'! Ce vină avea ea pentru gelozia şi îndoielile lui? O putea acuza pentru feminitatea ei voluptuoasă? Sau ar fi fost mai bine să-şi stăpânească simţurile şi pornirea de-a o îmblânzi? Trecu o secundă, două, trei – apoi el îi făcu semn să se apropie.

— Vino. Flora se dădu jos de pe pat, supunându-se poruncii din mai multe motive: timpul cât fuseseră despărţiţi, virilitatea lui ispititoare şi propria-i dorinţă pătimaşă. Dar, cu cât se apropia de el, cu atât Adam părea să se îndepărteze. La fiecare pas, îşi simţea sânii zvâcnind sub bluza de mătase.

— Se vede de departe că n-ai nimic pe dedesubt,

mormăi el, vădit nemulţumit.

— Dar n-am făcut-o intenţionat, protestă Flora oprindu-se în loc şi încercând să-şi dea seama cât de supărat era Adam.

— James trebuie să fi fost teribil de încântat. O afirmaţie gravă şi încărcată de ameninţări.

— Oricum, mie nu mi-a spus nimic în acest sens replică Flora, străduindu-se să nu ridice glasul. El păru să n-o fi auzit. Îşi scoase haina şi luând din buzunar careul de aşi, îl aruncă pe măsuţa din apropiere Lăsându-se pe spate în fotoliu, apucă cele patru cărţi cu două degete, ridicându-le spre Flora.

— Ai mai jucat şi altă dată astfel? Mizându-ţi trupul la masa de poker? Din câte te cunosc, ar putea fi o întrebare prostească.

— Niciodată nu ţi-am înţeles pornirea asta posesivă. Refuza să-i dea satisfacţia adevărului. Adam nu era stăpân pe trecutul ei. Nu trebuia să afle că fusese unicul beneficiar al unei astfel de prinsori. El aruncă pe masă cărţile, oftând:

— Iartă-mă că mi-am ieşit din fire. Ridică din umeri, ca să-şi ascundă stânjeneala.

— În prezenţa ta devin de-o violenţă neobişnuită. Deodată zâmbi – un zâmbet seducător, irezistibil.

— Dar dacă tot stai acolo... Se tolăni în fotoliul de catifea verde şi, întinzându-şi picioarele, o privi pe sub gene.

— ...de ce nu te dezbraci?

Ea ridică din sprâncene cu prefăcută asprime.

— Dacă promiţi să nu te încrunţi din nou.

— S-a făcut, râse Adam. Aşa-i mai bine?

— Infinit mai bine, încuviinţă Flora, cu un surâs ispititor. Iar acum, domnule conte, te rog să fii atent. Şi-şi duse mâna la primul nasture al bluzei.

— Ca şi cum un bărbat în toate minţile s-ar putea uita în altă parte glumi el.

— Iau vorbele tale drept un compliment, zise Flora, descheind şi al doilea nasture.

— Asta şi era. Ţi-am spus vreodată ce mult îmi plac femeile cu păr arămiu, sincere la vorbă şi interesate de

cultura Absarokee?

— Mă bucur! răspunse ea, desfăcându-şi al treilea nasture. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine. Dar în clipa următoare, înţelese ca a făcut o gafă. Adam se înnegură din nou. Flora îi zâmbi cochet şi se grăbi să adauge.

— Mi-ai făgăduit să nu te mai încrunţi. El îşi schimbă poziţia în fotoliu, fixând-o cu o privire în acelaşi timp nonşalantă şi impertinentă, şi-şi încrucişă picioarele.

— Ai perfectă dreptate. De-acum încolo voi fi fără reproş.

— Crezi că vei reuşi? Adam zâmbi la dublul sens al întrebării.

— În orice caz, mă voi sili din răsputeri. Poţi să-mi dai şi-un calificativ... la capătul celor patruzeci şi opt de ore...

— Presupun că, de regulă, aprecierile sunt favorabile! replică Flora, fără să se tulbure, descheind şi ultimul nasture. Cu atât mai bine pentru mine...

Îşi scoase bluza, dezgolindu-şi umerii şi braţele. Mătasea verzuie îi lunecă dintre degete, căzând pe covor în faldurii sclipitoare.

— Îţi place ceea ce vezi? murmură ea.

Rămăsese goală până la brâu, cu sânii mari şi provocatori, ca o zeiţă a pământului generoasă cu toţi bărbaţii. Dar astă seară era numai a lui – îşi spuse Adam, aproape cu violenţă – şi mâine, şi încă o zi, şi încă o noapte. Îşi încleşta pumnii, înfrânându-şi pornirea de a-i apuca în mâini sânii ademenitori – Atingeţi sfârcurile... o îndemnă cu glas blând, din care răzbătea o undă de autoritate. Auzindu-i porunca, Flora se înfioră până în măduva oaselor. Deja sânii i se întăriseră, iar trupul îi era ars de febră. Îşi prinse sânii în căuşul palmelor şi, în aceeaşi clipă, simţurile îi fură invadate de o plăcere atât de intensă, încât strânse pleoapele până la durere.

— Uită-te la mine, îi ceru el cu glas răguşit. Acum! Florei îi trebuiră câteva clipe bune să revină la realitate. Ochii ei arzători îi întâlniră pe ai lui Adam, care murmură:

— Bun venit! Dacă-ţi aduci bine aminte, timp de patruzeci şi opt de ore îmi aparţii în exclusivitate. Pentru

moment vreau să-ţi strângi sfârcurile între degete, ca să le văd crescând şi întărindu-se. Te deranjează? întrebă cu glas suav. Bineînţeles, ştia care va fi răspunsul. Observase sfârcurile tari, ca nişte mici pietre preţioase. Îşi dădea seama ce mult îl dorea şi ea.

— Răspunde-mi! insistă el cu voce blândă dar fermă.

— Nu mă deranjează… şopti Flora, cu ochii la trupul lui şi începând treptat să-şi piardă controlul. Spune-mi ce vrei de la mine…

— Strânge-le mai tare! o îndemnă Adam. Până când zvâcnetul lor va coborî între picioare. Ea îl privi şocată, dar Adam îi zâmbi.

— Ca să-l pot simţi şi eu acolo, adăugă el cu blândeţe.

— N-ar trebui să fac asta, gâfâi ea.

— Amândoi ştim la fel de bine că ai s-o faci. Şi tu vrei să mă simţi în trupul tău… Tăcu pentru câteva clipe, ca să se convingă că Flora îl asculta.

— Şi pe urmă… nici n-ai de ales. Ea îşi atinse uşor sfârcurile sânilor.

— Nu-i bine! clătină din cap Adam, lăsându-se pe spate în fotoliu. Aminteşte-ţi că te-am câştigat la poker pentru doua zile. Te rog să faci precum ţi-am spus.

Ea îşi apăsa sânii şi mai tare, fulgerându-l cu o privire pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

— Te urăsc.

— Nu cred.

— Aş putea să plec chiar în acest moment. Nu zău? ridică el din sprâncene. Nu mă poţi sili să rămân, urmă Flora, continuând să-şi ţină sânii în căuşul palmelor. Adam nu scăpă prilejul.

— Bineînţeles că pot, răspunse el liniştit. Pot face cu tine tot ce vreau. Şi acum, iubito, vino o chemă el cu blândeţe. Ştii bine ce pot eu să-ţi ofer.

— Eşti grosolan! se îmbufnă ea.

— Iar tu scumpa mea lady Flora, eşti cea mai focoasă femeie pe care-am cunoscut-o! replică Adam. Sper că n-ai uitat, ideea cu miza a fost a ta.

— M-aş putea răzgândi. Ochii ei violeţi scăpărau de mânie şi de un alt foc mistuitor.

— Prea târziu, răspunse el nepăsător. Ţi-ai dat cuvântul de onoare. Aşa încât eşti obligată să mi te supui. Ea îl privi furioasă, dar Adam continua să zâmbească.

Sub ochii lui pătrunzători, Flora cedă în cele din urmă atât poruncii, cât şi propriilor simţuri, şi începu să-şi mângâie sfârcurile sânilor.

— Bravo, eşti o fată cuminte! o lăudă bărbatul, care părea să-i cunoască cele mai intime reacţii. În aceeaşi clipă, sfârcurile începură să se mărească şi să se întărească, trimiţându-i un val de dorinţă în tot trupul. Flora îşi lipi coapsele una de alta, strângându-şi sânii în palme, ca şi când ar fi vrut să-şi stăpânească fiorul care-i umplea întreaga fiinţă, împotriva voinţei ei.

— Te-ai umezit? întrebă Adam. Ea tăcu o secundă, apoi zise cu glas seducător:

— Încă de când te-am văzut la masa de joc, domnule Serre.

— De ce nu mi-ai spus? râse el înveselit.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama şi singur. Răsuflă adânc, încercând să se stăpânească.

— Mi-am dat seama, mărturisi tânărul. Fierbinţeala ta ajungea până la mine. Ca şi acum, adăugă abia auzit. Arată-mi cât mă doreşti. Poate voi reuşi să te ajut.

Ea îşi ridică fusta. Ardea de dorul lui Adam, însă ştia că nu-l va avea decât dacă se supunea capriciilor lui. Bărbatul rămase cu ochii la cârlionţii aurii dintre picioare, strălucind de roua dorinţei. Fără să se mişte din loc, i se adresă cu indiferenţă, de parcă ar fi comandat cina:

— Atinge-te cu degetul. Vreau să văd dacă eşti pregătită să mă primeşti. Ţinându-şi cu o mână poalele fustei negre, din care se iveau picioarele albe şi pântecul marmorean, Flora se supuse atingând cu degetul buzele sexului. Instinctiv, îşi legănă şoldurile, sânii prinseră a se legăna ca două fructe coapte şi un şuvoi de foc i se prelinse în vine.

Adam rămase cu ochii la degetele ei, ca şi cum gesturile Florei ar fi făcut parte dintr-un spectacol jucat în faţa unui singur spectator. Iar „actriţa” avea nevoie grabnică de aprobarea lui.

— Ia vino încoace! o chemă tânărul, cu glas adânc.

Arată-mi degetele.

Flora ascultă şi se apropie, cu ochii pe jumătate închişi, tot universul reducându-se la trupul ei mistuit de dorinţă şi la porunca autoritară a bărbatului. Ajungând lângă scaun, întinse mâna înspre el, cu degetele umezite de lichidul sclipitor.

— E bine... murmură el, plimbându-şi privirea pe picioarele ei, pe coapsele pline, pe cârlionţii umezi, pe rotunjimea şoldurilor, pe pântecul tare şi pe sânii rotunzi. Apoi, cu ochii în ochii fetei, o întrebă, cu un zâmbet şters:

— Ai venit în camera mea ca să faci amor? Vorbele lui o izbiră în moalele capului ca o măciucă, dar tonul fusese atât de intim şi de senzual, încât Flora se clatină pe picioare, amintindu-şi plăcerile trăite împreună.

— Răspunde-mi! o îndemnă el, la fel de ferm.

— Da... Nu... Adică... Stătea în faţa lui ca o şcolăriţă emoţionată, ţinându-şi fusta cu mâna, suflând iute, cu tâmplele zvâcnind, fără alt gând decât nevoia de-a se elibera.

— Da! izbucni ea, ferindu-se să-l privească. Am venit să... fac amor.

— Dar nu te-ai gândit, o certă el cu asprime, ce s-ar fi întâmplat dacă pe drum întâlneai alt bărbat? Oricine şi-ar fi dat seama că nu purtai nimic pe sub bluză.

— Am avut grijă să nu mă întâlnesc cu nimeni.

Îl dorea cu atâta disperare, încât îi vorbea cu glasul încărcat de respect.

— Ce-ai fi făcut dacă dădeai nas în nas cu alt bărbat? Te – ai fi culcat mai întâi cu el? întrebă Adam, simţind cum se trezeau la viaţă toţi demonii din el.

— Nu. Nu te vreau decât pe tine.

— Dar James te-a văzut aşa, o acuză tânărul.

— Numai câteva clipe, se grăbi ea să răspundă. Ne-am despărţit în dreptul scărilor. Eu am coborât pe scara servitorilor.

— Nu-mi place să te privească alţi bărbaţi.

— Înţelege, Adam! îmi pare rău... murmură Flora abia auzit. Ar fi trebuit să-mi pun alte haine. Un corset, un furou, jupoane, o bluză mai groasă... Dar nu m-a văzut nimeni.

— Mare noroc! Pentru că nu ştiu ce bărbat ar rezista unei asemenea privelişti, zise el ironic, cu ochii la poalele ridicate ale fustei, care dezveleau sexul ei ispititor.

— Adam, te rog… N-ai dreptate.

— N-ai flirtat cu James? Uită-te la mine! îi porunci, mânat de o dorinţă năvalnică. Eşti sigură că nu te-ai tăvălit cu nimeni în noaptea asta? Şi Ellis Green?

Îi atinse sexul umed cu o mişcare bruscă.

— Nu l-ai lăsat şi pe el să se bucure de tine înainte de-a merge la bal?

Flora gemu, ajunsă la capătul puterilor.

— N-am… făcut… dragoste cu… nimeni, articulă ea cu glas tremurător – … de când… ai plecat… de la fermă. El ridică brusc capul, privind-o drept în ochi.

— Mai spune o dată.

— Nu m-am… culcat cu… nimeni… după., tine. Adam trase aer în piept, contemplând-o în tăcere şi răsucind în minte cele auzite. La urma urmei, ce conta? se întrebă, uimit de sentimentele pe care i le stârnea Flora. Dar care bărbat nu şi-ar dori femeia asta pătimaşă numai pentru sine? Era o izbucnire de orgoliu masculin, veche de când lumea.

— Vezi ce poţi tu să faci din mine? murmură el. Mai ales când ştiu că atâta vreme n-ai avut bărbat. Sexul lui în erecţie se reliefa prin pantalonul de lână fină.

— Adam, mor de dorinţă să te simt… gemu Flora. Au trecut treizeci şi trei de zile. El ridică din sprâncene, uimit că ea ţinuse socoteala timpului.

— Prin urmare, arzi de nerăbdare…

— Aşa e… şopti ea, şi un firicel subţire de lichid i se prelinse pe coapsă.

— Atunci, bia, tot ce ai de făcut e să-ţi scoţi fusta, o sfătui Adam. Perioada ta de abstinenţă va lua sfârşit. Flora îşi descheie fusta, cu degetele tremurânde. În timp ce Adam îşi dădu jos de pe umeri bretelele albe de saten, începând să-şi desfacă nasturii de la pantaloni. Nu-şi putea lua ochii de la sânii ei, care jucau sub efortul fetei de a-şi desprinde copcile de la spate. Într-un târziu, Flora îşi scoase fusta, trăgând-o în jos, peste şolduri, şi lăsând-o să cadă pe covor

cu un foşnet abia auzit. Rămase dreaptă în faţa lui, incredibil de ademenitoare, într-o aşteptare mută.

— Acum, iubito, vino aici! Hai să ne aducem aminte unul de altul.

Încă îmbrăcat, se trânti în fotoliu, cu vesta de mătase brodată descheiată la piept, cu cămaşa albă desfăcută. Purta pantofi de piele şi pantaloni eleganţi, de croială franţuzească. Singurul obiect care amintea de un indian Absarokee erau cerceii de scoică sidefie întrezăriţi printre pletele lungi şi negre. Flora se apropie de el, complet dezbrăcată, în picioarele goale, ca o curtezană abia pătrunzând tainele meseriei: timidă cotropită de dorinţă, incapabilă de vorbe meşteşugite, ameţită de vâlvătaia din trupul ei.

— Pune-ţi piciorul aici, o îndemnă Adam, arătând spre perna de lângă piciorul ei stâng. O ajută să se aşeze aşa precum îi ceruse, apoi se tolăni din nou în fotoliu. Acum o putea privi în voie. Îi vedea buzele sexului, umflate şi umede, şi carnea trandafirie dinăuntru, pulsând ca o chemare, întinse mâna s-o mângâie şi ea gemu, inundată de o plăcere fără seamăn.

— Pari... foarte... dornică... murmură el, vârându-şi degetele numai puţin, apoi retrăgându-le din nou.

— Doamne, Adam! gâfâi Flora, tremurând la atingerea lui De ce mă chinui?

— Doreşti ceva anume? întrebă el, fără grabă, continuând să-i admire sexul umed şi strălucitor. Dă-mi voie să te simt.. Flora era copleşită de o senzaţie divină, făcând să-i zvonească tâmplele de nerăbdare.

— Vrei să te aşezi deasupra mea? Crezi c-am să încap acolo.? Pari foarte strâmtă.

— Adam, te rog... îl imploră ea, tremurând de aşteptare.

— Întotdeauna ai fost nerăbdătoare, murmură Adam, coborându-i piciorul de pe pernă. Vino! o chemă, întinzându-i mâna. Hai să te ajut. Îi sprijini trupul gol, în timp ce ea i se căţăra în braţe, încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Apoi îi prinse mijlocul în palme, lăsând-o să-l conducă înlăuntrul sexului mustind de dorinţă. Îl inundă o plăcere fără egal pătrunzând în vaginul încă strâmt, deşi

pregătit să-l primească

— Eşti foarte îngustă… murmură el, alunecând încet spre adâncuri.

— A trecut atâta timp… suspină Flora, mişcându-şi uşor şoldurile, ca să-l cuprindă în miezul ei fierbinte. Adam mai înaintă puţin, atent să n-o rănească.

— Iar tu eşti atât de mare… gâfâi Flora, venind în întâmpinarea lui.

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit din nou, surâse el. Ai grijă! o preveni, ţinând-o nemişcată câteva clipe, ca să-şi tragă răsuflarea, şi mângâindu-i şoldurile, ca pentru a-i potoli febra trupului. Mai mult? şopti apoi, când tremurul ei încetă.

— Da, te, rog… Vorbise încet, aproape cu timiditate, de parcă i-ar fi oferit un desert mult aşteptat, iar ea n-ar fi vrut să se arate lacomă. El mai înainta puţin.

— Din nou? întrebă câteva clipe, văzând că răsuflarea ei începea să se accelereze. Acum? Flora încuviinţă din cap şi el se împinse în carnea ei primitoare până când o auzi gemând de plăcere – singurul sunet care străbătea tăcerea încăperii. Când Flora îşi recapătă stăpânirea de sine, Adam îi spuse liniştit:

— Ridică-ţi sânii spre mine. Vreau să-i sărut. Îşi aminti ce mult îi plăcea ei să-i alinte sânii plimbându-şi buzele pe pielea lor. Ştia că era de ajuns să-i atingă sfârcurile, ca s-o facă să se elibereze. Flora înţelese la ce se gândea Adam şi care îi erau intenţiile. Deja vaginul îi zvâcnea din ce în ce mai tare. În câteva nopţi,

Pe când se afla la fermă, el îi sărutase sânii până când ea se descărcase de atâtea ori încât, sfârşită îl rugase să înceteze.

Îşi luă în palme sânii plini, cu sfârcurile deja rotunde şi întărite, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul arzător. Mâinile păreau neîncăpătoare pentru voluptuoasa lor povară, care i se revărsa molatecă, printre degete.

— Mai întâi, dreptul! ceru Adam, fiindcă ea i-l oferise pe cel stâng.

Ştia care era mai sensibil şi mai erogen.

— Pe urmă, celălalt! adăugă, atingându-i uşor sfârcul

roşu şi strălucitor. Însă numai dacă-mi făgăduieşti să fi, cuminte. Nu care cumva să ţipi, altfel mă vor reclama cei din camerele învecinate. Iar dacă mă trezesc cu directorul aici, te voi lăsa pe tine să discuţi cu el şi să găseşti o scuză. Nu cred că ţi-ar place aşa ceva. Surâse, privind-o drept în ochi, şi murmură atât de încet, încât Flora trebui să facă eforturi să-l audă:

— Acum dreptul. Ea îşi răsuci trupul, spre a-i face pe plac, încurajată de amintirea nopţilor tulburătoare de la ranch.

— Mai sus, porunci el. Ţine-l cu amândouă mâinile. Flora îşi apucă sânul cu amândouă mâinile, ridicându-l spre buzele care-l aşteptau. Odată cu atingerea lor pe sfârcul fierbinte, o senzaţie fără egal îi invada tot trupul, până în locul unde îl simţea pe Adam adânc înlăuntrul ei. Îşi înăbuşi cu greu un ţipăt.

— Bravo! murmură Adam, înălţând capul ca să-i laude stăpânirea de sine. N-ai trezit vecinii. Începu să-şi plimbe vârful limbii pe sfârcul sânului, apoi apucă strâns cu buzele, sugându-l cu putere. Flora simţi cum se deschide să-l primească, precum şi tremurul înfiorat al sânului pe care-l ţinea în palmă. Îl simţi şi pe Adam pătrunzând-o mai adânc, de parcă tânărul ar fi cunoscut formula magică prin care să-i desferece porţile. Maestru desăvârşit în a dărui plăcerea, tânărul îi eliberă sânul chiar în clipa când ea ajunsese în pragul orgasmului şi contactul dintre sfârcul umed şi aerul rece o trezi la realitate.

— Acum celălalt, ceru bărbatul, cu aceeaşi autoritate care-i stârnea toate simţurile, lipsind-o de control asupra propriei fiinţe, ca şi când i-ar fi posedat deodată trupul, mintea şi sufletul. Ai stat atât de cuminte, încât meriţi o răsplată.

Vorbele lui i se înfipseră în creier ca însemnate cu fierul roşu. Nu exista decât un singur fel de-a o răsplăti.

— Mai aproape. Îşi rezemă capul de spătarul scaunului, aşteptând ca ea să-i ofere sânul care întotdeauna o făcea să se descarce.

— Parcă-s ceva mai mari decât îi ştiam... murmură Adam, punându-şi degetul pe sfârcul tare şi rotund. Eşti

sigură că nu i-a mai sărutat nimeni?

— Foarte sigură, răspunse ea, mişcându-şi uşor şoldurile.

— Să nu faci asta! o preveni bărbatul, apucând-o de talie ca s-o imobilizeze. Stai liniştită. Şi dacă nu i-a sărutat nimeni, cum de sunt atât de mari?

Îi cuprinse în palmă sânul alb şi strălucitor.

— Nu cumva te-ai îngrăşat?

— Nu cred... şopti Flora, fără a se putea apăra de atingerea lui, gata din clipă în clipă să se elibereze, cu gândul numai la zvâcnirile insuportabile ale sexului ei.

— Eşti pregătită să termini? întrebă el, încălzindu-i sânul cu răsuflarea.

Ea nu răspunse, avea mintea atât de tulburată, încât abia îi auzea cuvintele.

— Te-am întrebat ceva, insistă Adam atingându-i din nou sfârcul cu limba.

— Da... îngăimă Flora, tremurând de efortul de a-şi aduna gândurile.

— Să nu ţipi! o preveni el din nou, aproape cu asprime. Aflată în pragul descărcării, ea se supuse tonului poruncitor şi spuse repede:

— Nu... nu.. Apoi îşi lipi sânul de gura bărbatului. El deschise buzele, apucându-i sfârcul cu mişcări înnebunitor de încete. Se opri o clipă, după care începu să lângă sfârcul tare, muşcându-l uşor şi desenând cercuri în jurul lui cu vârful limbii. Când strânse buzele, apăsându-l ceva mai tare, în trupul Florei se declanşă, năvalnic, primul spasm.

Adam ştia că nu exista nicio cale de-a mai împiedica dezlănţuirea. Începu să se împingă înlăuntrul ei cu mişcări ritmice şi rapide, ieşindu-i în întâmpinare, ca să i se alăture pe drumul către paradis. Câteva secunde mai târziu, ea izbucni într-un orgasm năvalnic şi el o urmă îndată, revărsându-şi seva fierbinte în trupul ei primitor. Prinzându-i şoldurile în mâini, o trase spre el cu putere, dăruindu-i câteva clipe de plăcere agonizantă. Flora se agăţă de el, pradă convulsiilor violente care-i răvăşeau tot trupul într-un orgasm copleşitor şi atât de puternic, încât se prăbuşi, abia suflând, în braţele bărbatului. Adam o susţinu un timp, apoi

o ridică, aşezând-o pe genunchi. Şi el gâfâia, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce pe chip i se aşternea un surâs de adâncă mulţumire. Alungându-i o şuviţă de pe frunte, îi admiră frumuseţea şi feminitatea, formele armonioase ce i se dăruiseră cu atâta generozitate.

Era o femeie extraordinară, senzuală şi seducătoare singura răsplată pe care şi-o dorea. Ridică ochii spre acele ceasornicului. Urma să fie a lui timp de încă patruzeci şi şase de ore şi jumătate. Zărind cele patru cărţi de joc aruncate pe masă, surâse şi mai mult. Va trebui să le pună în ramă!

Luând haina de pe masă, o înveli cu grijă, sprijinindu-i capul de pieptul lui, apoi se lăsă pe spate în jilţ şi închise ochii.

CAPITOLUL 12

Flora îşi simţea trupul cuprins de o dulce moleşeală. Fiecare bătaie a inimii părea să răzbată la lumină prin toţi porii. Trăia o stare de intensă mulţumire, ca şi cum ar fi stat întinsă la soare, pe un câmp, în plină vară. Deschise ochii încet, revenind la realitate din universul ei de lumină, cu parfum de trifoi şi grozamă, şi-şi flutură genele, încă somnoroasă, apoi schiţă un surâs fermecător.

Îl văzuse pe Adam. Mulţumirea şi fericirea ei aveau un nume.

Deschise şi el ochii, de parcă i-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui, şi-i zâmbi cu tandreţe.

— Cum îţi este?

— Minunat...

— Arăţi superb... murmură Adam, strângând-o la piept aplecându-se s-o sărute pe frunte.

— Niciodată n-am fost atât de fericită, şopti Flora, tulburată de apropierea acelui trup cald şi puternic. Aşa o fi şi-n paradis?

— Probabil răspunse el cu un surâs învăluitor. Sau cel puţin aşa arată paradisul nostru.

— Tu ai mai cunoscut astfel de clipe?.

— Nu.

— Nici eu. Doar câteva cuvinte erau de-ajuns când trăiseră împreună senzaţii unice pentru amândoi. Dar, cum Adam prefera discuţii mai substanţiale, dat fiind că nu aveau prea mult timp la dispoziţie, i se adresă bine-dispus:

— E prima noastră dimineaţă împreuna, fără copii şi fără taţi în preajmă. Te-ar interesa să admirăm răsăritul şi-apoi să luăm micul dejun?

— Aş fi încântată, murmură ea, înţelegând de ce Adam schimbase brusc subiectul. Se întinse alene în braţele lui.

— Şi-atunci, vine răsăritul la noi sau ne ducem noi la el?

— Tu cum ai vrea? râse Adam.

— Oi fi tu Adam Serre, dar nu le poţi avea chiar pe toate replică, veselă, Flora. Totuşi, până la urmă, tânărul reuşi să „aducă” într-un fel răsăritul – sau, cel puţin, răsăritul lor – aranjând canapeaua din sufragerie cu faţa către fereastra ce dădea spre est. Găsi un halat pentru Flora şi unul pentru el şi apoi o aduse în braţe din dormitor, aşezând-o pe sofaua de catifea vişinie, şi-i întinse meniul.

— Alege-ţi ce vrei să mănânci până când mă îmbrac în ceva mai comod decât hainele de bal.

— Vrei ouă? întrebă Flora. Slănină? Şuncă? Porridge? Pâine prăjită?

La fiecare articol, el răspundea invariabil „da” Flora se uită pe deasupra meniului, la trupul lui vânjos, gol până la brâu.

— Cum reuşeşti să nu te îngraşi dacă mănânci aşa de mult? Adam se aşează pe marginea canapelei, privind-o peste umăr, cu un zâmbet răutăcios.

— Am arderi puternice. Ea se înroşi până în vârful urechilor.

— Dar de ce nu mâncăm mai întâi? adăugă el, insinuant. Ai nevoie să prinzi forţă.

— Cu o experienţă ca a ta, replică fata, îmi închipui că ştii bine care sunt meritele unor mese consistente.

— Întocmai, încuviinţă el, scoţându-şi pantalonii, şi azvârlindu-i deoparte. Dar dacă eşti pusă pe harţă, poate-ar trebui să-ţi potolesc nervii înainte de micul dejun.

— Nu, mulţumesc! replică Flora, iritată de tonul lui sigur pe sine. Nu vreau să mă atingi.

— Bine, iubito, de ce spui una ca asta, când ştii bine cât îţi place să te mângâi?

Se rezemă de spătarul canapelei, ca şi cum ar fi purtat o discuţie filozofică despre căderea Romei.

— N-am nevoie să-ţi explic de ce! pufni Flora, înfuriindu-se brusc la vederea acelui trup frumos, bronzat şi puternic. Dumnezeule, Adam, tu eşti în permanenţă excitat?

— Când sunt cu tine, da.

— Ar trebui să mă simt flatată? El ridică din umeri.

— Probabil. Dar mai bine-ar fi să facem amor. Oricum, e prea devreme ca să-i trezim pe cei de la bucătărie.

— Cum aş putea să nu accept o invitaţie atât de elegantă? murmură ea sarcastic, înălţând din sprâncene.

— Fă cum vrei… Îşi încrucişă braţele sub cap şi închise ochii, rămânând în aşteptare. Numără în gând până la douăzeci, când auzi lângă el un foşnet uşor. Flora îşi dezlega cordonul halatului. După fâşâitul mătăsii, Adam ghici că-l lăsase să cadă la pământ. Apoi perna canapelei se adânci sub greutatea ei. Încetă brusc să mai numere. Degetele Florei se încleştaseră pe sexul lui şi buzele ei calde îi atinseră vârful umflat al penisului.

O cascadă de păr roşcovan se revărsă în valuri pe pântecele şi coapsele lui, iar pielea albă de la ceafă lucea palid în lumina tulbure a zorilor. Se aplecă şi-şi plimbă degetele pe spinarea graţioasă, pe şoldurile rotunde, apoi le strecură în sexul ei fierbinte, urmărindu-i mişcările ritmice ale trupului pregătit să-i primească mângâierile. Pentru prima oară în viaţă, Flora se întreba dacă se putea muri din prea multă dragoste.

Valul de căldură care-o năpădise îi topise toate gândurile, în afară de dorinţa sălbatică de a-l avea pe Adam Serre. De unde oare această foame a simţurilor pentru el? Intenţionase să nu-i mai dea nicio atenţie, să-l lase să stea acolo. Întotdeauna se mândrise cu autocontrolul ei. La dracu’, sigur că putea s-aştepte! Dar Adam reprezenta ispita, păcatul originar al Edenului, iar plăcerea pe care i-o oferea era atât de palpabilă, încât simpla ei privelişte îi trimitea un fior pe şira spinării. Flora, însă, nu putea să aştepte. Iar el ştia asta foarte bine. După un timp, o dădu

deoparte, pentru că voia s-o simtă sub trupul lui, cuminte şi supusă, s-o pătrundă până în miezul fiinţei sale, într-o pornire necontrolată de-a o poseda. Să rămână înlăuntrul ei şi să se bucure de voluptatea cărnii. Ardea s-o facă să-l dorească la fel de disperat cum o dorea şi el.

La sfârşit, când Flora scoase un ţipăt ascuţit şi izbucni în plâns, nemaiputând suporta o plăcere atât de intensă, Adam trăi un profund sentiment al victoriei. Chiar el, Adam Serre, cel care până la Flora Bonham doar se jucase de-a iubirea! Rămaseră mult timp unul în braţele celuilalt, revenind încet, încet la realitate, sărutându-se, bucurându-se de clipele lor împreună, ţi admirând răsăritul soarelui care scălda orizontul într-o văpaie de lumină.

Curând o ciocănitură în uşă îi trezi din visare.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule! răsună un glas de femeie.

— Asta trebuie să fie isprava lui, James, murmură Adam ridicându-se cu un oftat. Şi-a închipuit că face o glumă bună! adăugă el, luându-şi halatul azvârlit pe braţul canapelei. Imediat! strigă către camerista care aştepta la uşă. Vrei să te duci în dormitor? o întrebă pe Flora. Ea clătină din cap.

— Nu cunosc pe nimeni la hotel în afară de tata şi după cât se pare, nu e el. Atunci, de ce să mă ascund.? Dă-mi, te rog. Halatul.

Adam îi aruncă halatul de mătase verde şi-şi roti privirea prin încăpere, în căutarea unui loc potrivit pentru tava cu cafea. Dând cu ochii de o măsuţă aflată chiar lângă intrare, spuse deodată, fără nicio legătură cu locul şi împrejurarea în care se găseau:

— Într-o bună zi am să te iau cu mine la Paris!

— Trebuie să-mi consult agenda! râse Flora, vârându-şi braţele în mânecile prea largi. Înţelesese sensul vorbelor lui Adam. Şi ea trăia aceeaşi adâncă mulţumire, de parcă ar fi locuit împreună la hoteluri ani de zile, servind micul dejun de fiecare dată în alt oraş.

El se aplecă să-i lege cordonul, apoi îi suflecă mânecile de câteva ori.

— Ai obrajii îmbujoraţi ca un copil, murmură tânărul,

trecându-şi dosul palmei peste chipul ei strălucind de fericire.

— Datorită ţie… şopti Flora, simţind cum i se aprinde iar dorinţa, ca şi cum ar fi fost de-ajuns ca el s-o atingă şi trupul i se deschidea, oferindu-se plăcerii lui.

— Mă întorc îndată, spuse Adam, cu un zâmbet cald, de îndrăgostit.

Flora se aşează în genunchi, cu braţele sprijinite de spătarul canapelei, şi-l privi cum se îndrepta spre uşă. Lat în umeri, cu trupul zvelt unduind sub mătasea stacojie, păşea în picioarele goale, fără zgomot: un bărbat tânăr, numai frumuseţe şi putere. În clipa când trase zăvorul, uşa se dădu de perete cu o forţă neaşteptată şi în încăpere năvăli o cameristă în veşminte ciudate, cu şortul apretat legat peste rochia albastru-deschis şi ţinând o pălărie cu pene în mâna înmănuşată.

— Sper că nu te superi, Adam, dar trebuia neapărat să te văd şi…

Se opri brusc, zărind-o pe Flora cuibărită pe canapea. Rotindu-şi în grabă privirea prin cameră, remarcă hainele lui Adam azvârlite pe covor, mobila schimbată de la locul ei, părul ciufulit al Florei şi halatul legat neglijent.

— Cum ai putut? izbucni ea furioasă, ca şi cum ar fi avut toate drepturile din lume asupra lui Adam. Ştiai bine că te vreau şi că mătuşa mi-a promis c-o să te am! Adam n-o lăsă să termine, ci începu s-o împingă cu blândeţe către uşă.

— N-ai ce căuta aici, Henrietta. Mătuşa ta s-ar supăra grozav. Nici părinţii n-ar fi de acord. În ce mă priveşte, te înşeli amarnic. Între noi doi nu există nici cea mai mică legătură. Îşi sfârşi fraza cu glas coborât şi-o scoase afară, încet dar ferm.

— Te rog să te întorci acasă. În clipa asta, îi porunci, fără să ridice glasul. Cât se poate de repede. Şi închise uşa, sprijinindu-se de ea.

— E cazul să te anunţ că eşti compromisă în ochii lumii, zise el cu tristeţe. Ca să-ţi salvezi reputaţia, nu-ţi mai rămâne decât un singur lucru: să te măriţi cu mine. Flora râse abia auzit.

— Uiţi că eşti deja însurat… Răspunsul ei glumeţ îl

impresionă neplăcut, ca o glumă proastă. Trebuia să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Amândoi trăiau senzaţia că o clipă pământul se oprise în loc.

Oare de câte ori fusese cerută în căsătorie? se întrebă Flora. Şi de câte ori refuzase, politicos, astfel de propuneri?

— Acesta e motivul pentru care te consideri, compromisă? vorbi într-un târziu Adam, pe un ton sincer, în care se ghicea o umbră de regret.

— Sigur că nu, clătină din cap Flora. Helena nu e nici pe departe ca societatea londoneză şi chiar de-ar fi, s-a bârfit atât de mult pe seama escapadelor mele, încât o aventură în plus sau în minus n-ar mai conta. Acum, vino lângă mine. Am nevoie de cineva care să-mi şteargă din minte chipul roşu de furie al Henriettei.

— De cineva? repetă el, neputându-şi stăpâni vechea pornire de gelozie pentru ceilalţi bărbaţi din viaţa Florei.

— Numai de tine, iubitule – şopti ea. Îţi jur că pentru mine nu exişti decât tu, în tot cerul şi pământul. Adam se apropie şi, îngenunchind lângă canapea, îi luă faţa în mâini şi-i atinse uşor buzele cu ale sale.

Apoi îi dezlipi buzele cu vârful limbii şi-o sărută pasionat, ca să-i simtă gustul.

— Zău că ţi-ar plăcea la Paris… murmură el..

— Cu tine, da. Şopti Flora. Îşi sprijini coatele de umerii lui laţi, mângâindu-i părul cu mişcări încete.

— Dar pe ea tot nu poţi s-o ai. Adam îşi lăsă capul pe spate, ca s-o poată privi în ochi.

— Vorbesc de Henrietta.

— Doamne, Flora, dar nici nu vreau s-o am! se încruntă tânărul.

— E prea tânără pentru tine.

— E prea proastă, o corectă el..

— Câtă vreme noi doi ne împăcăm aşa de bine… Gânguri ea.

— Îmi dai porunci? râse el cu blândeţe

— Avem un program chiar atât de încărcat? murmură Adam, dezbrăcând-o de halatul de mătase.

— Sper că da… şopti Flora, aplecându-se să-l sărute.

Sânii albi se sprijineau pe catifeaua sângerie, gata să i se ofere. Adam o sărută uşor, mângâindu-i pielea netedă şi catifelată şi apăsând-o încet cu palmele fierbinţi.

— Cred c-am să te las să te mai îmbraci... Ca să te pot atinge în orice clipă... Ca să te pot avea oricând...

Ea închise ochii, primindu-i mângâierile cu fiecare fibră. Simpla lui atingere o umplea de o dorinţă copleşitoare. El aplecă fruntea şi simţindu-i şuviţele de păr pe sâni, Flora gemu încă înainte ca buzele lui să-l prindă sfârcul. După noaptea ce trecuse, trupul ci era prea înfierbântat ca să mai aibă răbdare. Îşi înfipse degetele în părul lui, silindu-l s-o privească în ochi şi murmură cu tremur în glas: – Nu mai pot aştepta nicio clipă. Ai înţeles? El dădu din cap.

— Domnişoara preferă cumva...

Râdea, arătându-şi dinţii albi şi strălucitori pe chipul bronzat.

— ...o anumită poziţie?

— O las în seama imaginaţiei tale.

— Te-ai gândit bine, o necăji el. Nu te mişca.

Sări peste spătarul canapelei cu o mişcare elastică şi rapidă, ca de felină, şi se îngropă în lăcaşul plăcerii. Dar Flora nu părea uimită de iuţeala săriturii. Cu ochii închişi se sprijinea pe perna de catifea vişinie, respirând scurt şi gâfâit. El îi prinse sânii în palme, lipindu-şi pieptul musculos de spatele femeii. Înainta şi se retrăgea din trupul ei, cu mişcări energice şi regulate, pătrunzând tot mai mult în carnea pregătită să-l primească. Şi Flora se eliberă pentru a treia oară, într-un potop de senzaţii divine. Nu mult după aceea, stăteau amândoi la masă, servind micul dejun şi hrănindu-se unul pe altul în gură, printre glume şi zâmbete afectuoase. În acest timp, Henrietta îşi vărsa focul în dormitorul mătuşii ei. Molly Fisk – o femeie durdulie, de vârstă mijlocie, care dormea până la prinz ca să-şi păstreze ce-i mai rămăsese din frumuseţe – se ridicase în capul oaselor între perne, străduindu-se să înţeleagă ce căuta nepoată-sa lângă patul ei, când abia se crăpase de ziuă.

— Ah, dac-ai fi văzut-o! spumega Henrietta, umblând de colo-colo pe covorul Aubusson, ca un infanterist în pas de marş. Mahmură şi pe jumătate despuiată Târfa dracului.

— Henrietta, draga mea, ai grijă de covorul meu franţuzesc. Nu vezi că pe unde calci laşi urme? Pe urmă o adevărată lady nu păşeşte în halul ăsta. Nu se cuvine! Hai, stai lângă mine! o îndemnă, făcând semn spre scăunelul de lângă pat. Ia spune-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

— Îmi vine să-i scot ochii! declară furioasă Henrietta, apropiindu-se de patul uriaş, cu draperii albe de saten, legate cu şnur de mătase azurie. După toate alea, mai e şi bătrână! pufni fata, trântindu-se pe scăunel cu atâta violenţă, încât mătuşii i se strânse inima de teamă pentru delicata piesă de mobilier stil Ludovic al XV-lea. Are pe puţin douăzeci şi trei de ani şi toată lumea ştie că dacă până la vârsta asta nu te-ai măritat, nu eşti decât o fată bătrână. Nu pot să înţeleg ce-a găsit la ea!

— Dar de cine vorbeşti, scumpa mea?

— De lady Flora! se plânse Henrietta. Azi în zori era în camera lui Adam, în pielea goală – mă rog, aproape în pielea goală... Iar el purta doar un halat de mătase. Era aşa frumos, mătuşă! exclamă fata, cu admiraţie în glas.

— În camera lui Adam, la hotel? repetă Molly cu o expresie scandalizată.

— Evident. Unde în altă parte? Doamna Fisk cunoştea o sumedenie de alte locuri unde s-ar fi putut găsi Adam, de la bordeluri până la budoarele unor femei din lumea bună, dar astfel de informaţii, nu erau pentru urechile unei fecioare de optsprezece ani.

— Te-a văzut cineva? întrebă ea, îngrijorată pentru reputaţia Henriettei.

Fata o privi nedumerită câteva clipe şi Molly simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Gâscă fără minte!

— Încearcă să-ţi aminteşti, o îndemnă ea. Te-ai întâlnit cu careva pe coridor? Ai fost recunoscută? Pe scări? în holul de la intrare?

— Nu cred... Molly deja îşi frământa creierii în căutarea unor posibile pretexte. La urma urmei, era duminică. Aruncă o privire spre hainele nepoatei. Măcar avusese inspiraţia să se îmbrace decent. Rochia albastră, de dimineaţă, şi pălărioara erau veşminte potrivite şi pentru biserică, şi pentru şcoala de duminică. Har Domnului, îşi

zise doamna Fisk, s-ar fi putut crede că fata era în drum spre biserică. În plus, ea una avea destulă trecere în orăşel ca să evite prea multe discuţii pe această temă.

— Sper să ai dreptate! răsuflă uşurată Molly. De altfel, la ora asta, orice om cumsecade e încă în patul lui. Numai plebea se trezeşte aşa devreme. Cât despre Flora, ea e cu totul altfel decât celelalte şi, de multe ori, bărbaţii sunt atraşi tocmai de asemenea femei. Rămase pe gânduri, amintindu-şi cum soţul ei găsea numai cuvinte de laudă pentru lady Flora.

— În ce-l priveşte pe Adam, e limpede ce-a găsit la domnişoara Bonham. E frumoasă, bogată şi lipsită de prejudecăţi. Clara mi-a spus că a refuzat o mulţime de peţitori, atât în State cât şi pe continent.

— Dar ea de unde ştie? întrebă posomorâtă Henrietta, agasată s-o audă pe mătuşă-sa enumerând calităţile Florei. Nu te cred.

Sprâncenele încruntate o făceau să pară şi mai neatrăgătoare ca de obicei.

— Clara Lockwood are o verişoară căsătorită cu un baronet din Surrey. Soţul ei e o rudă mai îndepărtată a lordului Haldane. Iar dacă lady Flora e nemăritată la vârsta de douăzeci şi şase de ani, află, draga mea, că-i vrerea ei. Ca şi ciudatul interes pe care-l manifestă faţă de viaţa indienilor.

Vezi tu Henrietta, cu timpul vei înţelege că nu trebuie să te mire excentricităţile aristocraţilor bogaţi. Nobilii cu mari averi, precum contele Haldane, lady Flora şi preferatul tău, contele de Castellux, sunt mai presus de legile ce guvernează restul muritorilor – oricât ne-ar displace uneori apucăturile lor mai puţin ortodoxe. Pricepi cum vine asta, Henrietta?

— Nu! Şi tata are mulţi bani, la fel şi unchiul Harold totuşi, niciunul din ei nu-i mai presus de legi. Cum să explici unei fetişcane nevinovate că tatăl şi unchiul ei mânuiau legea după bunul lor plac, fără ca astfel să dezvălui prea multe despre lumea sordidă în care trăia?

— Ţi-aduci aminte când taică-tău l-a invitat la cină pe Preşedinte?

— Sigur că da. Mama s-a spetit să redecoreze întreaga casă.

— Vezi tu, tata e prieten cu Preşedintele tocmai datorită faptului că-i un important om de afaceri. Ţi-l închipui pe primul demnitar al statului cinând cu croitoreasa ta?

— Vai, tuşă Molly! De ce-ar vrea Preşedintele să cineze cu o croitoreasă?

— Întocmai. La fel şi aristocraţii deţin un loc aparte în societate, asemenea tatălui tău şi Preşedintelui. Numai că ei, pe lângă averi, mai au şi avantajul sângelui albastru. Asta nu se cumpără. Iată de ce formează o clasă aparte. Legea nu are putere asupra lor. Aristocraţii fac totul după bunul lor plac, astfel încât, dacă Adam Serre şi Flora Bonham şi-au pus în cap să stea o lună în camera aia de hotel, din partea mea, să fie sănătoşi! Când se vor hotărî să iasă iar în lume, ei bine, atunci vom vedea ce-i de făcut ca să-l atragem pe Adam.

— Cred că lady Flora nu va rămâne mult, spuse gânditoare Henrietta, apoi zâmbi, descreţindu-şi fruntea.

— Am auzit că pleacă în Yucatan către sfârşitul verii zise Molly. În ţinuturile alea tropicale bântuie o groaza de boli.

— Ar putea muri acolo! exclamă veselă Henrietta.

— Nu-i exclus, încuviinţă mătuşa, mai puţin entuziasmată, însă cu acelaşi interes pentru soarta Florei. Cum soţia lui Adam plecase de acasă de câteva luni, după cât se părea, de astă dată pentru totdeauna – Molly Fisk văzuse în contele de Castellux pretendentul ideal la mâna Henriettei. Spre deosebire de majoritatea vlăstarelor trimise în Vestul american până când scandalurile stârnite de ei în Europa aveau să se mai potolească, Adam Serre deţinea, avere uriaşă. Nu era doar fiul unui om înstărit, trăind dintr-o rentă şi năzuind să ducă o viaţă modestă şi patriarhală pe vreun domeniu din Anglia ori Franţa. Era mezinul unui duce putred de bogat şi, de curând, fratele mai mic al unui duce putred de bogat.

— N-avem altă soluţie decât să aşteptăm plecarea Florei urmă Molly, pe un ton calm şi cumpătat. Eşti frumoasă şi ai optsprezece ani. Care bărbat ar refuza astfel de haruri?

— Grozav! Suntem deja în iulie. Peste vreo lună Adam

va fi al meu. Crezi că-i supărat pe mine, după ce-am dat buzna în camera lui? O neobişnuită dovadă de discreţie din partea unei copile care făcea numai precum o tăia capul.

— Am să-i cer eu scuze în numele tău. Sunt convinsă că Adam îţi va înţelege entuziasmul tineresc.

— Zău, mătuşico? Eşti o scumpă! se bucură fata, începând să bată din palme. Abia aştept să se sfârşească vara! Molly Fisk nu era o naivă. Ştia bine că Adam Serre putea avea orice femeie pe care punea ochii, atât în State, cât şi în Europa – dar mai ştia şi că el alesese să se stabilească în Montana. Puţine femei ar fi acceptat să trăiască viaţa de la frontieră. Atunci de ce nu Henrietta, care ar fi adus drept zestre milioanele lui taică-său? Chiar aşa, de ce nu ea? Planurile matrimoniale ale mătuşii nu avuseseră nimic de suferit.

— Să nu sufli un cuvânt lui unchiu-tău despre ce-am vorbit acum, iar dacă te-a văzut cineva azi-dimineaţă, să nu recunoşti nici în ruptul capului. Eu am să te susţin, adăugă Molly, decisă să păstreze povestea cu biserica doar pentru cazuri de forţă majoră. Nu avea rost s-o complice pe Henrietta cu alte variante Nu era decât o copilă neştiutoare.

— Ai fost aici, cu mine şi-am servit micul dejun împreună. Vorbesc eu şi cu servitorii. Bun! Acum totul e în regulă.

CAPITOLUL 13

Datorită vremii calde de iulie, ferestrele apartamentului erau larg deschise. Din când în când, câte o adiere făcea să fluture uşor perdeaua de dantelă. Din stradă răzbăteau zgomote înăbuşite. Era în seara zilei de luni, aproape de miezul nopţii. Printre draperii se zărea cerul întunecat. Zarva străzii încă nu se potolise. În încăperea cufundată în tăcere nu răsuna decât tic-tacul ceasului. Adam stătea în faţa ferestrei deschise, împreună cu Flora, ţinându-i în braţe trupul gol cu fruntea lipită de pieptul lui. Ea respira liniştit, cufundată într-un somn adânc.

Însă Adam nu reuşea să adoarmă. Îşi spunea că din cauza căldurii, ferindu-se să recunoască adevăratul motiv, şi

anume, puternica atracţie pentru Flora Bonham. Cele patruzeci şi opt de ore de intimitate erau pe sfârşite. Privind-o, regretă în sinea lui că n-o întâlnise în urmă cu câţiva ani, înainte s-o cunoască pe Isolde, care-i complicase viaţa în asemenea măsură.

Îndată, însă, se sili să gândească raţional. Sigur, faptul că făcuse dragoste atâta timp cu Flora putea justifica în pare sentimentele faţă de ea. Emoţiile care-i dădeau târcoale erau o consecinţă a intensei lor legături trupeşti. Judecând după experienţele trecute, până la iarnă urma să-i uite chiar şi numele Totuşi, deşi socotea că şi această legătură avea să fie trecătoare, continua să-l roadă o tainică bănuială. Flora se mişcă uşor prin somn, ghemuindu-se la pieptul lui, ca un pisoi. Adam nu-şi putu stăpâni un surâs. Fata asta îl făcea fericit. Simpla ei prezenţă îi aducea zâmbetul pe buze.

Îşi aplecă fruntea ca s-o sărute, şi, în aceeaşi clipă, în stradă răsunară mai multe împuşcături, apoi strigăte speriate:

— A fost ucis Meagher! Meagher! A fost asasinat! strigătele se auzeau tot mai tare, pe măsură ce mesagerul se apropia în galop de „Casa Plantatorilor”. Urmă o altă salva de împuşcături, care trezi tot oraşul. Flora deschise ochii. Cu braţele agăţate de gâtul lui Adam, clipi somnoroasă şi întrebă:

— Ce-i asta? Altă luptă?

— S-a anunţat că Meagher a fost asasinat, răspunse Adam cu glas neutru. Apoi, luând-o în braţe, se ridică în picioare.

— Cobor câteva minute jos, în hol, îi explică, aşezând-o în pat. Vreau să aflu exact ce s-a întâmplat.

— De-acum, nu va mai umbla pe urmele tribului tău murmură Flora, care încă nu se dezmeticise bine.

— Mă întorc îndată, o asigură el, aplecându-se s-o sărute. Ea i se agăţă de gât.

— Mmm... Nu pleca... Îl trase spre ea, dornică să-l simtă alături.

— Rămâi... şopti, cu buzele lipite de ale lui.. O clipă, el cedă tentaţiei, răspunzându-i cu un sărut lung şi pătimaş,

care-o făcu să se alinte, torcând ca o pisică.

— Iubita mea nepotolită... murmură Adam zâmbind, după care se desprinse din îmbrăţişare. În cinci minute sunt înapoi.

— De data asta, n-am să-ţi mai dau voie să mă uiţi... îl preveni ea cu voce joasă, întinzându-se pe pat într-o poziţie nespus de senzuală.

— Fii sigură că-mi voi aminti, o linişti Adam. Aşteaptă-mă aici.

Se îmbrăcă în grabă şi ieşi din cameră, nu înainte de a-i face semn cu mâna, trimiţându-i o sărutare din vârful degetelor. Totuşi, Flora se simţea cuprinsă de presimţiri sumbre. Prin urmare, aşa va fi viaţa ei peste câteva ore, când se vor despărţi: tristă, pustie, lipsită de orice bucurii. Cu toată căldura din cameră, un fior de gheaţă i se prelinse pe şira spinării. Făcu un efort să-şi alunge gândurile negre. Nu trebuia să sufere după un bărbat, oricât ar fi fost el de frumos şi plin de calităţi. Ducea o viaţă prea plină ca să se tânguie, disperată, că a rupt o legătură.

Se ridică brusc din pat şi se duse în sufragerie, ca şi cum n-ar fi suportat să rămână singură în lăcaşul plăcerilor lor. Îşi spuse că era cazul să-şi controleze emoţiile. Dar făcuseră dragoste şi în sufragerie! Rotindu-şi privirea de jur-împrejur, zări cămaşa lui Adam, aruncată neglijent pe un scaun.

Într-o pornire instinctivă, o trase repede peste trupul gol, de parcă o simplă pânză ar fi putut-o apăra de demonul pasiunii. Începu să umble de colo-colo, speriată de propria-i deznădejde, cu sufletul răscolit de sentimente contradictorii. Niciunul din bărbaţii întâlniţi până atunci n-o tulburase atât de profund. Niciunul. Fiecare fusese o simplă distracţie, lipsită de implicaţii afective. Dar acum... Continuă să se mişte printre mobilele masive, păşind în sus şi în jos prin cameră, pradă gândurilor care nu-i dădeau pace. Spre groaza ei, câteva clipe mai târziu se întoarse Adam. Flora se opri în loc, cu ochii la el, şi izbucni în plâns.

— Iartă-mă... îngăimă, ruşinată, cu lacrimile pe obraji. Şiroind – Ce s-a întâmplat? exclamă el, apropiindu-se în grabă.

— Nimic... Totul e bine... suspină Flora, continuând să plângă cu sughiţuri.

Parcă era un copil îmbrăcată cu cămaşa prea largă, cu picioarele goale, mişcându-şi degetele pe covorul înflorat. Adam o luă în braţe, strângând-o la piept.

— N-ar fi trebuit să plec! murmură el cu regret. Spune-mi ce-ai păţit?

Blândeţea şi îngrijorarea lui o făcură să izbucnească iar în plâns. Uluit, Adam îi ridică faţa spre el, dar Flora bâigui numai câteva cuvinte:

— N-am păţit nimic. Şi totuşi, era limpede că ceva se petrecuse. Adam se îndreptă spre canapea şi se aşează jos, cu Flora în braţe;

— Hai, spune-mi... O sili să-l privească în ochi.

— Lasă-mă să-ţi alung tristeţea.

— Sunt... o... proastă! sughiţă ea, căutând să-şi înghită lacrimile. Probabil oboseala...

— A intrat cineva aici cât timp am fost plecat? o întrebă încet, ştergându-i obrazul ud cu dosul palmei. Ea clătină din cap, luptându-se să se stăpânească.

— Te-ai lovit? Flora îşi scutură capul din nou şi pletele ei arămii îl atinseră uşor pe bărbie.

— Vrei să dormi? Trebuia să te las să dormi mai mult.

— Nu-i vina ta, murmură fata, reuşind din nou să vorbească. Şi nu vreau să dorm.

— Atunci, ce vrei să faci? întrebă el, încercând s-o înveselească. Doar spune-mi şi dorinţa ţi se va împlini.

— Să merg la Paris, răspunse ea, încercând să surâdă cu buzele încă tremurând.

— Mă duc să pregătesc bagajele pentru plecare! şopti Adam, desenându-i conturul gurii cu vârful degetului. Astă seară cinăm cu împăratul.

— Şi-ai să mă iei la curse.

— Am să te iau la curse. Toţi bărbaţii mă vor invidia.

— Am să locuiesc în casa ta N-am să te las să pleci de lângă mine, făgădui tânărul, strângând-o în braţe cu putere.

— Vom dansa la Tuileries.

— Sau la St. Cloud.

— Şi toate femeile mă vor invidia, şopti Flora.

— Vom rămâne acolo o veşnicie.

— O veşnicie repetă ea abia auzit. Acum sărută-mă altfel am să încep din nou să plâng. Adam o sărută cu atâta gingăşie, de parcă ar fi ţinut la piept o păpuşă de porţelan. Îi şterse cu buzele lacrimile de pe obraz, îi sărută lobul urechii, genele mătăsoase şi gura fierbinte

Încurajată de sărutările lui, Flora simţi cum îi renaşte încrederea.

— Eşti extraordinar! murmură ea, plimbându-şi degetele prin părul lui Adam şi regăsindu-şi zâmbetul.

— Asta pentru că întotdeauna la micul dejun mănânc cât şapte şi am grijă să dorm cât mai mult... o necăji el.

— Tu nu dormi niciodată.

— Ba mi se mai întâmplă uneori. De data asta am făcut excepţie – cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun de ce.

— Pentru că n-am avut mult timp la dispoziţie...

El o privi lung, ca să-şi dea seama dacă se mai liniştise.

— Aşa e, oftă adânc, făcând să fluture o şuviţă arămie. Acum că Meagher e mort, va trebui s-o pornesc spre nord.

— Când trebuie să pleci? întrebă Flora, silindu-se să rămână calmă.

— Imediat după tine. Probabil că vestea a ajuns şi în tabără, totuşi s-ar putea ca soldaţii să-şi mai facă de cap un timp. Dacă totul merge bine şi soldaţii se întorc în curând la casele lor, sper să pot participa la cursele de cai din Saratoga, luna viitoare.

— Lucie mi-a spus că de data asta vrea să vină cu tine, vorbi Flora, mai mult ca să-şi ascundă adevăratele gânduri.

— Mi-a spus şi mie. Ţine morţiş să-l vadă pe Magnus, alergând.

— Cu un astfel de cal, ai şanse mari să iei trofeul.

Se mira şi ea cum de putea zâmbi şi discuta atât de detaşat...

— Asta şi intenţionez.

— Dacă-i nevoie să pleci mai repede spre tabără – Nu! se grăbi el să protesteze.

— Eşti sigur? Nu vreau să mă simt vinovată pentru o prinsoare prostească.

— Dac-aş putea, aş rămâne şi mai mult... murmură el cu

glas blând şi abia auzit. Flora îşi recăpătase optimismul.

— Oricum, mai avem la dispoziţie încă patru ore.

— Patru şi jumătate, râse tânărul. Ce fel de cacao să comandam dimineaţa asta? Cu parfum de ambră?

— Încerci să mă seduci? şopti ea, privindu-l cu ochi scăpărători.

— Bineînţeles că nu, surâse Adam. Vreau numai să te încurajez. Brillat-Savarin spunea că o ceaşcă de cacao parfumată cu ambră are însuşirea de-a alina orice fel de suferinţe. De altfel, o şi numea „băutura nefericiţilor” Ori poate preferi ciocolata rusească?

— Şi una, şi alta... răspunse Flora. Unde-mi serveşti micul dejun, aici sau în pat?

El o privi şi ochii i se aprinseră de dorinţă, ca şi cum n-ar fi atins-o niciodată până atunci. Se simţea ca un adolescent cu sânge fierbinte, aflat pentru prima oară lângă o femeie.

— Cum preferi tu... murmură, amintindu-şi că îi făcuse pe plac de fiecare dată. Într-o după-amiază îi dăduse în gură, cu linguriţa, spumă de ciocolată, în timp ce amândoi stăteau la fereastră iar ea îl îndemna s-o mângâie şi s-o alinte. Altă dată îi oferise bezele şi migdale în ciocolată, în schimbul unor sărutări. Tortul doboş, servit la pat, îi dusese pe amândoi cu gândul la Budapesta, după care făcuseră baie împreună.

— Eşti tare bun cu mine... şopti Flora, cu voce drăgăstoasă şi tremurând de aşteptare.

— De ce n-aş fi? Tu n-ai pereche în lume. Ea zâmbi.

— Cel puţin pentru patru ore şi jumătate.

— Nu! clătină din cap Adam conştient de schimbarea adusă de această femeie în viaţa sa. Pentru totdeauna.

În cele din urmă, Flora mai rămase o zi, neputându-se îndura să-l părăsească, la fel cum şi lui Adam îi părea cumplită despărţirea. Într-un târziu, ea îşi luă inima în dinţi, hotărându-se să plece.

— Iartă-mă, spuse Adam, ţinând-o în braţe cu spatele la uşă, ca s-o mai reţină câteva momente.

— E prea curând... răspunse ea încet, înţelegându-i gândul, ca şi cum tânărul i-ar fi povestit în amănunt căsnicia

lui.

— După căsătoria cu Isolde, murmură Adam, s-ar putea ca întotdeauna să mi se pară prea curând. Se întrebă, încruntat, dacă-şi va vindeca vreodată sufletul rănit, uitând motivul care-l împinsese la acest pas fatal. Uitând chinurile de zi cu zi. Uitându-şi ura şi ranchiuna. Niciodată nu va reuşi să scape de spectrul Isoldei.

— Înţeleg, murmură Flora, cu luciditatea care-o ajutase să-şi croiască un anume drum în viaţă. Îţi mulţumesc pentru tot. Îi desprinse uşor mâinile de pe mijlocul ei şi făcu un pas înapoi. Adam oftă în faţa inevitabilului. Apoi îşi regăsi surâsul.

— Mi-a făcut o nespusă plăcere. Îţi mulţumesc pentru cele două zile de vis pe care mi le-ai dăruit. Şi mie, şi Luciei o să ne fie dor de tine.. Se dădu la o parte din dreptul uşii şi trase zăvorul, deschizând-o. Flora se sili să zâmbească. Şi ei îi va fi dor de amândoi. Însă viaţa sa nu depinsese niciodată de un bărbat. Nu avea intenţia să renunţe la libertate şi independenţă, oricare i-ar fi fost sentimentele, oricât ar fi durut-o despărţirea.

— Rămâi cu bine, Adam... şopti ea.

Şi, luându-şi valiza, se strecură afară din cameră.

CAPITOLUL 14

După moartea lui Meagher şi odată cu reîntoarcerea guvernatorului Green Clay Smith, garda civilă din Montana fu reorganizată. Toate gradele acordate de răposatul Meagher deveniră simple funcţii onorifice. La sfârşitul lunii iulie, guvernatorul Smith emise un ordin de înrolare pentru voluntari. Totuşi, când generalul Terry, comandantul garnizoanei Dakota, sosi la Helena ca să discute cu guvernatorul, acesta îl asigură că în statul Montana nu se întâmplase nimic care să justifice represaliile împotriva indienilor. Mai mult decât atât, după părerea lui, trupele trebuiau lăsate la vatră.

Totul pornise de la ambiţii politice, la care se adăugase şi lăcomia voluntarilor. O victorie împotriva indienilor ar fi restabilit reputaţia de conducător militar a lui Meagher,

aducându-i numele pe prima pagină a ziarelor din est. În acelaşi timp, soldaţii erau atraşi de perspectiva îmbogăţirii. Dar adversarii lui Meagher văzuseră cu ochi răi celebritatea sa, astfel încât în noaptea de întâi iulie îi curmaseră ambiţiile, azvârlindu-l peste bord în fluviul Missouri.

Către sfârşitul lui iulie devenise limpede că primejdia trecuse şi că tribul lui Adam nu mai risca să fie ţinta incursiunilor imprevizibile ale unor voluntari beţi. Indiferent la maşinaţiile politice şi financiare care începuseră odată cu revenirea guvernatorului Smith şi dizgraţia lui Meagher. Adam îşi aranjă treburile în sat şi la fermă, după care plecă la Saratoga. Grupul lui avu grijă să se ţină departe de indienii Lakota, care le erau potrivnici, preferând să urmeze cursul râului Powder, până la Cheyenne punctul terminus al liniei ferate. Adam îşi luase însoţitor, de nădejde, pentru protecţia Luciei, în caz că s-ar fi ivit dificultăţi pe drum. De la Cheyenne, caii fură suiţi într-un vagon special, închiriat dinainte în vreme ce Adam şi suita sa, formată din rândaşi, bucătari şi cameriste pentru Lucie, se instalară într-un vagon alăturat

Ajunseră la Saratoga în prima săptămână a lunii august împreună cu alţi douăzeci de mii de vizitatori, veniţi în staţiune pentru sfârşitul de sezon. Adam şi

Lucie închiriaseră numai pentru ei micul hotel „Clarendon”, la intersecţia străzilor Broadway şi William, petrecându-şi tot timpul pe Horse Haven – pista de antrenament – unde supravegheau pregătirea cailor pentru cursele din acea lună. La Saratoga se ţineau cele mai spectaculoase întreceri din întreaga ţară, atrăgând chiar şi vizitatori de pe îndepărtata coastă de vest, precum şi crescători de cai dornici să vadă competiţia dintre cei mai buni armăsari pur-sânge din America. Prima pistă, construită în 1863, fusese de curând înlocuită cu alta mai mare, la care se adăugaseră în anul următor tribunele destinate uriaşului număr de spectatori. Zilnic asistau la curse circa zece mii de oameni. Pariurile începeau la ora nouă dimineaţa, iar prima alergare la unsprezece. Sumele variau între 350 şi 1000 de dolari, dar pariurile neoficiale puteau urca până la 200. 000 de dolari pe zi. Milionarii

care-şi aduceau la Saratoga în fiecare an, în august, pariau pe ei bani grei, ca şi mizele pe care jucau cărţi la cazinouri, noapte de noapte. Pentru confortul acestor vizitatori de vază, care preferau să fie cazaţi individual, fuseseră ridicate vile somptuoase, de-o parte şi de alta a străzilor umbrite de copaci, într-un amestec de stiluri dictat de fantezia constructorilor: castele franţuzeşti, cabane elveţiene, vile italiene, conace renascentiste olandeze, temple greceşti, case victoriene cu turn foişoare, firide şi felurite alte decoraţiuni, care le făceau să semene cu nişte figurine de zahăr. Fiecare din aceste clădiri afişa cu ostentaţie luxul aproape obscen al proprietarului. Alături de „vilele” strălucitoare, înălţate de noii îmbogăţiţi cu averea strânsă în timpul războiului civili, se găseau case mai modeste, ale vechilor aristocraţi, toate în stilul clasic din ultimele decenii: albe, liniştite şi pline de demnitate în spatele gardurilor de fier forjat şi a straturilor cu flori. Într-una din ele locuia Sarah, mătuşa Florei, care venea în fiecare august încă de când Saratoga era un orăşel mic şi adormit, cunoscut numai pentru apele sale medicinale. Deşi văduvă de un deceniu arăta extrem de bine pentru o femeie de cincizeci de ani şi se ocupa cu pasiune de creşterea cailor.

Sarah Gibbon îl ştia pe Adam Serre de la hipodrom, unde îl întâlnise în 1863, cu ocazia primelor curse. Nu erau prieteni, ci simple cunoştinţe, aşa cum se întâmpla cu majoritatea crescătorilor de cai reuniţi în fiecare vară la Saratoga.

Sarah remarcase că, de data aceasta, contele de Castellux îşi adusese şi fetiţa, care-i moştenise culoarea pielii şi ochii fără pereche. Însă soţia lui lipsea. Se vorbea că mariajul său nu fusese dintre cele mai ortodoxe. Cum arşiţa verii era aproape de nesuportat în câmpie – satul lui Patru-Şefi se mutase în munţi, la răcoare. Acelaşi lucru îl făcuseră şi alte triburi, care se vizitau acum între ele organizând curse de cai, stând de vorbă, jucând jocuri de noroc şi dansând noaptea, sub cerul înstelat. Sosise vremea reluării legăturilor între familii. Flora şi tatăl ei se ocupau cu consemnarea diverselor evenimente din tabără, descriind jocuri, dansuri şi ritualuri de căsătorie, încercând să

descifreze complicata structură a familiilor Absarokee şi a relaţiilor de trib.

Flora muncea cu râvnă, însă, oricât s-ar fi dedicat studiului şi cercetării, nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Adam. Înţelegea că uneori legăturile afective au limite ce nu trebuie încălcate. În mod normal, când totul lua sfârşit, amintirile rămâneau ferecate într-un ungher. Dar, de astă dată, logica nu-i mai servea la nimic iar tatăl ei ghicise ce se întâmplă.

Într-o după-amiază, stăteau împreună la umbra unui pin urmărind întrecerile zilnice, care se desfăşurau pe platoul de la picioarele lor.

— Ai putea merge şi tu la Saratoga, spuse încet contele, fără să-şi ia ochii de la caii care alergau. Flora întoarse brusc capul spre el.

— Se vede chiar atât de limpede ce simt? întrebă ea, cercetându-l cu privirea.

— Numai pentru că eu te cunosc bine, răspunse contele, cu ochii în ochii ei. Henry mi-a povestit că pe drumul de la Helena până aici de-abia te-ai stăpânit să nu plângi.

— Îţi mulţumesc că l-ai rugat să mă aştepte. Nu mi-am închipuit că în seara aceea, după balul soţilor Fisk, intenţiile mele se ghiceau aşa de limpede. De n-ar fi fost cu noi şi Alan, ţi-aş fi spus adevărul. Dar cu firea lui pioasă, m-am temut să nu facă apoplexie.

— Alan are o concepţie mult prea sobră despre viaţă, zâmbi George Bonham, dar e un artist de mare talent, astfel încât trebuie să-i trecem cu vederea pornirile puritane. Cu educaţia clasei din care făcea parte şi ca urmaş al uneia din cele mai bogate familii din Yorkshire conte ştia perfect ce înseamnă privilegiile aristocraţiei.

— Chiar şi fără să aud discuţia ta cu Adam la masa de poker tot aş fi anticipat deznodământul. Prin urmare, nu m-a surprins deloc dorinţa ta subită de-a pleca împreună cu James.

— Aveam de gând să angajez oameni care să mă escorteze înapoi, în tabără.

Adam îmi putea da însoţitori de încredere.

— Iar eu am preferat să călătoreşti cu cineva trimis de

mine.

— Eşti un tată minunat, murmură Flora, oftând adânc. Pentru prima oară în viaţă mi-am pierdut controlul. E un sentiment foarte ciudat.

— Poate te-ai îndrăgostit. În astfel de situaţii, raţiunea nu ţi-e de prea mare folos. Flora îl privi uşor alarmată.

— Crezi? Sau să fie oare simplă plictiseală? încercă ea să se încurajeze. Mă simt aşa de... straniu... parcă în derivă... Nu ştiu încotro s-apuc... Mi-l închipui pe Adam Serre în diferite ipostaze – prieten, cunoştinţă, iubit – dar niciuna din ele nu oferă vreo perspectivă de viitor. Suspină din nou.

— Iar drumul la Saratoga n-ar fi o soluţie.

— S-ar putea să descoperi că dragostea trebuie luată mai în serios decât îţi închipui.

— De ce, tată? Şi-aşa, pe lumea asta sunt prea multe reguli.

George Bonham îşi privi o clipă fiica, întrebându-se dacă nu cumva viaţa lor preponderent ştiinţifică o lipsise de farmecul existenţei.

— Nu ştiu... murmură el. Un singur lucru pot să-ţi spun dragostea e o experienţă uluitoare, care merită trăită...

— E posibil ca Adam să fie de altă părere, zise Flora, plimbându-şi degetul prin covorul de ace de pin uscate. Cred că dragostea adevărată nu se numără printre preocupările sale.

— Crezi, dar nu eşti convinsă. Dacă Sarah tot are o casă atât de mare, de ce nu încerci să te lămureşti odată pentru totdeauna?

— Oare dragostea să fie asemenea unei călătorii în căutarea izvoarelor Nilului, care merită făcută măcar pentru frumuseţea drumului?

— Sau ca teoria lui Ludwig Ross despre existenţa unei civilizaţii în bazinul Mării Egee. Răspunsurile nu-s întotdeauna chiar la îndemână.

— Dar dacă el nu vrea să mă vadă? insistă fata chinuită de gândul de-a alerga după Adam Serre, când de-o viaţa se mândrea cu 1ibertatea ei.

— În schimb, Sarah va fi încântată de vizită, replică

zâmbind George Bonham. Nu mai vorbesc de faptul că mulţi tineri domni se vor bucura nespus să te întâlnească în Saratoga.

— Atâta drum pentru un bărbat... Mai ales, sfârşi ea în gând, pentru un bărbat atât de curtat, încât avea nevoie de un carnet ca să ţină socoteala tuturor legăturilor sale amoroase.

— Nu-i mult, dacă pleci în căutarea dragostei.

— Tată, dumneata eşti un romantic! exclamă, surprinsă, Flora.

— Cândva am cunoscut şi eu adevărata iubire, alături de maică-ta. Nu-ţi doresc decât norocul să ai parte de aceeaşi fericire. De când ai venit de la Helena eşti tare deprimată. Trebuie să recunoşti.

— Bine, tată, dar e umilitor să străbaţi jumătate din ţară pe urmele unui bărbat! Şi-aşa, Adam e foarte plin de el. Zău că nu pot!

— Te-ai gândit vreo clipă că s-ar putea simţi flatat?

— Dar dumneata te-ai gândit vreo clipă că s-ar putea să-l găsesc înconjurat de admiratoare? Ştii bine că atâţia domni vin la Saratoga şi închiriază vile pentru pretinse nepoate, verişoare sau secretare.

— Maică-ta nu s-a împiedicat de amănuntul ăsta. Chiar a doua zi după ce ne-am cunoscut, şi-a făcut apariţia în camera mea de hotel, la Boston, cu valiza în mână şi camerista lângă ea. A dat-o afară pe femeia cu care mă găseam şi m-a anunţat că urma să ne căsătorim. Flora zâmbi, imaginându-şi-o pe mama ei, o făptură miniaturală izgonind-o pe amanta contelui afară din hotel.

— Şi dumneata ai acceptat?

Era prima oară când auzea detalii despre fuga părinţilor ei.

— N-am avut încotro. A refuzat să părăsească încăperea. M-a ameninţat că-şi cheamă tatăl şi fraţii. Iar eu eram nebun după ea, deşi logodnica mea mă aştepta în Anglia. Aşa că, vezi tu, ai o ereditate încărcată! încheie el, zâmbind.

— Şi ce i-ai spus logodnicei?

— I-am scris că mă însor şi că voi onora clauza financiară a contractului de căsătorie – ceea ce i-a domolit

mânia ca prin farmec. De altfel, curând şi-a găsit un alt bărbat.

— Iar dumneata ai pornit cu mama într-o călătorie în jurul lumii.

— Chiar în săptămâna următoare. Familia ei s-a arătat impresionată de titlul meu. Mie nu-mi trebuia averea părinţilor ei – fapt pentru care am crescut în ochii lor – şi-n plus, o iubeam. Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine.

— Vasăzică, dumneata crezi că aş avea succes dac-aş da buzna în camera lui Adam, repetând isprava mamei? râse Flora.

— Tu eşti o fire mult mai rece decât maică-ta, aşa că nu m-aştept să-i respecţi întocmai scenariul. Dar, cel puţin, du-te la Saratoga şi linişteşte-ţi sufletul.

— N-aş fi zis niciodată despre mine că sunt o fire rece. Într-adevăr, întotdeauna se considerase lipsită de prejudecăţi.

— Îmi pare rău că n-am apucat s-o cunosc mai mult pe mama… murmură ea, forţându-se să pătrundă dincolo de imaginile nebuloase cristalizate în mintea unui copil de şase ani.

— Maică-ta era o femeie tânără, nespus de frumoasă şi nespus de răsfăţată. A fost marea iubire a vieţii mele? Iar tu îmi aminteşti de ea în fiecare clipă – deşi nu eşti deloc o răzgâiată. Vorbea cu adânca afecţiune a unui tată care dorea cu orice preţ să-şi ştie fiica fericită. Iar dacă pentru ea fericirea purta numele lui Adam Serre, ei bine, atunci contele era decis să facă totul pentru a-i vedea împreună.

— Şi-acum, draga mea, cred că în cinci zile ai putea fi la Cheyenne.

— De ce nu vii cu mine? îl întrebă Flora, fără să-şi dea seama că deja luase hotărârea să plece.

— Trebuie să-i supraveghez pe Douglas şi Alan, răspunse contele. Ne întâlnim la sfârşitul lui august. Ţi-l dau pe Henry ca să te însoţească.

— Nu ştiu… şopti Flora cu gândul dus, împreunându-şi sprâncenele, ca şi cum ar fi analizat toate posibilităţile.

— Ba ştii, şi încă foarte bine! replică tatăl ei, începând deja să schiţeze în minte scrisoarea către Sarah. Aceasta

avea două fete măritate, aşa că va găsi, fără îndoială, o soluţie pentru problema Florei. El unul nu se gândea atât la căsătorie, cât să-şi vadă fiica din nou veselă şi zâmbitoare. Iar cheia întregii situaţii părea să se afle în mâinile lui Adam Serre.

— Închipuie-ţi numai ce ochi va face Adam când te va întâlni acolo! glumi contele.

— Asta chiar merită opt zile de drum, râse Flora. Crezi că-şi va mai aminti de mine?

— Draga mea – o asigură George Bonham, bine-dispus – sunt convins că nu poţi fi uitată prea uşor.

CAPITOLUL 15

Toate hotelurile erau pline ochi: „Union” ’,„Congrese” „Hall”,” Clarendon” – pe care-l ocupa în exclusivitate Adam – şi multe altele, până la cele mai mărunte pensiuni, aflate la periferia cartierelor de elită. Activităţile mondene erau întotdeauna aceleaşi: micul dejun între şapte şi nouă, o plimbare până la unul din izvoarele cu apă minerală, un concert de dimineaţă, o masă frugală – care în marile hoteluri era servită simultan la circa o mie de persoane, de către un personal numărând până la două sute cincizeci de ospătari – altă plimbare, ca să se aşeze mai bine mâncarea, ieşirea pe bulevard, odată cu „lumea bună”, concertul de după-amiază – la alegere, întrucât fiecare hotel îşi angaja propria sa orchestră – şi, desigur, evenimentul cotidian cel mai de seamă: plimbarea cu trăsura până la lacurile din apropiere.

Programul zilnic consta numai din mâncare, băutură, somn, conversaţie, plimbare, lectură, călărie, dans – activităţi recreative necesitând minimum cinci toalete, astfel încât femeile să-şi poată expune garderoba şi bijuteriile. Pentru iubitorii de curse hipodromul era deschis de la nouă până la patru după-masa. Curtezanele, frumos îmbrăcate şi însoţite de persoane mai în vârstă (prin tradiţie, la Saratoga erau respectate regulile de bună-cuviinţă) îşi făceau apariţia în trăsuri, luxoase, strălucitoare ca nişte flori multicolore. Unde ar fi putut cunoaşte bărbaţi mai bogaţi decât la curse?

Noaptea se organizau nenumărate baluri. În timp ce domnii pasionaţi de jocuri îşi încercau norocul în discrete cluburi particulare, unde femeilor nu le era permis să se arate.

Spre deosebire de Newport – cealaltă staţiune estivală pentru oamenii cu bani, care-şi găzduia vizitatorii în vile valorând mai multe milioane de dolari – la Saratoga avea acces oricine îşi permitea să plătească preţul unei camere de hotel. Ca urmare, mari magnaţi de pe coasta de est, proprietari de ranch-uri din vest, directori de companii, politicieni şi aristocraţi pasionaţi de curse puteau fi văzuţi alături de americani de rând pe terase, la izvoare, la masă în imensele sufragerii de hotel, în sălile de joc şi pe promenadă. Toată această mulţime pestriţă – tipică pentru America, unde fiecare individ cu iniţiativă şi curaj avea şanse egale de-a face avere – se întâlnea o dată pe an la Saratoga, oferind un spectacol inedit: democratizarea eleganţei. Flora ajunse la mătuşa Sarah în plin sezon. Nelinişţită de motivul vizitei şi obosită după opt zile de călătorie, îi era recunoscătoare tatălui ei pentru că insistase să fie însoţită de valetul casei. Henry, originar din Cornwall şi înzestrat cu un remarcabil talent la limbi străine, precum şi o energie inepuizabilă, străbătuse America alături de ea, dovedindu-se de un real folos. De pildă, bagajul Florei sosise la Saratoga înaintea lor, ca şi ultimele două telegrame ale contelui, astfel încât Sarah îi aştepta cu braţele deschise şi un zâmbet cald, de bun-sosit.

— Scumpa mea, ce mult mă bucur c-ai venit! exclamă mătuşa îmbrăţişându-şi nepoata. Nu te-am văzut de un car de ani! Hai să ne aşezăm, să-mi povesteşti ceai mai făcut adăugă ea veselă, luând-o pe Flora de mână şi conducând-o în interiorul răcoros al locuinţei din Franklin Square. Trebuie să-ţi fie tare foame.

— Henry s-a îngrijit de mine, râse Flora, aşa cum s-a îngrijit de toate.

— De asta îl plăteşte taică-tău atât de bine. E o comoară la casa omului. Chiar şi maică-ta ţinea la el – şi nu uita că ei nu-i plăcea să împartă afecţiunea soţului cu nimeni. Hai să mergem în grădină, acolo-i mai răcoare.

După ce se aşezară şi servitorul le aduse ceaiul, Sarah

zise:

— Taică-tău mi-a trimis o telegramă, dar tu ştii cât e de laconic. Ia spune, ce te-aduce la Saratoga aşa, pe nepusă masă?

Întrebarea fusese diplomatică, întrucât cele trei misive expediate de George Bonham din Cheyenne erau cât se poate de explicite, deşi contele omisese cu discreţie numele proprii.

— Tata m-a convins să vin, suspină Flora. Şi vreme de opt zile mi-am făcut fel de fel de gânduri. Tata crede că numai Adam Serre ar fi în măsură să mă consoleze.

— Ai nevoie de consolare? întrebă Sarah Gibbon, ferindu-se să comenteze că, dintre toţi bărbaţii, Adam Serre părea cel mai puţin indicat să consoleze o femeie.

— Nici eu nu ştiu ce vreau. De mi-ai fi pus aceeaşi întrebare cu câteva luni în urmă, probabil că răspunsul ar fi fost cu totul altul. Întotdeauna munca a fost preocuparea mea numărul unu şi cea mai mare plăcere pe care o cunosc.

— Şi-acum Adam Serre a încălcat domeniul liniştii tale sufleteşti, arătându-ţi că există şi altfel de plăceri. Flora ridică din umeri şi întinse mâna să ia o prăjitură.

— Dumneata mănânci când eşti prost-dispusă? i se adresă ea mătuşii, muşcând din prăjitura glazurată. Har Domnului că Henry s-a îngrijit să am în permanenţă ceva dulciuri. Surâse uşor compătimitor.

— Recunosc că, din când în când, o bomboană reuşeşte să-mi ridice moralul! o aprobă Sarah. Dar acum, că eşti aici ce ai de gând să faci? nu se lăsă ea, nerăbdătoare să afle versiunea Florei asupra evenimentelor relatate de cumnatul ei.

— Să-l pedepsesc pe Adam Serre pentru starea de spirit mizerabilă în care mă aflu, râse fata, precum şi pentru cele câteva kilograme pe care le-am pus pe mine în acest timp.

— Dar arăţi minunat, scumpa mea. Nu-i cazul să te răzbuni pentru înfăţişarea ta. Pe de altă parte, nu strică să-l faci să plătească pentru nepăsarea tipic masculină pe care bărbaţii o capătă încă din leagăn! zâmbi cu viclenie Sarah.

— Aşa zic şi eu, declară candidă Flora, deşi uneori conştiinţa mă îndeamnă să aleg alte mijloace. După opt zile

de deducţii logice, judecată sănătoasă şi nenumărate scrupule de ordin filozofic, m-am convins că am venit cu un singur scop, acela de a-i tulbura tihna sufletească şi a-l seduce.

— Cu unul ca Adam Serre, nici nu-i greu. Seducţia e specialitatea, lui.

— S-ar putea să nu-mi fie chiar atât de uşor. Când ne-am despărţit nu mi-a spus decât: „Iartă-mă”

— Probabil că aşa-i stă în fire. Ca şi ţie, de altfel! îi reaminti Sarah. Dacă nu mă înşel, ai dat papucii la o droaie de admiratori exact cu aceleaşi cuvinte.

— Şi-acum plătesc pentru păcatele de atunci, surâse Flora. Mă simt mai dezorientată ca oricând şi-am venit ca să-mi dau seama dacă-mi lipseşte Adam numai pentru c-a plecat sau pentru că ţin la el cu adevărat.

— Şi când ai să te lămureşti, ce-ai să faci”? murmură mătuşa Sarah.

— Abia atunci am să mă aflu în încurcătură, recunoscu Flora, care nu concepea să aibă o relaţie permanentă cu un bărbat. Tot ce vreau acum e să-l salut şi să văd cum reacţionează. Un fel de test al puterii mele de seducţie. Mă consideri răutăcioasă sau lipsită de scrupule?

— Draga mea, toate femeile de aici sunt venite cu acelaşi scop: seducţia. Unele din dragoste, altele pentru profituri materiale, iar altele pur şi simplu din plăcere.

Fii convinsă că nu eşti singura. Cât despre Adam Serre, zău că merita de mult o astfel de revanşă. Nici nu mai ţin minte numărul iubitelor pe care le-a abandonat. Acum spune, pe mine mă consideri lipsită de scrupule? Flora începu să râdă.

— Dacă ne preocupă morala, înseamnă că avem destulă conştiinţă.

— Asta mă mai linişteşte, zâmbi Sarah, mai ales că ne aflăm într-un oraş al iubirilor nelegiuite şi al prefăcătoriei. Să păstrăm măcar aparenţele. Dar gata cu pioşenia! declară ea, fiind un spirit practic, care contribuise din plin la succesul companiei soţului şi la selecţionarea unei herghelii din cele mai apreciate. Mai întâi de toate, ai nevoie de o garderobă adecvată. Diseară vii cu mine la bal, la

Bellington.

— Nu cred că Adam va fi acolo. Mai curând l-aş găsi pe hipodrom sau în sălile de joc.

— Am aflat din surse sigure că domnul Caldwell vine cu prietenii la balul Bellington-ilor. Ori Caldwell obişnuieşte să joace cărţi cu Adam în fiecare seară. Ţi-ai adus vreo rochie mai deosebită, ceva care să ia ochii? Mâine dimineaţă chem croitoreasa, dar până atunci va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

— Am una din voal şi mătase, împodobită cu mărgele. Maestrul Worth a lucrat la ea o lună întreagă.

— Ce culoare?

— Violet.

— Perfect! murmură satisfăcută Sarah. Îmi închipui că-ţi vei pune bijuterii din diamante.

— Bineînţeles! încuviinţă Flora, făcându-i cu ochiul.

După o zi profitabilă la curse şi o cină servită mai devreme, împreună cu Lucie, Adam se dusese în cabinetul de toaletă, ca să se îmbrace pentru bal, cu frac şi cravată albă. Lucie îl asista, aşezată pe un scăunel, lângă oglindă. Dând din picioruşele încălţate în pantofiori verzi, din piele nu mai contenea cu întrebările.

— Unde te duci mai întâi?

— La clubul Morrissey din strada Matilda.

— Căsuţa aceea din cărămidă roşie?

— Exact.

— Ai să pierzi bani?

— Sper că nu.

— Mă iei şi pe mine acolo într-o zi?

— Numai în sala de mese, scumpa mea. Doamnele nu au voie în sala de joc.

— Ce prostie!

— Ai dreptate, zâmbi el.

— Ce contează dacă-ţi văd cărţile? Doar mi le arăţi de fiecare dată când joci poker cu mine.

— Într-adevăr, aşa zic şi eu.

— Dar dacă nu-s femei acolo, de ce te îmbraci aşa frumos? El ridică din umeri.

— Aşa e regula.

— Nu pot să sufăr regulile. Adam surâse în oglindă, aranjându-şi cravata albă. Fiica sa îi semăna leit: şi ea detesta constrângerile de orice fel.

— E drept că sunt prea multe, recunoscu el. E mai bine acasă, în Musselshell.

— Însă caii noştri aleargă foarte bine, nu-i aşa, tati? A meritat să-i aduci până aici. Magnus a câştigat toate întrecerile.

— Toate. Nimeni nu mai îndrăzneşte să parieze împotriva lui râse Adam. E o plăcere să-l priveşti, adăugă, întinzând mâna să-şi ia fracul. La anul îl înscriem la Grand Prix[1].

— De data asta, ai să mă iei cu tine.

— Fii sigură c-am să te iau, o linişti Adam, netezindu-şi haina pe umeri.

— Acum sunt destul de mare ca să n-am nevoie tot timpul de Cloudy.

— Ai dreptate, iubito! încuviinţă el, mângâind părul negru şi cârlionţat al fetiţei care însemna totul pentru el. O să-ţi placă la Paris.

— O să fie şi mami acolo?

— Nu ştiu, draga mea. Ei nu-i plac cursele aşa cum ne plac nouă, răspunse Adam, evitând să-i dezvăluie de ce erau puţine şanse ca Isolde să-şi facă apariţia.

— Astă-seară te duci la unchiul Caldy?

— Vine el să mă ia.

— Îmi dai voie să nu merg la culcare până atunci? Întotdeauna îmi aduce dulciuri şi mă face să râd.

— Pe toţi îi face să râdă. Bine, îţi dau voie.

— Ce bun eşti, tati! El o privi pe sub gene, zâmbind cu tandreţe.

— Nu zău!

— Mereu mă laşi să fac ce vreau.

— Ar trebui să-ţi spun mai des „nu”? râse Adam. Fetiţa îl cercetă cu ochii negri moşteniţi de la tatăl ei.

— Îmi place să mă laşi să fac ce vreau, zise ea cu candoare.

— Bănuiam eu, murmură Adam. Acum, dă-mi un pupic,

[1] Grand Prix (fr.) – Marele Premiu (n.t.)

pentru că dintr-o clipă în alta o să vină Caldwell şi noi n-o să ne mai vedem decât mâine-dimineaţă. Îngenunche lângă scaunul pe care stătea Lucie şi-o strânse în braţe. Ea îl sărută pe obraz şi surâse, arătându-şi dinţişorii.

— La noapte ai să pupi şi doamne? întrebă fetiţa când taică-său se ridică în picioare. El şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Nu ştiu.

— Rosie zice că săruţi o mulţime de doamne, iar Flossie spune c-ar vrea s-o săruţi şi pe ea. Ochii lui Adam se aprinseră o fracţiune de secundă.

— Cred c-ai înţeles greşit, vorbi el, alegându-şi cu grija cuvintele.

— Nţţ! Ele mereu vorbesc aşa. Tot timpul discută despre tine, oftează şi râd pe înfundate. Mă gândesc că le place de tine, tati.

— De ce nu te duci să-l aştepţi pe unchiul Caldy în salon? întrebă Adam, schimbând brusc subiectul, ca să abată atenţia fetiţei în altă parte. Poţi să cobori călare pe balustradă.

— Uraa! ţipă Lucie, sărind de pe scaun cu vioiciunea-i caracteristică. Eşti cel mai grozav tătic din lume! strigă ea avântându-se pe uşă afară.

Adam îşi zise că poate ar fi fost mai bine să le trimită pe Rosie şi Flossie acasă, în Montana. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit – reflectă el, petrecându-şi lanţul de aur al ceasului prin butoniera de la vestă – era să se încurce cu dădacele Luciei.

CAPITOLUL 16

Balul de la hotelul „Union” era o adevărată reuşită. Aerul fierbinte al nopţii de august făcea să se lase părul încreţit cu grijă al doamnelor şi gulerele apretate ale domnilor. Cele mai multe femei aveau obrazul lucios de transpiraţie, suferind cumplit sub strânsoarea corsetului şi-a nenumăratelor rânduri de jupoane. Uşile terasei erau larg deschise, în speranţa unei slabe adieri, iar şampania la gheaţă curgea valuri-valuri, răspândind în jur veselie şi

bună-dispoziţie.

Sarah şi Flora sosiră mai târziu, ca să evite căldura serii. Le interesa nu atât dansul, cât grupul lui Caldwell, care avea să-şi facă apariţia abia după câteva partide bune la cazino.

Sarah o prezentă pe Flora celor două gazde: colonelul Bellington şi nepoata sa, doamna Morton. Soţia colonelului se găsea într-o călătorie prin Europa – ca multe consoarte înstărite, care-şi pierduseră interesul pentru soţii lor. Domnul Bellington – unul din cei mai bogaţi oameni din America – aprecia în mod deosebit femeile frumoase, motiv pentru care o remarcă de la bun început pe Flora. De-abia după câteva dansuri şi cupe de şampanie izbuti domnişoara Bonham să se smulgă din braţele lui pofticioase.

— Zău că-i lipsit de maniere! murmură furioasă fata la urechea mătuşii. Îmi venea să-l plesnesc peste mâna cu care mă ţinea pe după mijloc.

— Are o origine foarte umilă, îi aprobă Sarah şi ştie foarte bine ce minuni pot săvârşi banii lui.

— Nu şi cu trupul meu protestă Flora, mânioasă. Oare n-a îndrăznit nimeni să-l facă de râs în public? Zău că mi-ar fi plăcut să-i zic vreo două!

— Din câte ştiu eu, nu în schimb, multe tinere au obţinut sume frumuşele, îngăduindu-i multe… familiarităţi.

— Har Domnului, n-am nevoie de banii lui. E un bădăran. Rămân în grădină până-mi mai domolesc nervii. Nu-i nevoie să-mi ţii de urât.

Sarah întâlnise la bal o mulţime de prietene – toate sosite la Saratoga cam odată cu ea – şi cunoştea bine pe toţi invitaţii de vază.

— Nu întârzii mult.

— Eşti sigură? întrebă mătuşa.

— Fii pe pace. Aici e linişte şi mult mai răcoare. Hai, du-te şi vezi ce voia să-ţi spună Elizabeth Stanton. Crăpa de nerăbdare să-ţi vorbească, aproape că-i plesniseră cusăturile rochiei.

— Nu putea deschide gura de faţă cu Charlotte Brewster.

— Mi-am închipuit, zâmbi Flora. Trebuie să fie ceva

grozav de picant. Aştept să-mi povesteşti diseară. Păşi pe terasa luminată din loc în loc de lămpi cu gaz, până zări o bancă de fier forjat, ascunsă într-un con de umbră. Muzica din sala de bal abia răzbătea până aici. Întunericul părea s-o izoleze de zgomotul şi zarva din casă. Chiar cuplurile care se plimbau prin grădină erau destul de departe ca să nu-i tulbure singurătatea. În principiu, tatăl ei avusese dreptate s-o îndemne să vină după Adam. În plus, se putea bizui şi pe ajutorul mătuşii Sarah. Dar acum că se găsea la Saratoga, amestecată în această mulţime gălăgioasă, nu mai simţea nicio pornire de-a intra în viaţa lui Adam. Poate din cauza oboselii. Sau a căldurii. Poate nu era prea sigură pe ea printre atâtea chipuri încinse şi transpirate. Ori poate că purtarea colonelului o umpluse de dezgust. Nu-i stătea în fire să alerge după bărbaţi. Niciodată nu fusese pusă în situaţia s-o facă. Se rezemă de spătarul rece, de metal, şi oftă adânc, fericită să se ştie din nou stăpână pe sentimentele sale. Viaţa nu însemna manipularea unor persoane sau evenimente. Va rămâne la mătuşa ei câteva zile, va merge să asiste la câteva curse, apoi se va întoarce în Montana. Numai gândul la răcoarea munţilor era suficient pentru a o convinge să plece departe de acest oraş canicular. Oboseala celor opt zile de drum începea să-şi spună cuvântul. Ascunsă printre tufele de glicină, ascultă un timp sunetele îndepărtate ale muzicii, apoi, moleşită de cele câteva cupe de şampanie, într-un târziu aţipi.

Nu după multă vreme, Sarah îl zări pe Caldwell în dreptul mesei cu bufet rece şi se apropie de el. Se salutară cu căldură, ca doi vechi şi buni prieteni.

— Ştiam eu c-am să te găsesc aici! îl necăji ea. Caldwell trăgea întotdeauna la mâncare. De altfel, avea o poftă de viaţă pe măsura staturii lui gigantice.

— Cum era să scap aşa o ocazie, Sarah? râse el de se cutremurară pereţii. Draga mea, astă-seară diamantele tale le-au întrecut pe ale mele. Eşti pur şi simplu sclipitoare. Caldwell era cunoscut şi sub porecla de „Pălărie-Albă” pentru că purta o pălărie cu boruri mari, precum şi nasturi, ac de cravată şi inele cu diamant, care străluceau de-ţi luau ochii.

— Pentru că sunt într-o dispoziţie admirabilă. Doi dintre caii mei au ieşit azi pe primul loc.

— Mie-mi spui, scumpo? Nu s-au clasat ai mei pe locul doi şi trei? Cred c-ar trebui să-ţi cumpăr minunăţia aia de cal murg şi să-l duc în herghelia mea.

— E prea cald pentru el în Texas, Caldwell. Acolo ai nevoie mai curând de cai berberi.

— Zău că ai dreptate, dar dracu să mă ia! Murgul ăla al tău e nemaipomenit. Caldwell făcu apoi prezentările pentru acei din grupul său care n-o cunoşteau pe Sarah, după care discuţia alunecă, desigur, spre cursele din acea zi.

Când Caldwell se scuză, îndreptându-se spre platoul cu homar, Sarah se întoarse spre Adam ca din întâmplare şi zise:

— Ai cunoscut-o pe nepoata mea, Flora Bonham? Tocmai a sosit din Montana... Deşi nu ştiu dacă într-un stat atât de mare aţi avut ocazia să vă întâlniţi.

O clipă, Adam rămase fără grai. Reacţia lui trebuie să fi fost vizibilă, căci Sarah îl privi cercetător.

— Ţi s-a făcut cumva rău de la căldură? întrebă ea, grijulie. El o linişti, spunându-i că totul era în regulă, dar, câteva secunde mai târziu, când Caldwell li se alătură din nou, îşi dădu seama că nu era în stare să continue discuţia pe tema curselor de cai. Dintr-o dată, nu-i mai păsa care cal câştigase întrecerea şi în cât timp, nici dacă Leonard Jerome şi Travers aveau de gând să-şi înscrie armăsarii la alergarea din ziua următoare. Flora era aici? Nu numai în Saratoga, dar chiar la acest bal?

— Unde-i acum? se trezi întrebând, aproape uitând de politeţe. Îşi auzea propriul glas venind de foarte departe, ca şi când ar fi fost al altuia.

— Poftim? se întoarse Sarah Gibbon, perfect stăpână pe sine şi încântată că primise un răspuns satisfăcător la cea mai, importantă întrebare.

— Nepoata dumitale... unde-i în clipa asta?

— Cum, dar o ştii? se miră Caldwell, vorbind tărăgănat cu accentul tipic texanilor.

— Ne-am întâlnit cândva, explică Adam.

— Mie nu mi-a spus niciodată, sporovăi Sarah, dar îmi

imaginez că în Montana a cunoscut o mulţime de lume. Ai auzit de un anume Ellis Green? se interesă ea, cu şiretenie?

— Da, încuviinţă cu răceală Adam. E şi el în Saratoga?

— Habar n-am! declară Sarah. Dar, în îmbulzeala asta, parcă poţi să ştii? Nu vezi că abia-ţi tragi sufletul?

— N-ai idee unde este? repetă Adam, rostind răspicat fiecare cuvânt.

— Ultima oară am văzut-o pe terasă... Acolo... Sau nu! În partea cealaltă... se corectă Sarah, schiţând un gest vag. Ah, niciodată nu reuşesc să mă orientez! înainte de a-şi sfârşi vorba, Adam se înclină şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Vai, dar grăbit mai e! exclamă ea cu un aer nevinovat, surâzându-i lui Caldwell.

— Dacă nu mă-nşel, s-a dus s-o curteze pe nepoata ta, Sarah! râse Caldwell. Cred că biata fată nici nu bănuieşte ce-o aşteaptă.

— Sunt convinsă! întări mătuşa, încântată de propria-i ispravă. Adam al nostru are sângele fierbinte.

Adam cercetă rapid din ochi terasa, neştiind dacă o va zări pe Flora în compania lui Ellis şi nici ce va face dacă îi va găsi împreună. Într-un târziu, o descoperi printre tufele de glicină şi rămase împietrit, fără să-şi poată lua privirea de la ea. Era mult mai frumoasă decât şi-o amintea.

Pielea albă strălucea în contrast cu rochia violet iar din părul arămiu, ridicat în creştetul capului, se desprindeau artistic câteva şuviţe, încadrându-i chipul palid. Stătea pe jumătate culcată, cu un picior ridicat pe banca de fier forjat şi cu celălalt atârnând în gol. Îşi sprijinise capul pe braţul de metal în forma de scoică şi-şi ţinea mâinile împreunate în poală. Corsajul împodobit cu mărgele licărea în ritmul respiraţiei care-i ridica şi-i cobora sânii. În lumina lunii, voalul transparent lăsa impresia că Flora nu mai purta nimic pe dedesubt, iar carnaţia ei marmoreană împrumuta strălucirea diamantelor.

Adam îşi spuse că n-ar fi trebuit să vină după ea. Încercase să se stăpânească tot timpul cât Sarah Gibbon îi explicase de ce se afla nepoata ei la Saratoga. Acum, când o găsise, nu ştia ce să facă. La vederea trupului adormit, cu coapsele desfăcute sub voalul subţire, îşi încleşta şi-şi

descleştă pumnii într-un gest instinctiv de apărare, apoi răsuflă adânc, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Trase un scaun şi se aşeză lângă Flora, ca o măsură de compromis faţă de impulsurile năvalnice care ameninţau să treacă de barierele bunei-cuviinţe. Nu era greu de închipuit că Sarah n-ar fi tolerat ca nepoata ei să facă dragoste în ochii lumii şi nici să fie răpită. Rămase cu privirea aţintită asupra Florei, ba mulţumind lui Dumnezeu că i-o scosese iar în cale, ba hotărându-se să se ridice şi să plece. Îi veneau în minte alte ocazii când îi veghease somnul şi când ea fusese îmbrăcată mult mai simplu, sau chiar lipsită de veşminte.

Îşi încleştă sălbatic degetele pe braţele scaunului.

— Bertie, nu! Ce-o să zică lumea? Dacă ne vede cineva? Nu, Bertie! răsună un ţipăt, urmat de chicoteli, venind din colţul terasei. Nu!... Nu, Bertie... Dar protestele deveneau din ce în ce mai puţin convinse, până ce se pierdură cu totul.

Flora tresări şi deschise ochii. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama unde se afla. Lângă ea, Adam o fixa cu o privire arzătoare.

— Eşti aici... şopti fata, pe jumătate adormită, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu visează.

— Te-am căutat peste tot. Glasul lui adânc şi liniştit, era exact aşa cum şi-l închipuia. Înţelese că nu visase.

— Ai venit de mult? El clătină din cap.

— De câteva minute. M-am întâlnit cu mătuşa ta, care mi-a spus că eşti şi tu la bal.

— După cât se pare, Sarah îi cunoaşte pe toţi cei aflaţi în Saratoga.

— E prietenă cu Caldwell, iar eu fac parte din grupul lui.

— Ştiu. Tânărul înălţă din sprâncene.

— Ştie şi Sarah. De fapt, am venit la Saratoga pentru tine

— Aşa cum te-am căutat şi eu. Deşi, zâmbi el cu amărăciune, nu prea am ce să-ţi ofer.

— Foarte bine, surâse Flora. Nu-ţi cer nimic.

— În schimb, eu ţi-aş cere, şopti Adam. Eşti nespus de frumoasă în astă seară. Aproape goală şi atât de ispititoare...

— E cea mai frumoasă rochie a mea. Voiam să te seduc, dar...

— Dar? murmură el abia auzit.

— Până la urmă, m-am răzgândit. Detest prefăcătoria şi n-am de gând să mă amestec în viaţa ta. Mi-ajunge să fim prieteni.

— Poate că pentru mine nu-i destul, protestă Adam. Scutură uşor din cap, făcând să sclipească cercelul din scoică trandafirie.

— Nu stau prea mult, spuse Flora, dându-şi brusc seama că nu i se va putea împotrivi. Numai câteva zile. Sunt convinsă că vom şti să ne purtăm ca doi oameni în toată firea, adăugă ea, cu un aer aproape sfidător.

— Dar cu dorinţa mea cum rămâne?

— Aici sunt zeci de femei, surâse Flora.

Iar tu nu pari a fi un neştiutor într-ale vieţii.

— Nici tu, şi asta-i problema cea mai gravă. Glasul îi deveni rece şi tăios.

— E şi Ellis în oraş?

— Nu cred. Oricum, eu abia am sosit azi după-amiază răspunse Flora, încruntându-se uşor. Să ştii că niciodată nu m-aş putea culca cu Ellis. Lui îi plac femeile docile.

— Nu prea-i stilul tău! râse Adam.

— Câtuşi de puţin, zâmbi ea. Deci, rămânem prieteni? Hai Adam, spune „da” Tare-aş vrea s-o văd şi pe Lucie cât timp sunt în oraş. El trase aer în piept, privind-o câteva clipe cu ochi lipsiţi de orice expresie, apoi zise:

— Am să-mi dau silinţa. Zâmbi din nou.

— Iar Lucie va fi în culmea fericirii. Prezenţa ta va fi cea mai mare surpriză pe timpul şederii ei aici. Zice că eşti ca o rază de soare pentru familia noastră.

La auzul cuvântului „familie”, Flora simţi cum i se strânge inima. Şi ea socotea că ranch-ul lui Adam era raiul pe pământ. Se sili să zâmbească, aşa cum se cuvenea unei domnişoare bine-crescute.

— Ce-au făcut caii tăi? Au câştigat la curse? întrebă ea pe un ton neutru.

Adam încuviinţă din cap.

— Magnus câştigă toate întrecerile la care îl înscriu.

Vino mâine la hipodrom şi-ai să te convingi. Lucie ar fi încântată să te vadă.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Şi eu la fel.

— Mi-ar face plăcere, spuse Flora pe un ton monden, ca să-şi testeze sângele-rece.

— Trimit trăsura să te ia mâine dimineaţă la zece jumătate. Brusc, se ridică în picioare.

— Acum mă întorc la cazino. Dacă mai rămân mult lângă tine, în rochia cea „irezistibilă”.. Surâse crispat. –nu ştiu dac-am să mă pot abţine.

„De-ar mai fi stat”, îşi spuse Flora, urmărindu-i silueta elegantă, cu umeri laţi şi puternici, de o frumuseţe la fel de sălbatică şi neobişnuită ca şi dezlănţuirea lui pătimaşă, „i-aş fi îngăduit orice..” Şi în noaptea caldă şi umedă, tot trupul i se scutură de un fior.

A doua zi îi fu mult mai uşor să se stăpânească, mai ales că o avea alături pe Lucie. Dimineaţa petrecută împreună la curse se dovedi absolut încântătoare – o pildă de înţelegere şi relaţie armonioasă între doi prieteni. Discutară despre cai timpi de alergare, jochei şi grajduri, prinşi în vâltoarea activităţii permanente de pe hipodrom. Serviră prânzul împreună cu Caldwell şi prietenii lui, într-o atmosferă de veselie şi bună-dispoziţie generală, iar Flora râse cum nu mai râsese de ani de zile, spre marea mulţumire a lui Adam.

Caii pur-sânge ai contelui de Castellux câştigară toate cursele, astfel încât Adam şi Flora se umplură de bani.

— Cu banii ăştia vreau să-mi cumpăr ceva frumos şi inutil! declară ea, fericită.

— Mâine te duc la „Tiffany”, îi spuse Adam.

— Când? întrebă Flora, toată numai zâmbet.

— Când vrei tu. Magazinul e deschis în permanenţă.

— Atunci, mâine dimineaţă.

— S-a făcut. „Cât de uşor te poţi îndrăgosti de un bărbat ca el” îşi zise Flora.

„Cât de uşor e s-o poţi face fericită!” se gândi Adam. Ziua trecu repede, cu excepţia momentelor de tensiune din timpul curselor. Adam urmărea orice mişcare a calului şi-a călăreţului, atent la fiece detaliu, socotind timpii cu

cronometrul în mână. Din când în când,. Lucie îşi dădea frâu liber curiozităţii potopindu-i cu întrebările – conversaţie din care nu lipsea nici păpuşica ei, Dee-Dee. După cursele din acea după-amiază, o conduseră pe Flora înapoi la mătuşa ei, şi la insistentele fetiţei, Adam acceptă în cele din urmă să rămână la ceai...

— Doar nu te duci la cazino înainte de nouă seara, tati Avem destul timp să bem ceai şi să mâncăm nişte prăjituri! protestă Lucie, văzând că tatăl ei şovăia să primească invitaţia, în faţa unei asemenea logici nu mai rezista niciun argument. Luară loc la umbra ulmilor din grădină, pe scaune albe din răchită, aşezate în jurul mesei pe care strălucea un serviciu de ceai din argint.

— Nu vă place glazura de zahăr? întrebă Lucie, lingându-şi degetele cu râvnă.

— Mă dau în vânt după ea, răspunse Sarah. De asta şi comand aceste prăjiturele pentru ceai. Flora mi-a spus ieri că sunt grozave.

— Mie-mi plac toate dulciurile, zâmbi nepoata.

— În primul rând ciocolata! interveni Adam. Privirile pe care le schimbară, cei doi tineri o lăsară fără replică pe Sarah, care văzuse, totuşi, destule la viaţa ei.

— De ce nu-ţi bei ceaiul, domnule Serre? se grăbi să întrebe, simţind limpede că era în plus. Vrei cumva ceva mai tare? Adam tăcu vreo câteva secunde, apoi se întoarse către gazdă şi răspunse pe un ton neutru:

— Brandy, dacă se poate.

— Tati nu bea niciodată ceai, deşi mami îl certa întotdeauna şi-i spunea că e... Cum era cuvântul acela? Unul lung, care începe cu ne.

— Necivilizat, zise Adam.

— Fiecare cu gustul lui, Lucie dragă! se repezi Sarah, umplând, tăcerea penibilă ce se aşternuse. Mulţi bărbaţi găsesc că ceaiul e o băutură mult prea slabă. Chiar şi soţul meu prefera în loc de ceai un păhărel de rom. Asta de când naviga pe mare, către China, pe vasele comerciale. Îi plăcea romul sub orice formă: cald, rece, cu zahăr, cu lămâie cu gălbenuş de ou, cu... Oricum, numai rom să fie.

Se opri brusc, dându-şi seama că bate câmpii.

— Chem îndată servitoarea să-ţi aducă nişte brandy, zise ea, scuturând nervoasă clopoţelul de pe masă. Adam era cât pe-aci să-i spună că, de fapt nu dorea brandy, dar înţelese că, refuzând-o, ar fi pus-o şi mai mult în încurcătură.

Flora rămăsese uluită cum numai câteva cuvinte reuşise să trezească la viaţă un noian de amintiri: Adam dându-i în gură cu linguriţa delicioasele deserturi cu ciocolată de la „Casa Plantatorilor”.

— Ce-i aia vas comercial? întrebă Lucie, readucând-o la realitate.

— Hai cu mine să-ţi arăt nişte desene, o îndemnă Sarah. Nici ea nu ştia prea bine dacă dorea să se retragă de ruşine sau dintr-o pornire generoasă de a-i lăsa singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

— Sunt nişte corăbii foarte mari, iar eu am în bibliotecă vreo câteva desene cu cele care-i erau mai dragi soţului meu.

— N-am văzut niciodată o corabie mare, numai vasele cu abur de pe Mississippi. Dădaca mea, Cloudy, a venit în America pe un vas cu aburi – o lămuri fetiţa. Am să iau cu mine încă o prăjitură din asta, poate se termină până ne întoarcem. Spirit aventurier, porni pe urmele gazdei, fără a mai arunca vreo privire în urmă

— Văd că nu-i deloc timidă, surâse Flora, cu ochii la Lucie, care ţopăia în urma doamnei Gibbon.

— Nu uita că sunt şi eu de faţă, râse Adam.

— Da, dar nu bei ceai.

— Motiv pentru care mătuşa ta e-n culmea disperării.

— Nu trebuia să mă priveşti aşa.

— Iartă-mă. De fapt, nici nu-mi pare rău recunoscu el cu seninătate. Dacă regret ceva, regret cele câteva fapte din viaţa mea care nu-mi îngăduie să mă apropii de tine.

— În acest caz, mă pui pe mine într-o situaţie neplăcută, pentru că sunt la fel de puţin capabilă să mă stăpânesc ca Lucie. Adică deloc. Încerc să am o comportare matură.

— Sunt impresionat de bunele tale intenţii. Cred c-am să încep şi eu să fac cu regularitate duşuri reci.

— Vai, ce drăguţ! El o privi pe sub sprâncene,

murmurând:

— Să nu te joci cu mine.

— Ar trebui să-mi pară rău?

Îndrăzni ea să glumească văzându-l atât de calm şi cumpătat. Adam pufni în râs.

— Nu cred că-i cazul.

— Ah, câtă lipsă de modestie! exclamă ea, amuzată.

— Afurisito, te simţi în siguranţă pentru că suntem în grădina mătuşii tale.

— Şi pentru c-o avem cu noi pe Lucie. El râse din nou, apoi o cercetă cu o privire bănuitoare.

— Lucie se duce devreme la culcare. Care-i camera ta? îşi plimbă ochii peste faţada clădirii cu două etaje.

— Doamne, Adam! Doar n-ai de gând să vii în camera mea! Dacă află servitorii? Nici mătuşa nu va fi de acord, oricât e ea de îngăduitoare. Oraşul ăsta se hrăneşte cu bârfe şi n-aş vrea s-o amestec pe Sarah în...

— În indiscreţiile tale? îi sugeră Adam, foarte liniştit.

— Tu eşti departe de-a fi un om discret, iubitule. Henry mi-a spus că Morrissey a pus prinsoare dacă slujnicele tale mai rămân aici sau nu.

— Zău că-i un oraş blestemat! exclamă el uluit. Exact asta mi-a povestit şi mie Lucie, aseară.

— Ai început să-ţi mai pierzi din vigilenţă, domnul meu?

— Se pare că da, şopti Adam. Şi trebuie să te anunţ că cele două slujnice sunt deja în drum spre casă.

— Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat despre legăturile tale amoroase! replică nepăsătoare Flora.

— N-am avut niciun fel de legături cu ele, mormăi tânărul. Cum dracu a aflat Morrissey?

— Vrei să spui, cum a aflat aşa curând? Sarah zice că majoritatea servitorilor din oraş sunt pe lista lui de plată. Prin urmare, stai cât mai departe de dormitorul meu, altfel se vor pune prinsori cât timp rămâi la mine.

— Voi avea grijă să nu mă vadă nimeni.

— Vorbeam despre cu totul altceva.

— Voi fi foarte precaut.

— Adam!

— Uite ce e, iubito, eu nu-s obişnuit să-mi ţin poftele în

frâu. Sper ca duşurile reci să dea ceva rezultate. Schiţă un surâs dulce şi copilăresc, absolut irezistibil.

— Altfel, va trebui să ucid toţi servitorii întâlniţi în cale, ca să nu dau naştere la bârfe.

— Unul din noi tot va trebui să pună piciorul în prag.

— Hm! pufni el. Poate doamna care mi-a oferit douăzeci şi patru de ore de sex drept miză suplimentară.

— Atunci a fost cu totul altceva.

— Adică?

— Nu... nu-mi... nu-mi limpezisem încă gândurile.

— Şi-acum ţi le-ai limpezit!

— Mai mult sau mai puţin. El ridică uşor din sprâncene.

— Asta zic şi eu fermitate.

— Să ştii că vorbesc serios, declară Flora, la fel de neconvinsă ca şi Adam.

— Bun! acceptă el, privind-o printre pleoapele îngustate Mă bucur că măcar unul din noi se ţine tare pe poziţie. Pentru că eu nu mă simt prea stăpân pe mine.

— Poate-ar trebui să nu ne mai vedem? îndrăzni Flora.

— Nu! protestă Adam, care nici nu se gândea să renunţe, în ciuda obstacolelor ce i se iveau în cale.

— Speram c-ai să spui asta, surâse Flora.

— Eşti foarte derutantă... se retrase Adam.

— Îmi place să fiu cu tine, oricare ar fi condiţiile.

— Înţeleg. Şi eu simt la fel, drept pentru care zău c-aş bea nişte brandy. O sticlă întreagă. Unde dracu-i servitoarea aia? Îndată îşi făcu apariţia camerista trimisă de Sarah. Adam îşi recăpătase buna-dispoziţie, deşi vorbele sale deveneau tot mai aluzive, pe măsură ce scădea conţinutul sticlei. Când Sarah şi Lucie se întoarseră din bibliotecă, unde admiraseră mai multe desene, Flora simţi că roşeşte la auzul frazelor lui cu dublu înţeles. O jumătate de... sticlă mai târziu, după ce Adam şi Lucie îşi luaseră rămas-bun, Sarah se adresă nepoatei ei, cu admiraţie neprefăcută:

— Draga mea, dacă vei reuşi să-l pui cu botul pe labe pe Adam Serre, vei înfăptui nu numai un miracol, dar îţi vei lua şi tu adio de la vechiul tău stil de viaţă. E un bărbat nespus de atrăgător şi... moare după tine.

— Nu uita că toate femeile, Fie ducese, fie slujnice, oftează după el. Are o vastă experienţă.

— Dar Lucie spune că taică-său a expediat slujnicele acasă. Până va găsi altele, se descurcă numai cu bucătăreasa. Pentru unul ca Adam e, totuşi, un progres.

— Nu-i cazul să-i ţii partea, mătuşă. De la început mi-a declarat că nu-mi poate oferi nimic.

— La ce te-ai fi aşteptat? Să nu zici c-ai fost surprinsă.

— Nu, răspunse Flora, plimbându-şi degetul pe broderia şervetului pe care-l ţinea în poală. Însă îmi dau seama că vreau cu mult mai mult.

— Văd că-i ceva serios, se îngrijoră Sarah.

— O situaţie absolut ridicolă când e vorba de Adam Serre! se înfurie Flora, trântind şervetul pe masă.

— Eu nu-l cunosc prea bine... zise precaută mătuşa, care intuise, totuşi, că Adam era interesat de Flora. Pentru un bărbat înclinat spre aventuri trecătoare, contele de Castellux pierdea cam multă vreme în compania domnişoarei Bonham. Le întrebase pe amândouă unde vor merge în acea seară şi făgăduise să le întâlnească acolo. Adam Serre şi petrecerea dată de Charlotte Brewster în cinstea nepoatei sale – iată două motive pentru care merita să accepte invitaţia.

— Iar eu îl cunosc prea bine, oftă Flora. Tot ce urmăreşte este să-mi învingă rezistenţa. În parte joc, în parte atracţie reală – însă datorată nu iubirii, ci impulsurilor cam carnale.

— Vrei să spui că asta îl deosebeşte de ceilalţi bărbaţi? replică mătuşa. Scumpa mea, cei mai mulţi domni care curtează femeile la Saratoga sunt animaţi exact de aceleaşi intenţii. Nu fii prea aspră cu Adam. Pare foarte dornic să-ţi facă pe plac. Iar fetiţa lui pur şi simplu te adoră.

— Şi mie-mi este foarte dragă. Aşa-i că-i un copil tare drăgălaş? Teribil de curioasă, foarte înţelegătoare şi atât de precoce! Uneori aproape uit că are numai patru ani.

— Adam nu mai poate după ea! Atunci, cum poate fi socotit insensibil?

— Eu nu vorbesc de capacitatea lui de-a fi tandru şi afectuos, ci de durata pe care-şi manifestă interesul pentru

o femeie.

— Nu cumva te gândeşti să te stabileşti într-un anume loc, după ani şi ani de când colinzi pământul în lung şi-n lat? întrebă Sarah, lăsându-şi capul într-o parte şi cercetând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Ştiu şi eu că-i o prostie. Dar asta nu-i nimic pe lângă reproşurile pe care mi le fac pentru că nu mi-l pot scoate din minte pe Adam Serre. Pe scurt, sunt furioasă pe mine însămi că m-am îndrăgostit de un desfrânat notoriu, şi încă, unul cu nevastă şi copil.

— E drept că-i însurat, însă numai cu numele, îi aminti Sarah.

— Tot aia e... suspină Flora. Nu uita, mătuşă, că am şi eu concepţiile mele despre dragoste. Când mă gândesc câte cereri în căsătorie am refuzat, mi se pare un fel de ironie a soartei. Toţi bărbaţii pe care i-am respins îmi jurau iubire veşnică, asemenea unor trubaduri moderni.

— După toate aparenţele, tu nu erai de nasul unui trubadur! remarcă sec mătuşa Sarah.

— Şi-atunci, mai potrivit ar fi un om cu reputaţia lui Adam? De fapt, potrivit pentru ce? Nici măcar nu pot rosti cuvântul „soţ”: e deja soţul alteia! declară fata, aproape cu disperare.

— Întotdeauna am fost de părere că dragostea n-are nimic de-a face cu raţiunea, spuse Sarah. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe taică-tău.

— Ştiu... răspunse Flora. Mi-a povestit cum mama a ţinut morţiş să-l ia de bărbat şi cât erau de îndrăgostiţi unul de celălalt. Tata m-a trimis încoace tocmai din cauza concepţiilor lui despre iubire. Oftă din nou.

— Din păcate, Adam Serre n-are nici cea mai vagă idee despre dragostea adevărată.

— Ar putea învăţa... murmură mătuşa. Deja se gândise cum ar putea să afle predispoziţiile romantice ale lui Adam Serre şi intenţiona să treacă la atac chiar în aceeaşi seară.

— Iar acum, draga mea, de ce nu încerci să te odihneşti puţin, ca diseară să fii în formă? propuse ea. Doar nu vrei să-ţi apară cearcăne!

— Zău aşa, mătuşă, parc-aş fi un armăsar gata de-a fi

dus la târg! protestă fata. Nu-i nevoie să mă îndemni la odihnă numai ca să iau ochii cumpărătorilor!

— Iartă-mă, draga mea! se scuză Sarah cu un zâmbet vesel. Ce vrei, obişnuinţa! Bella şi Becky făceau mereu cearcăne. Dar tu arăţi superb. Poate doreşti să citeşti puţin până vom începe să ne îmbrăcăm pentru dineu. Cât despre mine, am de răspuns la câteva scrisori. Făcu o grimasă.

— O adevărată corvoadă, dar dacă vreau să primesc corespondenţă, trebuie s-o rezolv şi eu pe-a mea. La Charlotte urmează să mergem abia la opt. Poţi să-ţi pui o rochie mai simplă, pentru că-i o petrecere de familie.

— Nu-s chiar atât de sigură că vreau să merg! se împotrivi Flora. Mă îngrozeşte gândul de-a surâde în dreapta şi-n stânga toată seara, iar Adam va sosi, probabil, numai spre miezul nopţii. La ora nouă abia porneşte către cazino.

— Hai, iubito, fă-mi şi mie o plăcere! o rugă mătuşa. Şi aşa nu rămâi prea mult la Saratoga, iar eu vreau să te prezint unor vechi prieteni ai mamei tale. Ştii că maică-ta a ţinut să-ţi dea o educaţie originală. În noaptea când trăgea să moară, pe vasul ăla mizerabil, în strâmtoarea Malacca, a insistat să-şi scrie ultimele dorinţe şi n-a putut închide ochii până ce taică-tău şi cu mine n-am luat cunoştinţă de fiecare în parte. Amândoi am semnat hârtia. Ne-a pus să ne dăm cuvântul că-i vom respecta vrerea, după care ne-a cerut să te aducem la ea. Te-a luat de mânuţă… ţi-a murmurat că te iubeşte… şi… s-a dus. A căzut în comă câteva minute, ca şi cum, până în clipa aceea, ar fi rămas lucidă doar printr-un uriaş efort de voinţă. A fost o femeie care ştia ce vrea şi sunt convinsă că s-ar fi bucurat ca tu să-i semeni.

— Mi-aduc aminte cum atunci am crezut că doarme… şopti Flora. Părea atât de liniştită… cu ochii închişi şi părul răsfirat pe pernă…

— Taică-tău abia o îmbăiase şi-i spălase părul. Pe urmă îi pusese la gât medalionul cu chipul lui şi-al tău. Susannah spunea în glumă că vrea să arate bine chiar şi pe patul de moarte. Era foarte frumoasă… ca şi tine… adăugă încet Sarah. Taică-tău a suferit îngrozitor… Iar ea l-ar fi urmat până la capătul pământului.

— Tata nu mi-a spus că murise... decât după câteva zile. Am crezut că era prea bolnavă ca să mă primească.

— Şi lui i-a venit greu să accepte realitatea. Susannah fusese o femeie de-o vitalitate extraordinară. Până în ultima clipă a insistat să-şi impună voinţa asupra a tot ce era în jur, ca şi cum astfel ar fi putut ţine la distanţă spectrul morţii până ce-şi aranja toate treburile.

— Îmi închipui că mama n-ar fi acceptat să mă vadă suspinând după un bărbat.

— Întotdeauna spunea că ea n-are timp pentru regrete.

— Iar eu îmi plâng de milă când dispun de atâtea avantaje. Iartă-mă, Sarah, că m-am jeluit în faţa ta. Sunt fericită să te însoţesc la petrecerea Charlottei. Voi fi gata pentru ora opt.

— Perfect, draga mea! încuviinţă mătuşa, încântată că-şi putea duce planurile la îndeplinire. Toţi vor fi bucuroşi să te cunoască. Acum mă duc să termin odată cu scrisorile alea.

— Ei, Susannah, cred că acum eşti mulţumită murmură Sarah Gibbon cu ochii în tavan, oprindu-se din scris. Tocmai aşternea câteva rânduri pentru Charlotte Brewster.

— Nu spuneai tu că cei slabi de înger nu câştigă niciodată nimic? Hai, ajută-mă să încropesc biletul ăsta... adăugă ea în şoaptă, obişnuită ca, la nevoie, să ceară ajutor surorii ei.

În mesajul destinat Charlottei menţiona în primul rând că Adam Serre va fi şi el prezent, fiindcă-şi îngăduise să-l invite. Nu ştia dacă tânărul va veni şi la dineu. În continuare, îşi ruga prietena să aşeze oaspeţii la masă într-o anumită ordine, astfel încât Flora şi tânărul lord Randall, nepotul Charlottei, aflat la Saratoga, să poată sta unul lângă altul. Toată lumea ştia că lordul – un bărbat nespus de atrăgător şi plin de farmec, cum fusese şi taică-său în tinereţe – se afla în căutarea unei soţii cu zestre apreciabilă. Prezenţa lui alături de Flora îl va obliga pe Adam să ia o iniţiativă. „Măcar una neoficială”, îşi zise Sarah, punându-şi sigiliul pe scrisoare. Câteva minute mai târziu, unul din valeţii ei se grăbea spre locuinţa Charlottei, aflată la depărtare de câteva case. Sarah începu să se gândească ce rochie să-i aleagă nepoatei ei pentru petrecere. Dorea să

creeze o anume imagine a Florei, ori fata tocmai îi spusese, cu o seară în urmă, că nu mai avea nevoie de croitoreasă întrucât renunţase la încercarea de a-l seduce pe Adam, urmând să se întoarcă în Montana peste câteva zile. „Câtă naivitate!” clătină din cap mătuşa.” Să renunţi la dragoste de dragul principiilor! Cum Adam Serre părea mai puţin înclinat spre speculaţii filozofice, se gândi Sarah cu cinismul câştigat din experienţă, nu era rău să retuşeze înfăţişarea Florei, dând frumuseţii ei un aer de simplitate şi puritate. Prin urmare, o rochie albă de mătase sau de muselină. Fără diamante. Nimic. Perlele se potriveau perfect. În sfârşit, nişte panglici de culoare deschisă prinse în păr, zâmbi mătuşa, privind în stradă de la fereastra budoarului. Nu se mai distrase aşa de bine de când îşi măritase cele două fete cu doi mari magnaţi de pe coasta de est.

Dacă va începe s-o îmbrace pe Flora la şase jumătate avea destul timp să-i aranjeze înfăţişarea până în cele mai mici detalii. Numai să fie şi ea de acord! Era încăpăţânată ca maică-sa, însă moştenise şi înclinaţia acesteia de a-şi face pretutindeni admiratori. Flora se declară de acord cu propunerea de-a purta o rochie foarte simplă, mulţumindu-se cu argumentul că era o căldură înăbuşitoare.

— Sigur că da, mătuşă! încuviinţă ea. Te-ai gândit foarte bine. Şi, dacă nu-s prea îndrăzneaţă, aş prefera un singur jupon. Nu vreau să mă treacă toate transpiraţiile, ca într-o armură. E prea cald ca să mai ţin seama de nişte convenienţe aşa stupide.

— Ce fată înţelegătoare! exclamă Sarah, făcând semn cameristei să ia rochia, ca s-o calce. Iar ca podoabe, cred că cel mai bine ar merge cerceii cu perle.

— Nu, fără cercei! îţi spun drept că pe căldura asta aş renunţa şi la ciorapii de mătase, dar îmi închipui ce figuri ar face toţi ceilalţi! se plânse Flora.

— Bine, atunci fără cercei. O idee cât se poate de înţeleaptă. Vei arăta mai tânără şi mai proaspătă, încuviinţă Sarah. Eu una aş fi de acord să mergi fără ciorapi, dar îţi dai seama că ar fi riscant. Ce prostie şi cu regulile de etichetă pe arşiţă ca asta! Desigur, mătuşa avea cu totul alte motive pentru a încuraja să nu poarte ciorapi. Planul ei

era să-l stârnească pe Adam în asemenea măsură, încât să-l facă să înţeleagă cât ţinea la Flora. Domnişoara Bonham urma să fie fructul ispitei pe care Adam să nu-l poată atinge.

Totuşi, nişte picioare fără ciorapi riscau să fie prea ispititoare, iar foamea simţurilor ar fi împiedicat o abordare lucidă a problemei. Ori, Sarah ţinea neapărat ca în zilele următoare Adam să tânjească după Flora.

CAPITOLUL 17

În seara aceea, la Morrissey, Adam nu reuşea să-şi adune gândurile. Era atât de distrat încât, la un moment dat, unul din tovarăşii de joc îl întrebă dacă băuse.

— Din păcate, nu! i-o reteză tânărul, pe un asemenea ton încât nimeni nu îndrăzni să se mai lege de el. Puţin după ora zece, se uită la ceas şi-şi aruncă pe masă cărţile.

— Trebuie să plec, anunţă în plin joc, deşi tot el fixase o mizăuriaşă. În jur se auziră murmure uimite..

— Mă întorc ceva mai târziu, adăugă, ridicându-se în picioare.

— Când adică? întrebă Caldwell, străduindu-se să rămână calm. Să-ţi păstrăm locul? Adam şovăi o clipă.

— Nu, găsesc eu altul când mă înapoiez. Şi fără altă explicaţie, părăsi sala de joc de la etajul doi al clubului Morrissey.

— Asta-i roşcovana aia din Montana… mormăi Caldwell, întorcând cărţile lui Adam şi răsfirându-le pe masă. Trebuie să fie al naibii de focoasă, dacă Adam a putut să renunţe la aşa cărţi.

— Din Londra, nu din Montana, preciză cineva.

— Yorkshire, îl corectă un altul. De-acolo a făcut mai multe călătorii prin lume. Taică-său e contele ăla care-a descoperit o colecţie de bronz, antic în cursul răscoalelor din China. S-a scris despre el în pagina întâi din London Times. A donat obiectele la British Museum.

— A fost şi ea acolo? întrebă curios Caldwell.

— Aşa scria în ziar. Cică a doborât chiar câţiva bandiţi.

— Ei, drăcie! Sper să nu-i găurească scăfârlia şi lui Adam. Astă seară nu pare înclinat să accepte un refuz,

comenta Caldwell atât de încet, încât toţi se întoarseră spre el, descoperind cu uluire că putea vorbi şi în şoaptă.

Prietenii din sala de joc ar fi fost încă şi mai uimiţi să-l vadă pe contele de Castellux la o petrecere de familie, dată în cinstea unei tinere domnişoare pe care nici măcar n-o cunoştea.

Când sosi la casa Charlottei Brewster, cina era pe sfârşite. Totuşi, fu poftit la masă, pentru a servi desertul. În tot acest timp, o ignoră cu încăpăţânare pe doamna din dreapta lui căreia conform etichetei, ar fi trebuit să-i facă puţină conversaţie. Cu excepţia unor răspunsuri monosilabice la încercările ei de-a iniţia un dialog, singura lui preocupare erau Flora şi bărbatul de lângă ea, lordul Robert Randall. Când servitorii veniră să strângă masa, contele de Castellux începu să se foiască, neliniştit. Doamnele părăsiră sufrageria iar bărbaţii rămaseră în continuare la un pahar de Adam discută amabil cu ceilalţi invitaţi, care nu conteneau să-i laude caii şi modul în care fuseseră antrenaţi, însă bău ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit – lucru remarcat şi de gazdă. Domnul Brewster primise indicaţii precise de la soţie, să-i aducă pe bărbaţi în salon după cel mult o oră – îndeosebi pe contele de Castellux. Habar nu avea de planurile Charlottei şi nici nu ţinea să le cunoască. Pur şi simplu, nevastă-sa îi pusese în vedere să nu se dedulcească prea mult la vinul de porto, dacă ţinea la liniştea lui în căsnicie.

Un astfel de avertisment îl silise pe Ezekiel Brewster să stea cu ochii pe ceas şi pe cantitatea de alcool îngurgitată de conte. I se mai întâmplase o dată să sufere urmările mâniei conjugale şi nu ţinea câtuşi de puţin să repete experienţa.

Cu zece minute înainte de împlinirea răgazului de o oră, bărbaţii se îndreptară spre salon.

— Aţi sosit la timp! exclamă Charlotte cu un zâmbet larg, când distinşii domni îşi făcură apariţia în somptuoasa încăpere stil Adams, care supravieţuise – nu se ştie cum – catastrofalei mode a redecorării, ce distrusese frumosul stil federal. Tocmai ne pregăteam să jucăm şarada. Adam îşi stăpâni cu greu un geamăt. Intuia că seara îi va pune la

încercare bunele maniere. Nicio şansă de-a ajunge până la Flora, aflată în mijlocul unui grup de femei.

Luă loc pe un jilţ din apropierea uşii şi începu să asiste, cu stoicism, la o serie nesfârşită de pantomime inepte, în timp ce sorbea dezgustat dintr-o ceaşcă de ceai. După vreo douăzeci de minute de presupuneri şi bâjbâieli din partea asistenţei, izbucni exasperat:

— „Visul unei nopţi de vară”! Ceva din tonul lui Adam o puse în alertă pe gazdă, care se grăbi să treacă la alt punct din program: un scurt recital de pian, executat de însăşi nepoata ei. În vreme ce oaspeţii se înghesuiau în jurul pianului, Adam îşi croi drum printre ei şi, apucând-o pe Flora de braţ, o trase spre cel mai îndepărtat colţ încăperii, silind-o să se aşeze pe o canapea.

— Asta-i o adevărată tortură! murmură el.

— Vrei să spui că te distrezi prea bine? îl întrebă ea, numai zâmbet.

— De-acum încolo m-aşteaptă numai recitaluri, se strâmbă contele. Mâine-poimâine va începe să cânte şi Lucie.

— Poate n-ar fi rău să-i alegi tu repertoriul. Oricum, îmi închipui că Lucie va face treabă mult mai bună decât nepoata Charlottei. Uită-te la ea, parc-ar fi de lemn.

— Care naiba e nepoata Charlottei?

— Cea de la pian, dragule. Hai să fim atenţi.

— Încă nu mi-am revenit după patruzeci de minute de şarade idioate! râse Adam. Prefer să te privesc pe tine. Îţi stă grozav de bine... fără jupon.

— M-aş fi mirat să nu observi.

— Toţi bărbaţii de-aici au observat, bia. Se tolăni comod pe canapea şi-şi întinse picioarele încrucişate gleznă peste gleznă.

— Mai ales când ai plecat din sufragerie. Noul tău cavaler, lordul Randall, nu-şi putea lua ochii de la tine.

Acum că era lângă ea, îşi regăsise zâmbetul şi buna-dispoziţie.

— Vrei să-l provoc la duel?

— Şi să mă faci de râsul lumii? glumi Flora. Uiţi că eşti însurat?

— Dar sunt şi gelos, declară Adam, studiindu-l pe Randall pe sub sprâncene. Cineva trebuie să-l prevină să se ţină la distanţă.

— Sper că nu vorbeşti serios, altfel te-aş ruga să te abţii. Oricum, peste câteva zile nu voi mai fi aici, adăugă ea.

— Se zice că de când taică-său a pierdut la joc toată averea familiei, individul umblă să-şi caute o nevastă bogată.

— Asta dacă pe mine m-ar atrage la un bărbat numai înfăţişarea şi surâsul! răspunse Flora cu asprime. De altfel, lângă unul ca ăsta m-aş plictisi de moarte. Nu vorbeşte decât despre el. Ştiu la ce cluburi merge, cine-i face hainele, ce grozav joacă cricket, ce vânător neîntrecut este. Cred că dacă nu schimbam discuţia, mi-ar fi înşirat şi numele cucoanelor din aristocraţie cu care s-a culcat. Adam începu să râdă.

— Vasăzică, n-a reuşit să te vrăjească. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Pe mine m-a vrăjit un singur om: un metis însurat cu altă femeie... răspunse ea cu glas domol. Zâmbetul lui Adam se topi fără urmă. O clipă, Flora se întrebă dacă nu cumva îl pierduse, din prea mare sinceritate. El se uită de jur-împrejur, ca şi cum s-ar fi găsit deodată într-o altă lume, apoi se întoarse către ea, murmurând: – Şi eu mă mir ce se întâmplă cu mine: am venit într-o casă străină, numai în speranţa de-a te vedea. Vorbise încet, fixând-o cu o privire gravă.

— Nu ştiu ce să fac.

— Nici eu... şopti Flora.

— Nu putem pleca de-aici. Ar izbucni un adevărat scandal.

— Aşa e. Toţi invitaţii sunt prieteni de-ai mamei mele sau de-ai mătuşii Sarah.

El surâse vag, ca şi cum ar fi făcut haz de necaz.

— E a doua oară când beau ceai în ultimele patruzeci şi opt de ore. Un adevărat record. Oare asta să fie dragoste?

— Pentru mine, da. Adam o ţintui cu o privire sfredelitoare.

— Când ţi-ai dat seama? întrebă el abia auzit.

— Ieri... Azi... Nu ştiu nici eu, Adam... Poate chiar în clipa de faţă... Nici mie nu-mi place ce se întâmplă... încerc să mă împotrivesc... Zău că da!

— De ce? murmură Adam cu tandreţe.

— Cum de ce? Dumnezeule, Adam! exclamă ea în şoaptă. Dintr-o mie şi unul de motive. Pentru că tu eşti însurat. Pentru că eu sunt egoistă. Pentru că nu vreau să te împart cu nici o altă femeie. Pentru că tu nu ştii ce înseamnă adevărata iubire! sfârşi, într-o izbucnire aproape furioasă. Ceilalţi oaspeţi începură să le arunce căutături furişe. Glasul Florei răzbătuse până la ei, chiar dacă nu auziseră ce spune. Adam le susţinu cu îndrăzneală privirea, până ce toţi întoarseră din nou capul spre pian – deşi cu mare părere de rău.

— Poate că totuşi ştiu... replică el, fixând-o pe Flora cu ochi arzători. Am sacrificat un câştig imens la cărţi ca să ajung aici înainte de sfârşitul cinei. Iar tu îmi pari o făptură îngerească, deşi porţi o rochie lipsită de podoabe şi panglici prinse în păr. Şi mă abţin să te ating, deşi nu-mi doresc decât asta în fiecare clipă... Apoi adăugă, cu glas tremurător:

— Sau poate nu-mi prieşte burlăcia, iar duşul rece nu serveşte la nimic. Tot ce vreau e să te am pe tine.

Ochii Florei se umplură de lacrimi. Era nespus de impresionată de lupta ce se dădea în sufletul lui Adam, de puterea de stăpânire şi dorinţa lui năvalnică, de faptul că venise pentru ea în astă-seară.

— Nu plânge, Flora! Te rog, nu plânge! o imploră el, ridicându-se brusc în picioare, cuprins de remuşcări. Căută din privire o cale de scăpare pentru amândoi dar, pentru a ajunge la uşă, trebuiau să străbată salonul plin de oaspeţi.

— Spune-mi ce vrei să fac... murmură el, apucându-i mâna într-ale lui. Cere-mi orice...

— Nu ştiu, şopti fata, tristă şi fericită în acelaşi timp.

— Mâine-dimineaţă trec să te văd, hotărî el. Mergem undeva să stăm de vorbă. Aici e prea multă lume. Pianul ăla mă calcă pe nervi şi abia mă stăpânesc să nu urlu. Surâsul ei reuşi să-i redea optimismul. Nu se pricepea sa aline lacrimile unei femei.

— Te duc să-ţi cheltuieşti banii la „Tiffany”! propuse vesel. Dar, mai întâi, vom lua micul dejun la Crum. Pentru mine, va deschide cafeneaua mai devreme. Nicăieri nu găseşti păstrăvi şi cartofi prăjiţi cum face el.

— Cu alte cuvinte, am terminat discuţiile serioase? zâmbi Flora.

— Sper că da, se încruntă Adam. Nu-mi place să te văd plângând. Şi acum, va trebui să-mi cer scuze.. Adăugă el, ca un puşti arzând de nerăbdare să iasă la joacă.

— Numai să poţi pleca, se îndoi Flora, cu ochii la invitaţii adunaţi în faţa pianului. Sunt curioasă cum ai să te descurci. Dădu drumul degetelor ei, bătând-o uşor peste mână.

— Culcă-te devreme, bia. La ora opt vin să te iau. Se ridică şi, făcându-i cu ochiul, se îndepărtă cu paşi mari. Ajuns lângă jilţul în care se afla Charlotte, se aplecă, şoptindu-i câteva cuvinte. Ea zâmbi, dând din cap, iar când Adam se aplecă să-i sărute mâna, surâsul deveni de-a dreptul radios.

Toţi întoarseră capul după contele de Castellux, până ce uşa se închise în urma lui. În clipa următoare se iscă un cor de murmure, crescând în intensitate, până ce ajunse să acopere sunetele jalnice ale unui studiu pentru pian de Bach. Toate privirile se îndreptau spre Flora, unele curioase, altele cercetătoare.

Domnişoara Bonham se înroşi până în vârful urechilor – sau poate să fi fost îmbujorată de fericire. Adam nu-i declarase că o iubeşte, dar era limpede că dorea să-i facă pe plac. Rostise cuvântul „burlac”. Cu stângăcie şi proastă dispoziţie, dar îl rostise. Pentru ea, Adam Serre se socotea celibatar. Fusese declaraţia lui de dragoste. În drum spre casă, Sarah începu să-şi tragă de, limbă nepoata, dar tot ce reuşi să scoată de la ea era că-i făcuse plăcere să-l revadă pe Adam.

— Mi s-a părut că, la un moment dat, aţi avut un schimb de vorbe cam tăioase, insistă mătuşa.

— Nu chiar, răspunse evaziv fata, prea tulburată ca să-şi dezvăluie sentimentele şi cu atât mai puţin bănuiala că-l iubea pe Adam. Mi-a spus că în rochia asta arăt ca un înger.

Sarah surâse în întuneric. Prima etapă a bătăliei se încheiase victorios.

— Ce părere ai de Bobby Randall? întrebă ea, ca să-şi testeze eficienţa planului. Eu îl socotesc un băiat chipeş şi încântător.

— Bai plicticos şi pisălog cât încape. Mâine dimineaţă Adam m-a invitat să luăm micul dejun în oraş.

— Frumos din partea lui, aprecie Sarah. Dimineaţa e mai răcoare – cum nu se poate mai bine pentru o plimbare. „A fost o seară plină de succese", conchise ea, satisfăcută, adăugând:

— Ce bine că ne-am întors acasă mai devreme, ca să ai timp să te odihneşti!

În schimb, lui Adam îi pierise orice urmă de somn. Se întorsese la clubul Morrissey, reluându-şi locul la masa de pocher, într-o dispoziţie de zile mari, în ciuda gravelor probleme din viaţa sa personală. Flora îi mărturisise că-l iubeşte. Era destul. Nici nu avea nevoie de mai mult. Începu să joace mai imprudent ca oricând, continuând, totuşi, să câştige.

— La dracu, Adam, cum naiba reuşeşti să ai astfel de cărţi? Cred că ai câştigat de vreo douăsprezece ori la rând! mârâi Caldwell. Nu-i de mirare că zâmbeşti tot timpul, deşi, de când te-ai întors, eşti de-o veselie nebună. Ţi-a mers bine cu iubita ta?

— Destul de bine, râse Adam. Am stat de vorbă amândoi.

— Şi-ţi închipui c-am să-nghit gogoaşa asta?

— Bine, Caldy, dar ţie nu ţi se-ntâmplă niciodată să stai de vorbă c-o femeie? replică Adam, privindu-l pe sub genele lui negre.

— Doar cu cele urâte, Serre, iar – dacă nu mă înşel – roşcovana aia căreia tot îi dai târcoale numai urâtă nu s-ar putea numi!

Am ascultat un recital de pian, surâse angelic Adam. Ceilalţi priviră cu gura căscată.

— Vorbeşti serios? întrebă unul dintre ei, cu ochii mari de mirare.

— Aţi face bine să vă mai ocupaţi şi de cultura voastră

generală! remarcă glumeţ Adam, privindu-şi prietenii aşezaţi în jurul mesei cu pahare goale, într-un fum de ţigară să-l tai cu cuţitul. Nu-i nevoie să vă petreceţi tot timpul la clubul Morrissey.

— Sigur că nu, remarcă laconic unul dintre jucători Mai e şi hipodromul.

— M-apucă groaza când mă gândesc c-ai să câştigi şi-acolo… mormăi Caldwell, împingându-şi banii către potul de pe masă. Accept.

— Mâine caii mei se odihnesc, declară netulburat Adam. Ca şi mine, de altfel. Accept şi eu, plus de cinci ori pe atât. Jocul continuă, la fel ca-n fiecare seară. Pe măsură ce sticlele se goleau, miza creştea. Puţin după ora unu noaptea, uşa se dădu de perete şi în prag apăru un bărbat cu părul în dezordine, abia ţinându-se pe picioare de beat ce era. Sprijinindu-se cu mâinile de tocul uşii, ca să-şi recapete echilibrul, aruncă o privire tulbure spre jucătorii de la masa de pocher.

— Unde-i… piele-roşie ăla… blestemat? bolborosi el, clătinându-se ca purtat de vânt.

— Cauţi pe unul anume? întrebă Adam politicos, fără a-l scăpa din ochi pe fratele mai mic al lui Ned Storham.

— Aha! exclamă teatral beţivanul, făcând eforturi supraomeneşti să rămână în picioare. Vasăzică, tu eşti!

— Din păcate! replică Adam. Du-te şi te culcă, să te mai limpezeşti la minte, Frank.

— Nu v’eau să mă cu’c, v’eau să te omo’ cu mâna mea.

Adam oftă, plictisit, privindu-şi o clipă cărţile. Altă dată, Frank. Acum joc pocher.

— Am să te îm… puşc! declară beţivul, bâjbâind după pistol.

Adam îşi puse cărţile pe masă şi se ridică, fără un cuvânt.

— Vrei arma mea? îl întrebă Caldwell cu ochii pe musafirul nepoftit.

Tânărul clătină din cap şi, trăgând deoparte scaunul, ocoli masa apropiindu-se de Frank, care se chinuia în continuare să-şi scoată pistolul din teacă.

— Faci o mare prostie, Frank. Nu vezi că eşti beat mort?

i se adresă Adam, păşind către el fără zgomot, pe covorul gros de pluş.

— Prostie pe dracu! bâigui Frank, lăţindu-şi faţa într-un zâmbet, întrucât tocmai reuşise să apuce arma în mână. Afurisit să fiu dac-o să ne iei tu păşunea!

Şi smulgându-şi pistolul din teacă, îl îndreptă spre pieptul lui Adam.

— Fratele tău o să se înfurie grozav dac-ai să fii ucis, Frank... murmură tânărul indian, cu ochii când la ţeava aţintită şovăielnic către el, când la chipul schimonosit de ură al beţivului. Hai, lasă pistolul, să nu răneşti pe cineva.

— Să nu rănesc? hohoti Frank. Am să te omor, indianule! Poţi să-ncepi să-ţi cânţi prohodu. Făcu un pas înainte, dar, în aceeaşi clipă, degetele lui Adam apucară fulgerător ţeava armei, smulgând-o din mâna tremurătoare a atacantului. Îi aruncă pistolul lui Caldwell, apoi, luându-l de umeri pe beţivul care încă nu se dezmeticise, îl întoarse cu faţa către uşă.

— Şi acum, Frank, du-te înapoi la hotel! îl îndemnă cu blândeţe. Mâine o să te doară capul de n-ai să ştii ce-i cu tine. Îl împinse uşor afară, chemând pe-unul din oamenii lui Morrissey. Îndată îşi făcu apariţia un fost luptător de circ.

— A băut mai mult decât trebuie, Finn. Fii bun şi ai grijă să ajungă în patul lui, îl rugă Adam, numărându-i în palmă cinci monezi de aur.

— S-a făcut, domnule Serre. Am şi pornit.

Incidentul reuşise întrucâtva să-i umbrească buna dispoziţie. Frank Storham era un zănatec iute la mânie, cu care ar fi fost mai bine să nu aibă nimic de-a face. De cele mai multe ori, umbla beat şi, spre deosebire de fratele mai mare, care făcuse avere prin muncă cinstită, Frank nu se sfia să însuşească ce nu-i aparţinea, angajând pistolari ca să-i rezolve răfuielile. Într-un cuvânt, moştenise de la Storham-i numai firea aprinsă, nu şi judecata sănătoasă.

— E totul în regulă, Adam? întrebă Caldwell când tânărul se întoarse la masa de joc. Tot timpul te-am acoperit din spate, în caz că dobitocul ar fi reuşit să apese pe trăgaci.

— Mulţumesc, Caldwell. După cum vezi, nu s-a

întâmplat nimic, răspunse Adam, aşezându-se şi luând în mână cărţile lăsate pe masă.

— Unul din duşmanii tăi din Montana? se interesă alt jucător.

— Frate-său a pus ochii pe pământurile mele.

— Ai destui oameni să te aperi? insistă Caldwell, obişnuit cu hărţuielile de la frontieră, care izbucneau frecvent şi în Texas.

— Până acum, da. Am obosit. Mai fac un joc şi mă retrag.

— Bine gândit. În felul ăsta mai avem şi noi prilejul să câştigăm râse Caldwell. Însă, plecând de la club, Adam nu porni spre casă, ci se îndreptă spre Franklin Square. Oprindu-se în faţa clădirii neo-clasice în care locuia Sarah Gibbon, rămase privind la fereastra luminată de la etajul doi.

CAPITOLUL 18

Auzind o ciocănitură în uşă, Flora, care tocmai îşi peria părul, încremeni cu braţul în aer, cu ochii la propria-i spaimă reflectată în oglinda cu ramă aurită.

„Nu se poate!” Îşi zise, nevenindu-i să-şi creadă urechilor” N-ar îndrăzni aşa ceva” Dar ciocănitură încă-i răsuna în minte: fermă, decisă, ca şi firea celui de dincolo de uşă. Aruncă o privire spre ceasul cu pietre preţioase de pe măsuţa de toaletă. Unu şi jumătate. Nu cumva i se păruse? Poate că vreun servitor verificase lămpile pe condor şi izbise din greşeală în uşa ei.

Însă, chiar când încerca să se convingă că totul era în regulă, uşa din spate se deschise şi Flora văzu prin oglindă silueta cunoscută – înaltă, îmbrăcată în haine negre, de seara, pătrunzând în dormitor, închizând uşa cu grijă, se apropie de ea, zâmbind. Flora scăpă peria din mână şi rămase nemişcată, având impresia că cel mai mărunt zgomot răsuna până în cele mai îndepărtate colţuri ale casei. Sarah îi va auzi. Servitorii îi vor descoperi. Toată lumea asculta paşii lui Adam străbătând încăperea până la ea. Ajuns în spatele Florei, tânărul îi atinse părul,

plimbându-şi degetele prin buclele arămii şi strălucitoare, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că-i aparţine, însemnând-o cu o simplă mângâiere. Apoi mâna îi alunecă pe gâtul ei şi, prinzând-o de bărbie, îi înălţă faţa spre el.

— N-am mai avut răbdare s-aştept... murmură, aplecându-se să-i sărute buzele pline. Nu ştiu să mă port ca un simplu prieten.

— Eşti beat... şopti Flora, simţind pe buze gust de brandy

— Nu cred... răspunse Adam, apucând-o de subţiori şi ridicând-o de pe scăunelul cu pernă de saten. Dar aş fi vrut să fiu... adăugă, întrecând-o cu faţa spre el şi strângând-o la piept cu putere. Flora îi simţi mâinile fierbinţi prin cămaşa de noapte.

— Ca să ai o scuză pentru a veni aici. Îşi ţinea palmele sprijinite pe reverele hainei lui, simţindu-l atât de aproape, atât de al ei, încât începu s-o învăluie o căldură nespus de plăcută, alungându-i orice teamă de-a fi găsiţi împreună.

— Da.

— Dar nu ai nicio scuză.

— Nici n-am încercat să-mi găsesc vreuna. Flora îi primea bătăile inimii în palma deschisă.

— Poate că mă iubeşti. El făcu o grimasă. Tăcură amândoi. Flora surâse, văzându-l cum se încăpăţânează să nu recunoască realitatea.

— Am putea rămâne doar prieteni. Adam se încruntă brusc.

— Însă tu ai venit aici pentru cu totul altceva, nu-i aşa?. Din nou se aşternu tăcerea. Ea îi privea obrazul bronzat, încercând să descifreze răspunsul, în penumbra încăperii.

— Am venit pentru că nu pot trăi fără tine, vorbi el într-un târziu.

— Ştiu, murmură Flora, atingându-i reverele hainei, sub care se ghicea trupul vânjos şi puternic. Mi-a fost dor de tine! Adam aruncă o ocheadă spre ceasul de pe măsuţa de toaletă. Flora simţi un fior de gheaţă, amintindu-şi genul de legături amoroase pe care le întreţinea contele de Castellux: tandre, numeroase şi scurte.

— Ai o altă întâlnire? Supărată şi geloasă, încercă să se

desprindă din îmbrăţişare.

— Văd că ai rămas aceeaşi fire aprigă, o necăji Adam, fără a-şi slăbi strânsoarea.

— Nu fă pe stăpânul cu mine! îl repezi fata, fulgerându-l cu privirea. Am impresia că te-am reţinut cam mult de la treburile tale.

— Sunt nevoit să mă întorc acasă înainte de-a se trezi Lucie.

— Dumnezeule! şopti Flora, îmbujorându-se de ruşine. Cât mă simt de umilită!

— Ca şi mine, fiindcă mă aflu aici... răspunse el liniştit... Când ştiu prea bine că n-ar fi trebuit să vin. Flora tremura de dorinţă, iar trupul lui fierbinte îi ard palmele.

— Cât timp poţi să rămâi? şopti ea, uitând de orice ruşine, pradă unui impuls irezistibil.

— Trei ore, poate patru. Depinde de tine, zâmbi A şi... de auzul servitorilor.

— Ar trebui să te dau afară.

— Şi totuşi n-ai s-o faci.

— Nu... încuviinţă ea încet.

— Foarte bine... aprobă Adam, cu o flacără pătimaşă în priviri. Pentru că, oricum, nu voi pleca. Întinse mâna şi-i dezlegă panglica albastră de la decolteul adânc al cămăşii de noapte.

În liniştea încăperii, ea nu schiţă niciun gest, conştientă de zbaterea năvalnică a inimii şi de atingerea degetelor lui. Adam îi dezveli încet umerii şi căldura mâinii lui îi trimise un fior straniu în tot trupul, amintindu-i de clipele de plăcere petrecute împreună... oare acum cât timp? Cu săptămâni în urmă. Erau aproape zece săptămâni de când nu-i mai simţise mângâierea.

Iar acum, când îl avea aproape – înalt, puternic pătimaş – se întreba cum de reuşise să reziste atâta vreme departe de el.

Palmele lui lunecară pe rotunjimea umerilor, dând la o parte pânza subţire, apoi coborând-o până la coate. Cămaşa de noapte se prelinse pe trupul Florei, căzând pe covor. Adam o privi lung, fără un cuvânt, după care îi căută mâinile, prinzându-le într-ale lui şi, ridicându-le la buze, îi

sărută încheieturile degetelor.

— Tremuri... murmură el, săgetând-o pe sub gene.

— Mi-e frig, şopti Flora, cu un zâmbet care-i dezminţea cuvintele.

— Ai nevoie de cineva care să te încălzească?

— Credeam că de asta ai şi venit.

El tăcu, uluit de francheţea răspunsului şi de lipsa ei de sfială.

— Am văzut lumina aprinsă, răspunse el într-un târziu.

— De unde? Tocmai de la Morrissey?

— Vrei să mă pui la încercare? râse Adam.

— Nu, şopti Flora. Se uită spre pat, apoi din nou spre el.

— De ce nu tragi zăvorul? Îndreptându-se spre uşă, Adam se minună cum reuşea femeia asta să-l stârnească şi, în acelaşi timp, să-l deruteze. Revenind la ea, o găsi aşteptându-l în pat, lungită între perne, ca o curtezană cu experienţă. Brusc îl năpădi o senzaţie de nemulţumire.

În loc să meargă lângă ea, se trânti pe un scaun şi rămase tăcut, neştiind ce să facă şi întrebându-se ce căuta acolo. Flora era frumoasă şi ispititoare, ca o nimfă pictată de Boucher[1], voluptuoasă şi trandafirie. Numai că în locul figurii îngereşti, ea răspândea o caldă feminitate.

— Am venit la Saratoga ca să te seduc, începu Flora, văzându-i chipul posomorât. Oare chiar va trebui s-o fac? întrebă aproape în şoaptă.

— Nu.

— Ai aerul cuiva silit să acţioneze împotriva voinţei lui – Iar tu te pricepi la bărbaţi ca nimeni alta.

— Eşti cumva gelos? Spune-mi, te rog, pentru că eu sunt. El o privi pieziş, apoi din nou drept în ochi.

— Da, recunoscu încet. Şi nu pot scăpa de gelozie, oricât m-aş strădui. Vreau să te strâng în braţe, să te sărut, să fii doar a mea. Mă obsedează senzaţia divină care mă copleşeşte atunci când mi te dărui.

— Nu numai tu trăieşti acele clipe de extaz, îi aminti ea cu blândeţe. Şi eu simt aceeaşi dorinţă nebună de-a te şti numai al meu. Nu te uita aşa la mine. Eşti singurul căruia i-am făcut o astfel de mărturisire.

---

[1] François Boucher (1703-1770) – pictor şi desenator francez. (n. t.)

— Iartă-mă… se scuză el morocănos. Te doresc atât de pătimaş, încât nu reuşesc să-mi mai păstrez gândirea limpede.

— Aşa cum ţi se întâmplă de obicei… El o privi scurt, printre genele lungi şi negre.

— Oriunde mă întorc, nu te văd decât pe tine: în vitrine, în oglindă, în vis… Nu ştiu dacă…

— Dacă vrei să iubeşti cu adevărat?

— Nu ştiu dacă sunt pregătit să accept asemenea schimbări radicale în viaţa mea.

Arăta nespus de frumos, cu ochii negri, cu părul revărsat pe umeri, cu trupul vânjos în haina elegantă de seară, cu acul de diamant prins de piepţii cămăşii apretate, cu pântecele musculos abia ghicit pe sub vesta albă de saten şi cu safirul uriaş care strălucea pe inelarul drept, în semiîntunericul din cameră.

— Eu nu-s atât de temătoare, spuse Flora, trăgându-se la marginea patului. Nu mă sperie iubirea. O clipă, în ochii lui Adam se citi uimirea. Continuă s-o privească, în timp ce ea coborî din pat, apropiindu-se de scaunul pe care stătea el.

— Ţi-e frică să nu fii prins în laţ, aşa e? murmură Flora, îngenunchind la picioarele lui. Nu vrei să suferi din dragoste!

— Nici eu nu ştiu ce vreau, recunoscu tânărul, conştient că prezenţa ei îl făcea să răsufle tot mai iute. Flora îşi puse mâinile pe genunchii lui, depărtându-i picioarele.

— Există, totuşi, o certitudine… murmură ea, mângâindu-i coapsele fierbinţi şi ştiind că el ar fi putut-o opri în orice clipă. În prietenia asta a noastră…

Îşi strecură degetele spre şliţul lui, apucând primul nasture.

— Cred că cel puţin cu asta suntem de acord… şopti, cu ochii în ochii lui, descheindu-i nasturele.

Îi desfăcu pantalonii cu nonşalanţa unei curtezane pricepute, în timp ce Adam îşi încleştase pumnii pe braţele jilţului, ca să se stăpânească.

Părul ei răspândea un miros dulce şi îmbătător. Umerii albi şi sânii rotunzi se găseau atât de aproape, îmbiindu-l să-

i atingă, cu voluptatea vechilor poeme de dragoste persane. Pentru prima oară se întreba dacă era pregătit să întâlnească iubirea adevărată. Şi dacă da, trebuia plătită cu preţul libertăţii? Brusc, gândurile i se învălmăşiră. Mâna Florei îi mângâie în treacăt sexul, după care începu să-i tragă cămaşa afară din pantaloni. Adam îşi pierdu orice interes pentru speculaţiile filozofice. Simţea palmele ei calde pe pântece, dându-i poalele cămăşii la o parte, apoi netezindu-i stofa fină a pantalonilor, peste sexul în erecţie. Deodată fata scoase un ţipăt scurt.

— Porţi armă! Adam scoase pistolul din buzunar.

— Pentru servitori, râse el, punându-l pe scaun.

— Spune-mi adevărul, insistă Flora.

— Mi l-a dat Caldwell la Morrissey, răspunse tânărul, cu glas lipsit de orice intonaţie.

— De ce? se încruntă fata, cu palmele sprijinite de coapsele lui Adam, fără să-şi ia ochii din ochii lui. El ridică din umeri.

— Caldy e un tip prudent.

— Dar de ce?

— Fără vreun motiv anume, iubito... surâse Adam, plimbându-şi degetele pe sprâncenele ei. Îţi vin grozav cerceii cu perle, schimbă el vorba, atingând bijuteria delicată din urechea fetei. Asta-i tot, încheie cu glas abia şoptit.

Se aplecă spre Flora şi, luându-i faţa în palme, o sărută lung şi pasionat, silind-o să uite că violenţa făcea parte din viaţa lui. Când se lăsă din nou pe spate, nici nu-şi mai amintea de incidentul cu Frank Storham.

Aşteptă până ce Flora îngenunche din nou în faţa lui. Îi cunoştea acea privire împăienjenită de dorinţă. Când ea îşi plecă fruntea, el închise ochii.

Buzele Florei erau moi şi calde, iar mângâierile desăvârşite. Simţi în nări parfumul ei de trandafiri şi iasomie. Uită că se găsea în Saratoga, pereţii dormitorului se topiră ca un fum Singurul lucru de care rămânea conştient erau sărutările ei divine şi senzaţia negrăit de dulce pe care o trăia.

Flora îi admira, uluită, bărbăţia – dovada că era dorită

şi, în acelaşi timp, o subtilă invitaţie la plăcere. Simţi zvâcnetul cunoscut între picioare şi tâmplele începură să-i pulseze. Asculta răsuflarea din ce în ce mai iute a lui Adam, pe măsură ce sărutările ei deveneau tot mai meşteşugite.

Îl vedea mişcându-şi şoldurile, când ea se oprea câteva clipe şi-i auzea geamătul de plăcere când începea din nou să-l mângâie şi să-l sărute.

Degetele lui îi alunecară prin păr, prinzându-i tâmplele în palme, în timp ce ea îl ţinea sclav în lanţurile plăcerii. Deodată, tânărul o sili să-şi înalţe fruntea.

— De ce? întrebă ea, scuturându-şi buclele arămii.

— Ajunge! o opri Adam, ridicând-o în picioare, obsedat de un singur gând:

O duse în braţe până la pat, culcând-o între perne, şi se lăsă uşor peste trupul ei. Pătrunzând-o deodată, grăbit, aproape cu violenţă, până când ea gemu de plăcere, ţinându-şi răsuflarea, ca să reţină o clipă acea senzaţie divină.

Apoi Adam Serre se consacră îndeletnicirii la care se pricepea aşa de bine – fie îmbrăcat, fie dezbrăcat, fie bine-dispus, fie măcinat de griji, indiferent de locul sau împrejurarea în care se afla. Ştia să facă dragoste cu aceeaşi artă cu care atinge pianul un muzician sau mânuieşte lasso-ul un vânător. Ştia cum să se mişte, cât de repede, cât de profund. Ştia cum să sărute o femeie, pe gură sau pe pielea fierbinte de după ureche. Ştia cum să-i atingă sfârcurile sânilor. Ştia când să-i ridice şoldurile ca să-l primească. Ştia când să se poarte cu blândeţe şi când nu. Cunoştea echilibrul delicat dintre violenţă şi plăcere, dintre duritate şi tandreţe. Reuşea să aducă o femeie în pragul orgasmului numai prin puterea mângâierilor şi a cuvintelor.

Pentru că avea experienţă! îi fulgeră prin minte Florei, pe măsură ce trupul i se înfiora de o senzaţie nemaiîntâlnită. Aceasta îi era… profesia. Şi, dacă n-ar fi fost în pragul descărcării, Flora s-ar înfuriat pe priceperea şi îndemânarea lui. Se eliberară împreună, năvalnic, mistuitor, ca o prăbuşire în adâncuri. Îndată după aceea, Adam se rostogoli alături, cuprins de o bruscă aducere-aminte.

Rămase culcat pe spate, cu ochii închişi, luptându-se cu dorinţa iraţională de-a o avea pe Flora, cu piedicile şi urmările unei atare hotărâri. Ea încă nu revenise la realitate. Treptat-treptat, vâlvătaia simţurilor se domoli, arzând mocnit câteva minute, apoi se stinse. Flora se întoarse către Adam, care stătea tolănit lângă ea, cu braţele sub cap, încercând să-şi recapete suflarea. Îmbrăcat, ca un bărbat intrat într-un bordel, prea grăbit ca să-şi mai scoată hainele, îşi spuse fata.

— Vrei să pleci? îndrăzni ea, simţindu-l cu gândul dus departe. El continua să tacă şi Flora se întrebă dacă, într-adevăr ţinea să audă răspunsul. Sprijinindu-se într-un cot, începu să-i privească, uimită, genele lungi şi negre, ca de copil. „Oare ce-ar face dacă l-aş atinge?” îşi zise ea fascinată uitând ca prin farmec de tăcerea lui înverşunată. Atunci Adam deschise ochii, cu pupilele strălucind în penumbra încăperii, şi surâse cald şi învăluitor.

— Peste vreo mie de ani... murmură el.

— În cazul acesta – şopti Flora, conştientă de complicaţiile existente în viaţa lui, cred că porţi cam multe haine. Îl ajută să se dezbrace, încet, cu gesturi tandre. Adam îşi azvârli cât-colo pantofii şi-şi scoase pantalonii şi haina. Dar când Flora i se cocoţă în braţe, ca să-i descheie vesta, deveni brusc conştient de căldura ademenitoare a trupului ei.

— Îmi pare bine că în noaptea asta te-ai hotărât să apuci spre Franklin Square, surâse Flora, trecând un nasture prin butonieră.

— N-am avut încotro, bia murmură Adam, înălţând ochii la cer, cu prefăcută disperare.

— Bănuiesc care-i cauza, glumi ea, atingându-i vârful umflat şi zvâcnind al sexului.

— După cum vezi, se încăpăţânează să te vrea pe tine, zâmbi Adam.

— Pe mine? repetă Flora, desfăcându-i piepţii cămăşi.

— Nu-i destul de limpede? râse el. O ţinea în braţe, lipită de trupul lui bronzat, pe jumătate dezbrăcat, cu vesta şi cămaşa descheiate, lăsând să se vadă pieptul musculos.

— Eşti pregătită? şopti el, cunoscând dinainte

răspunsul. Flora era toată umedă, lichidul dorinţei amestecându-se cu seva bărbatului, pe care acesta nu mai putuse s-o reţină. Când Adam îi atinse sânii, ea se lăsă, grea, în palmele lui, respirând întretăiat, cu ochii închişi, şi-şi înălţă fruntea cu un geamăt.

Bărbatul îi mângâie sânii plini, prinzându-i în căuşul palmei şi alintându-le sfârcurile tari. Ea începu să se frece încet de sexul lui, răsuflând din ce în ce mai iute.

— Ridică-te, murmură el, săltând-o de pe genunchi. Vrei să termin din nou, de data asta în tine? întrebă, plimbându-şi degetele pe sexul ei ademenitor. Spune, vrei?

— Da... suspină Flora, dorindu-şi mai mult decât orice pe lume să-l simtă în trupul ei. Umple-mă toată de prezenţa ta...

— Să vedem ce putem face... şopti Adam, aşezând-o călare peste el şi pătrunzând-o puţin câte puţin. Punându-i palmele pe şolduri, o trase către sine, până când lunecă în lăcaşul fierbinte al dorinţei ei. Se împinse mai adânc, făcând-o să scoată un ţipăt ascuţit şi pătimaş, sfâşiind tăcerea casei cufundate în somn.

Ea se crispa dintr-o dată, cu urechile la pândă, cu trupul pulsând din toate fibrele. Adam îi prinse obrajii în palme şi-o sărută lung şi pătimaş pe gură.

— Nu ne-a auzit nimeni, o linişti, acoperindu-i urechile cu palma. Nimeni.

Nici nu-i trecea prin minte să se oprească sau să renunţe la o noapte de dragoste

— Fie chiar şi cu preţul vieţii. Începu din nou s-o sărute, iar şi iar, încercând să-i alunge spaima, în timp ce luneca tot mai profund în miezul dogoritor al trupului ei. Nu i-ar fi păsat nici dacă uşa ar fi fost smulsă din ţâţâni şi ar fi dat buzna în dormitor toţi locatarii din Franklin Square. În vinele lui curgea foc. Flora tremura în pragul descătuşării amândoi, broboniţi de sudoare, îşi aşteptau răsplata. Deodată, o pătrunse violent şi simţi cum pântecele ei, deschide ca o poartă, chemându-l s-o umple cu iubirea şi sămânţa lui. Flora se agăţă de el cu disperare, gâfâind. Brusc, amândoi încremeniră şi trupurile lor împreunate părură o clipă c-au ieşit din timp. Apoi izbucni descărcarea

eliberatoare, inundându-le simţurile cu o plăcere arzătoare şi sălbatică, aproape insuportabilă. Cu un geamăt, Flora se prăbuşi pe umărul lui Adam, acoperindu-i obrazul, ochii, gura, cu valuri de păr arămiu. El surâse, simţind o şuviţă moale pe buze. Avea acelaşi vag gust de trandafir, ca şi femeia pe care o ţinea în braţe.

După ce se odihniseră, după ce se sărutaseră tandru, ca doi adolescenţi, după ce-şi murmuraseră cuvinte drăgăstoase, după ce-şi zâmbiseră, privindu-se cu bucuria inocentă a iubirii nou-descoperite, făcură din nou dragoste, de data asta cât se poate de simplu: cu trupul lui culcat peste al ei, cu palmele lui fierbinţi peste umerii ei rotunzi, cu mâinile ei împreunate pe spinarea bărbatului.

Se căutau şi se descopereau, pierzându-se şi regăsindu-se, printre sărutări blânde sau pătimaşe, până când ea nu mai putu răbda şi, ghicind, Adam se împinse înlăuntrul ei, făcând-o să se elibereze într-un orgasm copleşitor şi ieşindu-i în întâmpinare cu descătuşarea lui năvalnică.

Încă tremurând, Flora întinse mâna şi-i mângâie obrazul, fără un cuvânt, fixându-l cu ochii mari şi miraţi. Adam era un bărbat fără pereche în lume. Cu trupul vânjos, profilându-se întunecat în razele gălbui de lună, părea primejdios ca un drog al plăcerii. Continuă să-l privească, încântată şi mulţumită, până când el se trase la o parte, sărind din pat cu agilitatea unei sălbăticiuni.

— Unde te duci? întrebă ea fără vlagă.

La ora trei dimineaţa, glasul îi suna obosit şi depărtat, ca şi cum ar fi fost glasul altcuiva.

— Dezbrăcat cum sunt, nu mă pot duce prea departe răspunse el peste umăr, pe un ton vesel şi glumeţ. Cu paşi uşori şi elastici, se apropie de măsuţa ei de toaletă şi se aplecă, luând peria căzută pe covor. Apoi se întoarse în pat o sărută cu tandreţe şi-i săltă trupul molatic, încă nedezmeticit din beţia simţurilor, sprijinindu-l între coapsele lui. Atingându-i umărul cu buzele, îi şopti cuvinte dulci în graiul Absarokee, făcând să-i fluture şuviţele de la ureche cu răsuflarea lui fierbinte, apoi începu să-i perie părul.

Flora înţelese semnificaţia gestului, deşi – în sinea ei –

nu se putu stăpâni să nu se întrebe de câte ori dăduse Adam asemenea dovezi de galanterie. Dar, în clipa următoare, descoperi că nici nu-i mai păsa.

Totuşi, o curiozitate firească – sau poate faptul că în noaptea asta se simţea ocrotită de tandreţea lui – o făcu să-şi învingă timiditatea.

— Ai mai periat părul vreunei femei în afară de mine? Se răsuci puţin, ca să-i prindă privirea.

— Să ştii că nu te oblig să-mi răspunzi. Brusc, glasul îi deveni fierbinte şi temător.

— Vreau să ştiu. El zâmbi, surprins de tonul ei schimbat.

— Vrei să afli dacă sunt înamorat de tine? Şi cât de mult?

— Ai putea folosi un alt cuvânt: „Îndrăgostit”! îl dojeni cu blândeţe Flora, surâzând fermecător. Mă întrebam dacă să fac dragoste cu tine până-mi dau ultima suflare, sau să-ţi scot ochii pentru că încerci să mă seduci.

— Să nu-ţi dai ultima suflare, draga mea, fiindcă am mare nevoie de tine.

— Dar ce, suntem logodiţi? îl necăji ea. E cazul să-mi comand rochia de mireasă?

— N-am mai pieptănat nicio femeie, mărturisi el pe neaşteptate.

— Niciodată? Adam clătină din cap.

— Absolut niciuna din zecile pe care le-ai avut? „Sutele!” o corectă el în gând, scuturându-şi din nou pletele negre. Dar nu-i oferi nici o altă explicaţie – pentru că nu exista niciuna şi pentru că motivul îi era necunoscut şi lui. Acţionase din instinct, dar – ciudat! – nu se mai temea de consecinţe. Faptul îl umplea de uimire. Se aşteptase să se zbată în ghearele unei spaime fără nume.

În schimb, se aplecă iarăşi s-o sărute, arătându-i şi altfel decât prin cuvinte cât îi era de dragă. Mai târziu, când nu mai putea rămâne fără riscul de-a fi descoperit, se întoarse către Flora, gata îmbrăcat de plecare. Privind-o cum stătea întinsă între perne, frumoasă şi ispititoare, scoase un suspin şi murmură:

— Noi doi... vom mai... sta de vorbă... despre... asta... Despre... noi. Nu vreau să ne... întâlnim doar pe ascuns, nici

să... facem dragoste pe apucate.

— Nu-i nevoie să fii chiar atât de cavaler, Adam! şopti, zâmbind, Flora.

Nu mai cerea nimic, nu-i mai trebuia nimic. Satisfăcută, plină de amintirea nopţii ce trecuse, respira fericire prin toţi porii, ca parfumul unui trandafir strivit în palmă. Ştia că Adam o iubeşte. Atât era de ajuns.

— Poţi veni la mine când doreşti.

— Nu-mi place tonul pe care mă inviţi, zise el cu răceală.

— Iartă-mă, iubitule. Să nu mă înţelegi greşit. Vreau să spun că sunt dornică să te întâlnesc oricând şi oriunde. Tu hotărăşti.

După cele câteva săptămâni de despărţire şi după minunatele ceasuri petrecute împreună, Adam descoperi că n-o putea lăsa să plece în Tikal, sau în Timbuctu, nici chiar în Midiands, pentru sezonul de vânătoare. Mai mult decât atât: el, care niciodată nu concepuse o legătură de durată, nu suporta gândul că ar atinge-o un alt bărbat. Răsuflă adânc şi murmură, cu aerul unei decizii luate mai înainte, în clipele lor de extaz.

— Eu nu mă mulţumesc cu atât. Vreau ceva mai mult. Zâmbi, amuzat de propria-i seriozitate, şi adăugă.

— Încep să cred că ţicneala asta e iubire, bia. Se aplecă s-o sărute pe obraz şi şopti: Ne vedem la opt.

Ajunse în camera lui de hotel la ora cinci şi jumătate. Avea destulă vreme să se spele, să se îmbrace şi să-i facă o scurtă vizită Luciei, înainte de-a se duce s-o ia pe Flora pentru micul dejun.

— Mergem la hipodrom, tati? întrebă în gura mare fetiţa, năvălind în dormitorul lui şi sărind în patul neatins. Era aproape şase dimineaţa.

— Să-i spun bucătăresei să-mi pregătească hainele?

— Azi mergem mai târziu, scumpa mea. Mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu cineva la micul dejun, răspunse Adam, deja îmbrăcat după baie, vârându-şi banii în buzunar.

— Nu uita că i-ai promis Florei s-o duci la „Tiffany”, la nouă. Şi, dacă tot mergi fără mine, cumpără-mi ceva frumos! sfârşi Lucie, cu eterna rugăminte a copiilor.

— Ce vrei să-ţi cumpăr? se interesă Adam, luând ceasul de pe birou şi strecurându-l în buzunarul vestei.

— O jucărie. Răspunsul ei invariabil.

— Cum te împaci cu bucătăreasa? urmă Adam, petrecându-şi lanţul prin butonieră. Se privi o clipă în oglindă. N-ar strica să mai prindă şi o noapte de somn. Avea pleoapele mai umflate ca de obicei.

— Ştie o mulţime de istorioare, despre tot felul de animale sălbatice, pentru că a crescut într-o cabană împreună cu tăticul ei, care era vânător, şi mămica ei nu prea stătea pe-acasă – ca şi mamii a mea – şi de asta ştie atâtea poveşti. I le-a spus tăticul ei. Pe Adam nu înceta să-l mire câte cunoştea Lucie despre viaţa servitorilor. El crezuse că bucătăreasa venise de la St. Paul, odată cu doamna O'Brien. Amândouă păreau de aceeaşi vârstă şi aveau nepoţi.

— Cândva să-mi povesteşti, şi mie. Îmi plac istorisirile cu animale, zâmbi el, punându-şi inelul cu sigiliu, dăruit de tatăl său.

— Cică a crescut şi ea un animal: o bufniţă. Tati, ia-mi şi mie o bufniţă. Îţi făgăduiesc să-i port de grijă. Am s-o ţin să doarmă cu mine în cameră.

— Să ne mai gândim, scumpa mea. Nu ştiu dacă unei bufniţe i-ar plăcea să doarmă în cameră cu tine.

— Atunci, o veveriţă. Bucătăreasa a avut două, şi-un pui de lup, şi-un piţigoi negru, care cânta în fiecare seară, la ora cinei. Nu-i aşa că-i nemaipomenit? pălăvrăgi fetiţa, entuziasmată.

— Bine, când ne-ntoarcem în Montana am să-ţi iau un animal. Poate ne-ajută bucătăreasa să-l creştem.

Îşi trecu degetele prin părul încă ud, dându-l după urechi, apoi se adresă Luciei: – Nu vrei să-mi citeşti ceva până plec? De două zile nu mi-ai mai citit nimic. Mai târziu, mergem la un picnic cu Flora, aşa că spune-i bucătăresei să comande la restaurantul hotelului tot ce doreşti tu să mănânci. Noi doi ne întoarcem pe la prânz.

— Eu ştiu unde-i prânzul pe ceas, tati. E foarte uşor. Acum am să-ţi citesc povestea cu fetiţa care se duce la Paris, împreună cu păpuşa ei. Îmi plac grozav pozele.

Se cocoţă în braţele lui Adam, pe scaunul de la fereastră iar el o ajută să întoarcă paginile. Lucie era liniştea şi bucuria vieţii lui, simpla ei prezenţă dădea un sens existenţei, cunoştea povestea pe de rost. La fel şi Adam, care i-o citise de nenumărate ori. Când se ivi bucătăreasa, ca s-o întrebe pe Lucie ce dorea să mănânce la micul dejun, programul zilei era deja stabilit.

— S-ar putea să ne întoarcem curând în Montana, o anunţă Adam pe bucătăreasă, care aştepta cuviincioasă în prag, cu şorţul apretat legat la brâu. Depinde de mai multe lucruri. Dacă nu te deranjează să te ocupi de Lucie încă vreo câteva zile, aş renunţa să mai angajez o cameristă.

— Nu mă deranjează, domnule Serre, auzi vorbă. Lucie ascultă cu gura căscată tot ce-i povestesc despre taică-meu şi despre animale. Dar dacă ziceţi că ne întoarcem mai curând, nu-mi pare rău. A început să-mi fie dor de Ben al meu.

— Ăsta-i soţul ei, tati! interveni Lucie, interpretând greşit privirea absentă a lui Adam.

— Iartă-mă, doamnă Richards, se scuză Adam. N-am dormit prea mult azi-noapte. În prima clipă, nu mi-am dat seama despre cine-i vorba.

— Nu face nimic, domnule Serre. Aveţi destule pe cap, ca să vă mai amintiţi chiar toate numele. Hai, domnişoară Lucie, acum trebuie să te îmbraci. Dacă tăticul n-are nimic împotrivă, după micul dejun poate facem un drum până la magazinul de jucării.

— U-hu! chiui Lucie, sărind jos din braţele lui Adam. Poate găsim vreun animal cu blăniţă. Mă laşi, tati? ţopăi ea, arzând de nerăbdare. Dar nu uita să-mi aduci şi tu ceva.

— De acord cu amândouă, râse Adam. Mulţumesc mult, doamnă Richards.

În timp ce aştepta să tragă trăsura în faţa hotelului „Clarendon”, Adam chibzui asupra următorului pas în relaţiile cu Flora. Desigur principalul obstacol era căsătoria lui. Ar fi putut aranja un divorţ în Montana, însă Isolde nu l-ar fi luat în seamă. Biserica catolică nu admitea divorţul, şi nici legile franceze. Iar din câte o cunoştea pe Isolde, cu siguranţă că ar fi continuat să se considere soţia lui.

Avea nevoie de o anulare. Instinctiv, trase aer în piept. O decizie atât de radicală implică un angajament faţă de Flora. În ciuda unei căsnicii nefericite, evitase să recurgă la această ultimă soluţie, fie din inerţie, fie dintr-un sentiment al datoriei familiale. Sau poate din motive egoiste: cum el şi Isolde îşi aveau fiecare viaţa lui nu fusese supus nici unei constrângeri, iar statutul de bărbat căsătorit îl ferise de insistente feminine. Oare era cu adevărat pregătit pentru o asemenea decizie? Chiar voia să se elibereze din lanţurile conjugale? Nu cumva îşi regreta libertatea, sacrificată de dragul unei ipotetice fidelităţi din partea Florei? Se simţea în stare de atât devotament? În aceeaşi clipă, trăsura se opri în faţa intrării. Zâmbind către vizitiu, Adam sări înăuntru, zicând:
— Bună dimineaţa, Monty. Bine că măcar unul din noi s-a odihnit bine azi-noapte – Unii mai folosesc patul şi ca să doarmă, domnule! remarcă omul de pe capră, vechi slujitor la fermă. Deşi de mulţi ani în Vest, vorba sa mai păstra accentul din Georgia.

— Să ştii că mi-ar surâde şi mie ideea, răspunse Adam, tolănindu-se pe perna de piele a trăsurii. În dimineaţa asta mergem în Franklin Square numărul 10.

Dar după câteva zeci de metri îi strigă deodată:

— Opreşte!

— Aţi uitat ceva? întrebă Monty, trăgând pe dreapta.

— Am nevoie de un minut de gândire, murmură Adam. Să-i telefoneze lui James, ca să înceapă demersurile de anulare a căsătoriei? chibzui tânărul. Cu privirea în gol, neputând lua o hotărâre.

Dacă intenţiona să aleagă această soluţie, atunci James ar trebui să purceadă încă de pe acum la întocmirea formelor legale. Fără îndoială, negocierile cu Vaticanul aveau să dureze vreme îndelungată. Isolde se va opune. De asta era sigur. Cunoştea lăcomia şi mercantilismul celor din familia ei. Îi vor trimite pe cap o armată de avocaţi. Pe de altă parte, dacă formalităţile se vor întinde pe parcursul câtorva ani, ce mai conta o zi în plus sau în minus? Nu era silit să se decidă chiar în dimineaţa asta. Poate că euforia nopţii petrecute cu Flora se va stinge încet-încet. Poate că

tocmai astăzi ea va reuşi să-l scoată din sărite.

Spiritul independent al domnişoarei Bonham nu prevestea nimic bun la o soţie. Iar el îşi dorea o nevastă supusă şi ascultătoare. Dacă-şi dorea altă nevastă. Oftă adânc, mijindu-şi ochii către soare. Se hotărî să... se hotărască mai târziu.

— Hai, Monty, dă-i bătaie! îşi îndemnă el vizitiul. Du-mă în Franklin Square.

Îi veniră în minte imagini din căsnicia lui nefericită, domolindu-i zelul. Tolănit pe pernele trăsurii, privea în sus spre frunzele verzi ale copacilor, strălucind în lumina aurie a dimineţii. În gând îi roiau zeci de întrebări fără răspuns. Trebuia sau nu trebuia să facă un pas atât de important? Alegea s-o piardă pe Flora sau s-o păstreze? O putea oare păstra şi fără a lua nicio decizie? înjură printre dinţi, zicându-şi că i-ar prinde bine un pahar două de coniac.

Chiar când urmau să dea colţul spre Franklin Square, Adam se săltă brusc în capul oaselor.

— Du-mă mai întâi la telegraf, ăi spuse grăbit vizitiului, parcă temându-se să nu se răzgândească. Monty trase de hăţuri, oprind caii, apoi întoarse trăsura, nu prea sigur că auzise bine, atât de încet vorbise Adam. Contele îi zâmbi.

— N-ai grijă, nu sunt beat, deşi poate mai târziu voi regreta că n-am avut măcar această scuză. Ai auzit bine, Monty, mai întâi la telegraf şi-apoi în Franklin Square. Dacă vrei, poţi să mă şi feliciţi. Află că mă însor.

— E un fapt împlinit? întrebă Monty, prea cuviincios ca să-i aducă aminte lui Adam că avea deja o nevastă, chiar dacă nimeni de la fermă n-ar fi dorit s-o mai vadă înapoi acasă. Dacă era vorba de însurătoare, atunci nu putea fi decât englezoaica aia roşcovană. După ce plecase de la ranch, servitorii făcuseră tot felul de prinsori cât de curând se va întoarce în casa stăpânului.

— Împlinit în perspectivă, râse Adam. Dacă lady Flora mă vrea de bărbat. Oricum, trebuie să-i dau de ştire lui James.

— Să nu vă-nchipuiţi că-i faceţi o surpriză. Monty era vizitiul lui Adam de peste un deceniu. Ştia cum fusese silit tânărul conte să se însoare. Cunoştea părerea Isoldei

despre valea Aspen şi despre soţul ei, precum şi toate concesiile făcute de Adam de-a lungul anilor.

— Eu zic c-o să vă împăcaţi bine cu lady Flora, comenta laconic slujitorul. Felicitări, domnule.

— Mulţumesc, Monty. Sunt nespus de fericit.

Zâmbi, arătându-şi dinţii albi, apoi înălţă scurt din sprâncene, cu un aer amuzat.

— Cel puţin, aşa cred…

Flora îl aştepta pe treptele casei unde locuia Sarah. Zărind trăsura, coborî repede în alee, surâzătoare şi îmbujorată, într-o rochie vaporoasă de muselină, ţinându-şi în mână pălărioara de pai cu panglici colorate.

Adam sări jos din trăsură, o ajută pe Flora să urce, apoi se aşează pe bancheta din faţa ei

— N-am vrut s-o trezesc pe Sarah, îi explică fata când caii se puseră în mişcare. De obicei, dimineaţa doarme mai târziu şi..

— Şi tu m-ai aşteptat pe trepte, ca un copil nerăbdător, completă râzând Adam. Un copil frumos ca un înger. Nu vrei să-ţi găsesc un stăpân, glumi el, ca să te aduni de pe drumuri?

— De ce nu? răspunse ea, clipind din gene. Aş avea mult de lucru?

— Uneori, zâmbi Adam. Depinde…

— Depinde de ce? insistă Flora, ridicând din sprâncene.

— De bunul meu plac, şopti el.

— Iar eu va trebui să-ţi fac întotdeauna cheful? Mmm… Am să mă mai gândesc.

— N-ai voie să te gândeşti, răspunse tânărul şi, fără să-i pese de bârfe şi scandal, o săltă în braţe, luând-o pe genunchi. Şi n-ai voie să-mi dai decât un răspuns: „Da!” şopti, strângând-o la piept.

— Nu cumva mă răpeşti împotriva voinţei mele, domnule Serre? murmură Flora, părând nespus de fragilă şi vulnerabilă în rochia învoalată, ca o spumă de dantele.

— Nu-i rea ideea, recunoscu sincer Adam, care nu intenţiona s-o mai lase să plece de lângă el. Acum, sărută-mă..

— O să ne alunge din oraş, iubitule! îl preveni ea,

uitându-se speriată în jur.

— Eşti prea timidă, murmură tânărul, sărutând-o uşor pe buze. Dac-ar fi sărutat-o aşa cum ştia el să sărute, atunci chiar c-ar fi izbucnit un scandal.

— Oricum, vom pleca în curând, aşa că nu vor avea prilejul să ne alunge. Ne întoarcem la ferma.

— Când? întrebă Flora extaziată.

— Peste o zi-două. De îndată ce-mi pregătesc caii pentru drum.

— Doamne, cât sunt de fericită! şopti ea.

— Şi ăsta-i numai începutul, o asigură el. Aşteaptă să guşti păstrăvii pregătiţi de George. George Crum începuse să gătească pe când era călăuză în Adirondacks, în slujba unui francez, care-l învăţase câteva din tainele artei culinare. Lucrase un timp la Moon’s Lake House, împreună cu cumnata sa, iar când devenise celebru pentru priceperea într-ale bucătăriei, deschisese un restaurant la poalele dealului, pe malul sudic al lacului Saratoga. Jumătate mulatru, jumătate indian, făcea mari economii punându-şi cele cinci neveste indience să servească în calitate de ospătăriţe. Acestea îi erau nespus de devotate – ca şi clienţii restaurantului. La mesele lui nu găseai niciodată loc liber, iar magnaţii, politicienii şi celebrităţile îşi aşteptau comanda la rând cu ceilalţi meseni. În ciuda aspectului rustic al localului, nimeni nu obiecta asupra preţurilor, aflate la nivelul celor, mai scumpe restaurante din New York. Bunătăţile servite aici meritau toţi banii. Flora şi Adam fură întâmpinaţi în prag de către George şi cele cinci neveste ale lui.

— I-am promis Florei s-o aduc să guste păstrăvi preparaţi de tine, i se adresă Adam, urcând treptele de la intrare. Îţi mulţumesc din suflet c-ai deschis mai devreme. Într-un oraş ca Saratoga, cu greu poţi fi ferit de ochii lumii.

— Depinde cât vreţi să fiţi de feriţi… răspunse George încreţindu-şi obrazul într-un zâmbet. Purta părul negru lăsat pe umeri dovadă a descendenţei sale indiene.

— Doamna e a doua soţie a dumneavoastră?

— Tocmai asta doresc să discut cu ea, aşa că dă-ne masa de pe terasă, lângă lac, şi adu-mi mai întâi ceva ca s-o

îndulcesc. Mi-e teamă să nu-mi scoată ochii.

— Aş putea să vă destăinui câteva secrete, cum să vă descurcaţi cu mai multe neveste deodată...

— Vai de mine, George, mie-mi ajunge numai una. Nu-s la fel de diplomat ca tine! râse Adam, luând-o de mână pe Flora. Te rog, adu-ne şi şampanie. Sărbătorim ceva. Se aşezară la măsuţa cu vedere către lac, ţinându-se de mână peste faţa de masă albă ca zăpada şi surâzându-şi unul altuia tot timpul, de parcă numai ei doi ar fi cunoscut tainele universului şi frumuseţea magică a iubirii.

— Iartă-l pe George, zise Adam. El şi cu mine suntem vechi prieteni.

— Azi iert pe toată lumea. E cea mai fericită zi din viaţa mea.

— I-am telegrafiat lui James să înceapă formalităţile de anulare a căsătoriei. Când ne întoarcem în Montana, voi discuta cu tatăl tău. Nu vreau să ne mai despărţim niciodată. Vorbea încet, cu glas egal, continuând s-o ţină de mână Dar în tonul lui şi în strânsoarea degetelor se ghicea o umbră de îndoială.

— Mă iubeşti? întrebă Flora.

— Cred că da, răspunse el cu prudenţă. Adică... da! se corectă, oftând: Nici eu nu ştiu prea bine. Niciodată n-am fost îndrăgostit, dar mi-e un dor nebun de tine când eşti departe şi doresc să-mi fii soţie, ca să rămâi mereu în preajma mea. Pentru asta sunt gata să plătesc bani grei Vaticanului, Isoldei şi familiei ei.

De n-aş fi avut experienţa unei căsnicii nenorocite, n-aş fi fost ros de atâtea îndoieli. Uneori mă întreb ce-ai reuşit să faci din mine.

— Habar n-am! râse Flora. El schiţă o grimasa.

— Poate c-ar trebui să discutăm. Ea clătină din cap, scuturându-şi buclele roşcovane, şi zâmbi fără grijă, cu chipul luminat de o bucurie fără seamăn, senină şi învăluitoare.

— E posibil să nu ştiu exact pentru ce te iubesc, dragul meu, dar am aflat, în sfârşit, ce înseamnă dragostea: cel mai frumos lucru ce i se poate întâmplă cuiva... murmură cu tandreţe. Brusc, ridică din sprâncene.

— Mai e nevoie de un motiv anume?

— Nu, atâta timp cât suntem împreună.

Spre deosebire de Flora, Adam fusese supus multor constrângeri, în primul rând familia şi datoria faţă de neamul său. Isolde îl făcuse să-şi piardă încrederea în existenţa fericirii conjugale. Iar lupta pentru supravieţuire a indienilor din tribul său, confruntaţi cu abuzurile coloniştilor, îi dezvăluise o crudă realitate. Lăcomia invadatorilor trezise în el un puternic sentiment al posesiei.

— Sunt groaznic de gelos, mărturisi Adam cu sinceritate.

— Şi eu, răspunse Flora cu glas grav. N-am cunoscut-o pe Isolde, dar o urăsc pentru anii pe care i-a trăit cu tine. La fel cum urăsc toate femeile pe care le-ai avut.

— Nu-i cazul să fii geloasă pe Isolde. Nu m-am mai atins de ea după...

Şovăi, neştiind până unde să meargă cu dezvăluirile.. După ce ne-am căsătorit, sfârşi pe un ton neutru. Cât despre celelalte femei... cu ele am terminat de mult, aşa cum a venit vremea să pun capăt şi acestui simulacru de căsnicie.

— Dac-ai să poţi...

— În general, cu bani suficienţi reuşeşti să grăbeşti astfel de decizie. Însă şi familia Isoldei e foarte influentă. Oftă adânc.

— N-am cum să ştiu ce se va întâmpla.

— Dar nu trebuie neapărat să te însori cu mine... şopti Flora, înţelegând situaţia complicată în care se afla Adam. Mie mi-ajunge să fim împreună... chiar şi aşa, ţinându-te de mână şi ştiindu-te aproape.

— Dar eu vreau să fii soţia mea. Era prima oară când rostea aceste vorbe: prima oară când îşi dădea seama ce înseamnă cu adevărat o căsnicie.

— Mi-ar plăcea s-avem copii... surâse blând. Dacă şi tu eşti de acord...

Fericirea Florei se topi ca prin farmec. Uitase cu desăvârşire de problema ei.

— Poate că până la urmă n-ai să vrei să te însori cu mine... murmură, trăgându-şi mâinile dintr-ale lui şi împreunându-le în poală.

— De ce? întrebă el calm, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Pentru că eu nu pot avea copii... îngăimă Flora, înghiţindu-şi lacrimile.

În ochii lui se aprinse un fulger, care se stinse tot atât de repede.

— Nu-i nimic... răspunse încet şi, ridicându-se de pe scaun, ocoli masa, venind lângă ea. O luă în braţe şi se aşeză pe scaunul ei săltând-o pe genunchi.

— Nu-i nimic, repetă Adam, lipind-o de pieptul lui. Zău că nu.

— Aş vrea să pot purta în pântece copilul tău... murmură Flora şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Sst, să nu spui asta. Nu mă interesează dacă poţi sau nu Şterse lacrima cu vârful degetului.

— Eu nu te vreau decât pe tine. Flora izbucni în plâns, începând să-i povestească, printre sughiţuri, cum fusese bolnavă în Egipt, cum după aceea i se dereglase ciclul şi cum toţi doctorii pe care-i consultase îi spuseseră că febra şi infecţia o făcuseră să rămână stearpă. Până acum nu mi-a păsat... încheie ea, suspinând.

— Te rog, bia, nu plânge! şopti Adam, legănând-o în braţe ca pe un copil necăjit. Te iubesc. Am să te iubesc întotdeauna. Te-am iubit din prima clipă când te-am întâlnit la balul judecătorului Parkman. Era prima oară când făcea declaraţii de dragoste unei femei. Brusc. Înţelese ce mult se schimbase de când o cunoscuse pe Flora, cu câteva luni în urmă, în Virginia City. Deşi întotdeauna se ferise să folosească vorbe mari în jocul de-a iubirea, de astă dată descoperi că simţea o nespusă plăcere să le rostească.

— Poate că mai târziu nu vei gândi aşa! murmură îndurerată. Cândva vei dori să ai mai mulţi copii.

— O avem pe Lucie, răspunse el cu blândeţe. Una ca ea ajunge să ne dea de furcă la amândoi, crede-mă!

— Lucie ţine la mine, suspină Flora, cu obrazul ascuns la pieptul lui, şi în suflet îi încolţi o rază de speranţă.

— Lucie te adoră. Cum te ador şi eu. Hai iubito, şterge-ţi lacrimile. Azi pentru noi e sărbătoare. De altfel, îţi propun să facem o prinsoare. Cine ghiceşte cât vor costa

formalităţile de anulare câştigă... să zicem, zece mii.

Flora îşi înălţă spre el obrazul ud de lacrimi.

— Ştiu că vrei să-mi alungi gândurile negre, dar degeaba. Sunt tare tristă... Oftă, ţuguindu-şi buzele ca o fetiţă supărată.

— Să spunem că la Vatican rezolv cu douăzeci de mii, murmură gânditor Adam, neluându-i în seamă reproşul şi ţinând cu orice preţ să-i alunge tristeţea. Pe urmă, douăzeci de mii pentru Isolde şi alte douăzeci de mii pentru onoarea familiei. Flora îşi ridică fruntea de la pieptul lui.

— Tu chiar nu ştii pe ce lume trăieşti? întrebă ea neîncrezătoare. Cu douăzeci de mii nu faci pe cineva nici măcar să-ţi citească cererea de anulare. Cât despre Isolde, deşi n-o cunosc, îmi închipui că se în învârte în cercuri foarte sus-puse. Cu douăzeci de mii abia dacă-şi cumpără cinci-şase rochii de la „Worth” Am impresia c-ai stat prea mult în Montana.

— Adevărat, recunoscu Adam. Prin urmare tu la ce sume te gândeşti?

— Afurisitule! exclamă Flora, dându-şi seama că se lăsase păcălită.

— Vezi că te preocupă problema? râse el. Hai iubito, ia dă-ţi tu cu părerea şi spune-mi cam cât crezi, c-o să mă coste. Flora, care se ocupase de toate cheltuielile pentru expediţii, cunoştea perfect preţurile în întreaga lume.

— Nu-mi place să fiu dusă de nas, protestă ea, încă uşor îmbufnată.

— Atunci nu-mi răspunde! declară Adam, care avea şi el experienţa unor scene cu Lucie.

— Te socoteşti tare isteţ, aşa-i? îl provocă Flora, căreia îi pierise orice urmă de tristeţe.

— Foarte bine, dacă nu vrei, nu-mi spune! zise sec Adam. Nu trebuie neapărat să punem prinsoare.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Nici eu de-ai tăi. Pur şi simplu, mi s-a părut nostim.

— Ce-ar fi să punem prinsoare pe altceva? propuse Flora, pasionată după mize şi jocuri de noroc.

— Te-ai gândit la ceva anume? întrebă el, cu un surâs plin de subînţelesuri.

— Nu-i ce crezi tu, uşuraticule! Micul dejun adus la pat timp de o lună.

— Dar tu habar n-ai să găteşti.

— Mă descurc, n-ai grijă.

— Nu-mi place să mănânc în pat. Rişti să se verse toate peste tine.

— Vai, dar cusurgiu mai eşti! Găseşte tu ceva.

— Chiar orice?

— Nu.

— Încă nici nu te-ai măritat şi-ai devenit virtuoasă. Poate-ar trebui să mai chibzuim asupra căsătoriei, glumi Adam.

Cel puţin, alături de Isolde, m-am bucurat de libertatea de-a avea şi alte femei.

— În contractul meu clauza asta nu există, declară Flora, fulgerându-l cu privirea.

— Doar nu-ţi închipui că mă poţi oprii, scumpete! O tachină Adam.

— Cu un glonţ în frunte, da. El făcu ochii mari, cu prefăcută uimire.

— Cu alte cuvinte, mă sileşti să-ţi fiu fidel?

— Exact.

— Atunci îţi cer şi eu acelaşi lucru, spuse el încetând să mai glumească.

— Cu plăcere, domnule conte. Şi acum, să isprăvim cu pretenţiile şi ameninţările, pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume. Hai, alege tu miza! râse Flora, recăpătându-şi buna-dispoziţie. Oricum, tot cu câştig!

— Amândoi suntem deja câştigători... murmură Adam, încălzit de bucuria din ochii ei şi cuprins de o profundă tandreţe.

— Eu am ştiut asta de la început. Atunci când... a – ... când am vorbit întâia oară despre Siberia. În seara aceea, aveam în gând să nu m-ating de nicio femeie. Trecuse prea puţină vreme de la scandalul cu Isolde.

— Dar te-ai răzgândit!

— Bineînţeles, bia, zâmbi el. De multe ori mi-am spus că ar fi trebuit să cumpăr de la judecător trăsura aia şi s-o admir ca pe o piesă de muzeu.

— Şi mie îmi trezeşte amintiri frumoase... surâse nostalgic Flora.

— Atunci, ne-am înţeles, superba mea seducătoare? murmură Adam, strângând-o la piept. Ne căsătorim de îndată ce mi se aprobă cererea de anulare. Chiar în clipa când primesc vestea. Mă voi îngriji să am mereu prin preajmă un preot, un predicator sau... un şaman[1].

— Ne-am înţeles, râse Flora. Tata va fi într-al nouălea cer. Aproape că m-a suit cu de-a sila în tren, trimiţându-mă aici. Dar fiindcă veni vorba: şti, bine că întotdeauna îm, place să câştig pariuri aşa încât eu zic cincizeci de mii la Vatican, nu mai puţin de două sute de mii pentru Isolde şi, încă o sută de mii pentru familia ei de duci. Am calculat până la ultimul penny, dragul meu, aşa că n-ai nicio şansă.

— James e foarte strâns la bani. Însă tu eşti de-a dreptul risipitoare. Eu propun patruzeci de mii la Vatican şi o sută de de mii pentru Isolde, pe care James nu poate s-o sufere. Cât despre familie, să-şi pună pofta-n cui. Cândva tatăl Isoldei i-a poruncit lui James să-i ţină haina, luându-l drept servitor. Obrăznicia aia o să-i coste scump.

— Dar ei ştiu că eşti foarte grăbit şi vor avea grijă să-ţi fixeze un preţ corespunzător.

— Puţin îmi pasă cât mă costă. Tot ce mă interesează e să te am pe tine! declară Adam, fericit să poată rosti asemenea cuvinte. Isolde m-a părăsit şi voi avea grijă s-o scot definitiv din viaţa mea. Oricare ar fi preţul.

— Ce noroc pe mine să te întâlnesc în seara aceea la balul judecătorului Parkman! râse veselă Flora.

— Iar eu am de gând să-ţi prelungesc acest noroc o veşnicie, murmură Adam, muşcând-o uşor de ureche.

— Hei, Adam, aia poţi s-o mănânci şi mai târziu tună George Crum, făcându-şi apariţia, urmat de cele cinci neveste toţi purtând în mâini tăvi cu mâncăruri. Acum fă bine şi gustă ce-am adus noi.

Adam îşi pofti gazdele să ia loc pe scaune, trăgând alături încă o masă. Serviră împreună micul dejun, la aer curat, în decorul paşnic al lacului Saratoga. Pe platourile

[1] Şaman – vrăjitor (n. t.)

albe de porţelan, se găseau păstrăvi proaspeţi, fripţi exact atât cât trebuie, biban fiert în vin şi parfumat cu ierburi, cocoşi de munte, becaţe, prepeliţe, gătite cu fel de fel de sosuri aromate.

În mijlocul mesei trona „specialitatea casei” cartofii Saratoga: tăiaţi în felii transparente, săraţi şi prăjiţi în ulei fierbinte. Platoul fu golit cât ai clipi. Această gustoasă reţetă figura deja în meniurile din întreaga lume. Pe o altă tavă se vedeau fructe de tot soiul: ananas, mandarine, rodii, piersici, caise şi struguri. Iar ca băutură, valuri de şampanie. O dimineaţă perfectă, într-o lume perfectă. Bucate alese, companie plăcută. Viitorul fericit al celor doi tineri părea asigurat.

Pentru „desert”, se întoarseră la Saratoga, oprindu-se la „Tiffany”, unde Flora îşi cumpără o broşă micuţă, cu perle şi smaralde – reproducere a unei bijuterii pictate de Rafael într-unul din tablourile sale. Adam insistă să-şi ia un inel, şoptindu-i:

— Inelul de logodnă… Ea clătină din cap, trăgând cu coada ochiului la vânzător, de teamă ca nu cumva să fi fost auziţi.

— Taci! Ce-ar zice Sarah dacă mâine am apărea la rubrica de bârfe din Herald? James Gordon Bennett, proprietarul ziarului New York Herald, îşi făcuse o plăcere deosebită din a aduce la cunoştinţa publicului indiscreţiile bogătaşilor veniţi la Saratoga. Zilnic, în paginile ziarului apărea un nou scandal.

— Atunci… inelul de prietenie. Cu perlă sau smarald, ca să se asorteze cu broşa murmură Adam. Şi, înainte ca ea să-i răspundă, se adresă vânzătorului pe un ton cât se poate de firesc:

— Arată-ne, te rog, inelele cu smarald. Fără a lua în seamă protestele ei tăcute, alese un smarald mare şi oval, înconjurat cu diamante, pe care i-l puse în deget. O sărută de faţă cu vânzătorul, care, din prudenţă, îşi luase un aer nepăsător şi indiferent, apoi zise:

— Îl iau pe acesta.

Toţi salariaţii de la „Tiffany” ştiau că cei cu bani trăiau după cu totul alte reguli decât oamenii de rând. Prin urmare

dacă domnul conte de Castellux, proprietarul celor mai buni cai din toată ţara şi, întâmplător, bărbat însurat – dorea, să-şi lege viaţa de o fată tânără şi frumoasă, oferindu-i un inel de logodnă în valoare de treizeci de mii de dolari, nu se cuvenea un simplu funcţionar să-i comenteze excentricităţile. Şi totuşi, vânzătorul strecură ştirea reporterului de la Herald, care-l plătea cu regularitate pentru astfel de informaţii din viaţa unor persoane bogate şi celebre. În consecinţă, venitul lui de la „Tiffany” spori în aceeaşi zi cu douăzeci de dolari.

Lucie şi bucătăreasa admirară îndelung inelul, deşi fetiţei continua să-i placă mai mult puşculiţa ei în formă de papagal, cu pene de aur şi ochi de diamant, care dădea din aripi şi deschidea ciocul ca să înghită monezile. Când se întoarseră acasă, după picnicul din acea după-amiază, Sarah cercetă bijuteria cu un interes deosebit pentru semnificaţia ei.

— Adam mi-a spus că-i un inel de logodnă, îi poveşti Flora. Date fiind împrejurările, mie mi s-a părut puţin ciudat.

— Dar e minunat! Peste cât timp aveţi de gând să încheiaţi căsătoria? întrebă Sarah.

— De îndată ce obţine anularea celeilalte.

— Ar putea dura cam mult.

— Până atunci, ne întoarcem împreună în Montana

— Eşti fericită? Fusese o întrebare retorică, întrucât sclipirea din ochii fetei spunea limpede cât era de îndrăgostită.

— Nespus de fericită. Nici nu găsesc cuvinte... Mătuşa zâmbi larg, încântată de rolul pe care-l jucase pentru a-i apropia pe cei doi tineri.

— Îţi doresc tot binele din lume, scumpa mea. Tatăl tău va fi grozav de mulţumit. Ei, acum că eşti cu Adam, sper că nu mai ai nevoie să-ţi ţin eu companie astă seară.

— Mergem să cinăm şi apoi la teatru.

— Un progres faţă de recitalul de pian din noaptea trecută, râse Sarah.

CAPITOLUL 19

Edwin Booth urma să joace o scenă din „Hamlet”, apoi o comedie de moravuri, recent lansată la Londra. Deşi nu prea mare, teatrul era la fel de somptuos ca cele mai celebre din Europa: scaune de catifea roşie, pereţi cu basoreliefuri, superbe candelabre de cristal, loje cu ornamente din bronz aurit şi, desigur, un public elegant şi plin de bijuterii sclipitoare.

Edwin Booth revenise pe scenă după o pauză de un an, ca urmare a arestării fratelui său – asasinul preşedintelui Lincoln. Din nou în formă, cunoscutul artist reuşi o interpretare emoţionantă a celebrului monolog al lui Hamlet.

Flora şi Adam urmăreau spectacolul dintr-o lojă centrală bucurându-se de prima lor ieşire în lume împreună. Amândoi atrăgeau nenumărate priviri curioase. Contele de Chastellux fusese întotdeauna în centrul atenţiei, însă acum umbla vorba că frumoasa doamnă care îl însoţea i-ar fi putut deveni soţie. Deşi ziarul New York Herald nu urma să apară decât a doua zi de dimineaţă, aflându-se sub tipar chiar în clipa aceea, uimitoarea veste se răspândise cu iuţeala fulgerului încă din cursul după-amiezei. Reporterul de la Herald nu făcuse decât să pomenească, în treacăt, incidentul de la „Tiffany” faţă câţiva prieteni, care, la rândul lor, fuseseră la fel de discreţi cu alţi amici, şi aşa mai departe...

În scurta pauză a spectacolului, când se aprinseră luminile, mai multe persoane din public îşi aţintiră binoclurile asupra celor doi tineri, studiindu-i fără jenă. Obişnuită să fie obiectul curiozităţii mondene, Flora îşi spuse că americanii măcar nu recurgeau la prefăcătorie. Cât despre Adam, el se învăţase deja să nu mai ia în seamă preocuparea societăţii pentru înfăţişarea şi averea sa. Dar când câţiva din public arătară înspre ei, vorbind în şoaptă cu vecinii, Flora se aplecă la urechea lui Adam, murmurând:

— Nu cred să fie din cauza bijuteriilor. În sală e plin de diamante, ba văd chiar şi bărbaţi purtând astfel de pietre Ce-or fi având toţi de sunt cu ochii pe noi?

— Ori tu eşti fascinantă, draga mea, ori poate Hamlet i-a

plictisit de moarte! răspunse Adam, cercetând din priviri stalurile şi lojile. Abia aştept să înceapă...

Făcu o scurtă pauză.

— ...partea a doua. Dar atenţia i se îndreptă din nou spre loja în care creierul lui înregistrase o imagine de rău augur. O femeie blondă, cu părul prins într-o agrafă binecunoscută, din diamante uriaşe, flirta aplecată peste umărul bărbatului din faţa ei. Acum râdea, cu capul lăsat pe spate, iar diadema scumpă, cumpărată din banii lui, sclipea în lumina candelabrelor. Isolde. Adam simţi un nod în stomac. Avea senzaţia că în viaţa sa pătrunsese iarăşi duhul răului. Imposibil să nu-l fi văzut cu Flora, când toate binoclurile erau îndreptate în direcţia lor. Oare când sosise la Saratoga? De ce venise? Se terminaseră celelalte distracţii? Se plictisise de Cowles? De ce se întorsese? Găsi un pretext ca să nu iasă în foaier pe timpul pauzei, de teamă să n-o întâlnească pe Isolde. Cunoscându-i limba ascuţită, n-ar fi vrut cu niciun chip ca cele doua femei să se întâlnească faţă în faţă.

— Nu vrei să mă duc s-aduc nişte şampanie? propuse el. În foaier abia poţi să-ţi tragi sufletul de lume. Era adevărat. Îşi croi cu greu drum spre barul instalat, între două ghivece cu palmieri enormi şi ceru o sticlă de şampanie şi două pahare.

Din clipa în care femeia blondă îşi făcu apariţia în lojă, Flora nu mai avu nicio îndoială. Portretul lui Winterhalter o reprezentase cât se poate de fidel: delicată, cu pielea albă, cu obrazul uşor alungit, cu ochi de căprioară, cu un trup de nimfă, perfect scos în evidenţă de rochia învoaltă, după moda celui de al doilea Imperiu. Dar pictorul îi surprinsese şi licărul de răutate din priviri.

— Am auzit că soţul meu ţi-a făgăduit să te ia în căsătorie, vorbi cu răceală contesa de Chastellux, coborând treptele acoperite cu covoare. Aşa c-am venit să-ţi spun să-ţi scoţi din cap ideea asta. Luă loc în lojă, astfel încât s-o vadă toată lumea şi zâmbi ca şi cum n-ar fi năruit toate speranţele Florei numai din câteva cuvinte. Apariţia neaşteptată a Isoldei, pe care o crezuse plecată în Europa, o descumpăni câteva clipe pe domnişoara Bonham. Obişnuită,

însă, cu prefăcătoria din mediul aristocratic, se stăpâni şi răspunse cu un calm studiat:

— Fără îndoială, nu-ţi pot spune că nu-i treaba dumitale, dar cred că de mulţi ani ai încetat să însemni ceva în viaţa lui Adam.

— După ce că eşti o târfă, mai ai şi tupeu! murmură Isolde, cu un surâs crispat. Am aflat că de la Mayfair îţi dau târcoale toţi bărbaţii. Adam a ştiut întotdeauna să-şi aleagă femei bune la pat.

— Îmi închipui că vorbeşti din experienţă. E şi baronul aici, cu dumneata?

Obrazul ca de porţelan al Isoldei se coloră uşor. Când începu să vorbească, glasul ei îşi pierduse răceala şi indiferenţa.

— Adam nu te va putea lua de nevastă, din simplul motiv că-i însurat cu mine. În Franţa nu-i admis divorţul. Am considerat de datoria meu să te anunţ. Deşi Flora nu-şi făcea iluzii că Isolde s-ar fi arătat înţelegătoare, totuşi refuzul ei categoric îi risipi orice speranţă.

— Presupun că dumneata nu l-ai putut convinge pe baron să te ceară în căsătorie... remarcă sarcastic Flora. Adam va fi nespus de îndurerat să afle vestea.

— Căţea! şuieră Isolde, fulgerând-o cu o privire tăioasă. Să nu-ţi bagi nasul în viaţa mea particulară.

— Iar dumneata să nu te atingi de-a mea nici pe departe! Îţi sugerez să-ţi încerci talentele cu unii mai uşor de intimidat, replică Flora. Eu am ţinut piept la beduini şi la tâlhari chinezi înarmaţi până-n dinţi, aşa că nu mă sperie ameninţările dumitale. Cu mine nu-ţi merge. N-ai decât să-i terorizezi pe alţii.

— Am să-ţi fac viaţa iad... murmură Isolde ridicându-se în picioare.

„Mi-ai şi făcut-o”, scrâşni în gând Flora. Nicio şansă, zise cu glas tare. Ai sosit prea târziu.

— Eu cred că-i prea târziu pentru tine, zâmbi maliţios Isolde. Întreabă-l pe Adam. El o să-ţi explice. După câtva timp, se înapoie şi Adam, străbătând cu greu aglomeraţia din foaier şi de pe scări, până la etajul doi. Păşind pe coridorul ce ducea spre lojă, îi ajunse la urechi glasul

Isoldei. Într-o fracţiune de secundă, Chibzui ce avea de făcut, dar niciuna din soluţii nu era legală sau civilizată. Dând la o parte draperia de catifea, rămase în uşa lojei, cu un aer sumbru, ca un judecător pe cale să pronunţe o sentinţă definitivă.

Amândouă femeile întoarseră capul: Flora cu un suspin de uşurare, Isolde cu expresia de răutate pe care i-o ştia atât de bine.

— Bună seara, iubitule! îl întâmpină nevastă-sa. Am venit să văd şi eu inelul de logodnă pe care i l-ai oferit acestei distinse domnişoare. Tot oraşul nu vorbeşte decât despre asta. Chiar n-ai ştiut? întrebă ea, privindu-l cu nevinovăţie.

Tânărul o săgetă cu o căutătură întunecată.

— Habar n-ai cât poate fi de generos! urmă Isolde, adresându-se Florei cu prefăcută bunăvoinţă.

— Ce cauţi aici? se răsti Adam, a cărui siluetă se profila, ameninţătoare, în cadrul uşii.

— Am dorit s-o cunosc pe noua ta iubită. Am auzit atâtea despre ea, încât buna-cuviinţă m-a îndemnat să vin şi s-o salut.

— Tu nu ştii ce înseamnă buna-cuviinţă, Isolde. Acum te rog să pleci.

— Vai dragă, dar nici nu mă săruţi de bun-găsit? Abia aştept să respir aerul curat din Montana.

— După ce-ai plecat de-acasă, am schimbat toate încuietorile. N-are rost să mai dai banii pe tren.

— Aşadar, dumneaei va deveni noua castelană?

— Nu-i treaba ta. Ea ridică din sprâncene.

— Ia te uită! Şi domnişoara mi-a spus acelaşi lucru.

— Atunci, te-am prevenit de două ori. Şi dacă n-ai de gând să pleci, atunci vom pleca noi. N-am niciun chef să conversez cu tine.

— Dar fiica noastră?

— Ce-i cu ea? întrebă, săgetat de-o bănuială.

— M-am întors să stau un timp cu scumpa mea Lucie.

— Ce dracu pui la cale? mârâi Adam. De când s-a născut, nu cred c-ai petrecut mai mult de cinci minute singură cu ea.

— Mi-e tare dor de Lucie.

— Dacă baronul n-a contribuit de-ajuns la contul tău din bancă îţi dau eu bucuros banii de care ai nevoie. Dar pe Lucie te rog s-o laşi în pace. Nu vreau să-i tulburi viaţa mai mult decât ai făcut-o până acum.

— Bine, dar cum rămâne cu sentimentul meu de mamă, cu dorinţa mea firească de a-mi îngriji fetiţa? protestă Isolde luându-şi un aer nespus de îndurerat. Nu mă poţi împiedica să-mi văd copilul.

— Nu te-ai gândit să te-apuci de actorie? întrebă ironic Adam. Cum eu nu mă pricep să joc teatru, adăugă el fără să ridice glasul, am să-ţi spun răspicat tot ce am de spus. Las-o în pace pe Lucie. Nu vreau să sufere din nou.

— După câte văd eu, nu prea ai de gând să fii rezonabil, conchise Isolde, ridicându-se în picioare într-o sclipire orbitoare de diamante.

— Dacă a fi rezonabil înseamnă să fac numai ce vrei tu atunci nu! confirmă Adam, fără să se mişte din loc cu ochii mereu la pândă. Şi nici nu intenţionez să mai fiu vreodată.

— Nu te sfătuiesc să-ţi cumperi trusoul, se întoarse Isolde către Flora, înainte de-a păşi spre scări. Ei, scumpule, de data asta cred că eşti mulţumit: ţi-ai găsit una cu sânii mari! adăugă ea, surâzând batjocoritor.

— Dumnezeule, Isolde! Ce dracu te-a apucat? mârâi Adam.

— Când va rămâne însărcinată, o s-arate ca o vacă! încheie cu răceală nevastă-sa, trecând pe lângă el şi lăsând în urmă o dâră de parfum.

— Îmi pare rău, zise oftând Adam, îndreptându-se spre Flora şi punând paharele şi şampania pe scaun. Aş fi vrut să te pot cruţa de scena asta.

— Am mai întâlnit eu astfel de doamne „distinse” replică sardonic domnişoara Bonham, compătimindu-l din tot sufletul, acum că-i cunoscuse soţia.

Isolde era cu mult mai rea decât şi-o închipuise.

— Nu-ţi fă griji, dragul meu. N-a reuşit să mă rănească. Dar cum rămâne cu Lucie? întrebă ea în şoaptă. Ea e cea aflată în pericol. Adam se aşează lângă ea, întinzându-şi picioarele, cu capul sprijinit de spătarul scaunului şi cu

ochii închişi.

— Mă îngrozeşte gândul că s-ar apropia iar de Lucie murmură tânărul. E ca şi cum ar fi declarat că-i pe cale să între în mănăstire. Întoarse capul, privind-o lung pe Flora.

— Ar trebui să plecăm chiar mâine.

Indiferent ce vrea Isolde, e mai bine să discutăm departe de Lucie.

Numai cât mi-o imaginez în postura de mamă şi-mi vine să scot pistolul.

— După zilele petrecute în înalta societate, Montana îmi va părea un paradis.

„Şi după cele câteva minute în prezenţa Isoldei", adăugă ea în gând.

— Într-un sfert de oră sunt gata de plecare. Din moment ce-am venit aici numai ca să dau de tine, consider că mi-am îndeplinit misiunea.

— Mai sinceră de-atât nici că puteai să fii! râse Adam.

— Ştii bine că nu mă pricep la subterfugii.

— Har Domnului, mi-a fost de-ajuns Isolde. Vrei puţină şampanie?

Flora clătină din cap.

— Mai bine du-te să vezi ce face Lucie.

— De acord. Te conduc până acasă, iar mâine dimineaţă vin să te iau. Sunt de părere să plecăm cât mai devreme.

Luându-şi rămas-bun de la Flora, Adam se întoarse. „Clarendon", unde o găsi pe Lucie dormind adânc. Îi explică bucătăresei că era nevoit să plece mai curând decât crezuse şi că nu trebuia s-o primească pe Isolde în cameră cu niciun preţ. Îşi chemă vizitiul şi se duse la hipodrom, ca să dea poruncă rândaşilor să pregătească armăsarii pentru călătorie. Dacă nu reuşeau să termine până a doua zi de dimineaţă, puteau porni spre casă ceva mai târziu.

Joseph îl asigură că totul va fi gata în zori, astfel încât ceru să-i fie puse la dispoziţie vagonul de călătorie şi cel pentru cai, amândouă pentru ora cinci şi jumătate, urmând a fi ataşate trenului de Chicago, de la ora opt. Trecu pe la clubul Morrissey, ca să-şi ia rămas-bun de la prieteni, care îl aşteptaseră în noaptea aceea la o partidă de pocher. Cu toţii cunoşteau povestea de la „Tiffany", aşa că-l întâmpinară cu

urale, felicitându-l pentru apropiata căsătorie. Când glumele şi râsetele se mai potoliră, Adam le istorisi ce i se întâmplase la teatru şi-i anunţă că trebuia să plece neîntârziat.

— Foarte bine te-ai gândit, remarcă domnul Caldwell, ducând la buze ţigara de foi. Mă tem c-o să te coste al dracului de mult să scapi de ea.

— Să ştii că merită banii până la ultimul penny! declară Adam.

— Trebuia s-o faci mai de mult, îşi dădu cu părerea un bancher din Atlanta. Acum, că ţi-ai găsit pe altcineva, te va stoarce ca pe o lămâie.

— Vorbeşti din proprie experienţă, Grant? glumi un magnat al căilor ferate.

Toată lumea ştia cât îl costase pe Grant Putnum ca să-şi ia o soţie tânără.

— Nu mă deranjează să cheltuiesc un milion sau două, dar Winnie e cumplit de lacomă pentru o fată originară din ţinutul Natchez Trace. Am ajuns să-i întreţin toate rudele, care acum trăiesc în stil mare.

— Dar măcar ştii că acasă te aşteaptă o consolare, râse Caldwell. Eu unul n-aş putea spune la fel despre niciuna din cele patru neveste ale mele.

— Hei, băieţi, aflaţi că mai sunt şi câte unii care îşi iubesc prima nevastă! îi atenţionă un congresman înstărit din New York.

— Noi nu ne-am legat de primele neveste, Taylor. Pur şi simplu, ne gândeam că-i al dracului de greu să-ţi găseşti una perfectă! hohoti Caldwell. Nu că n-aş fi căutat din răsputeri...

— Taică-meu a fost cel care mi-a ales prima soţie. De data asta mi-o aleg eu! declară Adam.

— Mi se pare mie, sau flăcăul ăsta e îndrăgostit? Se veseli Caldwell. Nu uita să ne trimiţi o invitaţie la nuntă, de îndată ce capeţi confirmarea Vaticanului.

— Cunosc un avocat din Washington care te-ar putea ajuta, se oferi congresman-ul. Îl cheamă Tom Barton. A obţinut anularea unei căsătorii vechi de doisprezece ani, din care rezultaseră şase copii. Zicea că, de cum s-a căzut de

acord asupra preţului, totul a mers strună.

— Am să-l rog pe James să ia legătura cu el, deşi am nevoie şi de avocaţii din Paris, spuse Adam. Oricum, îţi mulţumesc. Vreau să se termine totul cât mai repede.

— Dac-ai apucat să ieşi în lume cu domnişoara, vorbi Caldwell, ar fi bine să-i dai bătaie cu formalităţile.

— Ştiu încuviinţă Adam. Şi eu vreau să redevin stăpân pe viaţa mea.

— E o frumuseţe de fată. Să v-ajute Domnul să fiţi sănătoşi şi fericiţi, le ură congresman-ul. Dar, din câte te cunosc, nu cred că mai ai nevoie de urările noastre.

— În orice caz, vă mulţumesc! surâse Adam. Vă vom trimite invitaţii la nuntă, aşa că pregătiţi-vă de o călătorie în Vest.

— Crezi că putem trece prin ţinutul Powder River? Am auzit că Nor Roşu face tot felul de blestemăţii.

— Am oameni care să vă însoţească, îi linişti Adam. Dintotdeauna, indienii Lakota au fost duşmanii noştri.

Se feri să adauge că, doar cu un an în urmă, ce din neamul Lakota veniseră cu daruri la tribul Absarokee, în căutare de aliaţi. Niciunul din cei prezenţi n-ar fi înţeles situaţia.

— Mereu uit că tu faci parte din... tribul Absarokee, completă Adam, văzând că Grant Putnum nu găsea un cuvânt potrivit ca să se refere la originea lui indiană. Pentru majoritatea americanilor din Est indienii nu erau decât nişte sălbatici, fără deosebire de trib sau persoană.

— Hei, Grant, bunică-mea era comanşă! interveni Caldwell. Aşa s-a întâmplat cu primii colonişti, altfel n-ar mai fi întemeiat familii. Nu-i cazul să te porţi cu mănuşi numai pentru că Adam are pielea niţel mai închisă la culoare sau pentru că poartă cercei. E un om ca şi noi – chiar dacă joacă pocher al dracului de bine şi-mi pune în primejdie contul din bancă. Să nu te superi, Adam, dar mie o să-mi meargă mult mai bine la cărţi după ce-ai să te sui în trenul de Montana.

— Iar eu o să răsuflu uşurat de îndată ce-o să fiu departe de Isolde, râse Adam, ridicându-se de pe scaun. Şi-acum, domnilor, noapte bună. Ne vedem la nuntă. Adam

porni pe strada Matilda, dând colţul către „Clarendon” şi socotind cât timp îi mai rămânea ca să împacheteze de plecare. Lăsase vorbă doamnei Richards să pregătească strictul necesar de haine şi alimente pentru ea şi pentru Lucie. El urma să-şi facă bagajul singur. În vagonul de tren avea de toate, iar lucrurile rămase la hotel puteau fi trimise mai târziu.

Principala sa grijă era s-o ştie pe Lucie cât mai departe de Isolde. Cunoscând bine egoismul soţiei sale, înţelegea că orice ar fi pus ea la cale, nu putea fi în avantajul copilului. Cufundat în gânduri, Adam nu remarcă bărbatul care-l urmărea prin mulţime. Cu toată ora târzie, strada era plină de lume, iar la hoteluri balurile erau în toi. În noaptea de vară răsunau cântece, râsete şi frânturi de conversaţie. Coti cu paşi grăbiţi pe Broadway. După „Grand Hotel” trecătorii se făceau tot mai rari. În depărtare se vedea hotelul „Clarendon” Ici-colo, printre crengile ulmilor, se zărea câte o stea. În aer plutea mireasma florilor din grădini. Îndată avea să ajungă.

În acel moment, în liniştea nopţii, răsună o detunătură. Adam se trânti la pământ rostogolindu-se câţiva metri mai încolo, cu instinctul de supravieţuire deprins în luptele dintre triburi. Fulgerător, scoase pistolul pe care-l purta asupra sa de când cu ameninţările proferate de Frank Storham şi trase înspre copaci, în direcţia din care venise împuşcătura. Îşi închipuia că atacatorul nu putea fi decât Frank, deşi, pentru moment, nu putea desluşi nimic în întuneric.

Izbucniră câteva ţipete şi în câteva secunde, strada se goli, toţi trecătorii alergând în căutarea unui adăpost. Dispăruse până şi portarul de la „Clarendon”. Singura rază de lumină era cea a felinarului de la intrare.

— Aha, te-am nimerit, indianule! se auzi glasul satisfăcut al lui Frank. Ţi-am zis eu c-am să te ucid când nici n-ai să gândeşti. Adam înţelese că poliţia din Saratoga nu-i putea fi de niciun folos. Cât despre Frank, cu siguranţă că va rămâne ascuns, văzând că are de-a face cu un om înarmat. Dacă-l lăsa pe ticălos să fugă, cine ştie când ar fi fost în stare să-l atace din nou: la gară sau în drum spre

casă. Exista o singură soluţie. Să meargă după el.

Îşi încărcă din nou pistolul, calculând distanţa până la copacul de pe cealaltă parte a străzii – cam treizeci de metri de loc neacoperit, chiar în bătaia lunii... Odată ajuns în umbra copacului, nu mai avea de ce să-i fie teamă. Şi pe urmă, fără îndoială, Frank era beat mort. Cu pistolul pregătit, scrută încă o dată strada cufundă în întuneric. Nicio mişcare. Ridicându-se brusc în picioare, sări peste gardul viu după care se ascunsese şi alergă în zig-zag, cu viteză şi îndemânare, aplecându-se când într-o parte, când într-alta, ca să evite o eventuală împuşcătură în plin. Parcurse în goană ultimii câţiva paşi, la adăpostul unor tufe, şi, în sfârşit, dădu cu ochii de Frank.

Acesta scoase un urlet ca de fiară. În aceeaşi clipă, Adam se rostogoli în dreapta, apoi, săltându-se în genunchi, trase, se culcă la pământ, iar se ridică şi iar trase de trei ori la rând în ţinta devenită acum perfect vizibilă.

Silueta întunecată a lui Frank Storham se lăsă moale în jos, căzând mai întâi în genunchi, apoi se prăvăli pe trotuar, unde rămase nemişcat.

Deşi văzuse mulţi oameni murind, de data asta Adam se simţi cuprins de un ciudat fior. Indienii Absaroke erau în permanenţă atacaţi şi hărţuiţi de triburi care râvneau să le ia pământurile. Lupta făcea parte din existenţa lor cotidiană. Ned Storham angajase o mică armată care să-i păzească păşunile, îngăduindu-i să pătrundă şi pe domeniul indienilor. De îndată ce va afla cine-i ucisese fratele, Adam va avea nevoie el însuşi de oameni care să-i apere proprietatea şi viaţa. Atacul devenise iminent. „Beţiv descreierat!” blestemă el în gând, cu ochii la băltoaca de sânge în care zăcea Frank.

Aici, la Saratoga, lipsit de sprijinul fratelui mai mare, nu fusese destul de iute de mână ca să supravieţuiască singur, iată cum, chiar mort, continua să fie periculos. Vârându-şi pistolul în teaca de sub braţ, Adam se strecură în întuneric, îndepărtându-se de „Clarendon”. Nu putea zăbovi în Saratoga până la ancheta oficială în cazul uciderii lui Frank, mai ales că o ştia pe Isolde pe urmele lui.

Aşadar se apropie de hotel dinspre miazănoapte,

furişându-se în clădire pe uşa de serviciu.

CAPITOLUL 20

Parfumul de camelii îl puse în gardă, numai că o clipă prea târziu. Apucase deja să între. Sau, mai bine zis, Isolde se găsea deja înăuntru. Oricum, n-ar fi putut evita s-o întâlnească, atâta timp cât Lucie dormea în camera ei. Rămase cu mâna încremenită pe clanţă, cu spatele lipit de uşa închisă, obosit, agasat, conştient că Isolde avea să-i facă zile amare.

— Cum ai intrat aici? întrebă el încet.

Aşezată pe canapea, ea îl fixă cu privirea din cealaltă parte a încăperii.

— Portarul a fost foarte amabil auzind că sunt soţia ta. Strălucea de diamante şi Adam îşi aduse aminte cu silă, cum, după nunta lor, ziarele menţionaseră toaleta şi bijuteriile miresei, odată cu alte detalii ale ceremoniei.

— Unde-i doamna Richards? Vorbea liniştit, ţinându-şi mâinile pe lângă corp, ca şi când s-ar fi pregătit pentru un duel cu pistolul.

— Cu fetiţa noastră, unde în altă parte? N-ai de ce să te uiţi la mine aşa urât, nu le-am făcut niciun rău. Cuvântul „rău” îl umplu de nelinişte.

— Cine mai e aici cu tine?

— Numai vizitiul şi camerista.

— Unde-s amândoi? insistă Adam, rotindu-şi ochii prin încăpere.

— Le păzesc pe Lucie şi pe doamna Richards. În glasul ei se ghicea o undă de ameninţare.

— E limpede că vrei ceva, Isolde... i se adresă Adam pregătit să negocieze. Hai să ajungem la o înţelegere şi pe urmă n-ai decât să pleci. Voia s-o ştie cât mai departe de hotelul lui şi de Lucie. Ar fi plătit oricât, numai să-şi ocrotească fiica.

— Îmi închipui că vrei bani. Niciodată n-ai dorit altceva de la mine. Spune-mi cât.

— Vai, iubitule, cât de cinic te-ai făcut! Pesemne târfuliţa aia are o influenţă proastă asupra ta.

— Uite ce e, Isolde – murmură tânărul, înfrânându-şi pornirea de-a o strânge de gât, ca să termine cu ea odată pentru totdeauna – putem să ne aruncăm insulte toată noaptea, numai că eu sunt al naibii de grăbit şi ţi-aş fi recunoscător dac-ai vorbi limpede şi la obiect. Plec în Montana cu trenul de opt.

— Excelent. Mergem şi noi cu tine.

— Nu. Cuvântul căzu greu, ca o lovitură de ciocan.

— Dragule, îl mustră ea cu prefăcută blândeţe, nu fii atât de grosolan. Doar n-ai de gând să mă împiedici să mă întorc cu tine în Montana.

— Ba chiar aşa, ripostă Adam, gândindu-se că astfel îşi va feri fetiţa de prezenţa nefastă a mamei ei.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord, declară ea liniştită, scoţând un pistol de sub faldurile rochiei. O fracţiune de secundă, lui Adam nu-i veni să-şi creadă ochilor. Două atentate în mai puţin de-o oră! Se pare că în noaptea asta duhurile rele umblau să-i fure sufletul. Răsuflă adânc şi vorbi pe un ton care nu trăda nici urmă de emoţie:

— Ce dracu faci tot circul ăsta, Isolde? ştii bine că moartea mea n-o să-ţi sporească averea. Nu figurezi în testamentul meu cu excepţia unei sume mai mult decât generoase, pe care ţi-am fixat-o ca rentă viageră.

— În noaptea asta vreau să mă culc cu tine, zise Isolde, cu aceeaşi nepăsare cu care ar fi cerut solniţa la masă.

— Ţi-ai pierdut minţile? Oricât s-ar fi mândrit cu sângele lui rece, de astă dată Adam rămase fără replică.

— Zău, dragă! exclamă Isolde. Doar te-ai distrat cu-atâtea cucoane. Ştii bine că nu durează mult.

— Mută-ţi gândul, i-o tăie Adam, împotrivindu-se, ca şi cum ar fi fost dus la ghilotină..

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut acordul.

— Şi crezi că pot face amor la comandă?

— La nevoie, da.

— Cu niciun preţ! N-ai decât să mă împuşti! o repezi el, apreciind că, la distanţa aceea, arma ei n-ar fi putut decât să-l rănească, în vreme ce a lui ar fi ucis-o fără doar şi poate.

— Mai bine-i pun pe servitorii mei s-o împuşte pe

doamna Richards... cugetă Isolde, cu vocea unei femei care-şi alege o pălărie din cele expuse spre vânzare. Viaţa ei e mai puţin preţioasă. Era foarte posibil. Cu Isolde nu se putea juca. O văzuse o dată biciuind o servitoare cu cravaşa de călărie şi, de n-ar fi intervenit el, ar fi snopit-o în bătaie.

— Unde vrei să te regulez? Acolo, pe canapea? întrebă el cu răceală.

— N-am nimic împotrivă. Aşteaptă să chem doi martori.

În clipa aceea Adam înţelese. Doi martori erau suficienţi să ateste existenţa unor relaţii conjugale. Oare Isolde îi ghicise intenţia de a anula căsătoria? Dar, în astfel de cazuri nu contau relaţiile conjugale şi nici măcar copiii. Sau poate că rămăsese însărcinată şi umbla să-i asigure copilului paternitate legală. Probabil că baronul refuzase să-l recunoască. Adam tindea să creadă că acesta era motivul. Ironia soartei! Femeia pe care o iubea nu putea avea copii, iar soţia pe care-o dispreţuia îl voia ca tată al pruncului ei pentru a doua oară.

Când servitorii Isoldei pătrunseră în încăpere, ieşind din dormitorul Luciei, Adam rămase uluit de frumuseţea tânărului vizitiu şi se întrebă dacă nu cumva copilul era al lui. Cât despre cameristă, aceasta îl măsură pe soţul stăpânei cu o privire lacomă şi-şi linse buzele, de parcă ar fi fost implicată personal în actul sexual ce avea să se petreacă. Adam urmări cu o privire lipsită de expresie cum Isolde îi porunceşte servitoarei să încuie uşa dinspre camera fetiţei, ca nu cumva să scape doamna Richards. Se uită pe furiş la ceasul de pe consola şemineului, decis să plece cu trenul de opt împreună cu Lucie şi cu bucătăreasa, dar fără nevastă-sa şi suita ei. Acum nu mai era vorba de negociere, ci de supravieţuire.

— E totul gata? întrebă el batjocoritor, văzând cum Isolde îi întinde cameristei pistolul, în timp ce tânărul vizitiu scotea un altul din buzunarul hainei. De mult nu mi-am mai versat talentele în public. Din anii adolescenţei, când şi dezmăţul în sine era o plăcere. Prinzând privirea lascivă a servitorului, Adam se convinse că era în joc o problemă de paternitate.

— Şi-acum, Adam, fii bun şi fă-ţi meseria la care te

pricepi atât de bine – îi porunci Isolde, azvârlindu-şi pantofii de saten şi lungindu-se pe canapea – ca să putem porni cu toţii spre Montana.

— Uitasem cât eşti de sensibilă şi de romantică murmură Adam apropiindu-se de ea. Mărturisesc că mă stimulează.

— Ei, dragul meu, ia să vedem dacă zvonurile alea despre tine sunt adevărate! Îmi doresc din sunet să nu te dezamăgesc. Mai ţipi şi-acum când te eliberezi? întrebă ea, furişând o privire piezişă către tânărul slujitor.

„Se pare că ea aşa obişnuieşte”, îşi zise Adam, remarcând că obrazul vizitiului se făcuse roşu ca focul. Când se aşează pe canapea, la picioarele Isoldei, şi, scoţându-i pantofii, le zâmbi celor doi martori şi spuse:

— Vă rog să fiţi atenţi. N-am chef să repet figura de două ori.

Apoi, întorcându-se spre femeia care-l chinuia de cinci ani de zile, adăugă:

— Tu închide ochii şi gândeşte-te la bani! Se aplecă să-i ridice fustele şi o luă de umeri, prefăcându-se c-o trage sub el, apoi, fulgerător, smulse pumnalul ascuns în cuta pantalonilor şi-i propti ascuţişul în gâtul Isoldei, răsucind-o cu faţa spre cei doi slujitori. Doi stropi de sânge se prelinseră pe pielea albă şi catifelată.

— Şi-acum să discutăm cum se cuvine! vorbi el, fără să se tulbure. Nu cu tine, Isolde, pentru că, dacă nu încetezi să te zbaţi, ai să sângerezi pân-ai să crapi. În clipa asta nu răspund de gesturile mele. Groaza din ochii ei îl umplu de satisfacţie. În cinci ani de căsnicie nu ridicase niciodată mâna asupra soţiei, dar, de data asta, Isolde întrecuse măsura.

— Daţi-mi armele! porunci el servitorilor, scoţându-şi revolverul din teacă şi aţintindu-l asupra vizitiului. Fără prostii! Vă asigur că nu voi pregeta să-mi ucid nevasta. Ba chiar cred c-am s-o fac… adăugă el, gânditor. Dar dacă sunteţi înţelegători, măcar voi veţi scăpa cu pielea întreagă. Nu intenţiona să-şi folosească pistolul decât dacă „n-ar fi avut încotro. Până la plecare nu rămăsese prea mult timp, astfel încât nu-şi permitea o nouă complicaţie, cu zarva ce s-

ar fi iscat în „Clarendon”, la auzul unor focuri de armă. Amândoi „martorii” aruncară pistoalele. Niciunul din ei nu era atât de devotat contesei încât să-şi rişte viaţa de dragul ei. După ce-i dezarmă, Adam îi trimise să deschidă sertarul de la birou, unde-şi pusese banii câştigaţi recent la pocher.

— Îi puteţi împărţi între voi, după care aţi face bine să plecaţi din Saratoga. Cred că v-ajunge ce-aţi găsit acolo. Dură destul de mult până ce servitorii reuşiră să numere toţi banii, iar după ce-şi împărţiră cu grijă prada, amândoi ieşiră, nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie.

— Ar trebui să-ţi plăteşti mai bine slugile, Isolde îi sugeră Adam, când rămaseră singuri. Numai aşa îi vei convinge să facă ceva şi pentru tine.

O eliberă din strânsoare, împingând-o deoparte, obosit de uneltirile ei, de întâmplările din ultimele ore şi grăbit să se pregătească de plecare.

— Dacă ai nevoie de bani – îi spuse, trântindu-se pe canapea – cere-mi şi-am să-ţi semnez o poliţă. Însă nu mai ieşi în calea mea.

— Să nu-ţi închipui că scapi aşa uşor de mine, Adam! îl preveni ea, cu un zâmbet ameninţător. Suntem căsătoriţi şi-aşa rămânem, indiferent ce-ai face tu.

Atu-ul era în mâna ei: Franţa nu admitea divorţul.

— Logodna ta cu englezoaica aia o să dureze până în ziua de apoi!

Isolde se sprijini de braţul canapelei, calmă şi liniştită, de parcă ar fi fost vorba de o plăcută seară în doi.

— Poate-ar trebui să te ucid chiar în clipa asta, mârâi Adam dezgustat de lipsa ei de scrupule. Te-aş putea strânge de gât vârându-te într-un cufăr, ca să te azvârl din tren. Nu întinde coarda. Dacă ai nevoie de bani spune-mi. E ultima ofertă. În glasul lui se ghicea o hotărâre de nestrămutat. Isolde nu-l auzise niciodată vorbind pe acest ton. Spirit mercantil şi bună cunoscătoare a firii bărbăteşti, Murmură:

— Cincizeci de mii.

— Du-te mâine dimineaţă la Morrissey şi-o să-ţi dea banii. Vorbise foarte încet, ţinând ochii închişi. Isolde se apleca să-şi încalţe pantofii de mătase, apoi se ridică, netezindu-şi cutele rochiei, ca şi cum până atunci ar fi stat

la o discuţie amicală.

— Ştii bine că divorţul nu-i posibil, declară ea cu răceală. Nici măcar în cazul când aş avea bunăvoinţa să-mi dau consimţământul. Pe urmă, ce vor zice fraţii tăi?

— Puţin îmi pasă, altfel aş fi ajuns şi eu ca ei: preocupat doar de politică şi de favorurile împăratului.

— Napoleon a făcut din ei nişte oameni extrem de bogaţi.

— Oricum suntem bogaţi, prin moştenirea lăsată de tata. Poate-ar fi trebuit să-ţi alegi alt frate.

— Nu-mi place să stau la Curte.

— Presupun că ai motive, comentă el sarcastic.

O privi, întrebându-se de unde adunase atâta răutate. Deşi, cunoscându-i familia, faptul devenea de înţeles.

— N-am chef de astfel de discuţii, încheie Adam, ridicându-se de pe canapea şi îndepărtându-se de Isolde. Parfumul de camelii începea să-i facă greaţă.

— Acum, pleacă!

— Nu mi-am închipuit niciodată c-am să te văd îndrăgostit Adam... remarcă Isolde, neputându-se abţine de la o ultimă înţepătura. Dar chiar asta ţi s-a întâmplat. Parc-ai fi un puşti. Însă n-am de ce să mă plâng, surâse ea cu dispreţ. Amorul te-a făcut mai generos ca de obicei.

Adam întoarse capul spre fereastră, temându-se să nu-şi piardă controlul. Când auzi, uţa închizându-se, răsuflă adânc, ca un om izbăvit de la o condamnare la moarte. Nu descuie dormitorul Luciei decât după ce trase zăvorul în urma Isoldei, ca şi cum s-ar fi temut că spiritul ei s-ar putea furişa înapoi, să-i facă rău fetiţei. Doamna Richards stătea la căpătâiul fetiţei, care din fericire, nu se trezise.

— Au plecat, şopti el. Lucie a aflat cumva...

— A dormit tot timpul, se grăbi să-i spună bucătăreasa. Slavă Domnului! Am fost convinsă că dumneavoastră veţi şti cum să scăpaţi de ei, domnule Serre. Dar zău că ăi doi slujitori au cam băgat spaima în mine. De-alde ăştia sunt în stare să fure şi dinţii din gura unui mort.

— Îţi mulţumesc c-ai avut grijă de Lucie îţi rămân profund îndatorat.

— Vine şi ea în Montana? întrebă doamna Richards. Pe

un ton plin de dispreţ.

— Nu, răspunse categoric Adam.

— Minunat! exclamă bucătăreasa, ridicându-se de pe scaun. Şi-acum, mă duc să termin cu bagajele. Eram aproape gata, când a apărut ea pufni, încruntată.

— Nu lua decât ce putem căra noi înşine. Restul va fi trimis mai târziu. Nu vreau să ştie toată lumea că plecăm. Am înţeles, domnule.

CAPITOLUL 21

La ora opt, trenul se puse în mişcare şi Adam scoase un suspin de uşurare. Henry îl anunţase că nu se zărea nici urmă de Isolde şi că niciun cufăr străin nu fusese încărcat peste bagaje – fapt puţin probabil, totuşi demn de luat în seamă. Dimineaţa era însorită şi destul de răcoroasă. Caii şi rândaşii suiseră în vagonul special, Lucie şi Flora jucau cărţi, iar doamna Richards îşi găsise de lucru la bucătărie. Existau toate şansele să ajungă în Vest fără alte incidente. Adam simţi cum îi revine buna dispoziţie. Cu toate acestea, odată ajunşi la capătul liniei, riscau să se ivească unele complicaţii. Era posibil ca Ned Storham să-i aştepte acolo. Cu siguranţă că până acum aflase de, uciderea fratelui său.

De aceea, Adam îl vestise pe James să-i iasă în întâmpinare cu o escortă.

„Patru zile cu trenul şi apoi încă patru călare” se gândi Adam, stând pe platforma dintre vagonul de călători şi cel pentru cai. La ranch vor fi în siguranţă, îşi putea apăra valea de orice atac.

— Tati, vino să joci cu noi! strigă Lucie prin uşa întredeschisă. Flora m-a învăţat un joc nou.

— Îndată, răspunse Adam, privind încă o dată spre peisajul paşnic pe care-l traversau: liniştit şi bucolic un adevărat balsam pentru sunetul său greu încercat în noaptea precedentă. Doamne, cât era de istovit! De zile întregi, abia dacă închisese ochii.

— Lucie are talentul tău la cărţi, zâmbi Flora când Adam se apropie ca să între în joc. Nu jucăm decât de zece minute şi deja a prins toate regulile.

— Meritul profesoarei! replică Adam, aşezându-se lângă Flora, pe care o învălui cu o privire tandră. Daţi-mi şi mie cărţi, să vedem dacă de-acum încolo veţi mai reuşi să câştigaţi. Jucară încă vreo jumătate de oră, în timp ce din bucătărie pătrundeau mirosuri îmbietoare. Atât Flora, cât şi Adam surâdeau văzând bucuria fetiţei, fiecare conştient de prezenţa celuilalt.

Se priveau lung pe deasupra cărţilor, cu chipul luminat de fericire. Îşi vorbeau încet, pe un ton de dulce intimitate. În vagonul lui Adam se simţeau izolaţi şi feriţi de lumea din afară, de strălucirea lipsită de conţinut a „înaltei societăţi” Aici redeveneau o mică familie, ascultând cu plăcere sporovăiala veselă a fetiţei.

— Îmi pare bine că ne întoarcem la ranch, declară Adam, în timp ce Lucie îi arăta cărţile ei păpuşii Dee-Dee. Dar glasul lui spunea mai mult decât acele simple cuvinte.

— A fost frumos, aşa-i? întrebă Flora, ghicindu-i gândul.

— Eu n-am avut niciodată o familie a mea... murmură el privind-o cu infinită tandreţe.

— Eu n-am avut niciodată o familie, şopti Flora Adam zâmbi, cu nespusă mulţumire.

— Ei bine, acum ai.

Seara, Lucie se duse la culcare, iar Henry şi doamna Richards se retraseră în cuşetele lor. În salonul căptuşit nu răzbătea decât zgomotul cadenţat al roţilor de tren. Adam ridică ochii spre Flora, care stătea în jilţul din faţa lui şi zise:

— Încă de la cină nu mi-am luat ochii de pe ceas. Ştii cât timp a trecut de când am făcut dragoste ultima oară? Flora încuviinţă din cap, neputând să vorbească tulburată de prezenţa lui şi de dorinţa ei arzătoare. Se găseau singuri şi totuşi nu iar gândul că-l avea atât de aproape o tortura. Adam era în picioarele goale şi purta pantaloni de pânză şi o cămaşă albă – îmbrăcăminte simplă şi comodă, de vară. Îşi legase părul la ceafă şi stătea tolănit în fotoliu, picior peste picior.

— Te deranjează că ceilalţi sunt dincolo? întrebă el, făcând un semn în direcţia cuşetelor. Ea clătină din cap, apoi murmură:

— Puţin...

— Nu va veni nimeni, o linişti el.

— Aşa ai dat poruncă? exclamă Flora, cu obrazul roşu de ruşine la gândul că Adam spusese slugilor ce avea de gând să facă în cursul nopţii..

— Nu, răspunse el fără alte explicaţii, apoi adăugă:

— Niciodată nu te-am văzut îmbrăcată în nuanţa asta de albastru. Rochia îţi vine minunat.

— Mi-a cumpărat-o Sarah. Zicea că bărbaţilor le place albastrul. Se îmbujoră şi mai tare.

— Să ştii că astă seară nu mi-am pus-o pentru ca... adică... nu voiam...

Se opri brusc, intimidată de privirea lui cercetătoare.

— Ce importanţă are? murmură Adam. Flora dădu din cap, apoi, înălţând ochii spre el vorbi cu glas tremurat:

— S-a terminat cu joaca, nu-i aşa? Nu mai e o legătură trecătoare, de vacanţă, care se sfârşeşte o dată cu venirea toamnei... În clipa asta nu sunt sigură dacă...

— Dacă eşti pregătită să-ţi legi viaţa de mine? întrebă el blând.

— Adam, de când mă ştiu, eu am călătorit... şopti Flora. Niciodată n-am rămas mai mult timp într-un loc. Vorbea jucându-se nervoasă cu dantela rochiei.

— Dacă mi se face dor de studiile mele? De expediţii, de ţinuturi noi?

— De ce n-am călători împreună? replică el, privind-o cu nelinişte. Isolde preferase întotdeauna să plece în voiaj de una singură. Degetele Florei încremeniră pe tivul rochiei.

— Ai vrea să vii?

— Mi-ar plăcea grozav! Poate nu chiar imediat, pentru că sunt convins că voi avea de furcă cu Ned Storham, dar peste câteva luni, cel mult un an, sper să termin cu povestea asta şi-atunci poţi să mă duci oriunde vrei.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Te iubesc atât de mult... Credeam c-ai să-mi ceri...

— Să renunţi la tot? o întrerupse Adam, apoi clătină din cap. De ce ţi-aş cere să te schimbi, când eu m-am îndrăgostit tocmai de o femeie puternică, independentă şi inteligentă, care de-o viaţă întreagă se străduieşte să-i

înţeleagă şi să-i apropie pe oameni? Să nu te schimbi. Dă-mi mie voie să pătrund în universul tău.

Flora sări în picioare şi se cocoţă pe genunchii lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele. Râdea şi plângea, acoperindu-i obrazul cu sărutări şi murmurându-i vorbe de dragoste în Absarokee, învăţate de la femeile din satul lui Patru-Şefi.

Adam o strângea la piept, cu ochii umezi de emoţie. Cuvintele ei îi sunau familiar, unele trezindu-i amintiri de mult uitate – imagini din copilărie, chipul mamei lui – altele mai intime, mai tandre, mai provocatoare, dar toate păstrate în graiul poporului său, încă din negura vremurilor. Pentru prima oară înţelegea ce înseamnă dragostea adevărată, profundă şi deplină, descoperită după căutările de-o viaţă. În noaptea aceea totul li se păru nou: chiar şi iubirea. Aveau senzaţia că sufletele şi trupurile lor de-abia se cunoscuseră. Adânc tulburat, Adam scrise cuvântul BINECUVÂNTARE cu degetul pe geamul aburit al vagonului, apoi, lăsându-se pe spate, cu braţele sub cap, murmură:

— Consideră că-i încrustat în diamante...

Flora îşi muie în gură vârful degetului şi-şi scrise repede numele pe pieptul lui.

— De-acum eşti în puterea mea, şopti ea, sărutându-l pe vârful nasului. Şi-aşa sper să rămâi timp de încă o mie de ani.

— Pentru tine, da.

— Numai pentru mine? O întrebare posesivă, tipic femeiască – cu totul neobişnuită pentru o fire ca a Florei.

— Numai pentru tine, zâmbi Adam. Şi-acum, dă-mi voie să deschid fereastra. Mor de cald.

— O să ne-audă ceilalţi, şopti ea, ca şi cum cei doi slujitori n-ar fi avut altă grijă decât să tragă cu urechea.

— Toată lumea doarme, iar roţile trenului fac atâta zgomot că nu s-ar auzi nici chiar o împuşcătură. Flora, te credeam o femeie în toată firea şi lipsită de prejudecăţi. Văzându-i nehotărârea din priviri, începu să râdă.

— Dar dacă tu nu vrei, mă voi resemna să sufăr în tăcere.

— Ai dreptate... Trenul face destul zgomot...

— Am să cobor geamul doar pe jumătate.

— Cât?

— Atât cât e nevoie pentru recent descoperita ta pudoare. Ea îi arse un ghiont.

El o trase de păr. Şi începu hârjoana. Luptându-se cu Flora. Adam deschise larg fereastra, iar când ea începu să protesteze, îi astupă gura cu o sărutare, alungându-i din minte orice noţiune de bună-cuviinţă.

Aerul nopţii năvăli înăuntru, peste patul răvăşit şi peste trupurile lor transpirate, aducând cu sine mireasmă de trifoi şi fân cosit şi răcorindu-le frunţile înfierbântate. O noapte de vis, tandră şi îmbătătoare, tulburătoare şi pătimaşă. Întruchiparea perfecţiunii în iubire. Către dimineaţă, Adam se cufundă într-un somn adânc adormind instantaneu, de îndată ce închisese ochii. O clipă mai înainte vorbea cu Flora, iar când ea întorsese privirea după ce ridicase o pernă căzută pe covor, el deja dormea. Zăcea cu faţa în jos, fără pernă, fără cuvertură, cu braţele ridicate deasupra capului, cu obrazul bronzat culcat pe aşternutul alb ca zăpada, cu picioarele depărtate atârnând în afara patului.

— Eşti al meu, murmură Flora, copleşită de un negrăit sentiment al posesiei.

Şi aplecându-se, îl sărută uşor pe obraz. El se mişcă prin somn, întinzând mâna după ea. Flora îi înlănţui degetele într-ale ei, şoptind:

— Sunt aici. El schiţă o umbră de surâs şi o strânse de mână.

Tenul înainta spre Vest. În următoarele două zile, cei doi tineri rămaseră sechestraţi în universul lor, liniştiţi şi mulţumiţi. Nu părăsiră vagonul nicio clipă, Adam temându-se să nu lase niciun semn al trecerii lor. Nu era sigur dacă nu cumva Frank venise la Saratoga cu oamenii lui. În caz că aceştia s-ar fi luat după el, trebuia să lase cât mai puţine urme. Însă, în aglomerata gară Chicago, în timp ce aşteptau semnalul de plecare, Lucie zări în mulţime un vânzător de limonadă.

— Tati, vreau limonadă! Tati! ţipă ea. Grăbeşte-te, uite că se îndepărtează! Stăteau cu toţii în salonaş, cu ferestrele larg deschise, din cauza căldurii toride de august, privind

îmbulzeala de pe peron.

Ca să-i facă pe plac fetiţei, Adam se ridică şi strigă după vânzătorul de limonada.

— Vreau un pahar mare, tati! Ştii cât îmi place limonada. Adam zâmbi, apoi plăti un pahar mare de limonadă, pe care i-l întinse fetiţei.

— Are şi gheaţă! E grozav!

Lucie începu să bea cu lăcomie. După alte câteva comentarii laudative şi nenumărate îndemnuri, Adam se lăsă convins să guste şi el. Flora, însă, refuză invitaţia, arătând spre paharul cu ceai la gheaţă, adus de doamna Richards.

Spre seară plecară din gară, lăsând în urmă oraşul, cu vastele-i periferii. Curând ieşiră iar în câmp, unde putură admira peisajul până la ora cinei.

Curând după masă, Lucie începu să vomite. Adam se repezi la ea, cuprins de panică, străduindu-se zadarnic să nu-şi piardă capul. Probabil că fetiţa mâncase ceva ce nu-i priise. Dar el ştia că febrele de vară sunt periculoase şi uneori chiar fatale, indiferent de vârstă. O duse în braţe până în dormitor, unde o culcă pe pat, aşezându-se alături şi ţinând-o de mână. Regreta din suflet că nu se găseau mai aproape de casă, de aerul curat al Montanei. Până la valea lor mai rămâneau şase zile de drum. Flora îndeplini rugămintea Luciei de a-i citi o poveste. Fetiţa vorbea încet şi cu greutate. Nici urmă din energia ei obişnuită. Zăcea în pat, cu obrazul galben ca ceara, cu privirea plină de nelinişte, lăsându-şi mânuţa moale în mâna tatălui.

— Mi-e sete, tati.. Îngăimă ea. Dar stomacul nu primea nici măcar apa. Vomită iarăşi de câteva ori şi până la lăsarea nopţii ajunse atât de lipsită de puteri încât nu mai era în stare nici să-şi înalţe capul de pe pernă. Pulsul îi slăbise, trupul începea să se răcească, iar mâinile şi picioarele se zbăteau pradă unor convulsii puternice. Abia mai reuşea să deschidă ochii. Pielea i se uscase, semn de deshidratare rapidă. Adam încremenise lângă pat, îngrozit de vizibila agravare a stării copilului.

— Trebuie să oprim trenul – hotărî el deodată citind cum i se strânge stomacul de spaimă. Avem nevoie de un doctor

îl trimit pe Henry să-i spună şefului de tren să cheme de urgenţă un doctor, îndată ce ajungem în primul oraş zise Flora.

Ieşi din cameră alergând şi traversă salonul în căutarea slujitorului. Recunoscuse cu groază simptomele Luciei, dar nu îndrăznise să-şi rostească temerile cu voce tare. Nu se pricepea nici să diagnosticheze, nici să trateze o boală ca holera, iar Adam era deja înnebunit de grijă.

— Acuşi vine doctorul, îi murmură el Luciei, mângâind-o cu blândeţe pe frunte, înspăimântat de pielea ei rece ca gheaţa. Tati e aici cu tine... Doctorul va şti ce să-ţi facă... Aproape c-am ajuns în oraş. Pe urmă... Glasul îi deveni o şoaptă.

— ...mergem acasă... Câteva clipe mai târziu, când Henry se ivi în cadrul uşii. Adam ridică ochii, temător, şi întrebă scurt:

— Cât mai avem?

— Patruzeci de mile. Şeful de tren a telegrafiat ca doctorul să fie deja în gară. Încă o jumătate de oră... adăugă Henry, cuprins de milă.

Şi el recunoscuse holera, deseori întâlnită în călătoriile lor.

Adam dădu din cap şi se întoarse către fiica lui, preocupat doar de boala care-i punea viaţa în pericol. Fetiţa se schimba la faţă de la o clipă la alta. Învins, îşi plecă fruntea în piept şi începu să se roage la Ziditorul-Tuturor-Lucrurilor, implorând spiritele bune ale poporului său să-l audă chiar şi aici, pe pământuri străine.

— Te chem în ajutor, Ah-badt-dadt-deah, pe tine şi puterea ta, ca să-mi salvezi singurul copil. Ea e raza mea de soare şi bucuria vieţii mele... Singura mea speranţă de viitor... Ajută-mă... E atât de mică...

Îşi amintea ce bucurie fără margini îl încercase când îşi strânsese la piept fiica pentru întâia oară. Cloudy i-o adusese la câteva clipe după ce venise pe lume, spunând

— De-acum, domnule conte, e a dumneavoastră.

Va trebui să ne îngrijim s-o facem fericită, nu-i aşa?

Lucie îl privise cu ochi mari, dintr-un maldăr de scutece şi pături, cu o expresie atât de gânditoare, încât Adam o

luase în braţe, şoptindu-i la ureche:

— Bine-ai venit în valea Aspen, Lucie Serre. Cloudy se înşală amarnic. Tu eşti cea care ne va face fericiţi pe toţi.

Din momentul acela, fetiţa devenise principala lui preocupare. Sub îndrumarea atentă a guvernantei, Adam învăţase s-o scalde, s-o hrănească şi să-i schimbe scutecele. Îi murmura cântece de leagăn în Absarokee – aceleaşi auzite odinioară de la mama lui. Fusese de faţă când fetiţa rostise primul cuvânt: „cal” Tot el o prinsese în braţe când îndrăznise să facă primul pas. La doi ani începuse să-i dea primele lecţii de călărie. În fiecare dimineaţă ea venea să-l trezească, serveau masa împreună, o asculta la lecţii... şi-l făcea să râdă.

Nu trebuia s-o piardă! Toată lumea lui s-ar fi cufundat în întuneric, îşi desprinse cerceii şi-i puse cu grijă la căpătâiul ei, pe pernă.

— Ajut-o să scape, Ah-badt-dadt-dcah... murmură el. Ea-i toată viaţă mea. Văzându-l cum îşi scoate talismanul care-i ocrotea viaţa numai ca să-şi salveze copilul, ochii Florei se umplură de lacrimi. I se rupea inima de mila lui, ar fi vrut să-l strângă în braţe şi să-i aline suferinţa. Totuşi, rămase nemişcată în prag, fără să intervină, lăsându-l pe Adam în universul lui, împreună cu Lucie.

— Respiră, scumpa mea... şopti tânărul, aplecat asupra trupuşorului încremenit. Respiră... Aşa... Bravo... Îşi încorda privirea, să fie sigur că Lucie răsuflă, ţinându-şi el însuşi respiraţia, cu ochii la pieptul ei plăpând. Apoi ridică încet cuvertura şi murmură cu glas tremurător:

— Aşa, fetiţa tatii... Respiră... încă o dată... Şi încă o dată... Ca şi cum simplul lui îndemn ar fi reuşit să-i umple plămânii cu aer.

În gara Walker vagoanele lor fură trase pe o linie secundară. Doctoriţa era deja acolo: o femeie înaltă, voinică şi ageră, care cercetă pielea uscată şi uşor albăstrie a Luciei, pronunţând fără şovăială temutul diagnostic: holeră.

— În această perioadă a anului face ravagii, declară ea. August şi septembrie sunt lunile cele mai proaste, dar dacă veţi respecta condiţiile de igienă, veţi fierbe apa şi-i veţi da lichide – urmă femeia, strecurându-le în suflet o umbră de

speranţă

— Presupun că într-o săptămâna vă veţi putea continua drumul.

În timp ce vorbea, începu să se scotocească prin geantă după nişte pudră de talc aromată!

— Ştiam eu c-o am la mine exclamă, triumfătoare, scoţând la iveală un flacon. Câteva picături de opiu peste praful ăsta îi vor mai alina durerile, ca să poată ţine doctoria în stomac. Dumneavoastră cum vă simţiţi, domnule Serre? întrebă cu glas rece şi profesional, privindu-l pe Adam cu mare atenţie.

— Bine, răspunse tânărul. Mai ales acum, adăugă el, recăpătându-şi optimismul. Sunteţi sigură că medicamentul va...

— E o fetiţă voinică, domnule Serre! îl întrerupse doctoriţa cu păr cărunt. Asta contează enorm. Peste câteva zile se va simţi mai bine. Însă ar cam trebui să vă odihniţi şi dumneavoastră.

— Lucie e singurul meu copil. Femeia încuviinţă din cap.

— De cum reuşiţi să-i daţi lichide, vă puteţi permite două-trei ore de odihnă. Veţi avea o săptămână obositoare.

— Puteţi rămâne cu noi până se înzdrăveneşte Lucie? o întrebă Adam.

Nu-i ceruse să precizeze preţul – era prea politicos ca s-o facă – dar doctoriţa înţelese limpede ce voia să spună. Doamna Potts chibzui câteva clipe. O simplă privire asupra elegantului vagon o lămuri că avea de-a face cu un om foarte bogat, nemaipunând la socoteală celălalt vagon, în care se aflau caii. O cântări din ochi şi pe frumoasa englezoaică, ce se recomandase simplu, fără explicaţii: „lady Flora Bonham” Cu siguranţă că oamenii aceştia dispuneau de mulţi bani.

— Pot rămâne atâta vreme când n-au nevoie de mine ceilalţi pacienţi., răspunse ea. Dau şi consultaţii la cabinet, domnule Serre. Eu răspund de întreaga comunitate.

— Înţeleg, zise Adam. Totuşi, dacă izbutiţi să vă faceţi disponibilă, vă voi fi deosebit de recunoscător. Ceva mai târziu, după ce Lucie reuşise să-şi ia doctoria, căzând într-un somn adânc, Flora, Adam şi doamna Potts luară loc în

salon, discutând despre evoluţia generală a bolii.

— Mai întâi îşi va recăpăta culoarea normală, explică doctoriţa, şi asta până mâine. Într-o zi-două, îi va reveni pofta de mâncare. Să nu-i daţi decât alimente foarte uşoare. Domnule Serre, nu vreau să vă alarmez, dar din câte se vede în următoarele zile veţi avea de îndurat şi dumneavoastră aceleaşi chinuri. Am impresia că vă e greaţă, adăugă ea, studiindu-l cu o privire cercetătoare.

— Nu prea.

— Domnule Serre, cu boala asta nu-i de joacă. Daţi-mi voie să vă iau pulsul. Aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— De ce nu angajaţi o infirmieră? Înainte de lăsarea serii veţi cădea la pat. Nu-i cazul să vă ţin în carantină, dar aveţi mare grijă ca totul să fie cât mai curat.

— Trebuie să mă ocup de Lucie, n-am voie să mă îmbolnăvesc.

— Cum doriţi, domnule Serre, zâmbi doctoriţa, dar vă asigur că fiica dumneavoastră va dormi liniştită până mâine dimineaţă. Dumneavoastră sunteţi bine, lady Flora?

— Da, n-am nimic. Bănuiesc că limonada a fost de vină. Adam şi Lucie au gustat o băutură răcoritoare cumpărată în gară la Chicago, poveşti Flora.

— S-ar putea ca dumneavoastră să n-aveţi probleme, o linişti doctoriţa, dar e necesară o igienă strictă. Dezinfectant, săpun şi, desigur, apă fiartă.

— Voi fi cât se poate de atentă, făgădui Flora, cunoscând prea bine importanţa măsurilor de igienă în cazul unei boli ca holera.

Împreună cu tatăl ei, rămăsese alături de un regiment rusesc, care-şi instalase tabăra lângă Samarkand. În vara lui ’65 holera făcea prăpăd, lăsând în urmă sute de morţi. Comandantul regimentului pusese sentinele să păzească apa, nelăsând pe nimeni să se apropie. Bucătarii erau obligaţi să fiarbă apa pentru spălat şi gătit. Niciun soldat din regimentul lui nu se îmbolnăvise de holeră, în vreme ce alte două regimente, etalate în apropiere, pierduseră jumătate din efectiv. Doctoriţa rămase cu Flora şi cu Adam până când Henry se întoarse cu cele două infirmiere după care fusese trimis, amândouă tinere şi pricepute, câştigând

de la început încrederea domnişoarei Bonham.

Adam insistă s-o vegheze pe Lucie până când avea să-şi recapete respiraţia normală, deşi începea şi el să arate tot mai rău. La miezul nopţii căzu la pat – întocmai cum prezisese doctoriţa…

Progresul bolii se dovedi la fel de rapid ca şi în cazul Luciei. Dimineaţa îl găsi într-o stare de prostraţie. Ameţit de opiu, chema cu disperare numele Luciei, iar când Flora îl luă de mână, începând să-i vorbească, el deschise ochii, şoptind gâfâit.

— Lucie trebuie să ajungă acasă.

— În câteva zile vom fi cu toţii acasă, îl linişti Flora. Lucie se simte mult mai bine. Într-adevăr, fetiţa nu mai vomitase din ajun şi pielea ei îşi pierduse nuanţa albăstruie.

— Trebuie să mă întorc la fermă înaintea lui Ned murmură bolnavul.

— Ned Storham?

— Trebuie să mă întorc… înaintea lui Ned, zise din nou Adam, părând că nu auzise întrebarea. Brusc, privirea i se limpezi.

— Ce face Lucie? Doctoriţa e aici?

— Lucie e mult mai bine, spuse încet Flora, repetându-i mesajul a nu ştiu câta oară. Doctoriţa stă la căpătâiul ei.

— Bine… Cuprins de convulsii, Adam se strâmbă de durere şi gemu răguşit, după care închise ochii, toropit din nou de opiu. În următoarele trei zile, amândoi pacienţii urmară cu stricteţe medicaţia şi regimul de lichide, vegheaţi cu grijă ca nu cumva să-i întoarcă boala – lucru foarte posibil, din câte spusese doctoriţa Potts. Dacă vindecarea nu era deplină, boala putea recidiva în răstimp de trei săptămâni. Doamna Potts venea să-i vadă cât putea de des, iar infirmierele se ocupau de prepararea hranei, îmbăierea pacienţilor şi schimbarea aşternuturilor. Curând, Adam dădu primul semn că era pe cale să se vindece: în dimineaţa celei de-a patra zile de când sosiseră la Walker deschise ochii şi privind-o pe femeia care-l spăla, strigă „Flora!” cu glas puternic, fără urmă din şoapta răguşită de până atunci. Domnişoara Bonham alergă într-un suflet şi Adam o rugă pe infirmieră să-i lase singuri câteva clipe. Îşi desfăcu degetele

încleştate pe cearşaful tras până sub bărbie şi murmură:

— Cine dracu' mai era şi asta?

— Infirmiera... Văd că ţi-e mai bine zâmbi Flora.

— Nu îndeajuns pentru a suporta aşa un şoc, mormăi el De-acum încolo, am să mă spăl eu singur. Unde suntem? Ce face Lucie? Amintindu-şi de boala fiicei lui, încercă să se ridice în capul oaselor, dar cum era încă foarte slăbit, căzu la loc cu capul pe pernă.

— Trăieşte? şopti el, epuizat de efortul mult prea mare pentru trupul său răvăşit de boală. Te rog, spune-mi.

— Trăieşte, dragul meu, şi se simte foarte bine. Începând de ieri, de-abia am reuşit s-o ţinem departe de camera ta. Zice că a stat destul în pat.

— Vreau s-o văd... murmură el cu glas arzător.

Câteva clipe mai târziu, când Lucie intra, alergând, în dormitor, Adam îşi deschise braţele, zâmbind. Fetiţa îşi recăpătase bujorii din obraz şi râdea fericită, scuturându-şi cârlionţii şi ghemuindu-se la pieptul lui.

— Vai, tati, ce frică mi-a fost cât ai zăcut bolnav! se văită ea, lipindu-se de Adam.

— Ştiu, răspunse tânărul, îmbrăţişându-i trupuşorul plăpând. Şi mie mi-a fost frică atunci când ai zăcut tu. Flora îşi înghiţi lacrimile, văzând cele două capuri brunete obraz lângă obraz şi mânuţele fetiţei agăţate de gâtul tatălui. Acum înţelegea în ce măsură depindea Lucie de dragostea lui Adam.

— Bucătăreasa mi-a spus că Flora ne-a îngrijit pe amândoi, îl înştiinţă Lucie zâmbind către domnişoara Bonham. Odată cu sănătatea, îşi recăpătase şi nesecata-i energie se aşează în pat lângă tăică-său într-o poziţie mai confortabilă şi începu să vorbească, veselă şi cu ochi strălucitori.

— Tati! ar trebui să te însori cu ea ca să fim tot timpul împreună. Nu-i aşa c-ar fi grozav? Surâsul lui tainic şi fermecător îi era destinat Florei.

— Într-adevăr, ar fi perfect... Încuviinţă el cu glas şoptit.

— Ai putea să divorţezi! îşi dădu cu părerea Lucie legănându-şi picioarele peste marginea patului. Şi Montoya a di... vorţat, preciză fetiţa, în caz că taică-său nu i-ar fi

urmărit cu atenţie explicaţia. E însurat cu bucătăreasa. Tu de ce nu te însori, tati? întrebă ea senină, socotind că-i oferă o soluţie perfect realizabilă.

— E o idee bună, scumpa mea. Va trebui să, mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Mi-e foame! declară Lucie, sărind jos din pat şi abandonând deocamdată chestiunea divorţului în favoarea unor preocupări mai urgente.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Tati, tu nu vrei să mănânci? Bucătăreasa a făcut prăjitură cu ciocolată şi doctoriţa zice că pot să gust şi eu o bucăţică, dar numai după ce-mi iau supa. Adam îşi zise că, pentru moment, nu suporta nici gândul unei prăjituri cu ciocolată. Deocamdată, tot ce-şi dorea era un pahar cu apă.

— Poate mai târziu, zâmbi el, văzând-o cum ţopăie de colo-colo. Pofta bună!

— Arăţi cu mult mai bine, îi spuse Flora când rămase singuri. Cum te simţi?

— Aproape în formă pentru prăjitura cu ciocolată râse el apoi adăugă: Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc Ai trecut prin clipe îngrozitoare.

— Infirmierele au dus tot greul. Câtă modestie! surâse Adam. Când ai închis ochii ultima dată? Ea ridică din umeri.

— Nu-mi purta de grijă.

— Nu-s obişnuit să fiu ţinut în puf. Ne-ai răsfăţat pe amândoi. Flora se sprijini, zâmbind, de tocul uşii. Purta unul din şorţurile de bucătărie ale doamnei Richards.

— Oricine în locul meu ar fi făcut la fel. „Nu-i adevărat!” se gândi Adam.” Isolde ar fi fugit mâncând pământul încă de la primul semn de boală. N-a stat cu Lucie nici când era sănătoasă. Copiii o plictisesc.”

— Nu chiar, zise el cu voce tare. Îţi sunt nespus de recunoscător. Am avut mare noroc că te-am găsit…

— Ne-am găsit unul pe altul, răspunse surâzând Flora. Cu puţin ajutor din partea tatei şi-a mătuşii Sarah.

— O familie care ştie ce vrea, glumi Adam.

— Pentru că avem încredere în viitor, îi explică Flora.

— Atunci, aş face bine să mă pun pe picioare, conchise Adam.

În ziua următoare, Adam începu deja să mănânce supe uşoare, lapte şi cereale.

— Doctoriţa Potts a fost un înger, dar îmi închipui ca de-acum există pacienţi care au mai multă nevoie de ea… remarcă tânărul, privind lung spre castronelul cu fiertură. Astăzi, când trece pe la noi, vreau să-i mulţumesc. Am să-l trimit pe Henry în oraş să scoată bani din bancă. Împinse deoparte castronul.

— Trebuie să fii bolnav ca să mănânci aşa ceva.

Mă întreb dacă în târgul ăsta se găsesc niscaiva cotlete, adăugă râzând.

La porunca lui, Henry plecă să aranjeze plecarea pentru a doua zi, vagoanele lor urmând a fi ataşate la trenul de dimineaţă. Din fericire, doctoriţa îi declară suficient de înzdrăveniţi pentru călătorie, însă Flora era convinsă că Adam ar fi plecat oricum, indiferent de avizul medicului.

În zori, imediat după cinci, odată cu primele raze de soare, îşi continuară drumul spre casă. Din păcate, erau cu două zile în urma Isoldei, care se îndrepta către Vest, cu Union Pacific. Contesa de Casullux avea nenumărate motive de-a se întoarce în Montana, dar printre ele nu se număra şi divorţul.

Aceeaşi garnitură transporta şi un sicriu cu trupul neînsufleţit al lui Frank Storham. Cât despre Ned, acesta pornise către sud, ca să preia rămăşiţele pământeşti ale fratelui său.

Ajunşi în Cheyenne, James şi contele de Haldane găsiră la Forsyt Hotel o telegramă pe numele lor, anunţându-i că, din motive de sănătate, Adam va sosi cu oarecare întârziere. Prin urmare, exista riscul ca Ned să ajungă înaintea lui la punctul terminus al căii ferate. James spera din tot sufletul să evite confruntarea.

CAPITOLUL 22

Două zile mai târziu, Ned intră călare în Cheyenne, însoţit de un grup de oameni înarmaţi. În dimineaţa următoare, James şi contele de Haldane serveau micul dejun, sfătuindu-se ce era de făcut.

— Aici nu-i locul potrivit pentru o luptă, vorbi James Trebuie ca Flora şi Lucie să fie duse undeva în siguranţă. Pe urmă, ne vom ocupa de Ned Storham şi şleahta lui. Mai bine terminam cu ei primăvara trecută – murmură el, punându-şi încă o linguriţă de zahăr în ceai – dar Adam s-a arătat mai îngăduitor.

În plus, nici măcar nu ştim când vor sosi, chibzui George Bonham. Nu ne-au spus decât că întârzie.

— Blestemată situaţie!

— Deci nu ne rămâne decât să aşteptăm! declară contele ridicându-se brusc de la masă şi apropiindu-se de fereastra cu vedere la stradă.

Cercetă cu privirea forfota din faţa celui mai select hotel din Cheyenne şi întrebă încet:

— Să cerem cumva ajutorul şerifului?

— Şeriful nu va mişca un deget. Şocat de răspunsul categoric al lui James, contele întoarse capul.

— Eşti sigur?

— Dacă s-ar lua de banda lui Ned Storham ar fi sinucidere curată şi şeriful ştie asta foarte bine. S-ar putea ca tribunalul să condamne pe unul sau doi din cei care-l vor ucide, dar pe el asta nu-l va mai încălzi cu nimic, din moment ce va fi mort. Iar judecătorii de prin părţile noastre sunt destul de... hai să zic flexibili în aprecieri. Ce dracu, aici nu-i nevoie de juraţi ca oamenii să se taie şi să se spânzure între ei. Acum câţiva ani în Virginia City, gărzile au spânzurat nu mai puţin de treizeci şi doi de inşi. Nimeni nu s-a împotrivit şi nimeni n-a făcut nimic ca să-i aducă în faţa justiţiei.

— Câţi de-ai noştri avem în Cheyenne? Grosul indienilor Absarokee se aflau departe, pe colinele din nordul oraşului. Cei care-i însoţiseră până aici erau slujitori la fermă şi nu se putea conta prea mult pe ei.

— Ar fi destui, dac-am cunoaşte ora când soseşte Adam. Nu putem da năvală la fiecare tren care intră în gară. N-am reuşi decât s-atragem atenţia lui Ned că Adam n-a ajuns încă la Cheyenne. Prefer să-şi închipuie că e deja acasă.

— L-ai pus pe Curly să pândească în gară? James încuviinţă din cap.

— Să sperăm că va fi în stare să ne anunţe din timp. Dar sâmbătă primiră la hotel o altă telegramă – 30 LL 8 semnată Cici.

— Adam nu vine la Cheyenne, zâmbi James, întinzându-i contelui depeşa. Ne întâlnim cu el pe data de 30, la ora pot dimineaţa, în Lucas Landing, ultima gară la est de Walker.

— Eşti sigur că-i trimisă de Adam ’ întrebă George Bonham căruia laconicul mesaj i se părea de rău augur.

— Cici e semnătura pe care i-o ştiu numai eu. Har Domnului, a fost prudent... Mai ales că pistolarii lui Ned Storham ţin gara sub strictă supraveghere.

James nu mai specifică şi faptul că semnătura reprezenta iniţialele titlului lui Adam – conte de Chastellux, şi în acelaşi timp, modul în care îl abordase o frumoasă doamnă la un bal din Paris (ci, ci – aici, aici). Desigur, femeia reuşise să-i atragă atenţia, iar porecla se păstrase.

— Crezi că vom putea pleca neobservaţi? întrebă George Bonham.

Deşi amândoi se feriseră să părăsească hotelul, nu era exclus ca Ned să fi aflat deja de prezenţa lor.

— Oamenii noştri vor ieşi din oraş unul câte unul, în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Când vine Joseph, am să-l trimit să le comunice mesajul. Noi doi vom pleca târziu, la noapte, şi mâine seară ne vom întâlni cu toţii la Lucas Landing. Dar Joseph se întoarse şi el cu ultimele noutăţi. Curly anunţase că din tren tocmai coborâse o doamnă foarte elegantă. Contesa de Chastellux descinsese pe peron, în plin soare arzător de august, plină de praf şi prost-dispusă, ţinând în mână o umbreluţă de mătase. Dar nu apucase să facă decât vreo doi-trei paşi, când îi tăiase calea o figură cunoscută: Ned Storham. Amândoi se suiseră într-o trăsură şi acum se găseau la hotelul „Palace” James înjură printre dinţi.

— Nu te aşteptai să vină? întrebă contele. Ştia din experienţă că femei ca Isolde nu renunţau niciodată la bani şi la titlu fără să lupte până la ultima suflare.

— Adam mi-a telefonat că a plătit-o ca să-l lase în pace. Pentru totdeauna. Se pare c-a fost şi ea în Saratoga. Nu cunosc prea multe amănunte.

— Trebuie să fi fost foarte interesant pentru Flora, surâse George Bonham.

— Mai mult decât interesant, din câte o ştiu eu pe Isolde, gemu James.

— Prezenţa ei aduce cumva vreo schimbare în planurile noastre?

— Nu, dar de fiecare dată când se arată, Adam e silit să cheltuiască cu nemiluita. Sper, totuşi, că a găsit o cale de-a trata cu ea, pentru că eu unul nu garantez c-am să-mi ţin firea.

Ziua de 30 august se arăta caldă şi însorită încă de la opt dimineaţa, când James şi contele de Haldane, însoţiţi de o mică escortă, aşteptau ca cele două vagoane ale lui Adam să fie detaşate şi trase pe o linie secundară.

Cei dinăuntru nu făcură nicio mişcare până când trenul nu se pierdu în zare. Abia atunci uşile vagonului cu cai se deschiseră şi fură aduse rampele, pentru ca animalele să iasă afară. Adam sări jos, purtând-o pe Lucie în braţe, în timp ce Henry o ajuta pe Flora să coboare. Adam privi în direcţia lui James, zâmbind spre lentila telescopului. Apoi toţi încălecară, Adam continuând să-şi ţină fiica în braţe, îndreptându-se spre dâmbul pe care aşteptau James şi George Bonham. Oamenii lor rămăseseră ceva mai departe, ca cei din tren să nu ştie că Adam fusese întâmpinat de o escortă. În călătoria către nord, trebuiau să se folosească până şi de cel mai mic avantaj. Erau cu numai trei ore înaintea lui Ned Storham. Dar cum printre ei se găseau o femeie şi un copil, răgazul risca să fie insuficient: pe urmele lor venea o ceată de urmăritori capabili să călărească mult mai iute. Mai rămânea de aflat ce căuta Isolde. Prezenţa ei putea să le încurce toate socotelile. Adam îl salută zâmbind pe James, apoi pe tatăl Florei, mulţumindu-le că veniseră să-i însoţească până acasă. Domnişoara Bonham îşi exprimă şi ea recunoştinţa, apoi îşi sărută tatăl, murmurând:

— A fost grozav la Saratoga! Cât despre Lucie, ea declară fără ocolişuri:

— Georgie, noi o să di... vorţăm şi-o să ne însurăm cu Flora Auzind anunţul prematur al fetiţei, Adam îşi întrerupse brusc conversaţia cu James şi se întoarse către

conte.

— Iertaţi-mă, domnule, aveam de gând să vă cer mâna Florei în mod oficial... dar... dată fiind situaţia... eu...

— Nu-i nevoie să te scuzi, îl opri domnul Bonham. Şi eu am fost complice în povestea asta. Eu am trimis-o pe Flora în Saratoga. Sper că, până la urmă, totul s-a aranjat. Nu suflă un cuvânt despre Isolde. La fel şi James, care pândi un moment prielnic şi deschise discuţia.

— Isolde a sosit sâmbătă la Cheyenne, spuse el liniştit, cu ochii la Lucie, care sporovăia veselă cu tatăl Florei. Adam întoarse brusc capul spre el, negru la faţă de mânie.

— Eşti sigur?

— A văzut-o Curly.

— N-am de ce să mă mir, scrâşni Adam. E însărcinată şi umblă după un tată pentru bastardul ei.

— Adică tu.

— Credeam c-am convins-o să renunţe, dar am fost un naiv. Ah, vipera! I-am spus clar să n-o mai prind în calea mea.

— A plecat de la gară împreună cu Ned Storham.

— Asta l-ar putea face să întârzie, chibzui Adam cu un surâs întunecat. Isolde călătoreşte cu câte zece cufere.

— Mă întreb dacă Ned are nevoie de ea. Adam ridică uşor din umeri.

— N-aş vrea să-l subestimez. Până acum, a recurs mai degrabă la omoruri. Însă împreuna reprezintă un pericol demn de luat în seamă. Depinde ce-i oferă Isolde

— Sau ce pretinde că-i... oferă. James clătină din cap.

— Mă îndoiesc că Ned va muşca din momeală. Stilul lui e mai curând atacul prin surprindere.

— Poate că Isolde îl va face să se răzgândească.

Într-adevăr, încă de sâmbătă, Isolde nu contenea să insiste pe lângă Ned Storham, însă acesta nu avea încredere în femei. Nu pentru că s-ar fi îndoit de buna-credinţă a contesei, ci tocmai pentru că nu ştia ce zace în mintea ei.

Propunerea Isoldei era cu totul neobişnuită chiar şi pentru un om aspru şi sălbatic de la frontieră.

— Contesă, pe mine nu m-a interesat nicicând însurătoarea continua el să se împotrivească asalturilor

repetate ale Isoldei. Nu vreau să-mi pun laţul de gât.

— Ned, de câte ori să-ţi spun că-i o simplă formalitate? izbucni, exasperată, contesa. Inteligenţa lui Ned era pe măsura trupului său solid şi mătăhălos: nu se lăsa clintită de niciun argument.

— Dacă Adam moare, fiica mea îi moşteneşte toată averea! explică ea din nou, încleştându-şi degetele pe, mânerul umbrelei şi abia stăpânindu-se să nu-l plesnească. De câte ori îi repetase acelaşi lucru?

— Bineînţeles, tribunalul îmi va încredinţa mie custodia fetiţei. La urma urmei, sunt mama ei. Indiferent ce-ar scrie în testamentul lui Adam, cu siguranţă că voi găsi în Montana un judecător care să-mi dea câştig de cauză. Fireşte, contra unei sume bunicele. Mie nu-mi trebuie pământurile lui Adam, dar ţie îţi sticlesc ochii după ele. Eu umblu numai după banii lui.

Aşadar, dacă Adam ar suferi un accident oarecare, iar eu, ca văduvă, m-aş mărita cu tine, nimeni n-ar protesta dacă ţi-aş ceda proprietatea. Cu ajutorul tribunalului, voi reuşi să-mi întreţin copilul minor şi amândoi ne vom atinge scopul.. După câtva timp putem să divorţăm, lucru lesne de împlinit aici în Montana. Gândeşte-te, Ned, nu-i mai bine aşa decât să-l ataci pe Adam şi pe indienii lui, riscând să fii rănit sau omorât? Fii convins că el ţi-a ucis fratele, chiar dacă nu există niciun fel de dovezi. De-acum încolo vine rândul tău.

Frank a fost un dobitoc. Deşi Isolde era întru totul de acord cu această afirmaţie, totuşi nu se cădea să-şi exprime o astfel de părere. Oricine cuteza să-l atace pe Adam neînsoţit era sortit unei morţi sigure.

— Poate că nu-şi cunoştea prea bine adversarul, zise ea cu diplomaţie.

— Întocmai. Ţi-am mai spus: un dobitoc. Şi. După toate alea, bea de stingea.

Pentru prima oară, Isolde se afla la un pas de-a pune mâna pe averea lui Adam şi era decisă să profite din plin de situaţie, silindu-l pe Ned Storham s-o asculte până la capăt. Reuşise să descopere că Adam îl ucisese pe Frank, pornise îndată spre Cheyenne şi, pe deasupra, se adresa unui

individ care habar n-avea de ce tertipuri e în stare o femeie. Mare noroc că prostia curgea vârtos în vinele întregului neam Storham. Poate că Ned să fi fost naiv în privinţa doamnelor strălucind de diamante din aristocraţie, în schimb se pricepea de minune să înşface orice lucru pe care punea ochii. Şi unul din motivele pentru care pleca urechea la spusele contesei era faptul că i se oferea o cale nouă de-a deveni stăpân pe valea Aspen. Nu era convins că planul va da rezultate şi nici n-ar fi băgat mâna-n foc că Isolde nu va încerca într-o bună zi să-l tragă pe sfoară. Ştia să cântărească omul după uitătură – fie bărbat fie femeie. Ori contesa se ferea să-l privească drept în faţă lucru pe care-l remarcase din capul locului.

Însă îşi avea pistolarii lui şi, dacă urzelile contesei ar fi dat greş, putea oricând să-şi impună voinţa prin forţa armelor, cum intenţionase la început. Dacă Adam ar fi fost ucis, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge. Oricum, nimeni nu voia ca păşunile să rămână în stăpânirea indienilor. Toţi râvneau minunăţia aceea de pământ. Cu un an în urmă, guvernul pornise tratative pentru ţinutul aflat la nord de Yellowstone, dar, până la urmă, negocierile eşuaseră. Curând terenurile vor intra în posesia albilor. Era doar o simplă chestiune de timp.

Probabil că va fi iniţiată o anchetă serioasă asupra morţii contelui. În fond, Serre era numai pe jumătate indian.

— Uite ce zic eu, se sili să zâmbească Ned. Hai cu noi spre nord şi mai discutăm pe drum.

— Mulţumesc, domnule Storham. Aş fi încântată! exclamă Isolde, răspunzându-i la zâmbet, ceva mai şcolită în arta prefăcătoriei. Abia aştept să... discutăm. Amândoi aveau un scop comun şi sângeros. Dar, ca toţi ticăloşii, fiecare urmărea şi un interes ascuns, pe care se străduia să-l treacă sub tăcere.

Pentru moment, simţul practic îi îndemna să fie aliaţi.

Alianţa Isoldei cu Ned Storham îi dădu prilejul lui Adam să călătorească în linişte. În tabăra Absarokee din munţi, grupul lor se mări considerabil. Li se alăturară încă douăzeci de războinici, împreună cu care străbătură ţinutul Powder River, ajungând în satul lui Patru-Şefi în seara celei

de-a patra zile.

Aici se adunaseră numeroase familii de indieni, pentru ultima vizită înainte de venirea frigului şi începerea sezonului de vânătoare. Satul se întindea până departe, spre răsărit şi spre apus, iar din corturi şi căsuţe se vedeau ieşind fuioare de fum, înălţându-se spre cerul purpuriu al asfinţitului.

James şi Adam, precum şi cei doi Bonham-i, căzură de acord că satul oferea nu numai protecţie faţă de intenţiile criminale ale lui Ned Storham, dar şi locul ideal unde Lucie să-şi poată petrece convalescenţa. Cu toate că depăşise punctul critic, totuşi fetiţa obosea mai repede ca înainte şi nu-şi recăpătase în întregime pofta de mâncare. O săptămână-două la soare şi aer curat aveau să facă minuni. Acest răgaz era binevenit şi pentru Adam. Deşi nimeni nu îndrăznea să-i atragă atenţia că ar fi trebuit să se odihnească, se vedea limpede că slăbise şi era tras la faţă. Iar cu nişte adversari ca Ned Storham şi Isolde, avea nevoie de toată forţa şi rezistenţa dinainte. Pătrunseră în sat, întâmpinaţi din toate părţile cu strigăte de bun-sosit, într-o atmosferă generală de veselie şi bună-dispoziţie. Alan şi Douglas îi aşteptau în pragul căsuţei contelui, încântaţi să-i vadă vii şi nevătămaţi. Henry, care începuse să coboare bagajele de pe calul Florei, se opri şovăind, neştiind unde avea ea să locuiască.

— Hai să luăm cina cu toţii împreună, propuse fata. Până atunci eu voi sta de vorbă cu tata, să vedem ce veşti au ajuns până aici.

Ceilalţi încuviinţară această soluţie diplomatică, iar James şi Adam se retraseră până la cină.

— Ia spune – începu contele de Haldane, luându-şi fiica de mână şi conducând-o la umbra unor lăstari – îţi pare bine c-ai fost la Saratoga?

— Tată, ai avut o idee minunată! exclamă ea, aşezându-se pe iarbă. Sunt cum nu se poate mai fericită.

— Vasăzică, nu regreţi că m-am amestecat în viaţa ta. Tot timpul mi-am făcut reproşuri că te-am împins să iei o hotărâre împotriva voinţei tale.

— În comparaţie cu Sarah, eşti un simplu amator. Ar fi

mers până în pânzele albe ca să-l vadă pe Adam în puterea mea.

— Se pare c-a reuşit.

— Evident! Şi cred că i-a plăcut grozav să mă ajute.

— Mi-am închipuit eu, surâse contele. Dar privirea îi deveni deodată gravă.

— Cum vei reuşi să fii soţia lui Adam? Iartă-mă că te întreb, dar el are deja o nevastă.

— James se ocupă de anularea căsătoriei. Chipul tatălui ei se lumină ca prin farmec.

— Zău? Atunci viitorul tău nu mai e chiar atât de nesigur. Convieţuirile în afara căsătoriei erau destul de frecvente acolo unde divorţul nu era admis, dar dacă Flora putea evita o asemenea situaţie ambiguă, atunci cu atât mai bine.

— Vrem să ne căsătorim imediat ce se aprobă cererea de anulare.

— Am să-l rog pe Prendergast să intervină. Are mare influenţă la Vatican. Prin urmare, totul e în regulă! exclamă el satisfăcut, principala sa grijă fiind fericirea Florei.

— Cum nu se poate mai bine, tată. Vom rămâne câteva zile aici, după care vom merge la fermă.

— Ai renunţat la Tikal?

— Doar pentru moment.

— Îţi pare rău?

— Nu-i ceva definitiv, iar când voi pleca, Adam mi-a promis să mă însoţească. Mi-ar face o mare bucurie.

— Lucie te place foarte mult. Un argument extrem de puternic.

— Şi tu o placi, tată, surâse Flora. Până la urmă tot vei avea o nepoţică, adăugă ea abia auzit.

— Nu m-a deranjat niciodată că tu nu poţi să faci copii. Pentru mine a fost de-ajuns să cresc una ca tine.

— Rămâi un timp cu noi în Montana? Contele zâmbi.

— Dacă mă rugaţi... Satul lui Patru-Şefi oferă un imens material documentar. Aşadar, am două motive ca să stau.

— Minunat! Ce fericiţi vom fi împreună în valea Aspen! exclamă Flora. Ca într-un roman al doamnei Burnett. Contele îşi zise că, după toate aparentele Adam nu

pomenise nimic despre moartea lui Frank Storham, nici despre sosirea Isoldei. Aveau destulă vreme să se confrunte cu cruda realitate. Bine că drumul până aici fusese lipsit de surprize neplăcute!

— Abia aştept! zâmbi el cu tandreţe.

Cât timp Flora şi tatăl ei îşi povesteau întâmplările din ultimele săptămâni, James şi Adam puseră la cale un plan de luptă împotriva lui Ned Storham. Amândoi erau de părere că Flora şi Lucie se aflau mult mai în siguranţă în sat decât la fermă – cel puţin până la rezolvarea conflictului cu Ned.

De asemenea, şi unul, şi celălalt considerau că-i mai bine să dea de Ned înainte ca acesta să-şi poată aduna prea mulţi pistolari.

— Probabil că s-a dus în Virginia City sau în Helena, ca să-şi caute oameni, presupuse Adam. După ce s-au împrăştiat soldaţii lui Meagher… Ridică din umeri.

— …o droaie de mâncători-de-indieni au rămas fără slujbă, completă sarcastic James.

— Plecăm peste trei zile, hotărî Adam. Până atunci, Lucie va fi complet restabilită.

Doctoriţa Potts ne-a prevenit că boala ar putea recidiva. În plus, râse el, cred că-mi va lua ceva timp s-o conving pe Flora să nu mă însoţească!

Pe când Adam şi James se sfătuiau cu privire la data plecării, Isolde se găsea în cea de-a treia zi de drum către Helena, sub un soare nemilos. Deşi făcuseră deseori popas, pentru a-şi mai odihni caii, oboseala călătoriei începea să-şi spună cuvântul asupra constituţiei ei delicate. Contesa călărea femeieşte, cu amândouă picioarele de aceeaşi parte a şeii, iar veşmintele ei de serj nu lăsau să treacă nici cea mai mică adiere. Toate aceste condiţii neprielnice nu puteau decât să slăbească rezistenţa unei înalte doamne, care considerase întotdeauna activitatea fizică drept o obligaţie a plebei.

În aceeaşi noapte o apucară durerile, care se prelungiră şi a doua zi. În dimineaţa următoare, schimbându-şi lenjeria, văzu că sângerează. Ned Storham nu se împotrivise dorinţei ei de a-şi lua un cufăraş cu haine, astfel încât să se poată schimba zilnic. Restul bagajelor aveau să fie trimise

mai târziu. Petele de sânge nu erau un motiv de nelinişte. Dimpotrivă în sinea ei se bucura. Dacă reuşea să scape de plodul vizitiului ar fi fost scutită de neplăcerea a încă şapte luni de sarcină plus grija de a-şi expedia progenitura la vreo doică de la ţară. Nici prin gând nu-i trecea să crească odrasla unei slugi. Îmbrăcându-se la umbra unui crâng de arini, Isolde îşi îngădui să zâmbească.

Se părea că toate lucrurile erau pe cale să se aranjeze de la sine.

De când îl primise în patul ei, tânărul vizitiu începuse să-şi cam ia nasul la purtare, aşa că în curând ar fi trebuit să se descotorosească de el. Noroc că Adam o scutise de osteneală! Iar dacă pierdea sarcina, ajungând la Helena va fi în măsura să-şi pretindă locul în familia lui Adam, fără alte complicaţii. Desigur, numai pentru moment. Mai târziu, după „accidentul" soţului ei, nu-i va rămâne decât grija de a-i cheltui banii în Europa. Pe Lucie o va trimite la un pension, poate în Anglia. La o distanţă convenabilă.

În seara aceea, în căsuţa lui Adam se servi o cină festivă pregătită de câteva din nenumăratele sale rude. Principalul subiect de discuţie era începerea vânătorii, de bizoni. Flora reuşi să înţeleagă limba în mare parte, ajutată şi de Adam, care-i slujea de interpret ori, de câte ori întâlnea vreo expresie necunoscută. În cursul verii, atât contele cât şi asistenţii lui, Alan şi Douglas, ajunseseră să vorbească fluent Absarokee astfel că Flora dispunea de sprijin competent atunci când lupta să găsească un cuvânt potrivit.

Dintre meseni făceau parte şi câteva femei: verişoare, mătuşi, soţii ale unor invitaţi. Cu ochi de femeie îndrăgostită şi geloasă Flora observă cum Adam schimba priviri şi zâmbete cu o tânără indiancă. Părea să fi fost ceva între ei, ba chiar glumeau şi povesteau despre anii de adolescentă petrecuţi împreună. Femeia se numea Crin-de-Primăvară. Era văduvă, iar Adam se arăta foarte atent faţă de copiii ei. Flora se sili să-şi ascundă gelozia până la sfârşitul cinei. Pe Adam îl aşteptau probleme serioase, nu era momentul să-l sâcâie cu fleacuri, purtându-se ca un copil. Ned Storham reprezenta o primejdie iminentă. În plus, ca să scape odată pentru totdeauna de Isolde, tânărul era silit să-şi pună la

bătaie nervii şi averea. Flora trebuia să-şi înfrâneze orice pornire nelalocul ei. Adam o iubea. Ce mai conta că această Crin-de-Primăvară părea să-l cunoască atât de bine? Flora nu avea niciun drept asupra trecutului său. Iată că era în stare să gândească limpede, să fie rezonabilă. Lucidă. Nepărtinitoare.

Dar, din când în când, zâmbetul ei era forţat. Deşi se lupta să rămână calmă şi indiferentă, strângea din dinţi ori de câte ori Crin-de-Primăvară se apropia prea mult de Adam, ori îi zâmbea prea afectuos, pomenindu-i de întâmplări trecute, ştiute numai de ei doi. Adam o săruta uşor pe obraz, iar ea se îndepărta, privindu-l peste umăr cu un surâs seducător bineînţeles că indianca plecă ultima. Fără îndoială, i-ar fi plăcut să rămână cu Adam, îşi zise furioasă Flora. Şi, nemaiputându-se abţine, îi spuse şi lui, fără ocolişuri, tot ce adunase în suflet timp de o seară întreagă. El aruncă o privire spre Lucie, care dormea într-un colţ, învelită în blănuri, apoi o apucă pe Flora strâns de mână şi-o trase afară după el. Uşa căsuţei rămăsese larg deschisă din cauza căldurii. Şi celelalte corturi erau deschise pentru a lăsa să pătrundă boarea răcoroasă a serii. Adam ieşi din sat îndreptându-se spre râu, ca să poată sta de vorbă fără martori.

— Crin-de-Primăvară te iubeşte, nu-i aşa? şuieră Flora, încercând să-şi smulgă mâna dintr-a lui şi uitând că-şi impusese să se comporte ca o femeie în toată firea.

— Suntem prieteni buni, murmură el cu ochii la corturile din apropiere.

Era încă devreme. Nu se culcaseră decât copiii. Flora observă că Adam nu-i ceruse niciun fel de explicaţii. La dracu’, înţelesese bine ce voia să-i spună.

— Îmi închipui că ai o sumedenie de prietene pe-aici! spumegă ea. Şi toate abia aşteaptă să vii în sat ca să-ţi poată suci capul. Ori poate Crin-de-Primăvară e preferata ta?

— Chiar este, răspunse Adam şi, renunţând la sfadă, o îmbrăţişă pe Flora cu tandreţe.

— E soţia fratelui meu, explică el şi porni printre copaci, purtând-o în braţe pe domnişoara Bonham.

— Numai că ea ar vrea să-ţi fie ceva mai mult de-atât, crede-mă! protestă Flora, încercând din nou să se elibereze. Am văzut cum ţi-a zâmbit înainte de plecare.

— Eu, însă, sunt în stare s-o refuz. Se îndepărtaseră de corturi şi Adam putea vorbi acum cu voce tare.

— Vasăzică, ţi-a făcut şi propuneri! sări Flora. Dă-mi drumul, ai auzit? La dracu'! Dă-mi drumul chiar în clipa asta.

— Îmi pare rău, dar trebuie să lămurim nişte lucruri. În primul rând, gelozia ta fără rost. De când te-am întâlnit pe tine nu m-am atins de nicio femeie.

— Pe dracu'! Şi-atunci de ce-ai sărutat-o pe Crin-de-Primăvară.

— Din politeţe.

— Sunt convinsă că-ţi apreciază bunele maniere, se răsti Flora. Şi mă rog, cât de politicos ai de gând să te arăţi cu toate celelalte femei care-ţi dau târcoale? Ar fi mai bine să plecăm la ranch chiar mâine dimineaţă. Măcar acolo n-am să văd privirile languroase pe care ţi le-aruncă. Râul sclipea în lumina lunii şi ierburile de pe mal fugeau unduind sub adierea nopţii. Fără un cuvânt, Adam se opri pe o moviliţă, cu ochii ţintă la panglica strălucitoare curgând domol înspre apus.

— N-ar trebui să ne certăm pentru astfel de lucruri, murmură el. Uite, faţa lunii s-a ascuns în ceaţă. Se apropie furtuna. Se aşeză pe iarba înmiresmată, cu Flora pe genunchi.

— Te iubesc, şopti el, fără să-i dea drumul din braţe N-am iubit pe nimeni până acum, decât pe Lucie. Le-am spus tuturor celor din sat c-am să mă însor. Dacă femeile se uită la mine, n-am ce să le fac. Eu, însă, nu răspund invitaţiei din ochii lor. În gura lui totul suna atât de simplu şi fără complicaţii.

— Nu sunt obişnuită să iubesc în felul ăsta, Adam… murmură Flora, mişcată de sinceritatea lui. Niciodată n-am ştiut ce-i gelozia. Nici mie nu-mi place că mă port ca femeile alea fandosite pe care le-am dispreţuit întotdeauna, oftă ea. Iartă-mă. Zâmbi, cu dinţii sclipind în razele de lună.

— Cel puţin, m-am abţinut să-ţi fac o scenă în timpul

mesei.

— Îţi apreciez sângele rece. M-ai scutit de nişte replici usturătoare. Un bărbat trebuie să ştie să-şi ţină în frâu nevasta.

— Ferească Dumnezeu să-ţi ies vreodată din cuvânt! îl ironiză domnişoara Bonham..

— Hai să facem pace! râse Adam. Era vorba de părerea unui bărbat. Sigur că femeile văd lucrurile cu totul altfel. Deşi... adaugă el surâzând insinuant, amândoi ştim cine e stăpânul... Nu-i aşa?

— Ba da, răspunse ea suav.

— Cel mai puternic, urmă Adam, rostogolindu-se în iarbă şi ţinând-o sub trupul său.

— Cel mai isteţ, replică Flora, atingându-i buzele cu ale sale.

— Cel mai puternic şi cel mai isteţ! declară Adam sprijinindu-se într-un cot şi ridicându-i încet poalele rochiei. Mmm, că ispititoare mai eşti!...

Mâna lui alunecă în sus, printre coapse, atingându-i sexul cu vârful degetelor. Flora îşi ridică uşor şoldurile, îndemnându-l să vadă că era gata să-l primească.

— Chiar mă întrebam, murmură ea, dacă am găsit cuvântul cel mai potrivit... Şi dacă am arătat destul respect pentru... vigoarea ta bărbătească... încât să te conving să... facem dragoste. Întinse mâna, mângâindu-i sexul prin pantalonul strâmt, de piele, apoi brusc îşi lipi palma de el, apăsându-l uşor. Adam gemu adânc şi închise ochii.

— Era o simplă întrebare... murmură Flora, continuând să-l mângâie, fericită să-l simtă tremurând sub mâna ei. Într-un târziu, el îi îndepărtă palma, apoi deschise pleoapele, privind-o drept în ochi:

— M-ai convins.

— Vezi? întrebă ea, surâzând ca o copilă inocentă. El începu să râdă.

— De data asta ai câştigat. Dar am o bănuială că mai târziu se schimbă jocul...

O fixă cu luare-aminte şi adăugă:

— Atunci când vei fi... preocupată să te eliberezi.

— Nu eşti deloc galant.

— Nu, dar în schimb sunt disponibil.

— Nu te vreau.

— Ia să vedem - insistă Adam, strecurându-şi degetele în sexul ei.

Aşa cum se aşteptase, Flora reacţionă instantaneu.

— Mmmm... suspină ea, începând să răsune din ce în ce mai iute. Poate că... ajungem la... o înţelegere

— Te-ascult, şopti Adam, încântat de jocul lor de-a dragostea sub cerul spuzit de stele. Ce-mi oferi? „Orice", îşi zise Flora," numai să-l simt în trupul meu".

— La asta am să mă gândesc mâine rosti ea cu glas tare. Acum, desfă-ţi pantalonii. Adam îi acoperi mâna cu a lui.

— Nu... refuză el cu blândeţe. Văd că nu eşti hotărâtă să cooperezi.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Flora murmură abia auzit:

— N-am să-ţi mai fac zile fripte cu Crin-de-Primăvară.

— O concesie impresionantă! râse Adam. Iar eu am să te las să iei tu toate hotărârile! adăugă, ca un soi de răsplată.

— Vai, ce drăguţ!

— Aşa gândeam şi eu.

— Acum, nu vrei să ne ocupăm şi de altceva?

— Tocmai mă pregăteam să te întreb acelaşi lucru.

— Dacă ne vede careva?

Într-adevăr, oricine s-ar fi plimbat pe malul râului ar fi dat cu ochii de ei.

— Preferi să renunţăm? o încercă Adam, cunoscând dinainte răspunsul.

— Eşti prea sigur de tine. „Pentru că am mai multă experienţă" comentă el în gând, apoi murmură: Am să te-acopăr eu.

— Aşa da... şopti Flora, tânjind să-l simtă, strivindu-i trupul cu al lui, să-l primească înlăuntrul ei. Să-şi plimbe degetele pe spatele lui musculos, până când dorinţa lui năvalnică o va face să tremure de aşteptare. Grăbeşte-te... gâfâi ea..

— Avem o noapte întreagă înaintea noastră. De ce să ne grăbim?

— Pentru că... te rog eu... articulă ea cu greu, arzând de

dorul lui.

— Mmm, zâmbi Adam. Parc-am mai auzit aşa ceva... Înseamnă că ai să fii pretenţioasă?

— Întotdeauna... El o privi printre pleoapele întredeschise.

— Îmi place s-aud asta.

— Ştiam c-o să-ţi placă.

— Acum înţeleg de ce-mi eşti atât de dragă.

În lumina lunii, pe chipul lui se citea o nesfârşită tandreţe.

— Există încă o miE de motive... murmură tânărul.

— Sau zece mii... şopti Flora. Sunt în puterea ta... adăugă, cu buzele lipite de ale lui. Îţi aparţin cu totul... Fără putinţă de salvare...

— Eu sunt salvarea ta, îi suflă la ureche Adam, începând să-şi descheie pantalonii. Cuprinsă de o patimă mistuitoare, Flora îşi scoase fusta şi bluza, cu atâta grabă încât îşi sfâşie lenjeria.

— Ne luăm cumva la întrecere? glumi el, azvârlind veşmintele în iarbă.

Ea răsuflă adânc, ca să-şi stăpânească bătăile inimii.

— S-ar putea... răspunse cu glas tremurător. Ai ceva împotrivă?

— Bine, draga mea – zâmbi Adam – dar ăsta-i visul fiecărui bărbat!

— Atunci, ce mai aştepţi? replică ea, cu un aer voi obraznic. Adam pufni în râs...

— După cât de pare, doamna doreşte să treacă direct la fapte.

— Adam! gâfâi ea, între geamăt şi chemare în clipa când o pătrunse se şi eliberă. Exact din prima clipă. Ca şi cum pasiunea ar fi înăbuşit orice pornire raţională, lăsând să se dezlănţuie foamea simţurilor. Ca şi cum simpla lui prezenţă ar fi declanşat explozia orgasmică. Uluită, şi ea de felul în care se descătuşase, Flora descoperi ce vulnerabilă o făcuse iubirea pentru Adam.

Continua să-l simtă înlăuntrul ei, umplând-o cu bărbăţia lui şi, într-o fracţiune de secundă uită de orice consideraţii filozofice, abandonându-se unei noi şi intense plăceri. Îşi

ridică uşor şoldurile, ca să-l primească mai adânc, apoi îşi undui încet trupul, aşteptând o confirmare a dorinţei lui

Adam îi răspunse, înaintând cu blândeţe în sexul ei fierbinte şi căutând s-o aducă în pragul unei noi descărcări. Flora se eliberă a doua oară, la fel de repede, uimindu-l pe Adam prin graba şi febrilitatea cu care-i ieşea în întâmpinare. Abia a treia oară terminară împreună. Epuizată de o plăcere aproape ucigătoare, Flora rămase nemişcată, uitând unde se afla, pradă răscolitoarelor senzaţii care-i înfiorau tot trupul, într-un târziu, deschise ochii, clipind des în lumina lumi, şi se întoarse către Adam, care stătea culcat alături.

— Te iubesc prea mult: în fiecare clipă tânjesc de dorul tău. Ard de nerăbdare să-ţi primesc sărutarea, mângâierea; să te simt înlăuntrul meu…

Îl privea cu ochi mari şi strălucitori, conştientă de patima cu care vorbea.

— Uneori gândul acesta mă îngrozeşte.

— Aşa e dragostea, iubito… murmură Adam, liniştind-o ca după un vis urât. Îi atinse uşor obrazul cu degetele, înţelegându-i dorinţa şi sentimentele dezlănţuite – aceleaşi care-l făcuseră şi pe el să-şi înfrângă spaima de căsătorie.

— Spune-mi c-ai să mă iubeşti toată viaţa… îl imploră Flora.

Niciodată n-o încercase o asemenea nelinişte. Era pentru prima dată când se simţea în siguranţă în braţele unui bărbat.

— Trebuie să fie oboseala… murmură fata, în căutarea unei explicaţii pentru teama ei nejustificată.

— Am să te iubesc toată viaţa… şopti Adam, ghicind ce luptă se dădea în sufletul Florei. Şi el trăise clipe asemănătoare, nu de mult, la Saratoga.

— Iubirea mea e mare cât cerul şi pământul, vorbi el cu glas blând ca adierea nopţii de vară. Ea se înalţă dincolo de vârfurile copacilor, dincolo de creştetul munţilor… Azi, mâine şi întotdeauna…

— Mulţumesc… suspină Flora. Eşti sigur? Ah, Doamne! exclamă înăbuşit. Mă simt atât de ciudat!

— Dragostea e ca o fiinţă vie – murmură Adam –

însufleţind şi dând culoare întregii lumi. Ea parfumează florile şi face cerul mai albastru. Prin ea, fericirea capătă un nume.

— Dragostea pune capăt căutării şi neliniştii de-o viaţă... adăugă Flora.

— ...aducând lumina şi liniştea în existenţa de zi cu zi. Noi doi ne-am găsit unul pe altul şi de-acum vom împărţi împreună dureri şi bucurii. N-ai de ce să-ţi fie teamă. Apoi adăugă, râzând: – Abia aştept să-ţi văd gustul în materie de mobilier Ea îi răspunse la surâs.

— De când mă ştiu, am trăit printre bagaje şi pachete. Henry cumpăra în drum toate cele necesare. Asta înseamnă că, dacă mă hotărăsc să prind rădăcini într-un singur loc, trebuie să – mi schimb radical obiceiurile.

— Sunt convins că vei reuşi. Doar ai izbutit să te descurci şi cu tâlharii chinezi...

— Cu alte cuvinte, sentimentul meu de derută e numai temporar!

— Fără îndoială că eşti încă obosită după călătoria către Vest, o linişti Adam, înţelegându-i temerile. Vrei să dormi puţin? Aici sau în căsuţă.

— Nu, şopti ea cu glas fierbinte şi plin de înţelesuri.

— Chiar nu vrei? insistă în glumă Adam.

— Nu cumva tu eşti istovit? îl necăji Flora, plimbându-şi palma pe umerii lui laţi şi pe pieptul musculos. Atunci... dacă n-ai obosit, adică... dacă nu-ţi cer prea mult... deşi, dacă mă gândesc... poate-i prea curând...

— Priveşte! îi tăie vorba Adam, îndemnând-o să se uite în jos.

— Oh exclamă ea uimită.

— La dispoziţia ta, iubito. Ea zâmbi cu tandreţe, în lumina razelor de lună.

— Mulţumesc... Către dimineaţă, după o noapte de neuitat, Adam se rostogoli pe iarbă şi, căutând în haine, îi întinse Florei o punguţă împodobită cu mărgele.

— Voiam să ţi-o dau îndată după plecarea oaspeţilor.

— Şi, când-colo, eu te-am făcut să-ţi uiţi gândul.

— Nu mă plâng, bia! zâmbi el.

Flora dezlegă şnurul şi răsturnă punguţa în palmă.

Ţinea în mână o broşă strălucitoare, având încrustat în diamante cuvântul BINECUVÂNTARE.

— E minunată… şopti Flora, amintindu-şi de prima lor noapte în tren.

— Tu eşti binecuvântarea mea, spuse încet Adam. Voiam să ştii asta.

— Îmi vine să plâng… suspină fata, simţind un nod în gât. Eu, care plâng rareori…

— Nu-mi pare rău dacă plângi… Întotdeauna îl mirase firea ei puternică şi stăpânită. Acum o luă în braţe, legănând-o aşa cum făcea cu Lucie când era necăjită.

— Nici eu nu ştiu ce se întâmplă cu mine, se scuză Flora plângând cu sughiţuri, cu capul îngropat la pieptul lui măcar n-aş putea spune de ce plâng…

Începu să-şi şteargă lacrimile.

— Te iubesc atât de mult…

— Atunci, suntem chit. Şi eu te iubesc din tot sufletul la zi, îţi place? întrebă Adam, arătând spre broşă, în dorinţa de a-i alunga tristeţea.

— E superbă… murmură Flora, ştergându-şi cu vârful limbii o lacrimă alunecată în colţul gurii. Iar pe tine te ador… Dar cum ai…?

— Nu eu, ci James! explică Adam, sărutând-o pe frunte. A comandat-o la Cheyenne, în timp ce ne aştepta pe noi. Eu doar i-am telegrafiat ce să facă.

— Crezi că suntem cumva prea norocoşi? întrebă ea, sensibilă la cea mai mică nuanţă. Îl iubea atât de mult încât nu-şi putea înfrâna temerile. O îngrozea gândul că, poate, ei doi erau prea fericiţi şi într-o zi vor trebui să plătească.

— Nu. Suntem doar norocoşi cu adevărat, o linişti Adam strângând-o la piept cu putere. Avea intenţia fermă să păstreze acest noroc şi pe viitor.

CAPITOLUL 23

A doua zi de dimineaţă, Flora se trezi cu o uşoară greaţă, ca şi cum ar fi mâncat ceva ce nu i-ar fi priit la micul dejun, încercă să-şi învingă acea senzaţie neplăcută, concentrându-se asupra întrebărilor Luciei, ca să nu-l

alarmeze pe Adam. Ştia că el s-ar fi gândit la holeră, ori Flora era convinsă că indispoziţia ei nu avea nimic de-a face cu simptomele remarcate în tren.

Când Adam plecă să-şi supravegheze caii care aveau să alerge mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, ea rămase cu Lucie înăuntru, la răcoare, învăţând noi fraze şi cuvinte în Absarokee, pe care contele şi le notase cu o seară în urmă.

Curând, lecţiile fură întrerupte de sosirea tinerei Crin-de-Primăvară, împreună cu copiii ei.

— Abia aşteptau să se joace cu Lucie, explică indianca oprindu-se în prag. Îmi dai voie să intru?

— Te rog, pofteşte! o invită Flora, ale cărei temeri se risipiseră în urma discuţiei din noaptea trecută, când promisese să se arate îndatoritoare faţă de cumnata lui Adam. Copiii dădură buzna afară, iar Crin-de-primăvară păşi înăuntru, întinzându-i Florei o tavă cu prăjituri din nuci, fructe de pădure şi sirop.

— Un dar de pace, zise ea, zâmbind.

— Mi-ai citit gândul chiar atât de limpede? întrebă Flora. Şi o uşoară roseaţă îi coloră obrajii. Iartă-mă, se scuză ea primind dulciurile din mâna indiencei. Adam mi-a spus ce mult însemnaţi pentru el tu şi copiii.

Luă o prăjitură şi o băgă în gură.

— Numai pe tine te iubeşte, vorbi tânăra zveltă şi cu părul negru. Toată lumea şi-a dat seama. Mă bucur c-a găsit pe cineva care să-l facă fericit. Nevastă-sa i-a distrus viaţa, iar acum că s-a întors, cine ştie ce mai pune la cale?

La auzul veştii, Flora fu cât pe ce să se înece cu prăjitura. Isolde în Montana? Gândurile ei începură s-o ia razna. Simţi cum i se strânge stomacul şi tot micul dejun îi vine înapoi în gât. Îşi duse repede palma la gură, murmurând „scuză-mă o clipă” şi se năpusti afară.

Câteva clipe mai târziu, Crin-de-Primăvară o găsi îngenuncheată sub un prun, albă la faţă, cu fruntea brobonită de sudoare, gata să-şi dea şi sufletul afară. Indianca îi întinse o batistă udă, după care o conduse înapoi spre căsuţă, insistând s-o culce pe pat.

— Mi-e ceva mai bine... şopti Flora, lungindu-se pe patul acoperit cu piei de bivol. Însă vestea că soţia lui Adam se

întorsese în Montana numai bine nu se putea numi.

— Când mi-ai spus că Isolde s-a înapoiat... bâigui ea, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât, am... am rămas năucită. Greaţa o năpădea din nou valuri-valuri.

— Te-ai simţit rău cu stomacul azi-dimineaţă întrebă Crin-de-Pnmăvară, fără a se arăta prea impresionată de prezenţa Isoldei. De multă vreme socotea că soţia lui Adam nu-i vrednică de atenţie, astfel încât o preocupa mai mult starea de sănătate a Florei.

— Oarecum.

— Ai dormit mai mult? Te încearcă un fel de oboseală?

— Sunt istovită, e adevărat, dar drumul de la Saratoga, cu Adam şi Lucie încă în convalescenţă, a fost epuizant, răspunse Flora, respirând adânc. Dacă reuşesc să mă odihnesc câteva zile, sunt convinsă că-mi voi reveni.

— Nu cumva ţi-au crescut sânii? Cursul conversaţiei se schimbase brusc.

Întrebarea indiencei fusese strict personală. Flora nu reuşea să-şi ascundă uimirea.

— Ce tot spui acolo?

— Iartă-mă că mă amestec, se scuză politicoasă Crin-de-Primăvară, dar ai exact paloarea unei femei însărcinate. M-ai făcut curioasă. Adam ar fi fericit să afle. Iubeşte la nebunie copiii.

— Nu se poate! se împotrivi Flora. Dar, în aceeaşi clipă, o năpădi alt val de greaţă şi ea se săltă repede într-un cot, ca să-şi învingă senzaţia de vomă.

— Dă-mi voie să-ţi aduc o ceaşcă de ceai. Îţi va prinde bine.

— Cred că te înşeli! şopti Flora, respirând rar şi adânc, de parcă astfel şi-ar fi putut domoli spasmele din stomac.

— Te rog să încerci. De fiecare dată când am rămas gravidă, în primele trei luni nu reuşeam să pun nimic în gură, decât dacă mai întâi beam o ceaşcă de ceai.

— Voiam să spun că nu se poate să fiu însărcinată... murmură Flora, sprijinindu-se în coate şi închizând ochii. Sper că nu m-am îmbolnăvit şi eu de holeră.

Se simţea îngrozitor.

— Eu n-am văzut în viaţa mea holeră, remarcă indianca,

în schimb am văzut de multe ori suferinţe ca a ta. Iar dacă-ţi faci atâtea griji pentru Isolde, Adam o va trimite înapoi de unde a venit. L-am auzit spunându-i lui James că, în cel mult o lună va scăpa de ea. Numele de „Isolde „îi stârni un nou spasm în stomac, aducându-i pe buze un geamăt de durere.

— Nu te mişca, zise repede Crin-de-Primăvară. Mă duc să-ţi aduc ceaiul şi-ai să vezi ce bine-ai să te simţi pe urmă. Înţelesese şi ea ce rău îi făcea domnişoarei Bonham orice aluzie la soţia legitimă a lui Adam.

Flora rămase culcată, luptând să-şi stăpânească greaţa, iar Crin-de-Primăvară dădu fuga să aducă de-acasă o punguţă cu ierburi. Când se întoarse, puse nişte apă la fiert şi pregăti ceaiul pentru amândouă, umblând de colo-colo, cu multă familiaritate, prin căsuţa lui Adam.

— Mie-mi place ceaiul mai slab şi foarte dulce, declară indianca, punându-şi zahăr din belşug. Ia vezi, cum ţi se pare întrebă ea, ajutând-o pe Flora să se ridice în capul oaselor, şi ducându-i ceaşca la buze.

Ca prin farmec, în câteva minute Flora îşi reveni complet. Greaţa încetă, lăsând-o să se gândească şi la lucruri mai plăcute. Rămase cu ochii la copiii care se jucau în poiana înverzită de pe malul râului.

— Aşa-i că-i mult mai bine acum? surâse mulţumită Crin-de-Primăvară.

— Infinit mai bine, încuviinţă Flora, cu un suspin de recunoştinţă.

Îţi mulţumesc din toată inima

— Să-i spui şi lui Adam. O să fie în culmea fericirii.

— Mă tem că, totuşi, te-ai înşelat... zise cu blândeţe Flora. Ştii, eu nu pot avea copii, din cauza unei boli de care am suferit cu mulţi ani în urmă. Toţi doctorii pe care i-am consultat mi-au spus acelaşi lucru.

— Iar eu te asigur că n-au avut dreptate. Părea atât de convinsă încât, pentru prima dată în viaţă, Flora îndrăzni să se gândească şi la această posibilitate. Dar imediat îşi alungă speranţele deşarte. Orice-ar fi zis Crin-de-Primăvară, era cu neputinţă ca doisprezece doctori să-i fi dat un verdict greşit.

— Aş dori din suflet să fie aşa, numai că... Tăcu,

plecându-şi capul în piept.

— Ei, bine măcar că ceaiul ţi-a mai alinat stomacul! vorbi politicoasă Crin-de-Primăvară, nevrând s-o contrazică. Nu va trece mult şi soţia lui Adam se va convinge singură. N-avea niciun rost să mai insiste astăzi.

— Când ai să-ţi revii cu totul, te voi duce să cunoşti şi alte rude ale lui Adam. Toţi sunt nerăbdători să te întâlnească. Se bucură grozav că Adam te are lângă el şi că şi-a regăsit zâmbetul după atâta vreme „Mă are sau… ne are” îşi zise Flora, simţind că-i încolţeşte în suflet o tainică speranţă.

Totuşi, se feri să-i pomenească lui Adam despre indispoziţia din cursul dimineţii, ştiind că el îşi va face fel de fel de gânduri. Pe de altă parte, se strădui să-şi alunge din minte visul irealizabil că ar putea avea un copil. Când Adam se întoarse, Flora se mărgini să-i povestească despre vizita cumnatei lui, Crin-de-Primăvară, apoi îl întrebă direct despre Isolde.

— Nu-i cazul să-mi ascunzi veştile neplăcute, spuse ea. Aş prefera să ştiu exact ce se întâmplă.

— Ce rost are să ne stricăm scurta vacanţă petrecută aici? replică Adam, tolănindu-se pe un scaun de răchită. James mi-a dat de ştire dar, pentru moment, nu-i nimic de făcut. Îşi atinse cercelul de sidef, într-o pornire instinctivă de-a alunga spiritele rele.

— Dacă vrei s-o vezi afară din viaţa ta, mă tem că numai talismanul nu va fi de-ajuns… surâse Flora, fascinată de credinţa lui.

Acum, că Lucie se însănătoşise, Adam îşi luase înapoi cerceii. Arăta ca un adevărat războinic: în pantaloni din piele de elan şi mocasini, gol până la brâu sub arşiţa soarelui de vară.

— Avem tot timpul să ne facem griji, răspunse el liniştit. Deocamdată, am un chef nebun să înot. Pe o asemenea căldură apa râului mi se pare nespus de îmbietoare. Hai s-o luăm şi pe Lucie. Petrecură o zi tihnită, în familie, scăldându-se în râu, stând la soare, apoi călărind pe dealuri, târziu spre după-amiază, când se mai domolise zăpuşeala. Seara, după ce Lucie se duse la culcare, ei doi se aşezară pe

iarbă, sub bolta înstelată, ascultând ritmurile tobelor care acompaniau dansatorii, răzbătând până în singurătatea lor de pe malul râului.

Făcură dragoste fără grabă, cuprinşi parcă de o vrajă neştiută, sub cerul spuzit de stele, ca o catifea imensă pe care era încrustat în pietre preţioase cuvântul BINECUVÂNTARE într-o noapte de august din vara iubirii lor. Apoi rămaseră îmbrăţişaţi până când luna se pierdu la orizont, alungată de prima geană de lumină a zorilor.

A doua zi de dimineaţă, Flora începu din nou să vomite. Adam îi ţinu capul şi-i şterse fruntea transpirată, ducând-o în braţe înapoi în pat.

— Bănuiam eu, zise el, învelind-o cu grijă. Era lesne de închipuit că în curând holera te va da gata şi pe tine. Din fericire avem medicamentul dat de doctoriţa Potts. Iar eu mă voi lupta să te pun din nou pe picioare.

Prin urmare, îşi spuse Adam, confruntarea cu Ned Storham va trebui amânată. Aşadar, era nevoie să trimită iscoade, pentru a afla din timp dacă Ned se îndrepta spre Musselshell.

— N-am holeră, îngăimă Flora, cu stomacul încă răscolit de convulsii. Am vomitat şi ieri, dar Crin-de-Primăvară mi-a dat să beau ceai, care mi-a făcut tare bine. Pe urmă nu mi-a mai fost rău toată ziua. Dacă m-aş fi îmbolnăvit de holeră dragul meu, nu m-aş mai fi putut scula din pat. Nu vrei să-mi pregăteşti tu un ceai mai slab.? Îndată Adam îi aduse o ceaşcă aburindă şi rămase gânditor, privind-o cum bea, sprijinită într-un cot. Fără un cuvânt, o cerceta cu luare-aminte, încercând să descopere cauza stării ei.

— Ceaiul ăsta e cu adevărat miraculos, murmură Flora, punând jos ceaşca şi încercând să se aşeze în capul oaselor. Crin-de-Primăvară spune că-i foarte important să pui cât mai mult zahăr. După două dimineţi, m-am convins de eficacitatea lui.

— Tu ce crezi că se întâmplă cu tine? întrebă el încet, cu ochii la Lucie, amintindu-şi greţurile Isoldei. Flora ridică din umeri.

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că n-am holeră. Uite, pielea mea nu şi-a pierdut culoarea, nu-i uscată, sunt în stare să

vorbesc şi nu vomit decât în cursul dimineţii. Crin-de-Primăvară s-a grăbit să tragă o concluzie, dar eu nu pot fi de acord.

— Ce concluzie? întrebă Adam, fixând-o cu o privire arzătoare.

— Cea obişnuită pentru greţuri ca cele de care sufăr eu. Ea nu ştia de boala care m-a lăsat stearpă. Dar când i-am povestit, a înţeles.

— Ce anume, că nu poţi să faci copii? murmură el cu glas stăpânit.

— Da. Te superi că i-am spus? într-un fel, mă simt vinovată faţă de tine, pentru că nu pot purta în pântece copiii tăi. Poate că, totuşi, ar fi trebuit să tac.

El clătină din cap.

— Ai făcut bine. N-are rost să te ascunzi. Ea ţi-a dat dreptate?

— La început nu, dar când i-am explicat, a priceput.

— Se pare că ţi-ai mai revenit. Nu mai eşti aşa de palidă. Cum te simţi?

— Minunat. Eşti un doctor fără pereche. Cred că am să te păstrez tot timpul lângă mine.

— Chiar dac-ai vrea, tot n-ai putea scăpa de mine, bia zâmbi el cu tandreţe. Rămân cu tine pentru totdeauna.

Spre după-amiază, Flora se culcă lângă Lucie, să tragă amândouă un pui de somn, iar Adam plecă s-o caute pe Crin-de-Primăvară.

O găsi într-un grup de mame supraveghindu-şi copiii care se jucau. Când îi spuse că voia să stea de vorbă cu ea celelalte femei începură să chicotească, privindu-l admirativ şi murmurându-şi una alteia cuvântul babaru-sabish (superb).

— Toate-şi închipuie că eşti din nou disponibil, dacă ţi-a plecat soţia... glumi Crin-de-Primăvară, îndepărtându-se împreună cu Adam. Nu le-am spus că s-a întors Isolde.

— Nu va rămâne multă vreme! replică Adam. Deşi nu vom reuşi s-o expediem înapoi la fel de repede precum aveam de gând. Flora nu se simte bine.

— A vomitat din nou azi-dimineaţă. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Vrei să ne plimbăm sau vii la mine acasă?

— Prefer să nu mă plimb. Crin-de-Primăvară ghici că Adam n-ar fi venit după ea de n-ar fi avut motive serioase. În cortul ei puteau discuta feriţi de priviri curioase.

— Îi e mai bine acum? se interesă indianca, ocolind un grup de copii care se jucau. Adam încuviinţă din cap.

— I-am făcut un ceai după reţeta ta. Flora mi-a spus că tu bănuieşti cauza acestei tulburări.

— Ea nu m-a crezut. Ajungând în faţa cortului ei, Crin-de-Primăvară îl pofti, înăuntru. În cort era răcoare. Adam se aşeză comod, pe jos.

— Spune-mi şi mie ce părere ai, o rugă el.

— Femeia ta e însărcinată.

— Cum poţi fi atât de sigură? Flora mi-a povestit c-a suferit cândva de-o boală care-o lipseşte de bucuria de-a fi mamă.

— Asta i-au zis doctorii. Tu ai încredere în doctori? Adam rămase nemişcat, neîndrăznind să spere într-un asemenea miracol.

— În unii da, în alţii nu… vorbi el în cele din urmă.

Doctoriţa care ne-a vindecat de holeră era foarte pricepută.

— Dar niciun doctor n-a văzut-o pe Flora aşa cum e acum. Uită-te la semne. N-are sânii mai mari şi mai sensibili.? Nu se plânge tot timpul de oboseală? Nu suferă de greţuri în fiecare dimineaţă? surâse tainic.

— Nu-i mai dornică de dragoste ca oricând? auzind ultima întrebare, în ochii lui se aprinse o scânteie de o clipă.

— Flora n-ar fi de acord să-ţi spun, îndrăzni el. Dar, într-adevăr, a devenit mai focoasă.

— Nu-i nevoie să mă crezi pe cuvânt, Tse-ditsira-tsi. Mai ai răbdare câteva săptămâni şi vei vedea.

— Sper să ai dreptate, vorbi el cu glas abia şoptit.

— Când ai născut mai mulţi copii, atunci ştii! explica indianca. Dar femeia ta e tânără şi voinică. O să-ţi facă o droaie de urmaşi.

Chipul aspru al lui Adam se destinse într-un zâmbet.

— Încă nu-mi vine să cred, murmură el, străduindu-se să se obişnuiască cu ideea. A trecut prea puţin timp – nici

măcar o lună – Dar pruncul vostru e zdravăn şi sănătos. Vrea să ştiţi şi voi asta.

— Flora nu s-a ferit niciodată să nu rămână însărcinată îşi aminti Adam. Spunea că nici n-are nevoie. Ar putea fi cumva holeră sau altă boală?

Firea lui practică îl obliga să caute răspunsuri mai concrete.

— Nu uita că n-are greţuri decât dimineaţa.

— Mda... murmură el, nehotărât. Totuşi a cunoscut şi alţi bărbaţi, dar n-a fost niciodată gravidă. Clătină din cap.

— Dacă poate face copii, de ce nu i s-a întâmplat şi mai înainte? Doar are douăzeci şi şase de ani.

Crin-de-Primăvară înălţă din umeri şi zâmbi, înduioşată de naivitatea lui.

— Tare neştiutor mai eşti, Tse-ditsira-tsi! Ţi-aduci aminte de nevasta lui Elan-Alb? Şi ea a fost stearpă vreme de trei ani, iar după ce l-au adoptat pe fiul fratelui lui a căzut grea. Pe urmă, Fată-Frumoasă, care plângea de jale că nu putea avea copii şi care a rămas însărcinată chiar în vara când i-am învins pe indienii Lakota, la Muntele Ursului. Cunosc o sumedenie de femei care au născut după ani întregi de căsătorie Vrei şi alte exemple? Adam o privi, zâmbind.

— Să înţeleg că eşti aproape sigură? glumi el.

— Ştiu ce înseamnă nuanţa verzuie din obrazul Florei declară Crin-de-Primăvară.

— Spune-mi încă o dată că nu te înşeli… Se opri, văzând privirea ei încărcată de reproş.

— Gândul acesta mă copleşeşte de o fericire fără seamăn, se grăbi să explice Adam, cu ochii strălucind de fericire şi speranţă.

Oftă adânc, amintindu-şi că asupra lui plana un mare pericol: Ned Storham. Dar, după ce va încheia socotelile cu el, va avea destul timp să savureze bucuria de-a fi tată.

— Curând va trebui să plec se destăinui Adam, revenind cu regret la cruda realitate. Se pare că Storham şi Isolde s-au aliat împotriva mea. Vrei tu să ai grijă de Flora şi, poate, de Lucie, dacă Flora nu se simte bine? Eşti singura în care mă pot încrede.

— Îţi făgăduiesc Tsé-ditsirá-tsi. Nu-ţi fă griji pentru cei dragi, lasă-i în seama mea. Dar oare Flora te va lăsa să pleci?

O săptămână mai târziu, Adam deschise discuţia. Îşi amânase plecarea cât mai mult posibil, dar a doua zi de dimineaţă trebuia cu orice preţ să părăsească tabăra. Aflase că Ned Storham colinda ţinutul în lung şi-n lat, adunând oameni gata să-şi rişte viaţa pentru un pumn de aur. La mijlocul lunii următoare, se înţeleseseră să se întâlnească toţi în Helena.

După încă o săptămână de greţuri, Flora se convinse că rămăsese însărcinată. Deşi încă nu-şi dădea seama cum şi de ce, deja proteja ca o tigroaică mica viaţă zămislită în trupul ei. Din acelaşi motiv, se opunea din răsputeri plecării lui Adam.

— Doresc ca fiul nostru să aibă un tată, declară ea neînduplecată. Trimite-i pe ceilalţi.

— Nu pot cere prietenilor să lupte pentru mine, răspunse Adam, străduindu-se să-şi păstreze calmul. N-ar fi vrut să se certe cu Flora chiar înainte de despărţire.

— Un bărbat trebuie să aibă curajul de a-şi apăra pământul şi familia.

— Tocmeşte-ţi şi tu oameni, cum a făcut Storham! nu se lăsă Flora, cu ochii scăpărând de mânie. Adam avea experienţa unui luptător: ştia prea bine ce riscuri implică mercenarii.

— Dar cu legea cum rămâne? Cu siguranţă că legea nu permite să-ţi fie luat pământul cu japca..

Pământul continua să fie luat de cei cu mai multe arme şi mai mare influenţă.

— Niciun judecător nu va reuşi să-l împiedice pe Storham să între pe proprietatea mea.

— Dar nu se poate să pleci! Crezi că accept să te pierd tocmai acum? izbucni ea. Nu-ţi pasă de copilul nostru? Nu-ţi pasă de mine! Ar fi trebuit să-mi închipui! De asta ai dus-o pe Lucie la Crin-de-Primăvară în astă-seară. Ştiai că urmează să pleci.

— Nu are cine să lupte în locul meu, murmură Adam. Nimeni nu-l va plesni peste mână pe Ned Storham,

spunându-i să se ducă acasă. Niciun privilegiu aristocratic nu mă apăra. Nu por conta decât pe mine. Îţi promit să nu-mi risc viaţa inutil.

— La dracu'! replică ea furioasă. Asta nu înseamnă nimic când ai de-a face cu o şleahtă de derbedei în solda unui ticălos care împuşcă pe oricine-i stă în cale. De ce-a trebuit să-l ucizi pe frate-său? Adam se întrebă de unde aflase Flora toate acestea, când el se ferise să-i sufle vreun cuvânt. Pesemne mirarea i se citea limpede pe faţă, pentru că fata adăugă:

— Pe tata l-a luat gura pe dinainte şi mi-a spus. La naiba, nu trebuia să-l omori pe Frank Storham.

— Prima dată m-am abţinut, dar, de l-aş fi cruţat şi a doua oară, niciunul dintre noi n-ar mai fi fost în siguranţă.

— Aşa că, pur şi simplu ai tras în el! îl certă Flora, pe care grija maternă o făcuse irascibil.

— Tu nu poţi să înţelegi, vorbi Adam, abia stăpânindu-şi mânia. Aici nu-i Mayfair sau Pall Mall[1], ci un ţinut unde nu supravieţuiesc decât cei în stare să se apere. Dacă eşti slab ceilalţi îţi iau totul Ai idee câţi am văzut eu spânzuraţi cu sânge rece? Nu trăim într-o societate civilizată, cu legi şi avocaţi care să-ţi susţină cauza la tribunal, evitând un măcel. Ned Storham şi-a pus în gând să mă ucidă, pricepi? întrebă el, domolindu-şi glasul. Şi chiar o va face, dacă eu nu reuşesc să i-o iau înainte. Iartă-mă, ştiu că eşti îngrijorată. Şi mie mi-ar plăcea să-ţi liniştesc temerile şi să nu fiu silit să lupt tot timpul cu cei care-au pus ochii pe pământurile mele. Şi eu as vrea să mor de bătrâneţe, în patul meu, cu tine veghindu-mă la căpătâi. Dar pentru asta, vorbi el răspicat, trebuie să termin mai întâi cu Ned Storham şi... cu încă cineva... Poate mâine, poate peste o lună sau peste un an. Pământul meu are mare valoare: e cel mai bun din ţinutul de la graniţă. Şi sunt ferm hotărât să-l păstrez.

— Detest să te aud vorbind astfel! Detest legile tale de războinic! declară Flora, gata să izbucnească în plâns. Nu vreau să mori.

— Nici eu, replică el liniştit. Mă voi întoarce la tine şi la

[1] Mayfair, Pall Mall – cartiere aristocratice din Londra. (n.t.)

Lucie. Şi la... Copilaşul nostru, adăugă zâmbind.

— Îmi promiţi? întrebă temătoare Flora. Îşi epuizase toate argumentele, resemnându-se în faţa inevitabilului. Adam nu putea scăpa de Ned fără violenţă.

— Îţi promit, murmură el, aplecându-se şi luând-o în braţe.

— Când? insistă ea, cu obrazul ascuns la pieptul lui Adam.

— Nu ştiu. „Când îl voi trimite pe Ned în iad şi pe Isolde în Europa", completă el în gând.

— Cât de curând, răspunse cu glas tare. Acum, sărută-mă şi vorbeşte-mi despre pruncul nostru. Vreau să discutăm şi despre lucruri mai plăcute. Ce-ţi doreşti, un băieţel sau o fetiţă? întrebă apoi, strângând-o la piept. Crezi că Cloudy ne va lăsa şi pe noi din când în când să luăm copilul în braţe? Sau Lucie? Şi ţie-ţi pare tot atât de bine c-o s-avem un copilaş?. Murmură el, mângâindu-i părul.

— Nici nu găsesc cuvinte să-ţi spun cât sunt de fericită. Iar dacă tu n-ai mai pleca...

— Nu voi lipsi mult o asigură tânărul.

— Adevărat? şopti Flora, ca un copil speriat, care aşteaptă alinare.

— Pe cuvântul meu de onoare.

Dar abia trecuse o jumătate de zi de la plecarea lui Adam şi Flora începu să se întrebe în ce fel i-ar putea fi de ajutor. Înţelegea de ce trebuie să-l înfrunte pe Ned Storham şi ştia că prezenţa unei femei n-ar fi făcut decât să-l încurce. Totuşi, de ce nu s-ar sluji de priceperea ei la mânuitul armelor?

Oare nu avea datoria să-l sprijine, de dragul copilului lor şi al Luciei? Nu cumva exista o cale de a-i fi de folos? De ce n-ar face şi ea ceva ca să asigure un viitor tihnit pentru amândoi? Porni spre căsuţa tatăl. Ui ei, unde contele şi cei doi asistenţi tocmai împachetau câteva costume Absarokee pentru muzeul din Gottingen.

— Mă bate gândul să mă duc după Adam şi James... spuse ea cu glas voit nepăsător. Vrei să vii şi dumneata? Domnul Bonham o privi şi, văzându-i expresia hotărâtă, puse deoparte coşul pe care-l ţinea în mână.

— Înţeleg ce simţi, dar Adam ar fi foarte supărat. Tot ce doreşte este să te ştie în siguranţă.

— Dar grija mea pentru el nu contează? i-o întoarse Flora, abia ascunzându-şi iritarea..

— Sigur că da, draga mea, răspunse împăciuitor contele. Voiam să spun că Adam ar prefera să te ştie în sat.

— Ei bine, eu nu vreau să rămân. Mă însoţeşti şi dumneata? Henry, care tocmai împăturea o vestă împodobită cu mărgele, înălţă ochii către conte. Alan şi Douglas îi cercetau şi ei cu priviri nedumerite.

— Fără îndoiala că voi merge împreună cu tine, răspunse George Bonham, zicându-şi în sinea lui, că de s-ar fi temut de primejdii şi necunoscut, ar fi continuat să trăiască în Yorkshire.

Şi el suporta cu greu gândul că era silit să stea cu braţele încrucişate.

— Dar ce se va întâmplă cu Lucie? se îngrijoră contele Nu se va speria dacă ne va vedea plecând?

— De ce să n-o întrebăm chiar pe ea? replică Flora, redevenind stăpână pe sine. Îmbrăcată în costum indian, Lucie nici nu se deosebea de prietenii şi verii ei. Ca orice copil, abia se îndură să-şi lase joaca, pentru o discuţie de câteva minute. Flora îngenunche lângă ea şi zise:

— Ai ceva împotrivă dacă plec pe urmele tatălui tău şi-ale lui James?.

Lucie aruncă o privire spre copiii care se jucau, apoi se uită din nou la Flora.

— Te duci singură? întrebă fetiţa, ştiind bine ce însemna o confruntare armată între două tabere adverse. Tati nu merge niciodată singur la război.

— Nu. Mă însoţesc George, Alan, Douglas şi Henry. Nu voi fi singură, iar Crin-de-Primăvară va avea grijă de tine cât timp lipsesc.

— Vin acu! strigă Lucie spre ceilalţi copii, după care se întoarse din nou spre Flora. Pot să mă duc iar la joacă? îşi ceru ea voie. Ne jucăm de-a cursele de cai şi eu câştig. Cu Lucie rezolvaseră. Fetiţa fusese crescută în mijlocul unei numeroase familii de indieni Absarokee. Era sigură că tatăl ei o iubeşte şi că guvernanta putea s-o apere de toate relele.

Şi încă foarte bine, surâse Flora. Lucie se simţea în siguranţă în universul ei copilăresc.

CAPITOLUL 24

Adam şi James intrară singuri în Helena, cu gând s-o convingă pe Isolde să părăsească oraşul. După cum aflară de îndată, contesa locuia în casa familiei Fisk. O măsură de precauţie cât se poate de înţeleaptă, îşi spuse Adam. Oricum, Isolde ştiuse întotdeauna să-şi apere interesele.

Asta însemna că era silit să trateze cu ea într-o manieră mai civilizată decât intenţionase. Primul impuls fusese acela de-a o lega, aruncând-o într-o diligenţă cu destinaţia Salt Lake City, de unde urma să fie expediată în est. Cunoscându-i încăpăţânarea, nu se îndoia că ea s-ar fi întors cu prima cursă, aşa că ţinea să limpezească lucrurile odată pentru totdeauna. Pe viaţă şi pe moarte.

Cei doi călători traseră la „Casa Plantatorilor”, unde făcură baie şi-şi schimbară hainele. Pe urmă, Adam plecă să-şi întâlnească nevasta în casa Fisk, în timp ce James porni să afle noutăţi despre planurile lui Ned Storham. Amândoi purtau arme. Era aproape ora prânzului şi soarele ardea puternic, mai ales pe coasta dealului unde se ridicau locuinţele familiilor înstărite. Adam se opri în faţa uşii, cu o figură încruntată. I-ar fi fost mult mai simplu să discute cu Isolde între patru ochi.

Exact motivul care o determinase pe contesă să rămână în gazdă la soţii Fisk. Molly îi ieşi în întâmpinare, într-o rochie vaporoasă, de culoare bleumarin, străbătând imensul salon aproape în fugă

— Ce plăcere să te primim din nou în casa noastră! Chiar ieri îi spuneam lui Harold ce minunat ar fi să treci iar prin oraş! ciripi ea, cerând din priviri confirmarea vizitatoarei şi a nepoatei. Henrietta se înroşi ca racul şi bâlbâi câteva cuvinte de bun-sosit.

— Mă bucur că te văd, Adam! zise calm Isolde.

— Hai, dragule, intră, intră! îl pofti Molly, cu o mână pe braţul lui. Pot să-ţi ofer nişte ceai? Remarcându-i grimasa de dezgust, se corectă:

— Atunci, poate un scotch cu apă? Sau e prea devreme?

— Unul dublu, te rog.

— Cu gheaţă, nu-i aşa? se grăbi ea să adauge. Ia loc şi îndată ţi se va aduce băutura. După ce şopti în pripă câteva cuvinte slujnicei, se întoarse iarăşi către cei doi soţi.

— Şi-acum, povestiţi-mi ce mai e prin Saratoga. Am auzit că armăsarii tăi ţi-au adus o grămadă de bani, se adresă ea lui Adam, căruia servitoarea tocmai îi adusese paharul cu scotch. De fapt, dorea să audă cât mai multe despre lady Flora, Isolde îi vorbise deja de existenţa unei legături serioase în viaţa soţului ei. Desigur, însă, nu strica să audă ambele versiuni.

— Am mers să-l punem la încercare pe Magnus şi încă vreo câţiva cai tineri, care s-au comportat excelent, răspunse Adam, întrebându-se cât timp va reuşi să se abţină sau dacă-i mai păsa cumva de bunele maniere.

— Harold zice că la anul ne vom duce şi noi. Tatăl Henriettei e nelipsit în fiecare vara. Cică-i un loc extrem de potrivit pentru a încheia afaceri. Îmi pare nespus de rău pentru Frank Storham. L-au îngropat chiar ieri. Nu c-aş fi avu vreo simpatie pentru el – se grăbi să precizeze Molly. Întotdeauna obişnuia să-şi bea şi minţile. Dar… ce vrei, acum e mort… se bâlbâi ea. Asta te face să-ţi aduci aminte ce trecătoare este viaţa.

— Mi-a spus şi mie James de moartea lui, interveni Adam. Storham-ii ăştia au căutat întotdeauna necazul cu lumânarea. Cât despre Frank, el era gata să tragă în oricine, dacă avea chef. Vorbea fără intonaţie, cu chipul ca de piatră.

— Ned zice că tu l-ai omorât, surâse cu candoare Isolde privindu-l pe deasupra ceştii cu ceai.

— Ned n-are decât să spună ce-i place, replică Adam dar cum el n-a pus piciorul în Saratoga, i-ar fi cam greu să-şi susţină acuzaţia. Acum, când descoperise adevărata dragoste, se mira şi el cum de suportase atâta vreme răutăţile Isoldei. Femeia asta era cu desăvârşire lipsită de inimă. Adam nu-şi făcea niciun fel de iluzii privind prietenia ei cu Storham. Amândoi se potriveau de minune: lacomi şi fără scrupule.

— Cine să-l creadă pe unul ca Ned Storham? sări şi Henrietta. E un bădăran şi un scandalagiu. Mătuşa refuză să-l primească în casă.

— Vai ce drăguţ! gânguri Isolde. Uite cum îţi ia apărarea fetiţa asta! Cumva o nouă cucerire? întrebă cu glas înveninat.

— Mă tem că Henrietta are dreptate, interveni Molly ca să curme înţepăturile Isoldei. Eu i-am spus lui Harold să nu-l primească în casă, deşi Ned are un cont imens la noi în bancă. E un tip groaznic de vulgar..

Henrietta îi zâmbi Isoldei cu un aer de triumf.

— Probabil că aveţi dreptate, nu se lăsă contesa, dar prin locurile astea există mulţi ca el. Ia spune, Henrietta, tu nu mergi la vreo Curte? întrebă ca înfigând cu precizie pumnalul în rană. Ştiu că tare-i greu să-ţi găseşti un protector. Intenţia ei fusese să sublinieze parvenitismul Henriettei şi propria ei descendenţă ducală.

— Voi merge la Curtea din Londra, preciză răspicat Henrietta, câtuşi de puţin intimidată de aluziile Isoldei era foarte mândră de banii tatălui ei şi de când se ştia trăise în belşug şi bogăţie

— Nu am decât optsprezece ani. Adam îşi stăpâni un zâmbet. Replica Henriettei fusese magistrală. Probabil că, din punctul ei de vedere, la douăzeci şi opt de ani, Isolde îi apărea drept o femeie în vârstă – îşi zise el, amintindu-şi comentariile fetei despre bărbaţii „în etate”.

— Ce frumoasă pare lumea la optsprezece ani zise Molly cu diplomaţie, puţin descumpănită de atmosfera de ostilitate care plutea în jurul ei.

Uitase ce părere proastă avea despre menajul soţilor Serre.

— Îmi închipui că nimeni nu uită zilele fără griji ale tinereţii. Pe atunci încă nu te cunoscusem, i se adresă Isolde lui Adam, pironindu-l cu o privire de gheaţă.

— În cel de-al optsprezecelea an de viaţă m-am aflat aproape tot timpul departe de Paris, zise neutru Adam, decis să nu-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Ceea ce explică interesanta ta lipsă de educaţie, interveni Isolde cu un surâs nevinovat.

„Şi care anume parte o găseşti interesantă, doamnă” întrebă cu răceală Adam. Pierzându-şi brusc răbdarea, goli paharul de scotch, îl puse pe masă şi se ridică în picioare, adresându-se gazdei:

— V-aş ruga să ne scuzaţi. Soţia mea şi cu mine avem de discutat câteva lucruri, iar timpul meu e limitat. Molly sări ca arsă de pe scaun, aruncând o privire nepoatei, care pricepuse şi ea aluzia.

— Desigur... înţeleg... Vino, Henrietta... Peste câteva clipe, Adam rămăsese singur cu soţia lui pentru a doua oară în ultima lună. Abia îşi mai stăpânea mânia. Îşi ţinea pumnii şi spatele arcuit, iar ochii îi scăpărau, parcă trimiţând fulgere.

— Ai de gând să mă împuşti? întrebă Isolde privindu-l cu ură şi renunţând la orice pretenţie de bună-creştere.

— Nu-i rea ideea, replică el. De fapt, mai mulţi prieteni m-au sfătuit s-o fac.

— Cu siguranţă James, ticălosul ăla! Ştiu bine, însă, că n-ai să mă ucizi. Ai conştiinţă.

— Unul din noi doi tot trebuie să aibă.

— Morala-i bună pentru burghezi.

— Familia Serre e mai nobilă decât a ta, Isolde şi n-a renunţat niciodată la morală. Dar n-am venit aici să discutăm principii filozofice. Am vrut să-ţi spun să pleci din Montana odată pentru totdeauna.

— Adam, încă sunt soţia ta şi am nişte drepturi. Nu poţi scăpa aşa uşor. Pe urmă, n-am bătut atâta drum prin ţinutul ăsta mizerabil, prin arşiţă şi praf, ca să mă întorc de unde am venit. Se vede treaba că n-ai mai călcat de mult pe acasă. Doamna McLeod e la fel de năzuroasă cum o ştiu.

— Cloudy nu ţi-a înţeles niciodată firea caritabilă, o ironiza Adam. Mă miră că tea lăsat să stai şi-n uşă.

— I-am explicat că nu rămân la ranch.

— Vasăzică, de asta a fost atât de îngăduitoare. Numai că tu nu vei rămâne nici în Helena. Îţi cer să te întorci în Europa.

— Vai, ce autoritar ai devenit! Mă tem că n-am să-ţi fac pe plac. Am alte planuri.

— Ned Storham nu-ţi poate fi de niciun folos.

— Întâmplător, nu-s de acord cu tine.

— Peste câteva zile va fi mort.

— El sau tu.

— Nu-ţi fă iluzii.

— Ba să ştii că-mi fac. Adam oftă, iritat de discuţia sterilă, fără nicio legătură cu scopul vizitei sale.

— Cum vrei! zise el, ridicând din umeri. Eu n-am venit să negociez, nici să mă cert. Tăcu o clipă, vrând să se convingă că ea îl asculta cu atenţie şi că va pricepe exact ce-avea să-i spună.

— Dacă mâine-dimineaţă nu te urci singură în diligenţa pentru Salt Lake City, să ştii că te sui eu cu de-a sila. Isolde îl măsură cu o privire indiferentă.

— Dacă-ţi închipui că mă sperii…

— Asta pentru că până în prezent m-am arătat prea blând Acum, însă, îţi vorbesc cât se poate de serios. Ai face o greşeală să nu-mi iei în seamă avertismentul.

— N-ai de gând să-mi mai oferi bani ca să te las să stai cu noua ta amantă?

— Nu. Gata cu rugăminţile, cu tratativele, cu plăţile. Era decis să nu mai uite că viaţa lui trecea zadarnic, în timp ce alţii trăiau fericiţi şi fără griji. Printr-o întâmplare norocoasă – o vizită protocolară în casa judecătorului Parkman – i se ivise prilejul de-a obţine ceea ce aveau toţi ceilalţi: o familie, dragoste, linişte, înţelegere, precum şi mai mulţi copii – dacă aşa era voia Domnului!

— Nu, repetă el categoric, ducându-şi mâna la revolver. Nici măcar un penny.

— O cam iei în tragic! îl ironiză Isolde, păstrându-şi aerul mândru.

Stătea cu mâinile aşezate în poală, cu capul uşor înclinat într-o parte, ca şi cum l-ar fi ascultat cu luare-aminte, cu vârfurile pantofilor perfect aliniate sub poalele rochiei trandafirii.

— Dacă mâine nu eşti în diligenţă, tragedia se va abate asupra ta, Isolde. Să nu zici că nu te-am prevenit.

— Vai, dragă, ce ameninţări brutale! Ar trebui să tremur de spaimă în faţa ta?

El râse scurt, arătându-şi dinţii albi şi strălucitori.

— Ne-am înţeles, deci. Drum bun, Isolde. Şi ieşi din salon.

— Vom vedea noi al cui drum va fi mai bun, murmură ea, urmărindu-l cum închide uşa şi aplecându-se să-şi ia ceaşca de ceai.

Adam o găsi pe Molly frângându-şi mâinile şi plimbându-se de colo-colo prin holul de la intrare. Văzându-l, răsuflă atât de uşurată, încât el nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— N-aş fi făcut un gest necugetat în casa ta, Molly! linişti Adam. Deşi, să ştii că m-ar tenta al dracului de mult dat fiind că nevastă-mea îmi urează să mă vadă mort în câteva zile.

— E-n cârdăşie cu Ned Storham, îi destăinui fără rezerve Molly. Nu-mi convine deloc că stă la mine în casă, Adam. Sper că eşti convins de asta. Dar e soţia ta. N-am putut s-o refuz.

— Înţeleg perfect, Molly. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Mă întreb însă, zâmbi el, ce planuri ai pentru diseară.

— Tu ce propui? surâse doamna Fisk. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru neîmblânzitul conte de Castellux şi, de-ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, şi-ar fi uitat cu dragă inimă jurământul marital, pentru o noapte sau două împreună cu el.

— Dacă ai alege să te duci călare pe dealurile dinspre apus, ca să admiri asfinţitul înainte de cină, sunt sigur ca Isolde va prefera să stea acasă. Ia-o şi pe Henrietta.

— Cam cât vrei să lipsim?

— O oră e de-ajuns.

— Am auzit că, până la urmă, te-ai îndrăgostit cu adevărat... murmură ea cu blândeţe.

— Măcar de data asta gura lumii nu se înşală, zâmbi Adam. Înţelegi acum de ce încerc să pun puţină ordine în viaţa mea. La Saratoga am plătit-o pe Isolde ca să plece din ţară. Am rămas încremenit când am aflat că-i în Montana.

— Probabil pentru că era gravidă, interveni Molly.

— A declarat tuturor că e copilul meu? Bineînţeles că minte. Crezi c-ar trebui să dau o dezminţire la ziar? murmură el sarcastic.

— Nu-i nevoie, dragul meu! îl potoli, Molly. A pierdut

sarcina.

— Ţi-a spus ea? insistă Adam, bănuitor ca întotdeauna când era vorba de Isolde.

— Nu suntem în relaţii chiar atât de strânse. Dar spre deosebire de nevastă-ta, care consideră slujitorii drept nişte animale, eu stau de vorbă cu ei şi ştiu tot ce se petrece în casa mea. În urmă cu câteva zile, când a sosit în Helena. Isolde sângera puternic. Acum, însă, se pare că şi-a revenit.

— N-ar putea fi altceva... Adică...

— Nu, îi tăie vorba Molly. Sunt absolut sigură. Vrei să-ţi dau şi amănunte? râse ea.

— Nu, se grăbi el să răspundă. Doamne, Mollv, de-ai şti ce veste mi-ai dat! adăugă el, surâzând.

— Eşti liber? întrebă ea, arcuindu-şi sprâncenele. Un nou.. Dar nu reuşi să-şi ducă fraza până la capăt, pentru că Adam o luă în braţe, sărutând-o apăsat pe gură.

— Mulţumesc, doamnă Fisk! zise el râzând şi sprijinindu-şi gazda, care se clătină pe picioare de emoţie. Îţi voi fi veşnic recunoscător! declară, chicotind mulţumit.

— Mi-am închipuit eu că te va interesa, replică veselă Molly, şi că vei fi încântat de veste. Contesa are darul de-a scoate din sărite pe oricine.

— Mie-mi spui! exclamă Adam, înălţând ochii spre ceruri. Ce-ai spune dacă te-aş invita la masă, ca să sărbătorim plecarea Isoldei? Ora două, „Casa Plantatorilor”. De acord.?

— Cred că va trebui să-mi schimb planurile privitoare la Herietta, glumi doamna Fisk.

— Poţi s-o aduci şi pe ea.

— Vasăzică, ai ghicit!

— Doar nu-ţi închipui că aveai vreo şansă să-ţi planul în aplicare! o dojeni el cu blândeţe. Molly ridică din umeri.

— Harold mi-a spus că sunt nebună.

— Avea dreptate, râse Adam.

Dar ce părere ai de Ellie Green? sugeră el. Flăcăul ăsta-i plin de bani.

— Poate-ar trebui să-l chem cândva la masă... chibzui Molly jumătate în glumă jumătate în serios.

— Dar nu în astă-seară.

— Nu. În astă-seară vom cina numai între noi. Harold preferă să servească masa în familie.

— Perfect! murmură Adam, zâmbind. Atunci, la două! îi aminti el, sărutându-i mâna şi luându-şi rămas-bun.

Dar Harold aflase de sosirea lui Adam încă înainte de-a ajunge acasă. În cursul dimineţii, îl întâlnise pe James, care-i dăduse de ştire că tânărul conte de Castellux era în oraş. La prânz, îi găsi pe amândoi cercetând o trăsură de închiriat.

— Aveţi nevoie de-o trăsură? întrebă Harold, apropiindu-se de ei.

— Cam aşa ceva, zâmbi Adam. Am stat de vorbă cu Molly acum câteva ceasuri.

— Îmi închipui c-ai dat cu ochii şi de musafira noastră, mârâi încruntat Harold.

— Condoleanţele mele c-a trebuit s-o suportaţi în casă.

— N-aş putea spune că-i o făptură agreabilă. De fapt n-a fost niciodată.

— E posibil să-şi scurteze vizita, spuse James.

— Eu nu m-amestec, şopti grăbit Harold, uitându-se de jur-împrejur. De altfel, chiar pe voi vă căutam. Am aflat câte ceva despre Ned Storham. Veştile nu-s chiar dintre cele mai bune, anunţă el, ştergându-şi cu batista fruntea transpirată. Deşi se găseau la umbră, obrazul bancherului era congestionat.

— Ştiţi bine că pe-aici fiecare îşi face singur dreptate, începu Harold cu prudentă. Dar am crezut de cuviinţă să vă spun că Ned Storham a pornit spre Musselshell. Tăcu o clipă, uitându-se din nou în dreapta şi în stânga.

— Nimeni din noi nu se va amesteca, nici nu-i va duce dorul.

— Îţi mulţumesc că mi-ai dat de ştire, Harold! spuse Adam, care aflase deja despre intenţiile lui Ned. De la iscoadele lui din Virginia City.

Oricum, îl liniştea faptul că avea mână liberă, nu pentru că nu s-ar fi apărat şi singur, dar nu strica să se ştie sprijinit de cei mai influenţi oameni din oraş.

— Mie mi se pare că dreptul tău asupra pământului e cât se poate de întemeiat, declară Harold cu convingere

Blestematul nostru de guvernator n-a fost în stare să treacă prin Congres nici măcar o singură lege.

— Tata avea prieteni buni la Washington, explică Adam şi voia ca mama să trăiască liniştită, iar tribul ei să fie protejat.

— Da-da. Ei, nu-mi rămâne decât să vă urez noroc. În şleahta lui Ned s-au adunat numai netrebnici. Dacă-i iei tare, vor fugi ca iepurii.

— Aşa-mi ziceam şi eu, întări Adam.

— Avem arme destule şi din cele mai bune, adăugă James.

— Bravo... V-aţi gândit bine... se grăbi să spună Harold dând semne de nelinişte. Ned Storham avea depuse în bancă sume uriaşe şi nu se cuvenea ca domnul Fisk să ţină cu duşmanii lui. Mai existau destui care nu priveau cu ochi buni sângele amestecat al lui Adam, deşi nimeni n-ar fi îndrăznit să i-o spună în faţă. Contele Castellux era o persoană de vază.

— Ştii bine că judecătorul Parkman e de partea ta, în cazul în care vei avea necazuri cu moştenitorii lui Storham.

— Aşa mi-a spus şi el, zâmbi Adam. Mi-a trimis câteva rânduri la hotel. Îţi mulţumesc încă o dată, Harold.

Îi întinse mâna într-un elan de sinceră recunoştinţă, ştiind că pentru el bancherul îşi riscase relaţiile cu cei mai buni clienţi.

— Atunci, vă las cu bine. Când se va termina povestea asta veniţi la noi la masă, împreună cu lady Flora.

— Cu mare plăcere, răspunse Adam. Poate-i vom da ocazia să ne scuture de toţi banii.

— Numai pe tine! chicoti bancherul. Eu sunt cam bătrân pentru mizele pe care joacă ea.

Flora şi tatăl ei ajunseră în Helena târziu, spre după-amiază. Plecând din tabăra de pe râul Yellowstone, merseseră întins, oprindu-se o singură dată, la căderea serii, pentru a se odihni câteva ceasuri. Îi însoţeau Henry, Alan şi Douglas – o adevărată escortă. Cu toţii pătrunseră în oraş, transpiraţi şi plini de praf, sub soarele neîndurător al începutului de toamnă.

Pe stradă, Flora atrăgea toate privirile. De regulă,

picioarele femeilor erau ascunse sub falduri voluminoase, aşa că o tânără în pantaloni, înarmată şi călărind ca un bărbat, nu putea să nu stârnească suspiciune şi curiozitate.

Borul larg al pălăriei de cow-boy îi umbrea faţa, fără a reuşi, însă, să-i ascundă frumuseţea, nici părul arămiu şi bogat, legat la ceafă cu o panglică neagră şi subţire. Chiar de n-ar fi fost îmbrăcată bărbăteşte, oricum toţi ar fi întors capul după ea. Unii o recunoscuseră. Helena era un orăşel destul de mic. Alţii, care se opriseră s-o admire, se întrebau cine era. Numele ei trecea din gură în gură, printre întrebări şi răspunsuri, comentarii şi bârfe, pe măsură ce grupul înainta pe stradă îndreptându-se spre şopronul cu cai şi trăsuri de închiriat.

— E lady Flora... Iar cel de lângă ea e taică-său. Un conte englez... Amândoi călătoresc prin toată lumea.

— Se pare că i-a făcut curte Ellis Green.

— Într-o noapte, la Harold Fisk, i-a luat contelui din valea Aspen nu mai puţin de doua sute de mii... Joacă pocher mai grozav ca un bărbat...

— Nu prea arată a bărbat...

— Asta a fost şi părerea contelui... Cel puţin, aşa umbla zvonul...

Între Banca Minerilor şi biroul de avocatură al lui Cordell Harper se găsea prăvălia modistei Letitia Grandville, a cărei vitrină largă dădea înspre stradă. Cum Cordell stătea de vorbă cu secretarul său chiar în prag, Letitia şi cele două cliente ale ei se grăbiră să privească afară.

— Doamne, că frumoasă mai e! Una ca ea poate avea orice bărbat doreşte, chiar fără titlul şi averea lui taică-său... Era un mare compliment, dat fiind că fusese rostit de Cordell Harper, omul cel mai avut din oraş.

— Hei, lady Flora! strigă el. Ce mai faci?

Flora întoarse zâmbind capul, ca să-i răspundă la salut. Una dintre clientele Letitiei încremeni pe loc, îngustându-şi pleoapele ca o reptilă. O clipă mai târziu, contesa de Castellux îşi dezlegă panglicile pălăriei pe care o probase şi, scoţând-o, i-o întinse modistei durdulii, care se agita în jurul ei.

— Trece-o în contul soţului meu şi trimite-mi-o la familia Fisk.

Îşi puse din nou toca de catifea mov, aranjându-i penele în grabă şi, aruncând o privire rapidă în oglindă, se ridică brusc şi ieşi din prăvălie, fără un cuvânt.

— Ce zici de asta? murmură Letitia către cealaltă clientă, făcând semn înspre Isolde, care se îndepărta cu paşi mari. Aia din stradă e amanta soţului ei...

— Eu l-am văzut pe conte dansând cu lady Flora în noaptea când s-au cunoscut, la balul judecătorului Parkman din Virginia City... zise pe nerăsuflate Effie Humphries. Îţi jur, dragă Letitia, că în salon se ridicase temperatura cu câteva grade. Fiecare doamnă îşi ştergea fruntea cu batista, mai ales când amândoi au părăsit balul.

— Am auzit şi eu destule despre incidentul cu pricina, îi destăinui doamna Granville, ahtiată după bârfe şi scandaluri. Oare unde s-o fi dus contesa?

— Dacă avem grijă să nu fim văzute, sugeră clienta, ducând un deget la buze şi arătând spre vitrină vom putea afla îndată.

Isolde se opri o clipă pe marginea trotuarului, exact atât cât să-şi dea seama încotro se îndrepta Flora. Văzând că grupul descălecă în faţa şopronului cu trăsuri de închiriat, în ochi i se aprinse o luminiţă răutăcioasă. Ca o fiară adulmecându-şi prada, trase aer în piept şi, surâzând, porni hotărâtă în direcţia noilor veniţi.

— De ce nu te duci la „Casa Plantatorilor”? îşi îndemnă George Bonham fiica, în timp ce dezlega bagajele de pe şaua calului. Venim şi noi îndată.

— Nu zic nu, surâse fata. După o zi de stat-călare, gândul unui pat curat şi moale mi se pare un paradis.

— Poate comanzi şi masa pentru, toţi, adăugă contele, punând jos sacul de călătorie. Şi ceva de băut, dar cât mai rece.

— S-a făcut, încuviinţă Flora. Crezi că Adam se mai găseşte în oraş? întrebă ea. Deşi toate urmele duceau înspre Helena, odată ajunşi aici, le era aproape cu neputinţă să-l descopere.

— Aflu eu curând, o linişti tatăl ei. Acum du-te. A fost un

drum obositor.

„Păşeşte ca un călăreţ”, remarcă dispreţuitoare Isolde, urmărind-o cu privirea cum se îndrepta spre „Casa plantatorilor”. Nu era de mirare că o plăcuse Adam. Contele trăise prea multă vreme în sălbăticie, îşi zise ea, înaintând pe trotuarul de scânduri cocoţată pe tocurile înalte ale pantofilor – aşa că-şi pierduse gustul pentru feminitate

Sau poate că domnişoara Bonham găsise noi metode de a-i fi pe plac. Oare să se fi plictisit Adam de femeile cu maniere? Oricare ar fi fost adevărul, ea una ţinea s-o facă pe intrusă să priceapă odată pentru totdeauna că Isolde de Plesy de Castellux avea intenţia să rămână contesa de Castellux. Titlul lui Adam îi aparţinea prin căsătorie şi nici prin minte nu-i trecea să renunţe la el pentru că soţul se înamorase de ultima femeie cu care se culcase.

Părul blond al Isoldei strălucea în soare, astfel încât Flora o zări încă de departe.

— Fir-ar să fie! înjură ea pe înfundate.

Ştia că nevasta lui Adam se afla în oraş, dar cum dracu îi ieşise în cale tocmai acum, în această după-amiază.? Blestemata! Ah, ce ghinion!

Hotărî să treacă pe lângă ea, făcându-se că n-o cunoaşte. Chiar aşa! Doar nu erau singure pe toată strada! Cu siguranţă că Isolde nu va îndrăzni să-i facă o scenă. Totuşi, îşi adună curajul, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

Câteva clipe mai târziu, Isolde se opri în faţa ei, blocându-i calea cu imensa ei crinolină. Luându-şi un aer agresiv, cerceta cu dispreţ ţinuta neobişnuită a Florei.

— El te place îmbrăcată aşa? zâmbi ea batjocoritor, fiecare cuvânt sunând a insultă.

— Mai mult decât pe dumneata, oricum te-ai îmbrăca replică liniştită Flora, deşi, în sinea ei, regreta că nu purta o rochie, ca să nu mai fie ţinta ironiilor contesei. Acum, te-aş ruga să te dai deoparte, nu văd ce-am avea de discutat. Între noi două nu există niciun punct comun.

— Ba da, un bărbat! murmură Isolde cu un zâmbet maliţios, aplecându-se uşor spre Flora. Sunt convinsă că-i mai mult decât un punct comun.

— N-avem nimic de împărţit, decât poate aerul pe care-l respirăm în Helena. Adam nu-ţi aparţine, aşa că nu-i proprietatea noastră comună.

— Tribunalul ar putea fi de cu totul altă părere.

— Niciun tribunal nu ţi-l va da înapoi, prin urmare de nu-l laşi în pace? propuse Flora, fără să se tulbure. Doar nu-l iubeşti.

— Iubirea-i un sentiment inutil, replică dispreţuitor Isolde. În schimb, el şi cu mine suntem căsătoriţi şi asta-i o situaţie irevocabilă.

Remarcă, satisfăcută, grimasa de durere de pe chipul domnişoarei Bonham.

— Atunci, îţi urez, toate cele bune în căsnicie… murmură Flora şi încercă să-şi facă loc pe lângă contesă, dându-şi seama că orice discuţie era de prisos.

Isolde întinse umbrela, tăindu-i calea.

— Niciodată nu va fi al tău, zise ea cu răceală, proptindu-şi umbrela în pântecele Florei. Chiar dacă va supravieţui confruntării cu Ned Storham, se va plictisi şi de tine, aşa cum s-a plictisit de celelalte. Nici nu mai ştiu câte-a avut în patul lui Dar îmi închipui că nu-ţi spun o noutate… adăugă contesa, încântată că săgeţile ei îşi atinseseră ţinta. Într-adevăr, Flora era albă ca varul.

— Vom avea un copil, declară domnişoara Bonham după o scurtă tăcere.

Dorea ca această femeie dură şi rece să afle totul. În faţa cruzimii Isoldei nu putea riposta decât cu propria-i cruzime.

— Nu zău! exclamă contesa, câtuşi de puţin impresionată. Au mai recurs şi altele la astfel de tertipuri.

— Nu-i un tertip, ci un miracol. Dar nici nu mă aştept să înţelegi.

Şi, apucând cu putere mânerul învelit în mătase, smulse umbrela din mâna înmănuşată a contesei. O fracţiune de secundă, Isolde îşi pierdu cumpătul.

— Uite ce e, vorbi Flora, luptând să-şi ţină firea. De-acum încolo găseşte-ţi alţii pe care să-i hărţuieşti. Mie nu-mi trebuie titlul lui Adam. Al meu e prea de-ajuns. N-ai decât să rămâi contesă de Castellux, dac-aşa pofteşti. Ai

binecuvântarea mea. Zicând acestea, sprijini umbrela de zidul magazinului „Sherman”.

— Îndrăzneşti să mă faci de râsul lumii, neruşinato? mârâi Isolde.

Îşi înşfacă umbrela şi, simţindu-se mai sigură pe sine adăugă:

— Ai să blestemi şi ziua când m-ai cunoscut. N-ai să mai cutezi în vecii vecilor să scoţi nasul în societate.

— Arareori mă interesează societatea, replică Flora. Dar, chiar şi-atunci, graţie averii mele, pătrund nestingherită oriunde aş dori. Ştii bine că aşa stau lucrurile, Isolde. Molly ţine casa deschisă pentru toată lumea. Ah, fiindcă veni vorba – râse ea, trecând pe lângă contesă – află că deja mi-au crescut sânii. În clipa următoare, îşi regretă cuvintele. Dar nu se mai putuse abţine.

Fusese o remarcă grosolană, chiar dură – oricum, total nepotrivită cu ocazia, însă privirea nimicitoare a Isoldei o convinse că nu era cazul să aibă remuşcări.

— Ar fi trebuit să te ucid încă de-atunci, la Saratoga murmură ea pe un ton care-o făcu pe Flora să-i îngheţe sângele în vine.

Întorcându-se spre înalta doamnă în veşminte demne de saloanele şi bulevardele pariziene, domnişoara Bonham şopti abia auzit:...

— Du-te acasă, Isolde! Pleacă. Luptând cu mine, n-ai nicio şansă să câştigi. Dar mai ales nu uita că pot şi eu să te ucid... O auzi pe contesă scuipând în urma ei. Fără a-i mai da vreo atenţie, se îndreptă spre „Casa Plantatorilor”.

Îşi zise că, la urma urmei, obţinuse o mică victorie. Câtă lume se putea lăuda că a lăsat-o pe Isolde fără replică?

CAPITOLUL 25

Ieşind din restaurantul hotelului „Casa Plantatorilor”, Adam, Molly şi Henrietta dădură cu ochii de Flora şi lordul Haldane. Contele, care sosise curând după fiica lui, se afla la recepţie, pentru a rezerva o cameră, iar Flora aştepta, odihnindu-se, într-un fotoliu. Stând cu capul rezemat de spătarul tapiţat cu catifea, îl zări pe Adam printre pleoapele

pe jumătate plecate.

Deschise brusc ochii, pregătindu-se să-i iasă în întâmpinare cu zâmbetul pe buze, dar Adam înlănţui cu braţul mijlocul doamnei Fisk. Îndată îşi făcu apariţia şi Henrietta, şi toţi trei păşiră pe covorul care ducea în hol.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze. Totuşi, cu o urmă de luciditate, încercă să-şi spună că, probabil, scena avea o explicaţie. Adam o zări de îndată ce se ivi dintre ghivecele cu palmieri. Prezenţa ei neaşteptată îl puse pe gânduri.

— Eşti cam departe de tabără, zise el netulburat, cu ochii la hainele prăfuite ale fetei. În timp ce vorbea, se desprinse de lângă Molly.

— Te credeam în Yellowstone, adăugă, cu o undă de reproş.

— Mi-am dat seama, replică Flora. Te-am deranjat cumva?

— Adam a avut amabilitatea de-a ne invita la masă interveni Molly. De fapt, am sărbătorit apropiata plecare a musafirei mele, contesa de Castellux.

— Aţi sărbătorit?

— Isolde pleacă la noapte în Europa preciză Adam.

— Eşti chiar aşa de sigur? insistă Flora, cu un aer neîncrezător. Am întâlnit-o în oraş şi mi s-a părut mai decisă ca oricând să-şi menţină poziţia.

— Atunci... primeşte, te rog, scuzele mele... pentru Isolde spuse Adam, sperând că nu va mai avea ocazia să rostească astfel de vorbe. Întotdeauna a fost o femeie dificilă.

— Şi chiar mai mult de-atât. Eu, una, n-aş conta că pleacă.

— Poate vrea numai să aibă ultimul cuvânt, îşi dădu cu părerea Adam, luând-o de mână pe Flora. Nu dorea să discute despre prezenţa Isoldei în Montana. Flora nu părea prea tulburată de întâlnire şi, oricum, până la căderea serii, nevastă-sa va fi departe.

— În orice caz, nu va aştepta să se schimbe vremea, începu el să vorbească, oferind explicaţia dinainte pregătită. Dacă ninge, zăpada ar putea acoperi drumurile, ori ea nu va risca să piardă sezonul la Paris. De data asta, sunt convins

că pleacă, în mare parte graţie doamnei Fisk, care a ajutat-o să-şi facă mai repede bagajele. Aşa că – zâmbi spre Molly – o invitaţie la masă e o răsplată mult prea mică.

— Ce ciudată trebuie să vă pară situaţia aceasta! se adresă Flora lui Molly, înţelegând motivul veseliei lui Adam. Vă mulţumesc şi eu din inimă.

— Lady Flora, aici la frontieră auzim fel de fel de poveşti, replică Molly. Unele chiar violente. Contesa nu s-a simţit niciodată legată de ţinutul nostru.

Întotdeauna s-a plâns că-i prea mult praf... surâse ea, cu ochii la hainele colbuite ale Florei.

— Mă tem că n-ar fi de acord cu ţinuta mea, replică Flora, privindu-şi pantalonii şi cizmele cu urme de noroi. Dar abia am sosit şi n-am avut timp să mă schimb.

— Sper că n-ai venit singură! zise Adam, rotindu-şi ochii prin hol.

— Sigur că nu. Tata-i la recepţie, să rezerve cameră, iar Alan, Douglas şi Henry trebuie să sosească de la centrul de închiriere.

— N-ar fi trebuit să te aventurezi aşa departe. Eşti obosită? Cred că ţi-e foame! râse el, ştiind că, de când rămăsese însărcinată, Flora avea o poftă de mâncare uluitoare. Brusc, îşi aduse aminte că nu erau singuri şi tonul lui grijuliu şi intim le făcea pe celelalte două femei să se simtă în plus.

— E timpul să plecăm, se scuză Molly. Mulţumim pentru invitaţie, Adam. Cele mai bune urări pentru amândoi.

— Dar Adam nu v-a spus despre copil! exclamă Flora. Suntem atât de fericiţi, nu-i aşa, iubitule? gânguri ea, învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă.

Luat prin surprindere, Adam se înecă şi începu să tuşească.

— Într-adevăr, e o mare binecuvântare! Declară el, cu mândrie bărbătească.

— Se va naşte la primăvară, adăugă Flora, cu ochii strălucind de bucurie. Sau, cel puţin, aşa zice Crin-de-Primăvară. Eu sunt cumplit de neştiutoare. Adam a trebuit să mă convingă că nu visez. Molly îşi spuse că i-ar fi plăcut grozav să asiste la aşa o scenă: bărbatul care avusese grijă

să-şi ia numai amante cu experienţă, explicându-i naivei sale partenere tainele maternităţii.

— Excelent, aprobă volubilă doamna Fisk. Primăvara-i un anotimp cât se poate de potrivit.

— Oricând s-ar fi întâmplat, ar fi fost la fel de bine, Adam. Îmbrăţişând-o pe Flora chiar acolo, în văzul lumii.

— Vezi că se uită toţi la noi… murmură ea aruncându-i o privire languroasă.

— Au şi de ce, replică Adam, luând-o în braţe fără să-i pese că hainele prăfuite ale Florei îi murdăreau costumul negru şi elegant. La revedere, Molly! La revedere. Henrietta! zise el, zâmbind vesel. Flora şi cu mine avem ceva de discutat. O luă pe după umeri, conducând-o spre scară, şi-o sărută zgomotos. Toţi cei aflaţi în hol tăcură brusc, privindu-i uluiţi.

— Să ştii c-o iubeşte cu adevărat, mătuşă… spuse întristată Henrietta cu ochii la Adam, care urca scările acoperite cu covoare roşii, ţinând-o în braţe pe Flora. Ai văzut cum i-a surâs când a venit vorba de copil? Nu va fi al meu în vecii vecilor! se văită ea.

— Mă tem că ai dreptate, draga mea… o compătimi Molly, bătând-o uşor cu palma peste mâna înmănuşată Şi eu sunt surprinsă. Nu-mi închipuiam să-l văd vreodată pe Adam Serre îndrăgostit. Totuşi, îmi pare bine pentru el. În ultimii ani a avut o viaţă tare chinuită. Dacă Isolde are de gând să mai rămână mult, să ştii c-o strâng de gât cu mâinile mele. Nu-ţi fă griji, fetiţo! o linişti ea pe Henrietta. Eşti tânără, atrăgătoare şi foarte bogată. Nu vei duce lipsă de peţitori.

— Dar niciunul nu va fi aşa frumos ca Adam… şopti, înfiorată, Henrietta.

— Ia să ne gândim, propuse Molly, luându-şi nepoata de mână şi pornind spre ieşirea hotelului. Ce-ai zice să-l poftim mâine la cină pe Ellis Green? E un tânăr încântător. Sigur, ar fi trebuit invitat mai din timp, dar unchiul îl va convinge să vină. Pe cine să mai chemăm? Crezi că Maud Hanley ar fi dispusă să ne viziteze, împreună cu soţul? Sau poate simpaticul domn Belton…

— Ah, mătuşico! oftă Henrietta, în parte consolată. Crezi că Ellis Green mă va băga în seamă? E atât de frumos!

— Eu cred nu numai că te va băga în seamă, dar că te va place foarte mult! o asigură Molly. Doamna Fisk ştia că Ellis Green va fi atras de milioanele tatălui Henriettei întrucât şi el – ca şi întreaga sa familie nutrea ambiţii politice. Cu acelaşi spirit practic care a preschimbat politica într-o artă a compromisurilor, tânărul va înţelege ce util era să se înrudească îndeaproape cu o familie atât de influentă ca cea a Henriettei. Trebuia negreşit să-i atragă atenţia lui Harold să-i spună, în treacăt, lui Ellis că zestrea generoasă a Henriettei includea şi o casă impunătoare în Washington.

— E aşa de înalt, gânguri Henrietta, şi-aşa de bine-crescut.

Gura cărnoasă i se lăţi într-un zâmbet.

— Cu ce să mă îmbrac, mătuşă? Molly îşi zise cu cinism că, după toate aparenţele, pierderea lui Adam n-o lăsase cu inima zdrobită. Dar, la optsprezece ani, câte suflete rămân neconsolate?

— N-ar fi trebuit să vii zise Adam, închizând uşa cu piciorul. Dar acum, că eşti aici, nici nu-mi puteam imagina o după-amiază mai plăcută.

— Te gândeşti la ceva anume? surâse Flora. Te previn că, după ce-am văzut cu cât jind te privea Henrietta, am devenit nespus de posesivă.

Adam se sprijini de uşă, privind-o amuzat.

— Atunci, probabil nu vrei să fim deranjaţi. N-ar trebui să-i spui tatălui tău unde eşti?

— Dumnezeule! exclamă Flora. Am uitat. Dă-mi drumul Unde-i clopoţelul, s-o sun pe cameristă? Dă-mi drumul. Adam, n-auzi?

— Fii pe pace, iubito! râse Adam. George ne-a văzut.

— Eşti sigur?

— Ne-a zâmbit şi ne-a făcut semn cu mâna, aşa că sunt cât se poate de sigur… replică glumeţ Adam.

— Nu crezi c-ar fi cazul să te porţi mai frumos cu mama pruncului tău? întrebă Flora, ţuguindu-şi buzele cu un aer seducător.

— Cum de nu! îndată! murmură el, privind-o cu ochi arzători.

— În acest caz – şopti ea cu glas ademenitor, aţintindu-şi

asupra lui ochii violeţi – să ştii că te-am iertat. Petrecură toată după-amiaza în pat, dăruindu-se plăcerii simţurilor, în timp ce James stătea de vorbă cu lordul Haldane despre campania împotriva lui Ned Storham.

— Nu ştiu dac-am s-o pot convinge pe Flora să nu se amestece, îi destăinui contele. De fapt, mă cam îndoiesc de reuşită.

— La un moment dat, Adam nu va mai fi de acord cu prezenţa ei. Îl cunosc bine. Contele zâmbi.

— Să vedem ce va face, pentru că Flora-i groaznic de încăpăţânată. Dacă i-a intrat ceva în cap, nici pomeneală să se răzgândească. Eu am renunţat de multă vreme să mai intervin în viaţa fiicei mele. Pe urmă, trebuie să-ţi mărturisesc că ajutorul ei nu-i deloc de lepădat. Se pricepe de minune să tragă cu arma.

Deşi James ştia că, în anumite împrejurări, tradiţia indienilor Absarokee îngăduia participarea femeilor la luptă, totuşi era convins că Adam nu va fi de acord ca Flora să-l însoţească într-o misiune atât de primejdioasă. Ned Storham dorea să-şi răzbune fratele, ucigându-l pe Adam, fără a mai pomeni de faptul că pusese ochii pe pământurile contelui de Castellux.

— Ce arme aţi adus cu voi? întrebă James, curios să afle dacă se puteau servi de ele.

— Carabine „Winchester” noi-nouţe şi revolvere „Colt”, precum şi câteva puşti de vânătoare de-ale mele, cu care poţi să tragi de la l500 de paşi. M-am gândit că nu ne-ar strica să le-avem cu noi.

Lordul Haldane ştia că, datorită numărului lor restrâns indienii Absarokee recurgeau la tactica hărţuirii inamicului evitând confruntările directe. Întrucât nu-şi permiteau pierderi prea mari.

— Alan şi Douglas se pricep să le mânuiască? insistă James, luând în considerare toate posibilităţile.

— Amândoi sunt ţintaşi neîntrecuţi. Alan se mândreşte cu faptul că nu găureşte fără rost blana unui animal. Îi place să folosească o puşcă mică, cu douăzeci şi două de focuri care omoară fără a produce stricăciuni. Douglas e la fel de bun. Henry a învăţat să tragă pe când era copil şi se lupta

cu paza de frontieră din Cornwall. Fiecare glonţ al lui îşi atinge ţinta. Dar Flora îi întrece pe toţi trei. Cred că Adam a avut prilejul să constate cu ochii lui.

La fel şi James, pe când cei doi Bonham-i se aflau la ranch. Într-adevăr, măiestria fetei era impresionantă. Ochea cu repeziciune şi apăsa pe trăgaci fără şovăială, trăgând un număr uimitor de focuri în numai câteva secunde.

— Sunt convins că prezenţa ei i-ar face bine lui Adam, încuviinţă James. Dar să nu uităm că-i însărcinată.

— Am încercat s-o previn. Sunt convins că şi Adam, dar ea-i de cu totul altă părere. Ţine morţiş să-l apere pe Adam ca nu cumva copilul ei şi Lucie să rămână fără tată… zise contele ridicând din umeri, în ciuda expresiei din ce în ce mai încruntate a lui James. Eu sunt aici ca s-o sprijin, indiferent de hotărârea pe care o va lua. Zâmbi spre comeseanul său.

— De altfel, asta fac de foarte multă vreme.

În acest timp, Adam stătea lungit în pat, admirând-o pe Flora, întinsă lângă el, cu o expresie încruntată pe chip.

— Draga mea, ştii bine cât te iubesc, spuse el cu blândeţe dar nu te pot lua cu mine. Aici nu-i vorba de o înţelegere între gentlemeni care respectă eticheta, eliberând prizonierul în schimbul răscumpărării. Nu-i treabă de femeie, aşa că încetează să mă mai priveşti aşa. Ştiu bine că poţi face multe lucruri la fel de bine ca şi mine: tragi cu arma fără greş ca un bărbat – poate că eşti chiar mai pricepută decât mulţi – dar dacă m-ai însoţi, mi-aş face tot timpul griji pentru tine şi pentru copil, ceea ce nu-mi îngădui cu niciun preţ. Pur şi simplu m-ai încurca.

— Îţi închipui că ai dreptate, nu-i aşa? replică ea înciudată. Adam oftă exasperat. Discuţia risca să se prelungească.

— Sunt convins că am dreptate, declară el cu fermitate, încă de la cincisprezece ani particip la lupte şi efectul benefic al amuletei mele se datorează în bună parte faptului că nimic nu mi-a distras atenţia de la scopul pe care-l urmăream. Lucie înţelege asta. Poate că-i nevoie de o credinţă simplă, ca a ei. Ştie că întotdeauna mă întorc acasă. Însă eu trebuie să fiu sigur că hotărârile mele nu se

vor datora nici îndoielii, nici temerilor, nici prudenţei. În luptă te bazezi exclusiv pe energie, care-ţi pune în mişcare trupul şi mintea. Lasă-mă să mă ocup de Ned

Storham fără grijă că unul din pistolarii lui plătiţi ar putea trage un glonţ în căpşorul tău frumos. Te rog, iubito... şopti el.

— Nu vreau să spun „da”... murmură fără tragere de inimă Flora. Dar dacă accept – urmă fata, înţelegând că prezenţa ei punea în primejdie viaţa lui Adam – tu ce vei face pentru mine?

— Mă voi întoarce cât mai curând, făgădui tânărul, mulţumit că, în cele din urmă, Flora cedase. Dacă doreşti, aşteaptă-mă aici. E mai aproape de Virginia City.

— Ned se află în Virginia City?

— Se pare că da, zise el evaziv. Aveam de gând să plecăm chiar în după-amiaza asta, dar, pentru c-ai venit tu, nu-i nicio nenorocire s-o lăsăm pe mâine dimineaţă. Pierdea un timp preţios, dar nu imposibil de recuperat.

— Hai să luăm cina la restaurantul hotelului, propuse el, atingându-i buzele cu vârful degetului. Ştii că niciodată n-am servit masa acolo împreună? Dă-mi voie să mă mândresc cu tine. Ţi-ai adus vreo rochie sau trebuie să-ţi perii pantalonii? adăugă el, râzând.

— Se presupune că trebuie să mă arăt supusă şi înţelegătoare? murmură Flora.

— Ţi-aş fi nespus de recunoscător, bia răspunse Adam, zâmbind ca un copil.

— Am o rochie, îl informă fata. Voi primi şi o răsplată pentru înţelepciunea mea?

— Da, dar nu de la „Tiffany”.

— Eu nu-s Isolde.

— Atunci, înseamnă că doreşti ceva mai personal, precizăAdam, cu un surâs seducător.

— Ai ghicit!

— Un sărut? glumi el.

— Pentru început, merge! se învoi Flora, strecurându-şi degetele prin părul lui mătăsos şi trăgându-i capul spre ea.

Ceva mai târziu, când reveniră la realitate, Flora zise:

— E pentru a treia oară când te uiţi la ceas. Te reţin

cumva de la vreo treabă importantă? Adam observă că se făcuse şase şi jumătate. Privi spre Flora, apoi se aplecă şi-i sărută obrazul îmbujorat.

— Mă gândeam să mă întâlnesc cu James ca să vedem calul pur-sânge pe care-l vinde Daniel Megillvray, minţi el. Dar James se poate duce fără mine.

Nu prea avea cum să verifice el însuşi dacă Isolde plecase. Oricum, James şi însoţitorii lui se puteau descurca şi singuri.

— Dacă vrei, du-te! îl îndemnă Flora. Eu trebuie oricum să-mi spăl părul, dacă-i vorba să cinăm la restaurant. Durează ceva timp până mă usuc. Megillvray stă departe?

— Sus, pe coastă… răspunse Adam, răsuflând uşurat. Prefera să vadă cu ochii lui plecarea Isoldei. Ca să poată crede că era adevărat.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, anunţă el. Eşti sigură că n-ai nimic împotrivă?

— Cât se poate de sigură, zâmbi Flora. Se întinse alene, apoi privi la ceas.

— Până atunci cred că nu apuc nici măcar să-mi termin baia.

Aşadar, în aceeaşi seară, pe când familia Fisk admira apusul soarelui undeva pe dealurile din vestul oraşului, iar servitorii se bucurau de o după-amiază şi o noapte liberă, doi bărbaţi îşi făcură apariţia la conacul Fisk, luând-o prin surprindere pe contesa de Castellux, care scria ceva în bibliotecă. O legară repede de mâini şi de picioare, punându-i un căluş în gură, apoi o scoaseră afară din casa pustie, aşezând-o în trăsura care aştepta în faţa intrării de serviciu.

— Văd că eşti îmbrăcată de călătorie, remarcă Adam, ivindu-se în dreptul portierei, cu biletul Isoldei în mână. Îşi măsură din cap până în picioare nevasta legată fedeleş şi zise:

— Mă bucur că te-ai învoit pe dată să părăseşti conacul. Oricum, dacă-l întâlnesc pe Ned, am să-i transmit că te-ai gândit şi că nu te mai măriţi cu el. Păcat, pentru c-ai fi reuşit să-l ucizi cu mai multă cruzime decât intenţionez s-o fac eu.

Înălţă din umeri şi vârî biletul în buzunar.

— Din păcate, nu-mi permit s-aştept până atunci. Timpul meu e foarte limitat. Rămâi cu bine, lsolde, n-am să uit cât voi trăi cei cinci ani de iad petrecuţi alături de tine. Fără a-i lua în seamă privirea veninoasă, trânti portiera, o încuie şi-i înmână cheia unuia din oamenii săi, care urma să însoţească prizoniera până la tren.

— Crezi că se va întoarce? întrebă James, cu ochii la trăsura care cobora în goană dealul.

— Probabil că nu, replică scurt Adam, dar după ce voi obţine anularea, puţin îmi pasă.

— Acum suntem gata să-l înfruntăm pe Ned Storham? îmi închipui că nu-l vei pune cu botul pe labe la fel de uşor ca pe lsolde.

— Depinde de fidelitatea celor pe care i-a tocmit. După părerea mea, nu le-a plătit prea mult. Oricum, vom afla curând.

Adam şi Flora coborâră din cameră foarte târziu, spre ora zece seara, întrucât la întoarcere, Adam se îmbăiase împreună cu ea, iar până să se îmbrace pentru cină, găsiseră prilejul de a mai face dragoste.

James şi George Bonham îi întâlniră la bar şi toţi patru petrecută o seară foarte plăcută. Nimeni nu deschise discuţia despre eventuala participare a Florei la confruntarea cu Ned Storham, conversaţia mărginindu-se la subiecte mai puţin spinoase.

Târziu, în aceeaşi seară, când stăteau în pat îmbrăţişaţi, Adam murmură:

— N-am ştiut că eşti în stare de iubire totală. Mi-e nespus de drag să-ţi simt trupul lipit de-al meu sau să ies cu tine în lume, ca în seara asta. Te iubesc în orice clipă.

— Suntem foarte norocoşi, şopti Flora. Eu n-am crezut niciodată în dragoste. În pasiune, da – dar nu în dragoste. Şi când mă gândesc că eram gata să refuz invitaţia la balul judecătorului Parkman!

— Iar eu am venit pentru că trebuia să înfrunt opinia publică... zâmbi Adam. Intenţionam doar să-i prezint judecătorului omagiile mele şi să mă retrag.

— Şi tocmai atunci te-am sedus eu, râse Flora.

— Îţi voi fi recunoscător cât voi trăi, surâse el. Tu m-ai ajutat să revin la viaţă.

În aceeaşi seară, după ce Flora adormise, Adam se furişă afară din cameră. Vrând să evite alte discuţii dimineaţa, avea de gând să-l găsească pe Ned Storham şi să termine cu el odată pentru totdeauna. În ani întregi de lupte şi incursiuni războinice, nu se simţise niciodată atât de încrâncenat, atât de pornit să-l distrugă pe omul care-i ameninţa liniştea abia recăpătată.

— Hai să isprăvim cu treaba asta! zise el scurt către James, ca şi cum capul lui Ned Storham ar fi fost preţul sângeros pentru pacea lui sufletească.

Porniră spre miazăzi, prin pâcla cenuşie a zorilor: patruzeci de oameni, călare pe ponei de război, căliţi în ani întregi de lupte şi însufleţiţi de dorinţa de a-şi apăra ţara, familia şi viitorul. La prima geană de lumină, Flora deschise ochii. Se îmbrăcă repede cu hainele de călărie şi se duse să-şi trezească tatăl. Îl găsi servind micul dejun, cu ziarul în mână.

— Te aşteptam, zâmbi el. Am aici nişte ceai mai slab şi pâine prăjită. Ai dormit cam mult.

— Adam are un talent grozav de-a se furişa fără a face cel mai mic zgomot. Ferească Dumnezeu să-i dea prin cap vreodată să mă strângă de gât în toiul nopţii! Iar de dormit, am dormit mai mult, într-adevăr. Din cauza copilaşului. Surâzând, se aşeză în faţa contelui şi întinse mâna după ceainic.

— Pari a fi gata de plecare.

— Te aşteptam pe tine. Cum aseară n-ai pomenit nimic despre o eventuală urmărire a lui Ned Storham, am presupus că intenţionai s-o porneşti spre sud. N-ai vrut să-l minţi de la obraz pe Adam, nu-i aşa? adăugă el râzând, apoi, împăturind ziarul, îl puse deoparte şi săltă capacul de argint de pe platoul cu şuncă.

— Eşti uimitor, tată! exclamă Flora, ascunzându-şi zâmbetul în spatele ceştii cu ceai.

— Ani de-a rândul am învăţat să-ţi citesc gândurile, draga mea! răspunse contele, punându-şi pe farfurie o felie de şuncă. Trebuie să recunosc că nu mi-ar prinde rău să-mi

dezmorţesc puţin mâna pe pistolarii lui Storham – evident de la distanţă, pentru că acum trebuie să te gândeşti şi la copil. Am impresia că nu vrei să mănânci... adăugă el, punând la loc capacul pe platou.

— Îmi închipui că nu te-ar încânta să mă vezi dând tot afară... Mai curând, la prânz. La ora aceea, voi putea mânca de toate.

— Am cerut să ni se pregătească nişte hrană rece spuse George Bonhani, servindu-se cu ouă jumări. Crezi c-ai să suporţi călătoria? întrebă el, îngrijorat, văzându-i trăsăturile crispate.

— Tată, te rog din suflet, pune la loc capacul peste ouăle alea! Aşa! Acum e mult mai bine. Mirosul... E prea devreme să mănânc.

Se rezemă de spătarul scaunului, sorbind ceaiul puternic îndulcit.

— Au plecat la ora patru, precizează contele, tăind, şunca.

— Ceva mai mult de o oră, întări Flora, aruncând o privire către ceas. Ceilalţi sunt gata? Taică-său încuviinţă din cap, continuând să mestece.

— Vasăzică, din cauza mea s-a întârziat plecarea. Contele înghiţi şi zise:

— Adam n-a ajuns prea departe. Indienii au grijă să nu-şi obosească prea mult caii când îi aşteaptă un drum lung. Bea-ţi ceaiul liniştită. Alan, Douglas şi Henry aşteptau sub şopronul cu trăsuri de închiriat. Caii fuseseră înşeuaţi, bagajele suite în şa, iar armele pregătite cu grijă. Cei trei bărbaţi o protejaseră pe Flora în cursul călătoriilor prin întreaga lume, în comparaţie cu care statul Montana părea mult mai puţin periculos. În plus, fiecare din ei avea gustul aventurii, altfel şi-ar fi dedicat viaţa unor ocupaţii mai puţin riscante. Prin urmare, în acea dimineaţă, toţi erau cât se poate de bine-dispuşi.

— Ţi-am legat vesta la oblânc, în caz că ai nevoie de ea pe drum! zise Henry, ajutând-o pe Flora să urce în şa. Puşca „Tanser” e în faţă, „Winchester-ul” la spate, iar „Colt-ul” în teaca lui... adăugă, arătând spre teaca de piele agăţată de mânerul şeii. Uite şi plosca cu apă, urmă el, bătând cu palma în recipientul de oţel.

Vorbea ca o dădacă grijulie, deşi indicaţiile lui vizau obiecte nu dintre cele mai paşnice. Dar cum veghea de ani întregi asupra Florei, tonul poveţelor sale nu mai mira pe nimeni. Flora îi mulţumi, zâmbind, şi începu să verifice dacă armele erau încărcate, aşa cum învăţase încă de pe când era o copiliţă.

— Ştiţi cumva cum arată Storham ăsta? întrebă Alan, un bărbat înalt, slab şi prelung la faţă, cu părul de culoarea morcovului şi ochii arzători, ca un sim ţ al răzbunării.

— Scund, lat în umeri, roşcovan la obraz şi cu păr cânepiu. Îl însoţeşte o şleahtă de derbedei, preciza laconic Douglas.

Fire meticuloasă, întotdeauna avea grijă să culeagă informaţii amănunţite.

— Am auzit că nu-i prea iute de mână. Se bizuie mai degrabă pe golanii lui şi pe avantajele atacului prin surprindere.

— N-am intenţia să mă apropii atât cât să-i văd obrazul roşcovan, remarcă George Bonham. Nu uitaţi că ne aflăm aici ca ajutoare, nu ca forţă principală de asalt.

— Ne aflăm aici pentru ca pruncul meu şi Lucie să aibă un tată, murmură Flora. Şi vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să ne atingem scopul.

Bărbaţii schimbară între ei o privire rapidă. Cu o seară în urmă, contele le explicase limpede în ce consta misiunea lor. Adam Serre trebuia cu orice preţ să rămână în viaţă. Dar nu şi cu riscul vieţii fiicei lui.

Îndrăzneala şi curajul Florei erau contrazise de înfăţişarea ei modestă şi nevinovată: bluză albă de pânză, pantaloni negri de călărie, părul strâns la spate şi cercei cu perle în urechi.

— Nu te teme, lady Flora, răspunse Henry. Cu însoţitori ca ai lui, contele de Chastellux nu va avea nevoie de prea mult ajutor. Oricum, noi suntem gata să-l sprijinim dacă e cazul.

CAPITOLUL 26

Descoperiră că Adam o luase spre sud-vest. Urmele

indicau un grup mai mare de călăreţi care se deplasau cu mare viteză.

— Probabil c-au aflat unde se aţine Ned Storham, zise contele, încălecând din nou. Adam călătoreşte ziua în amiaza mare şi nu mai încearcă să-şi ascundă urmele. Dacă Ned ar fi fost pe-aproape, s-ar fi purtat cu mai multă băgare de seamă.

— Vom reuşi să-i ajungem din urmă? întrebă, îngrijorată, Flora.

— Din păcate, înaintează mai repede decât credeam. Oricum, nici noi nu suntem prea departe. Telegrama primită de Adam în Helena, de la oamenii lui aflaţi în urmărirea lui Ned Storham, preciza nu numai direcţia în care o apucase acesta, dar şi numărul însoţitorilor săi.

Adam ştia că o şleahtă de cincizeci de indivizi tocmiţi să omoare indieni nu reprezentau o forţă, ci o adunătură de prima înfruntare. Ned avea să descopere pe ce dăduse banii, în schimb, indienii lui Adam ştiau să lupte şi erau decişi să-şi apere pământurile. Mai mult decât atât, aveau arme redutabile şi fiecare dispunea de muniţie suficientă.

Se îndreptau spre stâncile de la cotul mare al râului Elk, cu gând să-l aştepte pe Ned Storham în această fortăreaţă naturală. Dimineaţa era frumoasă, caldă şi însorită. Deşi toamnă, vara părea să întârzie pe câmpiile din nord, în ţinutul pe care tribul lui Adam luptase să-l apere de invazia duşmanilor încă din cele mai vechi timpuri. Ned Storham nu avea niciun drept asupra acestor locuri, niciun drept să calce pe pământurile indienilor. Astăzi urmau să-l înfrunte şi, cu ajutorul lui Ah-badt-dadt-deah, să-l răpună odată pentru totdeauna.

În noaptea aceea, iscoadele le aduseră vestea că, târziu spre după-amiază, Ned Storham ajunsese la Fort Ellis, împreună cu cei cincizeci de pistolari şi două căruţe de provizii. Cu toţii petrecuseră noaptea în fort.

A doua zi, alţi oameni de încredere primiră sarcina de a-l urmări pas cu pas. După prânz, era de aşteptat ca Ned să se apropie de locul unde se afla Adam. În noaptea aceea, contele de Chastellux şi însoţitorii săi se sfătuiră asupra planului de luptă, stabilind poziţia fiecărui războinic,

cântărind diverse variante, în caz că Ned ar fi reuşit să-i încercuiască, şi încercând să nu omită nicio eventualitate. După multe discuţii, considerând că erau pregătiţi pentru orice situaţie, se înfăşurară în blănuri şi se culcară. Îi aştepta o zi grea, o încleştare sângeroasă, în care aveau să-şi regleze toate socotelile.

La fortul Ellis sosise de curând un ordin semnat de guvernatorul Smith, care se dovedi de un real folos pentru intenţiile lui Ned Storham. Cum, în sfârşit, se luase decizia ca armata să fie trimisă în teritoriu, guvernatorul ceruse gărzilor civile să se întoarcă acasă, trimiţând voluntarilor „mulţumirile şi recunoştinţa locuitorilor Montanei". La citirea ordinului, trupele nemulţumite considerară că li se cuvenea ceva mai mult şi mai tangibil decât „mulţumiri şi recunoştinţă". Li se făgăduise prada obţinută din incursiunile împotriva indienilor, ori peste vară nu mai avusese loc niciun jaf mai acătării. În cursul serii, după ce se consumaseră câteva galoane de whisky, Ned reuşi să profite de nemulţumirea lor. Celor care tocmai rataseră reînnoirea unui contract pe şase luni li se oferiră lefuri mai mari decât cele plătite de guvernator, precum şi perspectiva unei prăzi substanţiale. Satele Absarokee din valea Aspen erau foarte bogate şi aveau mari cirezi de vite, iar Ned Storham le promitea fostelor gărzi civile dreptul de a-i jefui pe indieni după pofta inimii. Spre amiază, iscoadele lui Adam se întoarseră în galop, cu caii numai spume, aducând veşti dintre cele mai alarmante. Ned Storham traversase pârâul Willow, împreună cu două sute de oameni înarmaţi.

Cu toţii se puseră pe lucru, întărindu-şi poziţiile, înălţând baricade, săpând sau ducând caii la adăpost, într-o văioagă. Nu se punea problema să-şi caute un loc mai sigur, pentru că între stânci şi valea Aspen acesta era singurul. În plus nu le rămânea nici timp ca să trimită după ajutoare.

Alte iscoade porniră ca să afle orice mişcare a trupei lui Ned Storham. În tabără, toţi se pregăteau de luptă, rămânând doar în pantaloni şi mocasini, vopsindu-şi faţa şi trupul în culorile războiului şi cerând ajutorul spiritelor şi talismanelor pentru a-l învinge pe duşman. Îşi încărcară armele, îşi verificară muniţia şi pumnalele, îşi legară armele

de şeile poneilor. Apoi începură să aştepte. Pe la începutul după-amiezei Ned Storham îşi, făcu apariţia pe dâmbul din depărtare. Pistolarii lui călăreau pe două rânduri cu armele strălucind în soare. Vântul le aducea sunetul glasurilor, până în locul unde se aflau indienii. Pe măsură ce se apropiau, Adam reuşi să le distingă degetele încordate pe trăgaci, aşteptând momentul prielnic pentru a deschide focul. Ned nu călărea în fruntea lor, ca un conducător, preferând să rămână mai în spate, la loc sigur. Adam decise să nu mai zăbovească şi, la comanda lui, răsunară patruzeci de detunături, umplând aerul de fum acru şi dens. Carabinele „Winchester” începură să secere trupa cu o furie mortală. Oamenii se rostogoleau jos din şei, caii se prăbuşeau la pământ, iar cei scăpaţi teferi se năpustiră la adăpost, în spatele căruţelor rămase la poalele dealului. Profitând de învălmăşeală, războinicii Absarokee săriră în şa şi porniră la atac, revărsându-se la vale ca un puhoi aducător de moarte, printre trosnete de puşti şi înfricoşătoare strigăte de luptă. Cu Adam în frunte, năvăliră printre pistolarii lui Ned împuşcând, lovind necruţător cu tomahawk-ul, măcelărind fără milă şleahta care fugea în dezordine, mânată de un singur gând: acela de-a scăpa cu viaţă.

Copitele cailor ridicau în aer colbul câmpiei, care intra în nasul şi gâtlejul luptătorilor, odată cu mirosul de praf de puşcă. Gloanţele şuierau prin aer şi cei rămaşi în viaţă se aplecau să-şi ridice răniţii. Pământul era presărat cu trupuri de morţi şi muribunzi. Cai morţi şi răniţi zăceau pe câmpia ierboasă, gemetele omeneşti se amestecau cu nechezatul înspăimântat al animalelor cuprinse de panică. Primul atac luase sfârşit. După ce-şi ridicară răniţii, indienii Absarokee se retraseră la adăpostul stâncilor ca să-şi numere pierderile, încercând să estimeze forţele de care mai dispuneau albii.

Numai patru războinici fuseseră răniţi – niciunul foarte grav – semn bun pentru nişte oameni încrezători în puterea magică a amuletei lor. Ascunşi după stânci continuară să tragă fără milă asupra bandiţilor înghesuiţi în spatele căruţelor. Nimeni nu-l recunoscuse pe Ned Storham. Oare

mai trăia? Poate fugise! Cine-i conducea pe albi? Dar când atacatorii ieşiră de după căruţe, năpustindu-se spre stânci, Adam înţelese că Ned continua să dirijeze operaţiunile. Niciun om cu experienţă n-ar fi atacat o poziţie fortificată, fără un motiv bine întemeiat. Din armele indienilor se revărsă un nou potop de foc semănând moarte în dreapta şi în stânga. Albii şovăiră câteva clipe, apoi o luară la sănătoasa. Neîntrecuţii ţintaşi indieni nu-i lăsară nici măcar să scoată capul de după căruţe. Cum printre atacatori nu se zărea nicio mişcare, Adam începu să se întrebe dacă nu cumva Ned Storham trimisese după ajutoare la fortul Ellis. Peste preerie plutea o linişte adâncă şi nefirească.

— Am impresia că aşteaptă întăriri, zise tânărul, plimbându-şi degetele pe mânerul pumnalului agăţat la cingătoare.

— Sau poate întunericul, ca să poată fugi, îşi dădu cu părerea James.

— Şi ca să se întoarcă altă dată, cu forţe proaspete, remarcă dezgustat Adam, aruncând o privire spre câmpia de la poalele stâncilor.

— Dacă Storham n-a cerut ajutoare, spuse James, i-am putea încercui la noapte, ca să isprăvim cu ei odată pentru totdeauna.

— Nu putem aştepta până atunci. Între timp riscăm să ne trezim pe cap cu toţi soldaţii din fortul Ellis. Iritat de lipsa de acţiune, Adam dorea să grăbească deznodământul, pentru a termina cu Ned Storham.

— Mă duc până la căruţe, ca să-i scot afară din ascunzătoare! declară el.

Deşi propunerea era extrem de îndrăzneaţă primejdioasă, astfel de iniţiative se întâlneau frecvent printre indienii triburilor din nord, care numai prin curaj îşi puteau câştiga respectul celorlalţi. La douăzeci de ani, Adam fusese chiar şef de trib şi încă din copilărie, talismanul său se dovedise de nepreţuit. Lui nu i se putea întâmpla nimic rău.

În luptă, războinicii purtau o îmbrăcăminte uşoară, evitând cu grijă culorile prea ţipătoare. Dar în cufere aveau şi straie sărbătoreşti, pentru reîntoarcerea victorioasă

acasă. Scoţându-şi din bagaj hainele bogat ornamentate, Adam se îmbrăcase cu mare pompă: vestă cu franjuri, împodobită cu mărgele, cozi de hermină şi scalpuri, pantaloni cu cozi de lup cusute la glezne, colier din gheare de urs şi două pene de vultur prinse în păr – deşi, de-ar fi avut o fire vanitoasă, ar fi purtat câte una pentru fiecare din nenumăratele sale isprăvi de vitejie.

Deschise o cutioară decorată cu mărgele şi-şi vopsi faţa în cărămiziu, apoi verifică dacă „medicamentele” erau bine agăţate de şuviţa de păr împletită, dată după ureche. După ce-i vorbi cu blândeţe poneiului care avea să-l ducă în mijlocul albilor, sări în şa. Cu „Winchester”-ul în mână, ieşi dintre stânci şi coborî spre câmpie, îndreptându-se spre căruţe, până ajunse chiar în bătaia puştilor duşmane. Aici îşi întoarse calul şi, ridicând carabina cu un aer sfidător, pătrunse dincolo de linia de apărare, cu gloanţele zburând pe lângă el, cu veşmântul bogat împodobit strălucind, în soare, cu penele de vultur fluturând în vânt, călare pe poneiul lui cel iute de picior, teafăr şi nevătămat, ocrotit de talisman.

Îl auzi pe Ned îndemnându-şi oamenii să tragă, apoi gloanţele şuierându-i pe la urechi. Bandiţii lui Ned ieşiră din ascunzătoare, devenind ţinte sigure pentru indieni. Departe, în spatele căruţelor, răsunară împuşcături şi urechea fină a lui Adam distinse zgomotul caracteristic al unei arme cu repetiţie.

Întorcându-şi calul, porni în galop pe lângă căruţe, cu părul negru în bătaia vântului, cu franjurii de piele şi cozile de hermină unduind în urma lui, adevărată ţintă vie, sfidându-şi inamicul. Părea un duh al preeriei, cu gloanţele trecând pe lângă el. Urca în goană dealul, trecând ca o săgeată printre stânci, şi trase frâul, oprind în loc cu o precizie uimitoare.

Sări jos din şa între James şi Lance-Neânfricată, cu ochii la stâncile din depărtare.

— De unde trag armele cu repetiţie? James arătă spre dâmbul aflat la sud de tabăra lui Ned, de unde răsunau împuşcături repetate, doborând sistematic mercenarii ascunşi după căruţe.

— Spre stânga, printre stânci. Derbedeii lui Ned pică unul câte unul, ca muştele.

— Afurisita! scrâşni Adam, privind în zare printre pleoapele întredeschise. Până la urmă, tot a venit! Chipul i se destinse într-un surâs.

— Mi-am dat seama de cum am auzit focurile de armă. Ia uite ce s-a ales din banda lui Ned! Fug care încotro ca potârnichile. Fiecare glonţ îşi atingea ţinta. Adam numără liniştit împuşcăturile care făceau să răsune valea şi, când ajunse la cincizeci, îşi scoase vesta de piele şi zise, cu un zâmbet obosit:

— E timpul să încălecăm şi să sfârşim ce-am început. Când indienii se năpustiră la vale, bandiţii o luară la sănătoasa, fugind din calea morţii şi galopând în disperare spre fortul Ellis, spre a se pune la adăpost. Adam porni în urmărirea lor, după ce se opri câteva clipe lângă căruţe, cu ochii după Ned Storham. Aruncând o privire scurtă asupra morţilor şi răniţilor, înţelese că duşmanul său supravieţuise măcelului. Dădu pinteni calului, decis să-l prindă pe cel a cărui lăcomie dusese la atâta vărsare de sânge.

Până la fortul Ellis mai erau patruzeci de mile. Avea tot timpul să-l ajungă din urmă şi să-l ucidă. Încercă să ghicească ora după soare. Încă patru ceasuri până la lăsarea întunericului Ridică braţul, făcând semn Florei, şi porni ca vântul către est. Flora privi cum indienii se răsfirau în preerie, urmărindu-şi necruţători duşmanii, în timp ce Adam dădea pinteni calului, îndemnându-l să gonească mai iute. Soarele târziu de după-amiază scălda câmpia într-o lumină aurie şi idilică: înşelătoare strălucire aşternută asupra unui câmp de luptă presărat cu victime omeneşti. Flora îşi duse, îngrozită, mâna la gură. Undeva, în faţa lui Adam, un bărbat ridicase capul, cu arma aţintită asupra tânărului indian.

— Adam! ţipă ea, înspăimântată. Adam! Adam nu-i auzi strigătul, în schimb zări strălucirea ţevii de armă cu o fracţiune de secundă înainte ca ticălosul să apese pe trăgaci. Întoarse calul spre stânga, în dorinţa de-a evita glonţul şi, în aceeaşi clipă, poneiul se prăbuşi, lovit drept în piept. Adam se rostogoli la pământ, ferindu-se de gloanţele

care ricoşau în jurul lui, într-un nor de ţărână. Ghemuindu-se în spatele calului ucis, se lipi de pământ şi-şi scoase „Colt”-ul de la cingătoare. În cădere, scăpase din mână puşca. Aşadar, cel care dorise să-l omoare trebuia mai întâi să se apropie, ajungând în bătaia armei lui. Rămase culcat, aşteptând.

În momentul când îl văzu prăbuşindu-se, Flora sări în şa şi, înainte ca vreunul din însoţitori s-o poată opri, porni la vale ca o furtună.

Înjurând printre dinţi, contele se repezi spre alt cal, cu gând să-şi urmeze fiica. Simţind în spate om străin, murgul lui Henry se ridică în două picioare şi George Bonham se luptă să-l ţină sub control. Pierdu astfel clipe preţioase până când să pornească după Flora, însoţit de Alan şi de Douglas.

Adam o văzu venind: o silueta zveltă şi băieţoasă, în pantaloni, cu părul arămiu strălucind în razele soarelui de după-amiază şi fluturând în vânt. Tânără femeie călărea la vale fără teamă, curajoasă ca un adevărat războinic. Adam surâse, înălţând o scurtă rugă spre spiritele bune, ca s-o ferească de primejdii, apoi sări în picioare, încercând să abată atenţia atacatorului înainte ca Flora să ajungă în bătaia puştii lui.

— Nuu! ţipă ea şi strigătul se înfipse în urechile lui Adam, care tocmai se năpustea spre duşman, cu pumnalul într-o mână şi revolverul în cealaltă.

Ned – căci el era – înălţă capul, cu arma îndreptată către tânărul indian, şi, surâzând cu răutate, apăsă pe trăgaci. Adam se prăbuşi la pământ, cu umărul sfâşiat, fulgerat de o durere fără seamăn. Sprijinindu-se în mâna cu care ţinea cuţitul, încercă să se ridice, căzu din nou, apoi iar se ridică, strângând din dinţi ca să-şi învingă durerea şi silindu-şi picioarele să-l asculte, printr-un uriaş efort de voinţă, încă vreo câţiva metri şi Ned s-ar fi aflat în bătaia pistolului său. În alte condiţii, l-ar fi nimerit chiar şi de la această distanţă, dar cum braţul îi tremura, era nevoit să mai înainteze câţiva paşi.

„Sunt indian Absarokee”, îşi repetă în gând cu încăpăţânare. „Sunt indian Absarokee. Am o inimă de grizzly. Litania din adolescenţă îi limpezi mintea, dându-i

parcă aripi la picioare. Acum putea vedea şi zâmbetul plin de cruzime al lui Ned. Încă zece paşi. Opt. Dar chiar atunci îl lovi al doilea glonţ. Adam ţinti cu pistolul fără a se putea sluji de ochiul stâng, din cauza sângelui care-i curgea şiroaie, şi goli încărcătorul în mutra rânjită a lui Ned Storham.

Se lăsă încet în genunchi, aşteptând ca Ned să cadă la pământ. Într-adevăr, banditul se prăvăli, fără viaţă, în şanţul din care se ridicase.

Flora ajunse lângă Adam la câteva secunde după ce acesta se chircise în iarbă, gata să-şi piardă cunoştinţa.

— Pleacă... murmură el. Ned... Trebuie... să pleci... Du-te... Şoapta lui pluti o clipă peste întinsul preeriei, apoi se stinse. Pleoapele i se zbătură, după care se închiseră şi Adam căzu într-un leşin adânc.

Îngenuncheată lângă el, Flora nu se mai gândea la pericol, nici la Ned, mulţumind din suflet cerului că bărbatul iubit trăia. Îi cercetă cu ochi cunoscători trupul plin de sânge. Oare cât de grave erau rănile? Cât de adânci? Nu cumva fusese atinsă vreo arteră? Umărul arăta ca sfâşiat de colţii unui animal, cu carnea sfârtecată şi zdrenţuită. Avea spatele scăldat în sânge şi pantalonii pătaţi, acolo unde sângele se prelinsese mai jos de cingătoare. Rana de la cap părea mai gravă. Pe obrazul stâng sângele curgea şiroaie, năclăindu-i părul.

Flora se aplecă, lipindu-şi urechea de pieptul lui, şi, ţinându-şi răsuflarea, încercă să-i prindă bătăile inimii. O clipă înlemni de groază, apoi desluşi un zvâcnet slab şi, în ciuda stării critice în care se afla Adam, nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Inima bătea regulat. Restul nu mai conta. Câteva minute mai târziu, când sosi tatăl ei, Flora înălţă capul şi zise:

— Adam trăieşte. Găsiţi-l pe Ned Storham. E mort sau rănit. Acolo! arătă ea către şanţ, lucidă ca întotdeauna şi preocupată în primul rând să-l ferească pe Adam de o nouă primejdie. George Bonham sări jos din şa, dând fuga până la şanţ. Împreună cu Alan şi Douglas, Flora scotoci prin bagajele lui Henry, de unde scoase mica trusă de prim ajutor, nelipsită din toate drumurile lor. Luând câteva

comprese, se strădui să oprească sângele care curgea şiroaie din rănile lui Adam. Trebuia să-l îngrijească cu mare atenţie, ca nu cumva să se infecteze. Îşi jură să-l pună să mănânce şi să doarmă, evitând orice efort. Va încerca să se arate mai credincioasă şi să meargă la biserică. Făcu tot felul de făgăduieli puterilor cereşti creştine, care răsplăteau credinţa şi legătura cu biserica. Promise jertfe spiritelor bune, spre a le îndupleca, în tradiţia indienilor Absarokee. Îşi jură să fie atentă şi să nu încalce anumite superstiţii, amintindu-şi povestea unui şef indian Lakota, care murise în luptă pentru că primise să mănânce din vase de fier, atrăgându-şi astfel mânia spiritelor.

Numai să trăiască Adam! se rugă în tăcere. O îngrozea trupul lui uriaş şi nemişcat, ca şi cum în clipa aceea i s-ar fi hotărât soarta.

— Sunt gata de orice sacrificiu… murmură Flora, aplecându-se deasupra trupului inert, cu bandajele deja îmbibate de sângele ce continua să curgă în neştire.

Ar fi vrut să-i oprească sângerarea, să-i închidă rănile, să-l poată face din nou zdravăn şi în putere, aşa cum îl cunoscuse. Ar fi vrut ca Ned Storham să plătească pentru lăcomia lui nemăsurată. Simţea atâta ură pentru acest om încât, chiar de-ar fi fost mort, ar fi dorit să-l mai ucidă o dată.

Întotdeauna va fi aşa, îşi spuse ea cu tristeţe, îngenunchind lângă omul pe care-l iubea: două siluete minuscule în nesfârşita întindere a preeriei. Într-un stat în care ziarele scriau cu litere de-o şchioapă: INDIENII TREBUIE ŞTERŞI DE PE FAŢA PĂMÂNTULUI, Adam va fi pus mereu în situaţia de a-şi apăra tribul şi ţara. Iar Flora nu va şti niciodată când va veni glonţul destinat să-l smulgă de lângă ea. Dar nu de data asta. Doamne! imploră fata, şi lacrimi mari i se prelinseră pe obraz, peste bandajul îmbibat cu sânge al lui Adam.

— N-ai decât să-l boceşti cât îţi place, cucoană, tot nu slujeşte la nimic! După rânjetul batjocoritor, îşi dădu seama că în faţa ei se afla Ned. Sări în picioare, întinzând mâna după pistolul agăţat la oblânc.

— Vrei s-o păţeşti la fel ca el? o ameninţă Ned, cu

degetul pe trăgaci, aţintind arma asupra ei. Dă-te la o parte de lângă mortăciunea aia şi vino-ncoace. Conştientă de pericolul în care se afla Adam, Flora se supuse, îndepărtându-se la câţiva paşi de trupul însângerat al tânărului indian. Din locul în care se găsea, Ned nu putea vedea că Adam încă mai respiră. Oricum, era mai bine să nu se apropie prea mult.

— Eşti urmărit, spuse ea, sperând să-i grăbească plecarea. Te caută trei oameni.

— Mulţam! replică banditul, cu un zâmbet grotesc pe faţa mânjită de sânge. Numa c-au pornit aiurea, pă urmele lu' Bud Holt. Acu' treci încoa! porunci el, făcându-i semn cu revolverul. Flora se întrebă dacă avea vreo şansă să-l ţină de vorbă până la întoarcerea tatălui ei. Şi Ned era rănit, deşi ea nu-şi putea da prea bine seama cât de grav. Cum însă nu ştia când se va întoarce George Bonham, nu-şi permitea să rişte ca Adam să facă vreo mişcare sau să scoată vreun sunet. Aşadar, dădu ascultare ordinului.

— Acu o să mergem pân la caii ăi doi de colo, vorbi Ned, şi-o să pornim într-o scurtă călătorie. Nu-mi strică un ostatic, dacă ţin s-ajung întreg la fortul Ellis.

Flora observă că Ned îşi pierduse trei degete de la mâna stângă şi hotărî să încerce să rămână în partea în care banditul era mai vulnerabil. Pistolul ei mic, calibrul 22, pe care-l avea în buzunarul pantalonului, l-ar fi putut doborî fără probleme, cu condiţia să-l ochească de aproape. Spre marea-i surprindere îşi păstrase calmul, singurul gând fiind acela de al duce pe Ned cât mai departe de Adam. Ticălosul fusese rănit. Ea era înarmată. Până la fortul Ellis rămâneau de parcurs patruzeci de mile, iar Ned avea nevoie de ajutorul ei.

Adam desluşi mai întâi o lumină albă şi strălucitoare, apoi zvon de glasuri. Lumina era caldă şi învăluitoare, iar glasurile. Cunoscute şi dragi inimii lui. Se luptă să lege imaginile şi sunetele. Incapabil să gândească, se cufunda din nou în întuneric şi neant. Apoi, două cuvinte i se înfipseră în creier, trezindu-l din letargie. Valea Aspen. Recunoscu vocea lui Ned Storham.

Brusc, mintea i se lumină şi înţelese unde se afla şi ce se

întâmplase. Duşmanul era încă în viaţă! Când glasul familiar al Florei îi ajunse la urechi, îşi încordă auzul, pândind cu fiecare nerv, cu fiecare fibră. Încercă să aprecieze în gând în ce măsură se putea mişca. Picioarele păreau gata să-i dea ascultare, deşi cu preţul unor dureri îngrozitoare. Se strădui să ghicească din ce parte veneau vocile: dinspre sud-vest, iar Flora se afla mai aproape. Dar la ce distanţă? Se luptă să închege o imagine din toate aceste amănunte, dar efortul era uriaş şi o clipă fu gata să-şi piardă din nou cunoştinţa. Se forţă să-şi ţină cumpătul şi reîncepu să raţioneze. Cât de departe? Ca prin minune sosi şi răspunsul: cam la două lungimi de cal. Aproape că-i veni să zâmbească.

— Acum încalecă, dar fără grabă! porunci Ned. Luă armele legate de şaua calului Florei şi, cu revolverul aţintit asupra ei, strânse frâul cu mâna beteagă, în timp ce ea puse piciorul pe scăriţă. În clipa aceea, fata s-ar fi putut smulge, dând pinteni calului şi pornind în galop. Probabil că ar fi riscat să fugă, de n-ar fi fost în joc viaţa lui Adam. Dar aşa, se aşeză încet în şa, aşteptând până ce Ned Storham încălecă şi el, abia mişcându-şi trupul mătăhălos. Flora nu îndrăznea să privească înspre Adam de teamă să nu trezească bănuiala tâlharului. Fiecare clipă ce trecea părea o veşnicie. Se afla în partea vulnerabilă a lui Ned. Tatăl ei îi va lua cu siguranţă urma. În plus avea pistolul şi, curând, Adam va fi în siguranţă.

Cel puţin, din clipa în care vor porni la drum.

Adam pândea scena printre pleoapele întredeschise, cu un singur ochi, căci stângul era plin de sânge. Înţelese că Ned va trece la numai câţiva paşi de el. Exista riscul ca nemernicul să mai tragă nişte gloanţe în cadavru. Era un obicei destul de răspândit ca învingătorii să-i ucidă pe răniţi. Trebuia să-şi adune puterile, ca să se mişte exact la momentul potrivit.

Nici prea curând, nici prea târziu, altfel n-ar mai fi reuşit s-o salveze pe Flora. Aşa sleit de puteri cum era, avea o singură şansă de a-l doborî pe Storham.

Călărind lângă Ned, cu frâul calului legat de şaua lui, Flora nu putea zări locul unde se afla Adam, dar când porniră într-acolo, se adresă lui Storham:

— Nu cred c-ai să rezişti atâta cale până la fortul Ellis. Banditul se răsuci spre ea, mârâind:

— Mai degrabă tu, dacă nu-ţi ţii fleanca. „Încă vreo câţiva paşi...”, calculă în gând Adam, apreciind distanţa şi ritmul de mers al cailor.

— Vom vedea! replică ea cu răceală. Sângerezi destul de rău.

Ştia că Ned nu putea s-o împuşte. Măcar până scăpa de indienii Absarokee.. Acum. Cu o sforţare supraomenească, Adam îşi întinse picioarele. Calul lui Ned se opri brusc, speriat de mişcarea neaşteptată a lui Adam. Simţind primejdia, banditul întoarse capul.

Scrâşnind din dinţi de durere, Adam se sili să se ridice şi din doi paşi, ajunse lângă Ned. Smulgându-şi pumnalul din teacă, îl înfipse în trupul ticălosului.

Ned încremeni, parcă ţintuit de şa, dar Flora îl pocni cu toată puterea peste mâna rănită şi el se prăbuşi la pământ, cu un urlet de agonie.

În cădere îl lovi pe Adam chiar în umărul sfâşiat, iar tânărul se trase instinctiv într-o parte, fulgerat de o durere insuportabilă. Se luptă să nu-şi piardă cunoştinţa, gâfâind ca un animal rănit, cu timpanele bubuind, cu ochii acoperiţi de o pâclă lăptoasă. Flora trase de frâu, oprind amândoi caii, apoi sări jos din şa şi-i plesni pe spate, trimiţându-i ceva mai departe, ca să-i lase libertate de acţiune. Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonului, de unde scoase pistolul. Un singur foc.

O singură şansă de a-l ucide pe Ned Storham. Acesta se săltă în genunchi, cu braţul stâng atârnându-i inert pe lângă trup, cu revolverul tremurând în mâna dreaptă. Se răsuci spre locul unde Adam zăcea întins pe iarbă, cu obrazul stâng şi pieptul mânjit de sânge. Umărul sfâşiat de glonţ sângera cumplit, udând pământul preeriei. Într-un stat în care ziarele scriau cu litere de-o. Flora ridică micul revolver şi, sigură pe ea, ţinti spre capul lui Ned.

— Eşti pierdut, Adam Serre... gâfâi Storham, ochind victima întinsă în iarbă.

— Salutări... lui Frank... icni Adam, silindu-se să se ridice în capul oaselor, cu fruntea brobonită de sudoare şi

chinuit de o durere atroce.

— Tu ai să-l întâlneşti înaintea mea, blestematule... mârâi Ned, încordându-şi degetul pe trăgaci. Cu o ultimă sforţare, Adam ridică braţul şi cuţitul zbură, şuierând, prin aer. Avea o lamă lungă de zece centimetri şi trebuia azvârlită cu mare precizie, ca să pătrundă exact printre a doua şi a treia coastă, străpungând inima. Ned Storham muri pe loc.

CAPITOLUL 27

Adam se trezi din leşin seara târziu, pe malul râului. Elk, chiar când targa pe care zăcea pătrunsese în umbra stâncii Sentinel. Un timp, luna rămase ascunsă în spatele piscului semeţ de gresie, dar cerul era spuzit de stele care sclipeau ca nişte diamante. Întorcând capul să privească luna abia răsărită din spatele muntelui stâncos, dădu cu ochii de Flora, care păşea alături de el.

— Ţi-am simţit parfumul şi-am ştiut că sunt în viaţă, surâse tânărul.

— Ai scăpat la ţanc, şi asta numai din cauza afurisitelor tale de porniri cavalereşti. Flora cunoştea motivul pentru care Adam îl înfruntase pe Ned Storham fără puşcă şi, de la moartea ticălosului, starea ei de spirit oscila între linişte şi supărare.

— Mă vindec repede.

— Vasăzică, nu-i prima oară când faci prostii, îl certă ea.

— Îmi amintesc mai ales de una anume, râse Adam. Seara când am stat cu o doamnă în trăsura judecătorului Parkman.

— Măcar acolo nu riscai să fii împuşcat, murmură Flora.

— Nu eram chiar atât de sigur. Ea zâmbi.

— Eşti incorigibil.

— Şi-al naibii de norocos să te am alături, întinse mâna către Flora.

— Atinge-mă, să mă conving că nu visez şi că eşti aici. Cerul e atât de frumos, parcă ireal. Îi prinse degetele într-ale lui şi amândoi simţiră acelaşi fior inexplicabil, care-i unise încă din prima noapte, la Virginia City.

— N-ar fi trebuit să călăresc până în bătaia puştii lui Ned Storham, şopti Flora. De ce nu spui că m-ai prevenit?

— A fost un act de mare curaj să-mi vii în ajutor, bia.

Te-ai comportat ca un adevărat războinic. Iar în luptă, nimeni nu ştie exact cum trebuie să reacţioneze. Nici măcar eu.

— Cândva va trebui să mă înveţi şi pe mine să mă lupt.

— Ce-ar fi să ne mai bucurăm şi de puţină pace. Propuse el cu diplomaţie. Eu unul prefer să mă ocup de cai.

— Ţi-aş putea fi de folos...

— Iar eu ţi-aş putea fi de ajutor în descifrarea tainelor civilizaţiei Absarokee. Batem palma?

— Batem! murmură Flora. Amândoi trăiau aceeaşi stare de bine şi de mulţumire, ca şi cum împreună ar fi realizat tot ce şi-ar fi pus în gând, ca şi cum ar fi fost în stare să înţeleagă mai multe decât cei din jurul lor, ca şi cum, în această seară, luna ar fi strălucit numai pentru ei.

— N-ar trebui să mergi pe jos, zise Adam. Am să cer să ţi se aducă un cal.

— Cât timp păşim încet, nu-i niciun pericol. Atâta doar că dimineaţa continui să am greţuri. Crin-de-Primăvară mi-a spus că pentru copil e bine să fac mişcare.

Îmi închipui că nici nu i-a trecut prin minte ce fel de mişcare ai făcut în ultima vreme, replică Adam. Iar dacă tot are de gând să-ţi fie sfătuitoare, atunci va trebui să stau de vorbă cu ea.

— Nicio şansă. Tot timpul zice că bărbaţii nu se pricep la copii.

— Cel din faţa ta e hotărât să înveţe, răspunse el cu blândeţe strângând-o de mână. Nu vreau să fiu ţinut deoparte...

— ...de data asta?

— Te rog... murmură Adam. Gândul că tu porţi în pântece copilul meu...

Tăcu o clipă, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas. Brusc, se simţi cuprins de sfârşeală. Revăzu în minte chipul lui Ned Storham, gata să-i pună capăt vieţii, apoi imagini dureroase din timpul sarcinii Isoldei.

— Sunt copleşit... şopti el. Şi... nespus de fericit.

— Ştiu, răspunse Flora cu glas blând, trăind aceleaşi sentimente. Acesta e copilul despre care toţi doctorii spuneau că nu-l voi naşte niciodată.

— Ni l-a dăruit Ah-badt-dadt-deah.

— Mi l-ai dăruit tu… murmură ea. Un frăţior sau o surioară pentru Lucie. Nu era clipă în care să nu se gândească, fericită, la pruncul ce creştea în pântecele ei.

— Îmi dai voie să-i spun? întrebă Adam, cu ochi strălucitori, ca de copil.

— Din câte o cunosc pe Lucie, îmi închipui c-a auzit deja o groază de discuţii pe această temă. Oricum, însă, spune-i. Spune tuturor, spune lumii întregi.

— Nu cumva îţi pare bine? o necăji el.

— E un adevărat miracol, cel puţin faţă de ce spuneau cei mai mari doctori de pe glob, aşa că sunt nu numai impresionată de virilitatea ta, dar în culmea bucuriei.

— De îndată ce mă voi putea mişca fără să urlu de durere, voi vedea ce-i de făcut ca să-ţi completez definiţia extazului

— Nici să nu te gândeşti! N-ai voie să te mişti câteva săptămâni. Ştii că era să mori din cauza pierderii de sânge? Ştii că, de nu ţi-ar fi scos Henry glonţul din umăr, ai fi murit din cauza infecţiei? Nu te mişti până nu-ţi dau eu voie!

— Am înţeles, iubito! se învoi Adam, căruia nici prin minte nu-i trecea să aştepte atâta timp. Cum vrei tu, întări el, văzându-i surâsul mulţumit.

Cât despre Flora, ar fi fost cazul să se arate mai bănuitoare faţă de atitudinea lui supusă şi ascultătoare.

Rămaseră în satul lui Patru-Şefi până ce rănile lui Adam se vindecară complet. Cum obiceiurile indienilor Absarokee îngăduiau unui războinic să-şi ia mai multe neveste, Adam şi Flora se căsătoriră în cadrul unei ceremonii simple, la care asistă tot satul, urmată de două zile de petrecere şi dans. În noaptea nunţii, când Adam insistă să-şi facă datoria conjugală, Flora mai întâi se împotrivi, dar cum el se arătă nespus de convingător, până la urmă învinse rezistenţa miresei, precum şi propria-i durere, şi amândoi îşi contopiră trupurile în plăcerea aducătoare de uitare. Peste două săptămâni, Adam începu să se arate tot mai dificil ca

pacient, răbdarea şi toleranţa lui ajungând la limită, într-o dimineaţă, pe la sfârşitul lui septembrie, după ce-şi luase micul dejun cu un aer morocănos şi-o expediase pe Lucie afară la joacă, se ridică de pe scaunul de unde urmărise încruntat flăcările din vatră şi zise:

— Azi ne întoarcem în valea Aspen.

— Încă n-ai voie să călăreşti! protestă Flora. Iar drumul e foarte lung.

Se întoarse către el şi adăugă:

— Durerile de cap nu te-au lăsat. În plus, nu te poţi mişca fără junghiuri în umăr. Eu nu plec nicăieri.

— Ba ai să pleci, o fulgeră el cu privirea.

— Mie să nu-mi dai ordine! replică scurt Flora.

— Foarte bine. Lucie şi cu mine vom pleca. N-ai decât să vii mai târziu. La dracu'! exclamă, oftând adânc. Iartă-mă dar nu suport să mai rămân nici măcar o zi. Am făcut tot ce trebuie, mi-am luat medicamentele, m-am odihnit până ce am ajuns fără puteri, ca o femeie. Simt că înnebunesc. Nu mi-am mai văzut casa şi caii de săptămâni de zile. Te rog, hai să mergem. Vom călători în etape mici. Însă trebuie să mă întorc acasă. Vorbise cu atâta disperare, încât Flora înţelese prin ce efort de voinţă reuşise să rămână în sat atâta vreme.

— Bine, dar făgăduieşte-mi că vom merge încet. El surâse, liniştit şi împăcat.

— Îţi făgăduiesc orice.

— Vreau să îmbătrânesc alături de tine, nu să te văd murind din cauza unor răni.

— O săptămână e destul de încet?

De la moartea tatălui său, nu acceptase niciun fel de compromisuri în probleme personale. Faptul că o făcea acum dovedea ce mult ţinea la Flora.

Căzură la învoială pentru o călătorie de cinci zile, ca să se poată deplasa fără grabă, prin minunatul decor de toamnă. Frunzele plopilor erau galbene şi ruginii, iar aerul atât de curat, încât puteau vedea prin limpezimea lui până departe. Cum contele şi asistenţii lui rămăseseră în sat ca să-şi continue studiile, Adam, Flora şi Lucie se aflau pentru prima oară singuri, în familie. Străbătând trecătoarea ce

dădea spre valea Aspen, opriră caii, ca să admire priveliştea ce li se aşternea la picioare. Adam luă mâna Florei într-a lui şi zise:

— Bine-ai venit acasă, doamnă Serre.

— Mulţumesc, domnule Serre... murmură ea, rostindu-i numele cu un profund şi învăluitor sentiment al posesiei.

— De ce ai lacrimi în ochi? întrebă Lucie, cu încântătoarea ei naivitate, aplecându-se să se uite mai bine la Flora.

— Pentru că sunt fericită...

— Crin-de-Primăvară zice că dac-o să ai un bebeluş, ai să plângi din te miri ce. Tot pentru că eşti fericită? Eu vreau să faci un băieţel, ca să nu se joace cu păpuşa mea. Dee-Dee. Şi ea vrea tot un băieţel. Vorbea cu inimitabila candoare a copiilor, care-şi închipuie că în lume nu contează decât dorinţa lor.

— Nu putem şti dacă va fi băiat. Asta va hotărî Ah-badt-dadt-deah, îi explică Adam.

— Eu sper să se hotărască la un băiat declară Lucie, strângând păpuşa în braţe. Şi tu la fel, Dee-Dee, nu-i aşa? Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Dee-Dee o să se roage la Ah-badt-dadt-deah.

— Vezi cum ţi se forţează mâna? murmură Adam către Flora, care-şi ascunse un zâmbet, auzind preferinţele Luciei.

— Dacă-i fetiţă, i-am putea da numele de Archibald.

— Nu ştiu dacă Dee-Dee se va mulţumi cu atât. Poate că lunile astea ar trebui să te porţi ca un bărbat, ca să faci un băieţel.

— Oricum, data viitoare ar putea fi băiat. Adam ridică din sprâncene, râzând.

— Bună idee!

— Credeam că eşti de acord.

— Nu era chiar cuvântul care-mi venise în minte.

— Atunci, ceva mai... seducător?

— Întocmai.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă în dormitorul tău, peste vreo oră, când ajungem?

— În dormitorul nostru, o corectă el. Dar de ce aşa târziu?

— Pentru că slujitorii vor ţine să-ţi ureze bun-venit, iar Lucie va pretinde să te ocupi de ea.

— Chestia cu servitorii se rezolvă în doi timpi şi trei mişcări, replică Adam, cât despre Lucie, de îndată ce-o va vedea pe Cloudy, va uita de noi. Atunci, peste douăzeci de minute, în dormitorul nostru!

— Pun prinsoare pe două sute de dolari că va dura o oră.

— S-a făcut, iubito. Acum, fii atentă la mine! şopti el şi, dând pinteni calului, porni pe aleea ce ducea spre casă.

CAPITOLUL 28

Servitorii se aliniaseră în faţa intrării ca să-i întâmpine, iar Lucie sări jos de pe ponei şi alergă în braţele guvernantei, dispărând în casă împreună cu ea.

— Eşti pe cale să pierzi două sute de dolari, murmură Adam către Flora.

O luă în braţe, ajutând-o să descalece, în timp ce doamna O’Brien îi dădea sus şi tare raportul despre recenta vizită a Isoldei la fermă. După câteva clipe, când făcu, o pauză să-şi tragă sufletul, Adam o întrebă:

— Câte căruţe a luat cu ea la plecare?

— Zece, domnule. N-am putut s-o oprim. Numai dac-am fi împuşcat-o, dar Montoya a zis c-o să vă supăraţi... deşi eu nu eram aşa de sigură... Iertaţi-mă domnule, dar ştiţi cum face: ţipă la toată lumea şi înjură ca un catargiu beat. Poftiţi să vedeţi şi dumneavoastră. A golit casa.

Într-un târziu, Adam reuşi s-o liniştească pe doamna O’Brien, după care mulţumi servitorilor pentru primirea făcută şi pentru grija pe care-o avuseseră de treburile casei. Stătea alături de Flora, în pragul conacului jefuit, amândoi ţinându-se de mână. Aruncând o privire asupra holului, sufrageriei şi salonului, toate golite de mobilă, Adam fluieră a mirare.

— A luat până şi draperiile. Şi eu, care credeam că nu putea să le sufere! murmură el. Poate că n-a vrut să fie ale tale, adăugă râzând.

— Draperiile? repetă Flora cu indiferenţă, observând

abia acum ferestrele golaşe.

— Vrei să spui că n-ai de gând să chemi urgent pe cineva să decoreze casa? Şi nici n-ai să ai insomnii din cauza camerelor fără mobilă?

— Cu puţin noroc, voi reuşi să trec şi peste asta, zâmbi ea. Adam izbucni în râs şi-o trase lângă el, lipindu-i trupul de-al său.

Părul lui mirosea a salvie sălbatică din preerie.

— Poate-ar trebui să aruncăm împreună o privire prin casă...

Ochii lui întunecaţi făgăduiau o lume de plăceri.

— Ce gazdă perfectă!

— Aşa ştim noi, cei din Vest, să ne primim oaspeţii, murmură Adam.

— Am auzit eu despre voi! Cât timp crezi că va ţine ospitalitatea ta?

El zâmbi seducător.

— Atât cât vei vrea tu...

EPILOG

Spre fericirea păpuşii Dee-Dee, în luna mai Flora i-a născut lui Adam un băiat – prilej de mare bucurie în familie. După doi ani a venit pe lume încă un băieţel. La vremea când s-a născut al treilea copil, o fetiţă, Lucie avea opt ani şi depăşise sfera limitată de preocupări din vremea întâmplărilor relatate mai devreme, ajungând să-şi dorească o surioară. În decursul timpului, contele de Chastellux şi-a dus numeroasa familie în multiple călătorii, spre a-i face plăcere soţiei sale pasionate de antropologie şi bucurându-se de bucuria ei.

James a devenit unchiul James, din ziua în care s-a îndrăgostit de frumoasa Crin-de-Primăvară, renunţând la nenumăratele şi înfocatele sale admiratoare. Momentul când simpla prietenie se preschimbase în iubire a rămas un mister. Copiii celor doi vechi prieteni au crescut împreună în valea Aspen: un grup numeros şi gălăgios de copii cu sânge amestecat, isteţi, frumoşi, neastâmpăraţi şi înconjuraţi cu multă dragoste de către părinţii lor.

Adulţii le-au încurajat în permanenţă spiritul independent, domolit numai de grija pentru siguranţa vieţii lor, de programele colegiilor din est şi de cerinţele unor cariere pline de răspunderi, desfăşurate în societatea ce prindea să se dezvolte în jurul lor. Erau cu toţii, nouă: patru din neamul Serre şi cinci vlăstare din familia du Gard.

Ei îşi spuneau „Corbii-care-se-înalţă-pân-la-cer”.

Firile mai puţin poetice, insensibile la farmecul personalităţii lor sau invidioase pe averea şi titlurile de familie, le dădeau nume mult mai prozaice.

SFÂRŞIT